

ICEBREAKER'IN YAZARI

HANNAH GRACE

Noel'de Sonsuz Aşk

**CLARA DAVENPORT, FRASER FALLS'UN
EN BÜYÜK SORUNUNU ÇÖZMEK İSTİYORDU.
JACK KELLY'YE GÖREYSE FRASER FALLS'UN
EN BÜYÜK SORUNU CLARA'YDI.**

Clara Davenport'un tek arzusu, ailesinin oyuncak şirketi Davenport İnovasyon ve Yaratıcılık Merkezi'nde başarı basamaklarını hızla tırmanmaktı. Her şey plana uygun gidiyordu, ta ki şirket, bağımsız bir oyuncakçıdan bir bebek tasarımı çalmakla suçlanana ve internette şirket adına karalama kampanyası başlatılana kadar. Böylece ne zamandır terfi almayı bekleyen Clara'ya, ne pahasına olursa olsun bu PR kâbusunu çözmesi için kasaba halkının sevgisini kazanma görevi verildi.

Jack Kelly ise Davenport adını bir daha duymak bile istemiyordu. Şık takım elbiseli bir adamın kapısında belirip ona bir kızak dolusu vaat sunmasının üzerinden bir yıl bile geçmeden bir zamanlar onu küçük işletme programlarına alacaklarını söyleyen şirket tasarımını kopyalamıştı. Bu yüzden Clara, şirketinin düşman olmadığını Fraser Falls'a kanıtlamak umuduyla kasabaya geldiğinde Jack, Davenport tarafından ikinci kez kandırılmamaya kararlıydı.

Yine de Clara'nın, kasaba halkının sevgisini kazanmak için bir planı vardı. Fakat çok geçmeden Jack'in buz gibi tavırlarının altında, kasabanın kalbinin anahtarının gizli olduğunu fark edecekti. Hatta belki kendi kalbinin bile...

"Hannah Grace, bu neşeli, iç ısıtan hikâyede küçük kasaba büyüsunü müthiş bir anlatımla sunuyor."

B.K. BORISON, Aşk Işığı Çiftliği'nin New York Times çoksatan yazarı

KAPAK İLLÜSTRASYONU SARAH JANE

YEĞİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

● www.olimposdukkani.com

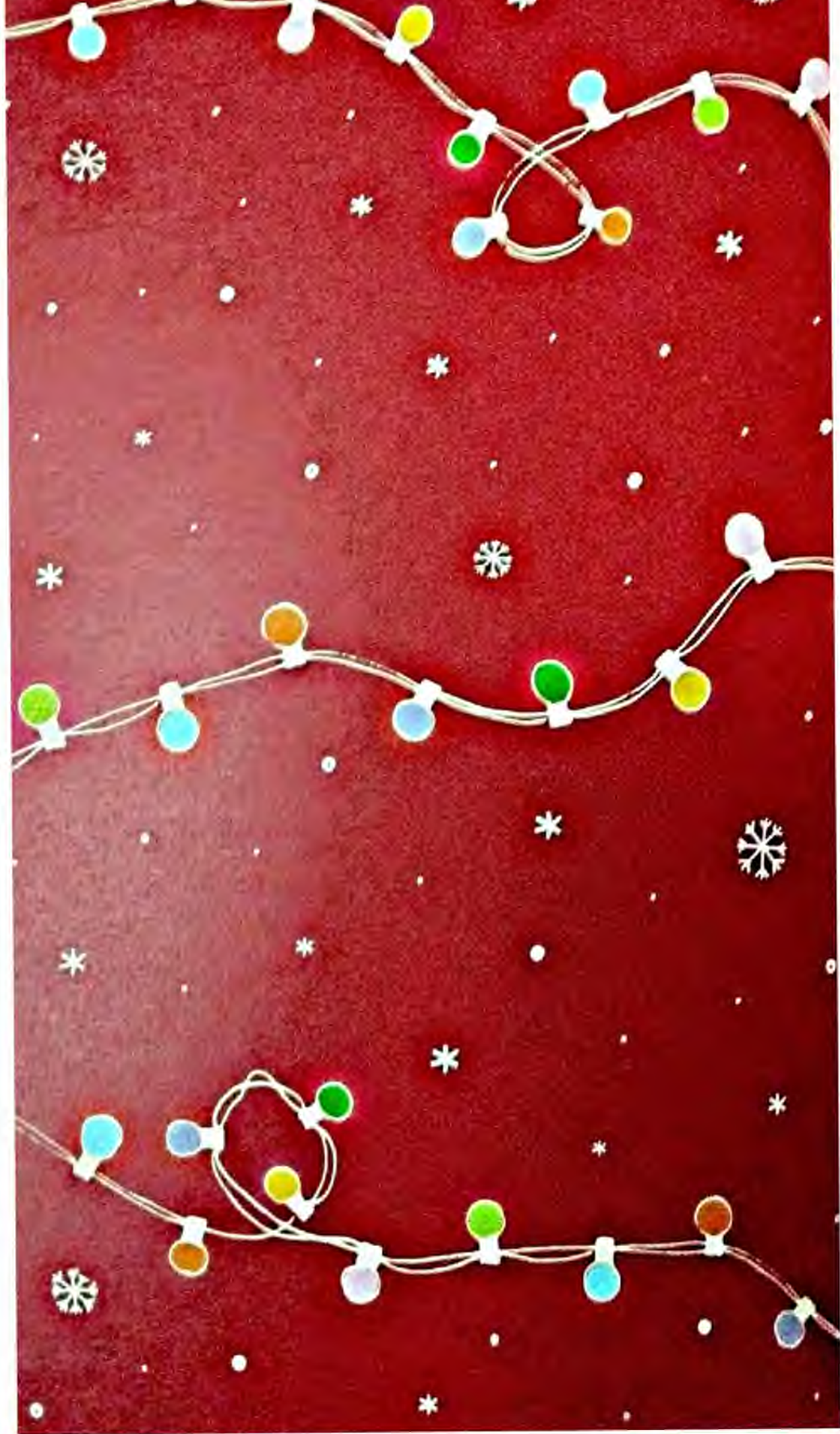
@ /olimposyayinlari

• /olimposyayinlari

• /olimposyayinlari

X /olimposyayin

Noel'de Sonsuz Aşk

Hannah Grace

Orijinal Adı: Holiday Ever After

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2025, Hannah Grace

Çeviren: Seray Soysal

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ocak 2026

ISBN: 978-625-8729-18-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel:*(0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

HANNAH GRACE

Noel'de Sonsuz Aşk

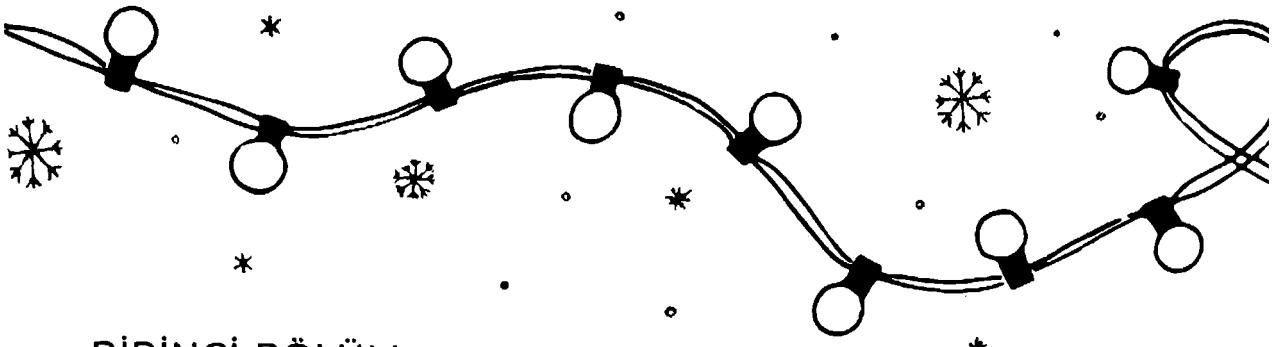
Çeviren: Seray Soysal

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

*Becs'e,
benim canım Noel kızım*

BİRİNCİ BÖLÜM

Clara

Teknolojinin, yaşamımızın her alanında biz insanlara mucizeler sunduğunu inkâr edecek değildim.

Yirmi birinci yüzyılda yaşıyor olmak, atalarıma kıyasla bana akıllamaz bir ayrıcalık sağlamıştı (ebeveynlerimin yardımı olmadan mülk sahibi olabilme meselesi küçük bir istisnaydı). Ayrıca hayata mütevazı bir başlangıç yapan uzak akrabalarımın hayal bile edemeyeceği bir yaşam sürdürdüğümü de itiraf etmem gerekirdi.

Güne West Village'daki güzel dairemde başlasam da, "Bunu gördün mü?!" diyen on iki mesaja ve babamdan gelen dört cevapsız aramaya gözünü açmak zorunda kalmayan aile üyelerimi içten içe kıskanıyordum.

Buz gibi suya atlamak, bu sarsıntının yaşattığı şokun yanından bile geçemezdi. Gelen mesajlarda üç farklı sosyal medya platformuna ait linkleri gördüğüm anda bütün vücudumu ele geçiren dehşet, Davenport İnovasyon ve Yaratıcılık Merkezi'ndeki toplantı odasına girerken hâlâ peşimi bırakmış değildi.

Pazartesi, bir iş krizi için zaten en kötü günken eski pozisyonuma döndüğüm ikinci haftada patlak veren bir pazartesi krizi tam anlamıyla kâbustu.

Odanın arka köşesindeki, pencereye bakan sandalyeye oturur oturmaz elimdeki kahvelerden birini masada kendi önüme,

diğerini de sol tarafıma koydum. Tavan lambalarının ışığı boylu boyunca uzanan camdan yansiyordu. Empire State Binası'nın sağ tarafında kendi yansımamı görebiliyordum, kasım ayının kasvetli karanlığı altında, şehrin geri kalanı ışıltı ışıltı parlıyordu.

Saat 07.58'de çalışma arkadaşlarım odaya doluştu ve yerlerine oturup aralarında homurdanmaya başladılar. Bu ani toplantıyla bütün sabah rutinlerinin altüst olduğundan şüphem yoktu.

Topuklularımın yanındaki boş alana, fazlasıyla doldurulmuş bir Birkin çanta koyulduğunda zemin hafifçe titredi. Sahara yanımdaki sandalyeye otururken ona gülümsedim, o ise ofise gelirken aldığım kahveye yumuldu hemen. Bir yudum alıp tatmin olmuş bir sesle, "Seni seviyorum, Clara Davenport," dedi.

"Sen kahveyi seviyorsun," derken saçımı karıştırmak için uzattığı elinden kaçmayı başardım. Nihayet babam, halkla ilişkilerden sorumlu başkan yardımcısı Rogar'la beraber içeri girerek her zamanki gibi masanın baş köşesine kuruldu. Neyse ki bu sayede görüş alanının dışında kalıyordum.

Roger, dünyanın en hızlı bilgilendirmesini yaptıktan sonra boğazını temizleyerek arkasındaki yüklenmekte olan ekrana bakmamızı istedi. "Herkes güneydin," derken gür sesi odada yankılandı.

Arkasında yaşlı bir kadının yüzü belirdi, burnu ile dudaklarının arasında kocaman bir oynatma düğmesi duruyordu. Bu yüzü sabahtan beri onlarca kez görmüştüm. Sarı saçları öyle soğuk bir tondaydı ki gümüş gibi parlıyordu. Yüzüne düşen dolgun bir bukleyi kulağının arkasına atıp saçlarının geri kalanını Fransız topuzu yapmıştı.

Kaç yaşında olduğunu kestirmek zordu. Altmışlarında olabilir miydi? Hafif bronzlaşmış beyaz teni, çok daha sıcak bir iklimde geçirilen tatilin izlerini taşıyordu. Kahverengi kedi gözü gözlüğünün ardındaki gözleri parlıyordu; göz kenarlarına yerleşen zamanın çizgileri ile kuşku uyandıracak kadar düz ve gergin alnı ise bir tezat oluşturunuyordu.

Noel'de Sonsuz Aşk

Oynat tuşu güzelliğinin geri kalanını gizlese de sabah onu defalarca gördüğümünden ısıltılı olduğu kadar ürkütücü olduğunu da biliyordum. Kameranın karşısında oraya aitmiş gibi duruyordu.

Sonuç olarak büyüyünce o olmak istiyordum.

“Hafta sonu viral olan videoyu çoğunuz zaten görmüşsünüzdür ama ben yine de herkesin durumun ciddiyetini anlaması için bir kez daha göstereceğim. Sosyal medya ekipleri çoktan bununla ilgilenmeye başladı ama devamının da geleceğini tahmin ediyoruz.”

Sahara, sabah neredeyse çığlık atarak gönderdiği sesli mesajda, normalde böyle bir şeyin zirve noktasına ulaştıktan sonra sönümlenmeye başladığını ama bu meselenin hâlâ tırmanışta olduğunu söylemişti.

Sosyal medya yöneticisi olan Sahara'nın departmanı, Davenport oyuncağının patladığını gösteren bir yapay zekâ videosunun viral olmasının ardından yükselen öfke dalgasını daha yeni atlatmıştı. Kimse fazla mesainin ağırlığını henüz üzerinden atabilmiş değildi ve herkesin sabrı tükenmiş durumdaydı. Çığlığın eşliğinde olmasının nedeni de buydu.

Salonun ışıkları söndü ve video oynamaya başladı.

Merhaba. Ben Florence Girard. Davenport İnovasyon ve Yaratıcılık Merkezi'nin elimizde avucumuzda ne varsa çalmasının ardından bu tatil sezonunda küçük kasabama yardım eli uzatmanızı rica ediyorum.

Etkileyici bir giriş olduğunu itiraf etmeliydim. Avrupai bir tınıyla yumuşatılmış Amerikan aksanı, anasayfa akışımda değil de eski bir Hollywood filminde duymayı bekleyeceğim türdendi.

Üç hafta önce Davenport, Evie bebeği tatilden önce satışa sunacağını açıkladı. Bu bebek, Fraser Falls'ta

imal edilen Holly bebeğinin bire bir kopyası. Geçen yıl prestijli Küçük İşletmeler Cumartesi etkinliğimize gelen ünlü bir ziyaretçinin, bu bebekle ilgili paylaşım yapmasının ardından bebeğimiz çok rağbet görmüş, kasabamız siparişlere ve ziyaretçilere boğulmuştu. Bu ziyaretçiler arasında Davenport da vardı.

Holly, bir topluluk projesidir ve kasabamızdaki çeşitli bağımsız işletmeleri desteklemektedir. Her parçası, geri dönüştürülebilir ve zehirsiz malzemelerle, Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir. Sürece dâhil olan herkes insanca geçinmeye yetecek bir ücret alır ve her bebek, ona özel bir özgünlük belgesiyle birlikte sunulur.

Holly'yi ve kasabamız için yaptıklarını canıgönülden seviyorum. Onu hayata geçirmek için bir araya gelen topluluğumuzu çok seviyorum. Ama en çok da piyasada bulunan sayısız seçeneğe rağmen bizi tercih eden müşterilerimizi seviyorum.

Yüzündeki yumuşaklık yerini daha sert bir ifadeye bıraktı. Daha yorgun, daha bezgin. Dudakları gerilip düzleşirken ağzının kenarlarındaki ince çizgiler yok oldu.

Davenport sizi sevmiyor.

Ses tonundaki sertlik, odadaki birkaç kişiyi huzursuz etmeye yetmişti.

Ocak ayında kapımıza gelip sözde küçük işletmelerin büyümesine yardımcı olacak bir sömürü düzenine dâhil olmamız için bizi ikna etmeye çalışırken söyledikleri gibi Holly'yi sevdikleri falan da yoktu

Noel'de Sonsuz Aşk

aslında. Tasarımımızı korumamıza yardım edeceklerini söylediler ama biz onlara katılmak istemeyince bebeğimizi olduğu gibi kopyaladılar.

Kopyaladıkları Evie bebeği, bizim Fraser Falls'ta yapmaya çalıştığımız her şeyin tam karşıtı. Holly, Yeşil Işık Kitabevi ile Fraser Falls Sanat Okulu'nun hazırladığı altı serüven hikâyesi eşliğinde sunulur.

Evie'nin hikâyelerinin ise yapay zekâ tarafından yazıldığı belirtiliyor. Holly'nin tahta oyuncakları, uzun süredir ayakta olan ve kasabamızın sembolü hâline gelmiş Harry'nin Yeri'nde el emeğiyle tek tek üretiliyor.

İşlerin yoğunluğu sayesinde yaz aylarında birçok çirak tutuyoruz ve bu sayede gençlerimizin de cebi para görmüş oluyor. Evie'nin oyuncaklarıysa plastik malzemeden yapılıyor ve tamamen makine üretimi.

Florence Girard, Holly bebeğin Davenport'un Evie bebeğinden üstün olan yönlerini sıralamaya devam ediyordu. Sessizce dinlerken içten içe bunun yaşanıyor olmasına sinirlendim. Bitmek bilmeyen sözlerinin sonuna, yani videonun en can sıkıcı bölümüne gelmiştik.

Davenport'un, bebeklerinin bizimkinin yarı fiyatına satılacağını da içeren açıklamasının ardından siparişlerimizin yarısı iptal edildi ve son üç haftada yeni siparişlerde gözle görülür bir düşüş yaşadık.

Davenport gibi şirketler her şeyi yapabileceklerini zannediyor. Yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını sanıyorlar. Onlara istedikleri gibi at koşturamayacaklarını birlikte gösterelim, sizden tek isteğim bu. Fraser Falls'un sunacağı çok fazla şey

var; Holly bebek alsanız da almasanız da bu tatil sezonunda sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağız. Yılın bu mevsimi, topluluğumuzun en canlı olduğu zamandır ve bunu sizlerle paylaşmayı çok istiyoruz. Bir sürü tatil etkinliği planladık, ayrıntılı listeyi videonun sonunda bulacaksınız.

Gelin, bu yıl siz de yerli emekçileri destekleyin. Bizim kasabamız olmasa da olur tabii ki, yakınlarınızda da büyük bir şirketin zulmüne uğrayan bir kasaba vardır illaki ve emin olun, onların da sizin desteğinize ihtiyacı var.

Zulmüne uğrayan sözü, istenmeyen bir koku gibi bütün odaya yayılmıştı. Işıklar yeniden yandığında bile odanın içindeki ağırlığı hissediliyordu.

“#DavenportBoykotu etiketi şu anda bütün platformlarda trend olmuş durumda,” diye başladı Roger konuşmaya. “Bayan Girard doğrudan bir boykot çağrısı yapmadıysa da çevrimiçi güruh –onlara aktivistler diyebiliriz sanırım– meseleyi sahiplenmiş durumda ve nereden etkileşim alıyorlarsa oraya yoğunlaşıyorlar. Maalesef bu işte son derece iyiler. Bu konuyu bizim için sen aydınlatabilir misin, Sahara?”

Sahara kahve fincanını masaya bırakırken başıyla onayladı. “Çoğunlukla karşımıza hep aynı hesaplar çıkıyor. Onlara kendi aramızda drama akbabaları diyoruz. En ufak bir olumsuzluk görmesinler, aç kurtlar gibi saldırıyorlar.

“Her şeye tepki gösteriyorlar ve bot hesaplar da mevzuyu biraz daha yayıyor. Ancak şikâyetler ivmesini kaybetmeye başlayınca konuyu bırakıyorlar ve böylece olaylar hızlıca yükselip aynı hızla da sönüyor. Maalesef bizim durumumuzda olay, sıradan çevrimiçi yankı odasının dışına taşarak normalde böyle içeriklerle ilgilenmeyecek tüketicilere de ulaşmaya başladı.”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Sence neden öyle oldu peki?” diye soran babam, masanın üzerine eğilip bize doğru baktı.

“Son yaşadığımız büyük sosyal medya kriziyle, yani şu yapay zekâ videosuyla kıyaslayacak olursak pek çok takipçimiz daha biz açıklama bile yapmadan videonun sahte olduğunu fark edebilmişti,” diye sakince açıkladı Sahara. “Hemen bir çevrimiçi mesajlaşma olanağı sunduk ve bu sayede de sadece videonun sahte olduğunu göstermekle kalmadık, aynı zamanda ileride nasıl doğrulama yapılacağı hakkında da bilgiler verdik. Müşterilerimiz de yaptıkları paylaşımlarla videonun gerçek olmadığını göstermeye çalıştı. Hem üzerimizdeki iş yükünü azalttılar hem de mesajımızın daha hızlı yayılmasına yardımcı oldular.”

“Peki, şimdi bunu neden yapamıyoruz?” diye sordu babam. Sahara hemen cevap veremedi, muhtemelen gerçeği nasıl söyleyeceğini bulmak için kafasının içinde kılı kırk yarıyordu.

Beni görebilmesi için öne doğru eğildim. “Çünkü yapay zekâyla bir video üretildiğinde onun gerçek olmadığını söyleyip işin içinden çıkabiliriz. Ama onların tasarımını kopyalamadığımızı ya da kasabalarını zarara uğratmadığımızı söyleyemeyiz.”

Sanılanın aksine patronun kızı olmanın pek bir getirisi yoktu ama bu gibi durumlarda söylenmesi gerekeni söylemeyi biraz kolaylaştırıyordu.

“Küçük işletmelere destek programı senin girişimindi, Clara. Bu meseleyi nasıl çözmemizi önerirsin?” diye sordu.

Birinin çıkıp da bir yıldır şirketin başka bir bölümünde, şu anda hastalık izninde olan başka birinin yerinde çalıştığımı ve bu karmaşanın benimle uzaktan yakından ilgisi olmadığını söylemesini beklesem de kimseden çıt çıkmamıştı.

Fraser Falls projesine dâhil olmaya kalkışmamıştım. Hatta bundan iki hafta önce pazarlama bölümündeki işime geri döndüğümde, sorumlu olduğum altı sosyal medya hesabı bana tekrar verilene kadar adını bile duymamıştım. Evie bebeğin ne

kadar rezalet görüldüğüyle ilgili konuşurken biri bahsetmişti, bildiğim her şey de bundan ibaretti.

Küçük işletmeleri destekleme projesi, kurumsal sosyal sorumluluk ekibinde filizlenmişti. Yıllık değerlendirmem sırasında bana, eğer kariyer basamaklarını tırmanmak istiyorsam şirkete artı değer katacak bir şeyler hayata geçirmem gerektiği söylenmişti.

Asıl niyetim, büyüme şansı yüksek olan bağımsız şirketlere el uzatarak tekelci imajımızı biraz olsun yumuşatmaktı. Daha rekabetçi bir pazar yaratmak ve itibarımızı güçlendirmek daha çok işimize gelse de Davenport'un da elli yıl önce küçük ve bağımsız bir işletme olarak başladığını düşünürsek bunun temel değerlerimiz ve tarihimizle örtüştüğünü savunmuştum.

Onay ânında çıkmış, ben de ABD'nin farklı noktalarındaki altı işletmenin eklenmesine önayak olmuştum. Şunu da eklemeliyim ki işleri gayet *tıkırında* gidiyordu. Fakat hiç beklemediğim bir anda, bana ileride terfi fırsatı sunacak tecrübeyi kazandırmaya yönelik bir adım olarak, Dağıtım bölümünde daha kıdemli bir pozisyona geçtim.

Fraser Falls olayında işleri ne ara bu kadar ellerine yüzlerine bulaştırdıklarını aklım almıyordu. Babam, sanki mucizevi bir şekilde mükemmel cevabı bulabilirmişim gibi bana bakmaya devam ediyordu. *Zamanı geri sarıp küçük bir kasabanın ekmek teknesi olan, sevilen bir ürünü çalmamaya ne dersiniz?*

Elimi saçlarımın arasına daldırdım, parmaklarım kumral buklelerime takıldı. "O kasabaya gerçekten samimi bir özür borçluyuz. İster yatırım ister tanıtım yoluyla, hatta belki ikisini birden yapabiliriz. Birinin ninesini soyan bir şirket gibi görünmektense insanların kolayca hazmedeceği bir imaj yaratmamız gerek. Hatasını kabul eden bir şirket, ekmeğini taştan çıkaran vatandaşların cebindeki üç kuruşa göz diken bir şirketten daha iyidir."

“Özür dilersek suçlu görünürüz.” Ses, tahtanın üzerine sürülen bir tırnak gibi kulak tırmalıyordu. Tüylerim diken diken olsa da belli etmemek için elimden geleni yapmaya çalıştım. İnsanlarla dolu bir odada olduğumuzu kendime hatırlatarak Daryl Littler’a ters ters bakmamaya çalıştım. Geçen sene onu en son gördüğümünden beri hiç değişmemişti, hâlâ ukala herifin tekiydi. “Ben bunun doğru bir karar olduğunu düşünmüyorum.”

Farklı bir katta çalışmak, nefret ettiğin insandan kurtulmanın en kolay yoluydu. Kendime, Daryl’in sadece sekiz hafta sonra emekli olacağını hatırlatarak sakinleştirdim. Bir an için bu adamın pazarlama ve reklam krizi toplantısında ne işi olduğunu düşündüm, hemen sonra Evie bebeğin onun ekibinin başının altından çıktığını anladım.

Daryl, inovasyondan sorumlu müdürdü ve departmanı da markamıza yeni teknolojiler kazandırmakla görevliydi. Hedef kitlemiz çabuk sıkılan ve dikkat süresi kısacık olan bir gruptan oluştuğu için hep bir adım önde olmamız gerekiyordu.

Daryl’in şimdiye dek yaptığı tek şey, gerçek insan yaratıcılığının yerine yapay zekâyı koymak ve işin kolayına kaçmak olmuştu. En çok kâr eden departmanın başında olduğu için babam onu çok zeki sanıyordu ama yaptıkları aslında şirketin temsil ettiği değerlerle taban tabana zıttı.

Ahlaki açıdan tam anlamıyla çürümüş bir noktada olmasını bir kenara bırakırsak, ekibine haklarını teslim ettiğini de duymamıştım bugüne kadar. Kasabalardan çalıntı olmayan fikirlerini kendi kadrosundan araklıyordu. Ondan daha fazla ne kadar nefret edebilirdim bilmiyordum.

Emekliliğinin eli kulağında olduğundan bütün dikkatimi ondan sonra işlerin başına geçebilmek için yapmam gerekenlere vermiştim. Onun koltuğuna taliptim ve herkes de bu gerçeğin farkındaydı. Benim asıl ilgim işin yaratıcı kısmınaydı, şu andaki gibi sürekli yangın söndürmekle uğraşamazdım. Ama Daryl’in yerine beni getirmesi için babamı hâlâ ikna edebilmiş değildim.

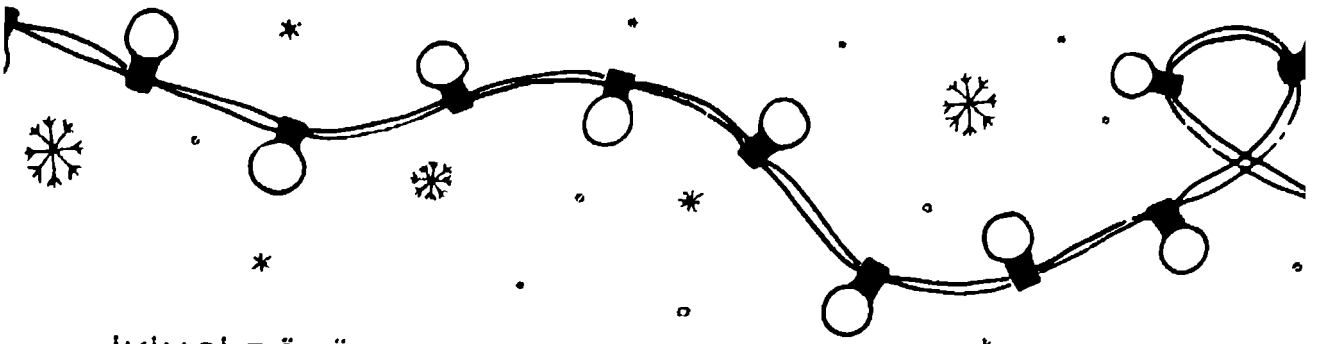
Büyük ihtimalle o pozisyonu kardeşim alacaktı ama şimdilik kafama takmam gereken bir mesele değildi bu. Zoraki bir gülümsemeyle Daryl'e baktım. "Yorumun için teşekkür ederim ama hiçbir hatamız yokmuş gibi davranmak şu an için pek de akıllıca görünmüyor. Birilerinin Bayan Girard'a ulaşip şikâyetiyle ilgili yüz yüze konuşarak meseleyi nasıl halledebileceğimizi tartışması gerekiyor. Bu süre zarfı içinde de mağazalardaki satış elemanlarına, herhangi bir durumla karşılaşmaları ihtimaline karşı resmî bir metin vermemiz lazım."

Ben konuşurken Roger başıyla onaylıyor, bu da beni az da olsa rahatlatıyordu. Kendisi benim patronumun patronu sayılırdı. Benim bir üstüm, Cancún'da tatildeydi ve bu da cumaya kadar ekipteki en yetkili kişi olduğum anlamına geliyordu.

"Aynı fikirdeyim," diyerek beni destekledi Roger. "Clara, Bayan Girard'la temasa geç. Artık istediği ilgiyi aldı. Bakalım aklından neler geçiyor, bir öğren. Bu meseleyi çözmek adına ona verebileceğimiz ya da onun için yapabileceğimiz bir şeyler muhakkak vardır. Sahara, sen de..."

Roger odadakilere görev dağılımı yaparken benim aklım çoktan başka yerlere gitmişti. Olası basın açıklamaları, sosyal medya linçleri, mağazalarda sorulacak bütün o sorulara verilmesi gereken yanıtlar... Daryl yeni bir fikir üretemeyecek kadar tembel olduğundan bir oda dolusu insanın bütün gününü alacak işler.

Bir an önce defolup gitmesini istiyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Clara

“Kayırmacılık meselesinde kimsenin seni uyarmadığı şey şu; en sevilen çocuk değilsen her an sen de mağdur olabilirsin.”

“Ben...” diyecek oldu Honor ama hat tamamen kesildi. Yol kenarındaki cılız yapraklı ağaçlara bakmayı bırakıp telefon ekranıma dönerek aramanın devam edip etmediğini anlamaya çalıştım. Belki düzelir diye telefonu pencereye dayadım.

“Hon? Hat mı kesildi?” Birkaç saniyelik sessizliğin ardından sonunda Honor’ın ruhunun derinliklerinden gelen bir iç çekiş duydum.

“Davenport ailesindeki herkesin eleştirel düşünmeye alerjisi mi var yoksa işe gittiğinde babandan mı bulaşıyor?” Öyle ani bir kahkaha koyverdim ki arabaya bindiğimden beri tek kelime etmeyen şoför dikiz aynasından bana baktı. “Boşuna zahmet etme, cevabı zaten biliyorum.”

Dobra ve gerçekçi bir arkadaşımın olması güzel bir şeydi ama mantıksız düşüncelerimin onaylamasına ihtiyaç duyduğum zamanlarda pek yardımcı olduğu söylenemezdi. “Bugünlük beni hoş göremez misin?”

“Asla,” dedi. “Seni kendi ellerimle daha da dibe itmeyeceğim. Sen zaten o işi gayet iyi beceriyorsun.”

“Bugün çok acımasısın. Bunu hak etmediğimi iddia etmiyorum ama hoşuma gittiğini de söyleyemem.”

Esnemesini bastırıldığını duyabiliyordum. Acil serviste yeni bir gece nöbetine hazırlanıyordu. “Dün gece biri ayağıma kustu ve büyük ihtimalle bu gece de aynısı olacak.”

“Yani anladığım kadarıyla ikimiz de işimizden nefret ediyoruz... İstifa mı etsek?” Çalışmaya başladığımız günden beri her ay ikimizden birinin dillendirdiği bir düşünceydi bu. *Genelde* işin şakasında olurduk. Honor’ın hayali her zaman annesi gibi hemşire olmaktı.

“Sen işinden nefret etmiyorsun ki, Clara. Almak için canla başla çalıştığın makamı babanın muhtemelen kardeşine verecek olmasından nefret ediyorsun. O işten ayrılıp kıymetini bilecek birinin yanında çalışmaya ihtiyacın var.”

Yüzüm düştü. “Bu sert oldu.”

Bundan dört ay öncesine kadar benden yalnızca bir yaş küçük kardeşim Max’in, Daryl’in işini benim elimden kapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. İşletme fakültesinden mezun olduktan sonra Boston yakınlarındaki bir firmayla on sekiz aylık bir anlaşma yapmıştı. Bir yıl su gibi akıp geçmişti. 4 Temmuz’daki mangal partimizde babam, sözleşme bitince Max’in aile işine gireceğini söyleyivermişti ve bu tarih, tam da Daryl’in emekli olacağı tarihi.

Max’in sözleşmesinin bitiş tarihi yazdan beri başımın üstünde kara bir bulut gibi dolaşıyordu ama lafı nasıl oraya getireceğimi bir türlü bulamamıştım. Bütün hayatımız rekabetle geçmişti: ilgi görmek için (bu alanda genelde o kazanırdı), dedemin bizi oyalamak için uydurduğu yarışmalarda (orada genelde ben kazanırdım), bir de akademik alanda (*her zaman* beni ezip geçerd).

Ergenliğe adım attığımızda, artık işte onunla yarışmam gerekmediği için nihayet derin bir nefes alabilmişim. Benim hafta sonlarım şehir merkezindeki en büyük mağazamız olan

Davenport Oyuncak Mağazası'nda kutu taşımak ve peşimi bırakmayan çocuklarla uğraşmakla geçerken Max arkadaşlarıyla sinemada *Star Wars* maratonu yapardı.

Üniversitedeyken yaz tatillerimi Davenport merkez ofisinde geçirirdim; bir yandan millete kahve taşıyıp durur, bir yandan da departmanların işleyişini öğrenebilmek için elimden geleni yapardım. Max yazlarını Tokyo sokaklarında *Mario Kart* oynar gibi araba sürerek ya da Kaliforniya'da sörf dersleri alarak geçirirdi.

Mezun olduktan sonra bir CEO kızı olmanın izin verdiği kadar alt noktadan başlayıp on yılını yukarı tırmanarak geçirmiştim. Max'se mezun olur olmaz soluğu Silikon Vadisi'nde almış ve yüksek lisans yapmak istediğine karar verene kadar orada kalmış, Davenport'un yüzüne bile bakmamıştı.

Max'in bizimle çalışmasını istemiyor falan değildim, sonuçta bu bir aile şirketi idi. Sadece dişimi tırnağıma takarak uğruna çabaladığım pozisyona gelmesini istemiyordum.

Alnımı cama yasladım, hızla akan trafik gittikçe kararan gökyüzüne karışıyordu. Honor'ın kızı, ne dediği anlaşılmayan bir şeyler bağırdı. "Onu almak için biraz gecikmedi mi?" diye sordum.

"Tabii ki gecikti. Şu an ağzımı bozmak istemiyorum." Sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Kızının babasından bahsettiğinde hep böyle olurdu. "Başka şeylerden bahsedelim. Sen ne kadar uzaktasın mesela?"

Arabanın ortasına doğru eğildim. Harita ekranda parlıyordu. "Yirmi dakika kadar."

"Gergin misin?"

"Pek sayılmaz. Şu kadın telefonlarımı açmayınca sinirim biraz bozulmuştu ve şimdi ayağına gitmek zorundayım." Son yirmi dört saatimi Florence Girard'a ulaşmaya çalışarak geçirdiysem de o can sıkıcı müşteri hizmetleri ses tonumla telesekreterine beni geri aramasını rica eden mesajlar bırakmaktan

başka bir şey yapamamıştım. “Neyse ki kasaba tatlı görünüyor, bir gecelik ortam değişikliği iyi gelir sanıyorum.”

Honor derin bir iç çekti. “Bütün bu tantana iki bebek için demek.”

Aslında mesele bundan biraz daha karmaşıktı. Şirketlerin açgözlülüğü, fikri mülkiyetin çalınması, itibar kaybı falan... Ama temelde evet. Bütün bu tantana iki oyuncak bebek için kopmuştu.

Oyuncak bebekler, binlerce yıldır farklı biçimlerde var olmuştu. Bu Fraser Falls bebeğinde, anne babalarla çocukların ilgisini cezbeden bir şey vardı. Piyasada onca ürün dururken neden özellikle *onun* öne çıktığını ben de anlamamıştım.

Kimsenin açıklayamadığı türden cazibesi olan bir şey ortaya çıktığında sorunlar da katlanarak artardı. İnsanlar, bu cazibenin ne olduğunu tam olarak anlayamamaları da aynı etkiyi yaratmak için uğraşırlardı.

Bu dijital çağda viral olmak hem bir lütuf hem de eziyetti. Her şey öyle abartılıyordu ki sonundan ondan kaçacak yer kalmıyordu. Bazı durumlarda hayal bile edemeyeceğiniz, hayatınızı kökten değiştirecek başarılar getirdiği de oluyordu tabii. Ama daha ilkinin nasıl olduğuna akıl sır erdiremediğiniz bir şeyi nasıl tekrar yapabiliydiniz ki?

İlginin merkezinde olup bundan fayda sağlayan kişi olarak, herkes sizi zirveden aşağı çekmeye uğraşırken yerinizi nasıl koruyabiliydiniz? Hem de Davenport gibi şirketlerin parası çok, kaynağı bol ve ar damarı da çatlamışken?

Çevrimiçi kurs satanlar aksini iddia ederek sizi kandırmaya çalışsa da öyle bir başarıyı tekrar yakalamanın hiçbir formülü yoktu. Çoğunlukla farklı şeylerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkardı ve üzerine de biraz hiçbir tarife sığmayan küçük bir dokunuş eklenirdi.

Bunu herkes bilirdi. İş yerinde de sürekli bundan bahsederdik ama yine de denemeye kalkıp küçük bir işletmenin ekme-

ğine taş koymanın başlarına iş açmayacağını sandılar. Dedem hâlâ hayatta olsaydı *öfkeden deliye dönerdi*.

“Babam, meselenin uzayıp satışlara zarar vermesinden ya da Clara için verilecek partinin önüne geçmesinden endişeleniyor,” dedim. “Bağış rekortmeni olmaya kararlı, o yüzden hayırseverlik turuna çıktı.”

Honor'ın yüzünü gözümde canlandırabiliyordum. Babamdan hiç hazzetmezdi. “O kadar meraklıysa kendi gitseymiş. Ayrıca listeye lanetli bir bebek daha eklenmiş oldu.”

Kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapadım. Davenport, Clara bebeği yirmi yıl önce piyasaya sürmüştü. Kırk beş santimetre boylarındaki bu bebeğin omuz hizasında, kestane rengi yumuşacık bukleleri vardı, tam ortadan ayrılmış saçları iki kadife tokayla tutturulmuştu.

Gözleri elaydı, doğru ışıktaki kahverengiden çok yeşile çalıyordu ve tam kararında koyu kirpiklerle çevriliydi. Yüz ifadesi düşünceliydi. Bebe yaka bluzun üzerine yulaf rengi sade bir hırka giymişti, altında da pötikareli yün bir pileli etek vardı. Ayağında da kahverengi deri Mary Jane ayakkabılar.

Bebekler, üzerine “C” harfi işlenmiş minik bir bez çantayla geliyordu. Çantanın içinde küçük kitaplar, bir kurşun kalem, bir de bozuk para cüzdanı yer alıyordu. O zamanlarda moda olan bebekler gibi gösterişli veya süslü püslü değildi Clara. Hem vefalı bir dost hem de bir rol modeldi, dahası uzun yıllar boyunca en sevilen oyuncağımız olmuştu. Davenport, onun başarısı sayesinde adını bu kadar duyurmuş ve büyütmüştü.

Adımı bir oyuncakla paylaşmak hâlâ on dört yaşımıdayken olduğu kadar eğlenceli. Okuldaki gıcık ergenler benimle bu konu üzerinden dalga geçtiklerinde canımı sıkmamamı söyleyen ilk kişi Honor olmuştu. Bebek tabii ki benim adımı taşıyacaktı. Babamın tek kızına jest olsun diye de değil, on yaşımıdayken dedemle oynadığımız oyunların birinde bu fikri ben ortaya attığım içindi.

Babam farklı bir isim koymak istediye de dedem benim ismimi taşıması gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Her yıl verdiğimiz hayır amaçlı Noel partisi, bu sefer Clara'nın 20. yılı şerefine de bir kutlama niteliği taşıyordu. Aslına bakarsanız Evie bebeğin onay alabilmesinin tek nedeni, Daryl'in onu Clara'nın yıl dönümüne özel "modern kardeş" olarak tanıtmış olmasıydı.

"Oraya gitmek zorundayım, Hon. Bu benim işim."

İşletme işletme gezmeyi kim isterdi ki? Bana kalsa asla gitmezdim.

Bir yıl ayrı kaldığımdan ötürü hâlâ düzenimi oturtmaya çalışıyordum. Bütün bir haftamı şirketler arasında mekik dokuyarak geçirmek en son isteyeceğim şeydi. Ama Florence Girard videoda küçük işletme programından bahsettiği için uçağa atlayıp programa katılan her şirketi kontrol etmem gerekmişti.

Bütün şirketler videoyu gördükten sonra sözleşmelerine göz attıklarını ama şüpheli bir şeyle karşılaşmadıklarını söylemişti. Sadece ikisi yoğun oldukları için görüşmemizi ocak ayına erteledi ama geri kalan dördü, ücretsiz bir iş gezisine dünden razıydı.

Hemen görüşmeyeceğimiz iki şirketin de Batı yakasında olması sevindiriciydi. Biri Maine'de, öbürü Pennsylvania'daydı. Diğer ikisi de Illinois'daydı, yani birbirlerine birkaç saatlik mesafedelerdi. Her şey plana uygun ilerlerse cuma akşamına doğru şehre dönmüş olacaktım.

"İş demişken, beyefendi sonunda teşrif edebildi. Ben de geç kalmadan çıkayım." Çocuğa bakma sırası ona geldiğinde eski sevgilisinin her seferinde işe geç kalmasına sebep olmasına rağmen Honor'ın sakinliğini koruyabilmesi son derece şaşırtıcıydı. "Kendine dikkat et ve beni de gelişmelerden mutlaka haberdar et. Hepsini kendine hayran bırakacağından adım gibi eminim."

"Seni seviyorum."

Noel'de Sonsuz Aşk

“Ben de seni seviyorum. Paloma, gel de Cla teyzene onu sevdiğini söy– Gitmiş bile. Neyse, seni gerçekten seviyor ama. Hoşça kal.”

Telefonumu tekrar çantama atıp kulaklığımı kutusuna kaldırdığımda harita sadece beş dakikamızın kaldığını gösteriyordu. Bayan Girard'ın işlettiği pastane ve kafenin dibinde, yürüyerek beş dakika bile sürmeyen sevimli bir pansiyonda yer ayırtmıştım.

Araştırmalarımın göre bebeklerle Harry'nin Yeri ilgileniyordu. Harry'nin Yeri, Bayan Girard'ın iş yerinin tam karşısındaki el yapımı mobilya satan dükkândı. Yarın Bliss Kafe'ye gidip gözlem yapabileceğim bir masa bulacaktım. Sabahın keşmekeşi sona erince yanına gidecektim. Nasıl bir ruh hâlinde olduğuna baktıktan sonra sokağın karşısına geçip Harry'yle tanışacaktım.

Umarım bu işi hemen tatlıya bağlardım da bir an önce turun ikinci durağı olan Maine'e geçebilirdim. İşim uzarsa da akşama güzel bir ıstakoz keyfi yapardım.

Bu akşam için, yakınlarda yorumları iyi olan bir bar bulup bir şeyler atıştırdıktan sonra erkenden yatmayı planlıyordum. Yollar son beş dakikadır iyice daralmıştı, şimdi de etrafı tarlalarla çevrili sakin bir yolda ağır ağır ilerliyorduk. Camdan dışarıyı seyreliyordum. Gün batımının ağaçlara vuran kızıl turuncu ışıkları, artık iyice bastıran gecenin karanlığına karışmıştı.

Otların arasındaki *Fraser Falls'a Hoş Geldiniz* tabelasının kalın beyaz yazıları, alt tarafından yükselen iki ışıkla aydınlanıyor, orman yeşiliyle kaplanmış tahtanın üzerindeki kelimeleri daha da belirginleştiriyordu.

“Neredeyse vardık,” diye haber verdi şoförüm ön taraftan. “Burası ana cadde.”

Kasabanın dört bir yanı, küçücük ışıkların yaydığı altın renkli hüzmelerle çevriliydi. Binaların arasından, ağaçların dallarından ve sokak lambalarının tepelerinden onlarca süs ışığı sarkıyordu. Bu ışıklardaki küçücük kar taneleri, sanki büyüyle

havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu. Etrafına sarılan minik ışıkların en tepedeki kırmızı kurdeleye tırmanmadığı tek bir ağaç gövdesi, tek bir direk yoktu.

Sanki yılbaşı kartından fırlamış gibi.

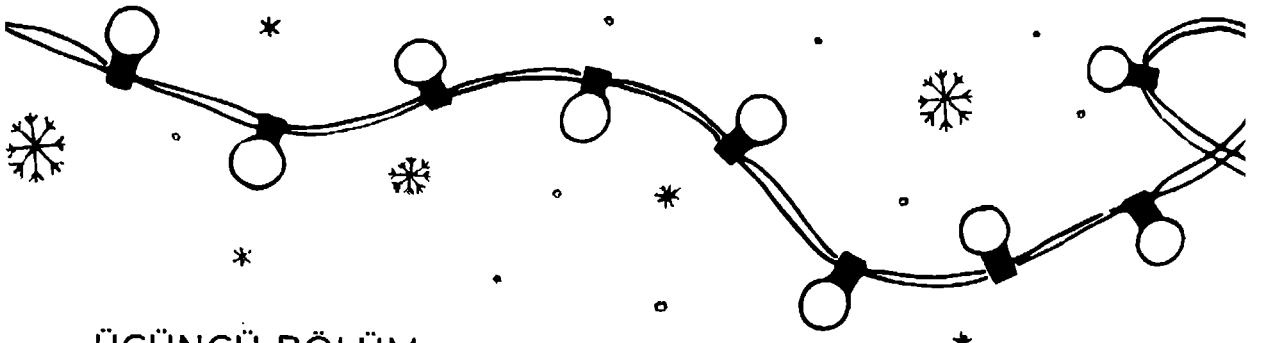
Işıkların büyüüne öylesine kapılmıştım ki kafeyi aramak aklımdan çıkmıştı. Dükkanların çoğu ya çoktan kapanmış ya da kapanmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Dur levhasına yaklaşıırken araba yavaşladı. U şeklinde uzanan yeşil alanın başında, karşımıza çok hoş bir beyaz çardak çıkmıştı. Çatının tam ortasından sarkan ışıklar kenarlara doğru yayılıyordu. Ana caddedeki ışıklardan çok daha yumuşak ve zarifti. Geniş girişi merdiven ve rampa olarak ikiye ayrılmıştı; aynı zarif ışıklar, korkulukların parmaklıklarına dolanarak yukarıdaki oturma alanına kadar uzanıyordu.

Sadece oturup bu tablo gibi kusursuz kasabayı seyretmek istiyordum.

Fraser Falls, çocukluğumda izlediğim bütün tatil filmlerinin olabilecek en güzel şekilde harmanlanmış hâli gibiydi. O filmlerde tek başına yaşayan şehirli kızın neden küçük kasabayı seçtiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Temiz sokakları ve düzenli yollarıyla Manhattan'dan, daha doğrusu bildiğim çoğu yerden bambaşka bir dünyaydı burası.

Maggie'nin pansiyonunun önünde arabadan inerken beni rahatsız eden tek tuhaflık, henüz hiç kimseye rastlamamış olmamdı. Bayan Girard, videosunda insanları önümüzdeki tatil sezonunda kasabalarına gelerek onlara destek olmaya çağırmıştı ve gerçekten de çok haklıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack

“İyi ki grubumuz hiçbir zaman göz önünde olmadı. Şöhretin yükü benim sırtıma ağır gelirdi.”

Tommy’ye baktım, söylediklerini biraz daha açmasını ya da en azından ne demeye çalıştığını anlatmasını bekliyordum. En iyi arkadaşımın ettiği bir lafa şaşırmam yeni bir şey değildi. Ama beklediğim açıklama bir türlü gelmedi. Elindeki bezle bira musluklarını silmeye devam ediyordu.

Dirseğimi bara yaslayıp çenemi avucuma koydum. “Ne saçmalıyorsun sen? Biz ne ara grup kurduk ki?”

“Hani Luke’a bir doğum gününde davul seti alınmıştı ya. Biz de seni kardeşimiz diye tanıtır, sıradaki Hanson oluruz diye konuşmuştuk.”

Kaşlarımı çattım. “Hanson mı?”

Bezi omzuna atıp bara yaslandı ve elini özenle taranmış kestane saçlarına daldırdı. “Jonas Brothers’ın asi bir rock versiyonu falan olabilir, tam hatırlamıyorum. Her gün ahırda çalışacaktık güya. Ama sonra... Boş ver şimdi onu, söylemeye çalıştığım şey...” Gözlerini yere indirdi ve barın arkasında, benim göremediğim bir şeyle uğraşmaya başladı. “İyi ki yapmamışız işte. Şöhret bana göre değil. Şu habercileri atlatmak bile kâbus gibiydi.”

Tommy'nin ufak kardeşi Luke'un davul setini hayal meyal hatırlıyordum. On üç yaşında mıydım? Belki de. Hafızamın karanlık köşelerinde, yirmi yıl öncesinden elimde gitar tuttuğum bulanık imgeler vardı.

Tommy'nin bakışlarını benden kaçırdığını fark ettim. O yazdan söz açarak büyük bir hata yaptığını ben söylemeden anlamıştı.

“Ben de şöhreti kaldırılabileceğimi hiç sanmıyorum,” dedim rahatsız edici havayı dağıtmak için. İkimiz de bir doksan üç boyundaydık ama o pot kırdığında biraz daha küçülüyordu sanki. Başını kaldırıp koyu lacivert gözleriyle af diler gibi yüzüme baktı. “Kesin paparazzilere yumruk atan rock yıldızlarından olurdum.”

“Seni öyle hayal etmek zor değil,” dedi.

Barın kapısı açılınca ikimiz de gayriihtiyari başımızı çevirdik. Flo'nun hafta sonu patlattığı curcunayı öğrenebilmek için Fraser Falls sokaklarını arşınlayan o kameraman takımının değil de Melissa ile Winnie'nin içeri girdiğini görünce rahatlayarak aynı anda derin bir oh çektik.

Melissa ile Winnie, dükkânımın tam karşısındaki çiçekçiyi, yani Wilde & Winslet'ı işletiyordu. Winnie, Fraser Falls'ta büyümüşü. Benden ve Tommy'den birkaç yaş küçüktü ama babası kasabanın papazı olduğundan pazar ayinlerinden sonra adı en çok anılan ikinci isim olurdu. Mel'le okulda tanışmışlardı, sonra onu buraya yerleşip birlikte bir çiçekçi açmaya ikna etmişti.

Salonun arka tarafındaki şöminenin yanında duran berberlere doğru ilerlerken, “Bizi gördüğünüz için bu kadar mutlu olduğunuzu ilk kez görüyorum,” dedi Winnie. Geçerken arkasında tatlı, çiçeksi bir koku bıraktı; siyah örgülerini bağladığı tokaya kırmızı bir gül sıkıştırmıştı. “Mesajınız gayet açık. Hiç kafaya takmayın,” diye konuşmaya devam etti omzunun üzerinden bakarak.

Kapıdaki levha bir kâğıt parçası ve keçeli kalemle, on saniyelik bir uğraşın ürünüydü: “KAMERA KULLANMAK YASAKTIR. MUHABİRLER DERHÂL DIŞARI ÇIKARILACAKTIR.” Ne kadar uyardıysak da Flo bu sabah bir güncelleme videosu paylaşarak insanlara destekleri için teşekkür etmiş ve bizi tekrar ziyaret etmeleri için davette bulunmuştu. Winnie’nin söylediğine göre bu mesele, *Dancing with the Stars*’ta yer almış birinin ilgisini çekmişti. Onun paylaşımıyla videonun aslı da tekrar uçuşa geçmişti.

Flo’yu kendi büyükanneymiş gibi severdim ama kasabanın meselelerini internete taşıyarak ipin ucunu kaçırmıştı. Herkesin destek vereceğini, kasabanın ziyaretçilere ve siparişlere boğulacağını sanmıştı. İşin aslıysa, sadece davetsiz misafirler gelir olmuştu.

Mesele şu ki, Holly bebek aslında benim projemdi. Dolayısıyla şu an internet sitesi patlamış durumdaydı, müşteri e-postaları yağmur gibi yağıyordu ve yeni siparişlerin hepsi de benim sırtıma yıkılmıştı. Flo haber bile vermeden bir video paylaşmış, sonra da devamı gelmişti. Hâl böyle olunca, elimde yeteri kadar stoku olmayan siparişlerin altında ezilmeye başlamıştım çünkü birkaç hafta önce siparişlerin yarısı iptal edildiğinde, aklım başımdan gittiği için bir sipariş kotası koymayı unutmuştum.

Açık söylemek gerekirse Flo başıma büyük bir bela açmıştı.

Yine de onu seviyorduk, o da bu kasabaya herkesten çok gönül vermişti. Dolayısıyla yetişkin insanlar gibi kendi aramızda dert yanmaya devam etsek de günün sonunda onun yanında olacaktık.

Barın önünde, hemen sağ tarafımda duran Mel, Tommy’den bir içki istedi. “Hâlâ yakanızdan düşmediler mi?” diye sordum.

Gözlerini devirdi, kestane rengi kıvrıcık kısa saçlarını eliyle itti. “Çoğu vakit kaybından ibaret. Üç farklı fenomen bize yazıp düğünlerini ücretsiz yapmamızı, karşılığında reklamımızı

yapacaklarını söyledi.” Reklam kelimesini parmaklarıyla tırnak içine alarak vurgulamıştı. “Yorulduğum artık.”

Tommy, Mel’in önüne iki kadeh şarap bıraktı. “Müessesemizin ikramı.”

Mel tatlı bir sesle, “Sağ ol, Tommy,” deyip Winnie’nin yanına döndü.

Mel’in arkasından bakan Tommy’nin yüzünde buraya abes kaçan hüznü bir ifade vardı. Biramı bitirdim. “Bize hiç müesseseden ikram falan yok. Neden acaba?”

“Çünkü şerefsizin tekisin. Başka soru?”

Tam ona Melissa’nın peşinde daha ne kadar dolanacağını ya da reddedilme ihtimalini yüzde kaç gördüğünü soracakken yemek söylemek için tezgâhın önüne gelen bir müşteri imdadına yetişti. Tommy mutfağa haber vermek için ortalıktan kayboldu ve böylece eğlenceli geçebilecek bir gecenin daha sonuna gelmiş olduk.

Taburemden kalkıp barın diğer tarafına geçtim ve tezgâhın altında Tommy’nin daha fazla kalmadığını söylediği cips-ten olduğunu gördüm. Kendi kendime ikramda bulunmak pek âdetim değildi ama mutfağa her gittiğinde içeride uzun uzun çene çalardı ve ben de dakikalarca beklemek zorunda kalırdım.

Buzdolabından zencefilli gazozla temiz bir bardak aldım. Salona sırtım dönükken ağır ahşap kapının yeniden açıldığını duyunca irkildim. *Lütfen bir gazeteci olmasın.* Korka korka arkama döndüm ve eldivenlerini çıkarırken gözleriyle salonu süzen bir kadın gördüm.

Beni görünce yüzünde ısıltı ısıltı bir tebessüm belirdi. O kadar sıcak bir gülümsemeydi ki neredeyse arkamı dönüp başkasına mı gülümsüyor diye bakacaktım. Mavi paltosunun düğmelerini çözerek bara yaklaştı. Öteki eliyle de yakasının altına sıkışan kızıl saçlarını çıkarıp başını hafifçe sallayınca parlak bukleleri sırtına döküldü.

Noel'de Sonsuz Aşk

Bara üç adım kala durduğunda sanki hayatımda ilk kez insan görüyormuşum gibi baktığımı fark ettim. İçimi yakan ani bir utançla hemen kendimi toparladım. Bara vardığında ben de içkimi önümdeki tezgâha bıraktım.

Yumuşak bir sesle, “Merhaba,” dedi. “Yemek servisiniz devam ediyor mu?”

Tezgâhın altından bir menü çıkarıp ona verdim. “Ediyor.” Burada çalışmadığımı söylemem mi yoksa hiçbir şey demeden yerime dönmem mi daha garip olurdu?

“Teşekkürler,” derken yanımdaki tabureye oturup menüyü tezgâha bıraktı.

“Ne içersiniz?” diye sordum. Neden bunu sorduğuma dair en ufak fikrim yoktu. Tommy bu soru yüzünden canıma okuyacaktı.

Başını menüden kaldırıp açık yeşil gözleriyle ıslıl ıslıl baktı. “Bana da bir...”

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Burada olmaman gerektiğini biliyorsun!” diye payladı Tommy, omzumdan tutup beni geri çekerken. Ben yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi mahcubiyetle –ki son on beş yılda bu histen nefret etmeye başlamıştım– tabureme otururken hâlâ başını sallıyordu. Sonra yanımdaki kadına döndü. “Kusura bakmayın lütfen. Siz gazeteci misiniz?”

“Gazeteci mi?.. Hayır.”

“Gizli görevde falan olmadığınızdan emin misiniz?” En yakın arkadaşıma kaşlarımı çatarak baktım.

“Eminim,” diye cevapladı kadın sakince.

Kutu zencefilli gazozumun kapağını açtığımda çıkan yüksek ses yüzünden Tommy bana ters ters baktı. Sonra yeniden kadına döndü. “Peki bakalım, öyle olsun. Tekrar kusura bakmayın lütfen, gözünüzü ayırmaya gelmiyor. Size ne vereyim?”

Kadın çizburger, patates kızartması ve limonlu gazoz söyledi. Tommy içeceğini hazırlayıp verdikten sonra mutfığa geri

döndü. Kadın bir yudum alıp bardağı altlığın üzerine dikkatle bıraktı. Altlığın üzerindeki ayı amblemi –ki kasabanın lisesinin maskotuydu bu– düz dursun diye bardağı hafifçe çevirdi. Ardından bar taburesinin üzerinde hafifçe dönerek bana baktı.

“Barmen olmayanların da barın arkasına geçmesi serbest herhâlde?” diye sorarken ceketini çıkarıp taburenin arkasına astı. Krem rengi, boğazlı, kalın bir kazakla lacivert kot pantolon ve topuklu bot giymişti. Saçını yana atarken gözüme hem şık bir saat hem de birkaç pırlanta küpe ilişti.

Omuz silktim. “Sadece el yapımı biradan vazgeçemiyorsan ve şu Mitch denen geyiğin her hareketini gözetlemesi seni rahatsız etmiyorsa.” Bakışlarımı takip ederek başını barın üstünde asılı plastik dev geyik kafasına çevirdi ve düşünüyor-muş gibi yaptı.

“İşte burada beni kaybettin. İster el yapımı olsun ister fabrikasyon, bira bana göre değil.” Kahkaha attım. Artık onu biraz daha dikkatle inceliyordum. Peçetelikten aldığı bir peçeteyle gazozun buzlarının ıslattığı üst dudağını nazikçe sildi. Hiçbir hareketini kaçırmak istemiyordum. “İnan bana, barlarda öyle tipler dik dik bakıyor ki plastik geyik onların yanında devede kulak kalır.”

Bir kahkaha daha. Bu gece bende bir tuhaflık olsa gerekti. Yumuşacık pembe dudakları ve sert elmacık kemikleri olan bir kadın görünce kendimi kaybetmişim. Bar tezgâhındaki cep telefonum titremeye başladı. İstemeye istemeye de olsa karşımdaki kadından gözlerimi ayırmam gerekmişti. Mesaj Arthur’dandı, yarın torununun hokey topuyla patlattığı boruyu tamir etmesine yardım edeceğime söz verdiğimi hatırlatıyordu. Ekranımı kilitleyip tekrar kadına döndüm. “Geçerken mi uğradın?”

Peçeteyi indirip düzgünce katladı. Sol elinde yüzük yoktu. “Öyle de denebilir. Aslında Maine’e gidiyorum.”

“Maine’de ne var?”

Başını yana eğdi, dudaklarına hafif bir gülümseme yayılmıştı. “İstakoz. Yağmur. Birbirlerinin hayatına burnunu sokmayan insanlar.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Kesinlikle haklısın. Buralarda kimsenin kimseyi rahat bıraktığı yok gerçekten.”

Bu kez gülme sırası ondaydı. Tommy her an geri gelip hep yaptığı gibi benden daha ilginç veya eğlenceli bir şeyler söyleyerek bu sohbeti devralabilirdi. Barmenlere özgü bir cazibesi vardı. Lafı eviriyor çeviriyor, muhabbete bir şekilde devam edebiliyordu. Benim asla beceremediğim bir şeydi bu.

Ben daha çok iş bitiren taraftım. İnternet bozulunca ararlardı beni. Ya da Flo gibiler bir seyahat bloggerını etkilemek için yüzlerce ışık asmak istediğinde çalardı kapımı. Tommy’yi de yanımda sürüklerdim sürüklemesine ama o daha çok eğlencenin adresi sayılırdı.

Bar bu akşam sinek avlıyordu. Millet sokakta o arsız gazetecilere rastlamamak için evde oturuyor olmalıydı. Şömine-den gelen çıtırtılar, Winnie’yle Mel’in karşı köşeden yükselen fısıltılarına ve dart tahtasından gelen *tak* seslerine karışıyordu.

Yanımdaki kadın, “Adım Clara bu arada,” diyerek beni kendime getirdi.

“Jack.” Tamamen bana dönüp dirseğini tezgâha dayadı. Topuklarını taburenin demirine takmıştı. Uzun ve narin bacakları, açık bacaklarımın arasında duruyordu. “Fraser Falls ziyaretin nasıl gidiyor peki, Clara?”

“Bir bakalım... barmen kılığına girmiş biriyle karşılaştım, asıl barmen beni gizli görevde olan bir gazeteci olmakla suçladı ve buraya gelirken de bir kadın durup dururken başsağlığı diledi.”

“Anlaşılır bir durum,” dedim kıyafetlerini göstererek. “Bu kasabaya gündelik kıyafetin biraz üzerinde giyinip gelen herkes genelde cenazeye gelmiş olur.”

Sanki her şey bir anda aydınlanmış gibi gözleri büyüdü. “Demek buralısın?”

“Hem de doğma büyüme. Hiç ayrılmadım. Gerçi on yaşındayken yazın Rhode Adası’na yatılı kampa gitmiştim ama o sayılır mı bilmem?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Tabii ki sayılır. Resmen Avrupa’da yaz tatili yapmışsın.”

Kendime engel olamayıp, “Maine gibi herkesin kendi işine baktığı bir yere giderken hangi rüzgâr seni Fraser Falls’a attı?” diye sordum.

“Hakkında hep güzel şeyler duydum. İnsanlarının çok iyi olduğunu söylüyorlar.” Başımınla onayladım. “Şu âna kadar aksi bir durumla karşılaşmadım. İnternette görüldüğünden de güzelmış, hatta çok daha güzel. Işıklandırmalar harika. Keşke bütün sene böyle kalsa.”

“Şanslı günündesin. Normalde bu kadar erken süslemezlerdi. Aman Flo’nun kulağına gitmesin. Göze güzel geliyor ama bir rüzgâr çıktı mı bütün ışıklar birbirlerine dolanıyor, sonra uğraşan ben oluyorum.”

Clara’nın kaşları çatıldı. “Flo kim?”

Onu nasıl anlatabilirdim ki? “Ana caddede pastanesi var. Binanın sahibi de o. Hatta kasabanın manevi sahibi de diyebiliriz. Onu hem gayriresmî belediye başkanı hem mahallenin tellalı hem de bekçisi olarak düşünebilirsin.”

“Hadi canım!” dedi ellerini çırparak. “Florence! O bebek videolarını paylaşan kadın, değil mi? Arkada kasvetli bir müzikle kameraya parmak sallayan?”

İnlememek için kendimi zor tuttum. “Evet evet, maalesef o.”

Güldü. “Yanlış anlama ama Fraser Falls’un sosyal medya sayfalarına bakınca burası... onca tantana için fazla şirin. İnternette ünlenmek, muhabirler falan, hiç buralık gibi değil.”

“Az bile söyledin.” Daha fazla uzatmadım. Dollgate ve Flo’nun internette patlaması, şu an bahsetmek isteyeceğim en

son şeydi. “Hakkımızda konuşulacak başka şeyler de var ama. Hem de çok daha güzel şeyler.”

Clara isteksizliğini sezmiş olmalı ki konuyu hemen değiştirdi. “Okulun maskotu gerçekten de tulum giymiş bir ayı mı?”

Aklımdaki güzel şeylerden biri değildi ama olsun. “Evet. Fraser Falls Ayıları. Tek zaferimiz, 1998 bölgesel futbol şampiyonluğu. Kasaba hâlâ her yıl kutlar. Bizim aya inişimiz gibi bir şeydi ama hiçbirimiz bunu itiraf etmiyoruz. Çünkü aya gerçekten inilmediğine inanan biri var ve bunu duyunca tepesi atıyor.”

“Yok artık!” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bütün o çekimlerin stüdyoda yapıldığını sananlardan mı yani?”

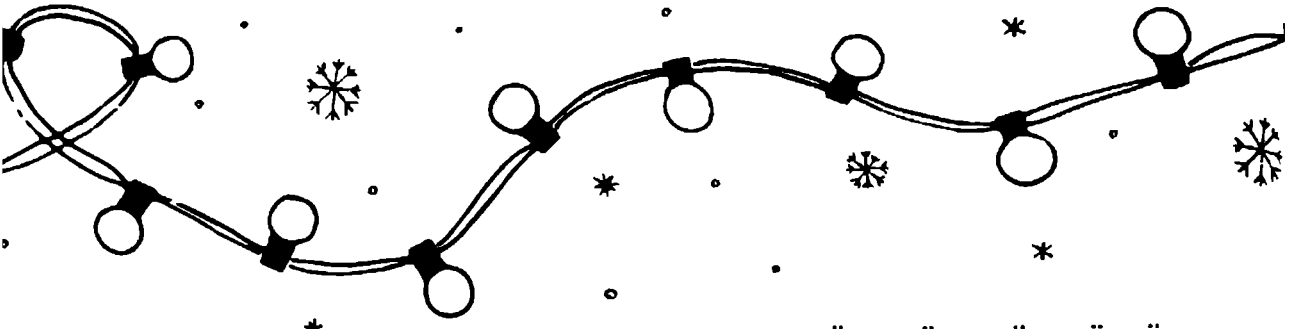
Bu da aklımdaki güzel şeylerden biri değildi maalesef. “Kısmen. Ona sorsan ay bir hologramdan ibaret.”

Clara söylediklerimi sindirirken saçlarının uçlarını parmağına dolayıp başıyla yavaşça onayladı. “Bugün elinde ağla drone yakalamaya çalışan birini gördüm. Bildiğimiz ağ. Kelebek avlıyordu sanki. O adam mıydı acaba?”

“Evet evet! Donald işte. Komplo teorilerine *bayılır* ama bahçeni düzenlemen gerekirse harika bir peyzajcıdır. Bakma sen, o drone mucize eseri kurtuldu. Ağ atmada üstüne yoktur. Bir keresinde Tommy’yi bile yakalamıştı.” Başımla ateşin yanında oturan en yakın arkadaşımı gösterdim. “Flo’yu CIA ajanı olmakla suçlayınca canını zor kurtardı.”

Clara gülerken gazoz boğazına kaçtı. “Burası tam bir cangil. Saldırgan bir zarafeti var ama yine de yabani.”

Ben içkimden son yudumumu alırken onun da yemeği geldi. “Buzdağının sadece görünen kısmı bu.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jack

Clara akşam yemeğini yerken ben de bir koşu eve gidip Elf'i aldım ve döndüm.

Onu gördüğünde koyverdiği şaşkınlık nidasını duymaya alışkın olsam da Elf'in en sevdiği şey buydu. Clara, gümüş grisi gövdesinin ortasındaki beyaz beneği kaşırken, "Buldok kırması mı?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey. Sokakta buldum, ne olduğundan emin olamadılar."

Elf, Clara'nın ilgisini beş dakikalığına benden çaldıktan sonra Tommy'nin peşine takılıp barın arkasındaki yalnızca ona tahsis edilen yatağa kıvrıldı.

Clara tekrar benimle ilgilenmeye başlayınca ona Fraser Falls'un renkli mi renkli rivayetlerini anlatmaya koyuldum. Onu Tommy'yle tanıştırdım ve Donald'ın ağına takıldığında yaşadığı o sarsıcı deneyimi kendi ağzından dinledi. Tommy, gereken cevapları verdikten sonra ayak altından kayboldu ki bu takdire şayan bir hareketti.

Wilhelmina resim atölyesinde çıplak model kullanmak isteyenince kasabadan bazı kişilerin sanat okulunun önünde protesto düzenlediğini anlattım Clara'ya; ellerindeki pankartlarda

şöyle yazıyordu: “Derste kışın ne işi var?” Bunu duyduğu an bu sefer gerçekten boğulacak sandım.

Clara da yemeğini bitirdikten sonra annesinin burçlara olan takıntısıyla kardeşinin çocukluğundan beri en yakın arkadaşına âşık olmasını anlattı. Babasındansa hiç bahsetmedi ama ne yalan söyleyeyim, ben de benimkinden hiç bahsetmedim. Kasabayı birbirine katan o meşhur 2009 Fraser Falls aşk üçgenini anlattıktan sonra şaşkınlıktan dilinin tutulduğunu görünce keyfim iyice yerine geldi.

Sohbet öylesine akıcı ilerliyor ki onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini sormak istedim. Ânında kurduğumuz bağ, aramızdaki bu kıvılcım ve birbirimiz hakkında her şeyi öğrenme arzusu... Böyle şeyler başıma çok sık gelmezdi. Ama sustum. Clara cadılar bayramında Chucky kostümüyleyken bir asansörde Jennifer Aniston’la mahsur kalışını anlattı kahkahalarla, ben de yaz oyunumuzun dekorunu nasıl yanlışıyla ateşe verdiğimi anlattım.

Clara bütün varlığıyla gülüyordu. Sanki söylediği her şey yalnızca bana verdiği bir sırmış gibi öne eğilip fısıldayarak konuşuyordu. Ona kayıtsız kalmak mümkün değildi. Tommy içeceklerimizi yenilerken ona nazik davranmış, telefonum yüzünden üçüncü kez sözünü böldüğüm için sıkıntıyla özür dilediğimde, hoşgörülü bir tebessümle koluma dokunmuştu.

“Yoksa sen bu kasabanın torbacısı mısın?”

Telefonumu sessize alıp tezgâha bıraktım. “Benim hayatımda öyle tehlikeler ve heyecanlar ne arar? Sadece başı derde girenler kapımda bitiyor işte.”

“Mesela, *Birine şantaj yapmak için yardımına ihtiyacım var*, gibi dertlerle mi?”

Bir mesaj gelince gözüm ekrana kaydı. “Daha çok, *Bahçeme dadanan rakun sebze yatağını mahvetti ya da Çitlerimdeki deliği tamir edebilir misin*, gibi. Ama kulağa en hoş geleni kesinlikle, *Klozet taşıdığı için evi su başmış, ne yapmam gerekiyor?*”

“Gerçekten de çok hoşmuş. Rakunu evcilleştirip bir sosyal medya fenomenine dönüştürmekten başka çözüm gelmiyor insanın aklına.”

Telefonumu önüne doğru ittim. “Madem bu işte iyisin, sıradaki aramayı sen yanıtlayabilirsin.”

“Umarım ilginç bir şey çıkar. Sahnede parlama vaktim gelene kadar birkaç el bilardo oynamak ister misin?” diye sordu. Bana göre zaten fazlasıyla parıldıyordu. Bilardodan fazla hoşlanmasam da kabul ettim. “Önden uyarayım, pek iyi değilimdir,” dedi.

“Üçkâğıtçı bilardocuların hepsi yeteneklerini sergilemeden önce aynen böyle konuşur.”

Clara taburesinden indi, ben de onu takip ederek masaya yürüdüm. “Sırf eğlencesine,” dedi, sopasının ucunu tebeşirlerken. Ben de topları diziyordum. “Bahis mahis yok.”

Cebimden bir bozuk para çıkarıp, “Yazı mı, tura mı?” diye sordum.

Dudaklarını büzüp biraz düşündükten sonra, “Tura,” dedi.

Para havada dönüp avucuma düştü. Elimin tersine koyup açtım. “Yazı. Açılışı ben yapıyorum.”

Clara iki eliyle ucunu tuttuğu istekasına dayandı. “Telaşlanma. Kaybedeceğin tek şey onurun.”

“Harika. Şimdi içim rahatladı işte.” İstekayı geri çekip bütün gücümle ittim; beyaz topa tam isabet vurdum, toplar yeşil keçenin üzerinde zıt yönlerde dağılıp bantlardan sekti. Iskalamamı engelleyen hangi kozmik güçse içimden ona şükrettim.

İki düz, bir çizgili top deliklere girdi. Clara kalçasını masaya yaslayıp, “Asıl üçkâğıtçı kimmiş acaba?” diye sordu. O arada ben çoktan çizgili turuncu topa odaklanmıştım bile, onu da deliğe sokunca rahat bir nefes aldım.

“Görünüşe bakılırsa çizgili toplar bende.” Bir sonraki vuruşum deliğin köşesinden geri sekince yükselmeye başlayan özgüvenim ânında söndü. “Sıra sende, düz toplar.”

Bir adım geri çekilip masayı incelemesini seyrettim. Yüksek topuklu çizmeleri, bacaklarını olduğundan daha uzun göstermişti; her adım attığında sıkı ve yuvarlak kalçası iyice ortaya çıkıyordu. “İnce ucuyla vuracağım, değil mi?” dedi, doğrulup saçlarını omzunun arkasına atarken. “Şaka yaptım! Gerçekten şaka yaptım. Kalın ucuyla vurmam gerektiğini biliyorum.”

Çenemi ovarken kendi esprisine gülmemek için verdiği çabayı izledim. Kendini ciddiye almaması insana çekici geliyordu. “Sahne senin, Clara.”

Hamleleri yağ gibi akıyordu ama kırmızı top tam deliğe girecekken kenara çarpıp seke seke masanın ortasına yuvarlandı. “Bence bu masa yamuk,” dedi yan yan bakarak.

“Kesin öyledir. Yoksa senin gözün şaşmış olamaz.” Bir sonraki vuruşum için nişan alırken yüzüm masaya neredeyse yapışmıştı ki, bir anda dirsekleri yanıma indi, başı da benimle aynı hizadaydı. “Boşuna uğraşma, zihnimi bulandırmana izin vermeyeceğim.”

Biraz daha yaklaştı, mis gibi kokusu etrafımı sarmıştı. Fısıldayarak konuştu. “Ne kadar usta olduğumu daha görmedin.”

Clara göz kırpınca beyaz topa fazla sağdan vurdum ve hedefimi ıskaladım.

“Gördün mü? Daha oynamaya başlamadım bile.”

Turuncu topunu deliğe soktu. Sonra moru. Maviye de hafifçe dokundu.

Ben bir on saniye boyunca masayı incelerken, “Yardım lazım mı?” diye sordu.

Sertçe vurup bordo topu deliğe soktum. Ona doğru eğildim, yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Siktir, fazla güzeldi. “Galiba kendi başıma halledebilirim.”

Sıradaki atışı kaçırısam da çok takmadım. Az önce bana yaptığının aynısını yaparak nişan alırken eğilip kulağına fısıldadım. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Evet, aslında var.” Doğrulup uzun uzun gözlerime baktı. İçimden sadece *siktir siktir siktir* diyebiliyordum.

“Eğil.” Yutkundum, boğazım düğümlenmişti. Ona bunu başka koşullarda söylediğimi pekâlâ hayal edebiliyordum. Genelde tanımadığım insanlara karşı böyle bir arzuya kapılmazdım ama bu kadar güzel bir kadın da insanın karşısına her gün çıkmıyordu ve aramızda ânında bir çekim oluşmuştu. “Vuruşunu da her zamanki gibi ayarla.”

Söylediğimi yaptıktan sonra bana merakla baktı. “Peki şimdi ne yapacağım?”

Elimle sol elini düzelterip sağ elinin konumunu ayarladım, sırtının üzerinden uzanıp istekanın ucunu tuttum. Bana biraz daha yaklaştı. “Böyle bedenine daha yakın tut. Fazla sıkma, vuruşun akıcı olsun,” diye fısıldadım.

“İyi teknik.” O sırada bütün gözlerin üzerimizde olduğunun farkındaydım ama Clara ya umursamadı ya da hiç fark etmedi.

İstekayı onunla aynı anda ittim ve beyaz topla maviye vurduk. Top deliğe girince heyecandan kıpırdandı, yumuşak kıvrımları tenime değiyordu. “Güzel bir takım olduk.”

Onu bırakıp geri çekildim. Boynuma dokundum, tenim alev gibi yanıyordu. Bir bilardo yüzünden aklımı kaybetmiştim. Kendime gelmem gerekiyordu.

Clara her fırsatta aklımı çelmeye devam etti, ben de oyun yerine benimle oynamaya çalışmasının keyfini çıkardım.

“Kazananın ödülü ne olacak peki?” diye sordu, istekasını tekrar tebeşirlerken. Sonra sopayı kolunun arasına sıkıştırıp ellerindeki mavi tozu silkeledi.

“Kaybedeceğim tek şey onurum değil miydi?” Sarı topun kenarına hafifçe vurabilirdiysem de top yerinden kıpırdamadı. “Yani başından beri aklında bir ödül mü vardı?”

“Üzerinde baskı hissetmeni istemedim.” Başını yana eğip somurttu. “Hep senin iyiliğini istediğim için.”

“Şöyle yapalım... Kaybeden sıradaki içkileri ısmarlasın?”

Sanki az önce harika bir şey söylemişim gibi gözleri büyüdü. “Bu inanılmaz orijinal bir fikir ya, bayıldım. Öyle yapalım.”

Clara derin bir nefes alıp kırmızı topu deliğe sokmak için eğildi. Tam bir şey söyleyecekken beni hemen susturdu. Kaçıracağını biliyordum, yanlış bir açıda duruyordu ve istekası da olması gerekenden yukarıdaydı. Beyaz topun masanın kenarlarına çarpması kaçınılmaz gibiydi. “Şey, takım olarak oynamaya ne dersin?” diye sordum.

Masanın üzerine eğilmiş, bana bakıyordu. Kalçası yukarıda kalmıştı. “Sen benim başarıımı baltalamaya falan mı çalışıyorsun?”

Ellerimi ceplerime sokup başımı salladım. “Yok canım.”

Beni baştan aşağı süzdü, göğsümle yüzüme biraz daha uzun baktı. “Peki, öyle olsun o zaman ama kulağıma fısıldayan o boğuk sesini sevdiğim için sadece, yoksa yardımına ihtiyacım olduğundan değil,” dedi.

Elimi saçlarıma götürdüm, bir an ne diyeceğimi bilememiştim. “Anlaşıldı.”

“Biraz bu tarafa doğru kay.” Elim beline koyup onu masanın ortasına doğru yönlendirdim. Az önceki gibi üstünden eğildim ama postürünü düzeltirken ellerim titremedi. Bedenlerimiz biraz daha yakındı şimdi. Sol elini yeniden konumlandırınca taşlar yerine oturdu, sanırım bilerek yanlış duruyordu. “Harika gidiyordun aslında, bana ihtiyacın yoktu.”

“Biliyorum ama o fısıltı yine kulağımda işte.” Kolunu geri çekti, gözlerini masadan bir an bile ayırmadı ve sonra topa tertemiz vurdu. Kırmızıya tam isabet etmişti, top hızla yuvarlanıp deliğe girdi. “Kazanmama yardım mı edeceksin yoksa bara geçip içkilerimizi ısmarlarken oradan mı izleyeceksin?”

“Sana yardım edeceğim. Galibiyetinde benim de payım olduğunu bilmek gururumu okşar.”

Clara 8 numaralı topu en yakın deliğe gönderince sevinçle çığlık attı. İstekayı bırakıp ondan biraz uzaklaştım. Elini uzat-

tığında nazikçe sıktım. “Harikaydı,” dedi. “Bana bir mojito lütfen.”

“Hemen.”

“Kasabanın en büyük skandalı bu mu yani?”

Clara üçüncü mojitosunun pipetini bardağın içinde gezdirmeye başladı. Mel ve Winnie gidince şöminenin yanındaki ikili koltuğa kurulmuştuk, Clara da o andan beri Fraser Falls hakkında sorular sorup duruyordu. Karşı taraftaki boş koltuğa geçmesini beklemiştim ama yan tarafımdaki daracık boşluğa oturup bana sokulmuştu.

Birbirimize dönük oturuyorduk ve öyle yakındık ki öne eğilmesine gerek bile kalmıyordu. Bedenini rahatça bana yaslamıştı. Bana peş peşe sıraladığı sorulara karşılık olarak ben de ondan bilgi koparmaya çalıştım ama soru sormaktan daha çok keyif aldığı belliydi.

“En büyük kasaba skandalı...” Düşünürken çenemi kaşıdım. “Erken yaşta bir hamilelikti aslında. Bunun sonucunda Sailor dünyaya geldi, vaftiz kızım. Tommy’nin kardeşi Luke’un çocuğu.”

“Erken yaşta hamilelik her yerde. Bunun nesi skandal ki?”

“Luke evlenme teklif etmek için diz çöktüğünde Dove ona ayağa kalkmasını söyledi. Oysa aralarında ilişki falan yoktu, sadece komşu evlerde büyüyüp çocukken sözleşmişlerdi. Üstelik hâlâ da kapı komşusular. Hayatımda gördüğüm en sağlıklı anne-baba ilişkisi.”

Clara içkisinden bir yudum aldı. “Ben daha çok bir tarikat olayı falan beklemiştim ya da ne bileyim, sonsuza dek saklamak için birbirinize söz verdiğiniz bir cinayet mesela.”

“Üzgünüm ama bizde tarikata en benzeyen şey kitap kulübü.”

Noel'de Soncuş Aşk

“Peki, *senin* en büyük skandalın ne?” diye sordu.

Gençlik yıllarıma dair itiraf etmeye asla yanaşmayacağım o kadar çok şey vardı ki... Hiçbiri de eğlenceli ya da gülüp geçebileceğim şeyler değildi. Onun hoşuna gidebilecek bir şeyler bulmaya çalıştım. “Bir keresinde spor salonunda spor yaparken yanlışlıkla komşulardan birini aramıştım, o da herkese biriyle sevişirken onu aradığımı söylemişti.” Clara bir anda kolumu tuttu; gözlerini kocaman açmıştı, dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalışıyordu. “Konu mahalle toplantısında açıldı ve rezil oldum. Daha yirmi üç yaşındaydım.”

Kendini daha fazla tutamadı ve alnını omzuma dayayarak kahkahalarla güldü. Sakinleştğinde hemen özür diledi, arka arkaya içtiği mojitolar ona sevimli bir hava katmıştı.

“Birinin öyle sanması için spor sırasında nasıl sesler çıkarıyor olabileceğini düşünüyorum,” derken kaşları çatılmıştı.

“Henüz sana gösterecek kadar içmedim.”

“Vaktimiz bol.”

Şöminenin loş alevinde saatler eriyip gitmişti.

Ondan hoşlanmıştım. Hem de yeni tanıştığım biri için haddinden fazla. Sonunda ben de birkaç soru sıkıştırabilmiştim araya. Yemek yemeyi, özellikle de kahvaltı etmeyi ve İtalyan mutfağını seviyordu. Manhattan'da yalnız yaşıyordu. En sevdiği film *Özel Bir Kadın*'dı.

Sonra tekrar benimle ilgili şeyler sormaya başladı.

Ben konuşurken bana öyle bir bakıyordu ki, anlattıklarım gerçekten önem veriyor gibiydi. Yıllardır kimse benden şu bebeklerden başka bir şey duymak istememişti. Ama o bir kere bile işten bahsetmemişti ve bu da onu özel kılıyordu.

Vakit ilerledi, bar artık tamamen boşalmıştı. Tommy tezgâhı temizlemeye başladı; ona temizlikte yardım etmediğim zamanlarda baktığı gibi bakıyordu yine.

Clara'ya baktım, içkisini bitirmişti.

“Hadi,” dedim. “Pansiyon yolumun üstünde. Oraya kadar sana eşlik edeyim.”

Tommy bize el sallarken Elf’in bu gece onda kalacağını söyledi ve ben kapıdan çıkan Clara’yı takip ederken bana göz kırptı. Dışarıdaki soğuk insanın ciğerine işliyordu. Clara üşüyüp kabanına sıkı sıkı sarıldı, ben de aynısını yaptım. Nefesimiz havada asılı kalan beyaz bulutlara dönüşüyordu. Adımlarımızın sesi ve uzaktan gelen köpek havlamaları dışında Fraser Falls neredeyse tamamen sessizdi.

“Şu güzelliği daha fazla insanın fark etmemesi ne garip,” derken, bir yandan da ellerini ceplerine soktu.

“Geçtiğimiz yıl, önceki yıllara göre çok daha fazla ziyaretçimiz oldu aslında. Bu yıl da gelirler diye umuyordum ama bakalım. Flo’nun Avrupa’daki gibi büyük bir Noel panayırı kurma hayali vardı ama bunun için düzenli ziyaretçilere ihtiyacımız var.”

Yüzüme baktı, nefesini havada izleyebiliyordum. “Anlıyorum. Öyle bir şey yaparsanız kesin gelirim.”

Pansiyonun önüne vardık. Tepemizdeki veranda lambası titreyip dururken Clara’nın yüzüne altın renginde yumuşak bir ışık düşüyordu. Paltosuna sarılıp bana döndü. “Davetiyeyi ilk sana göndereceğim,” dedim.

Gözlerini ayaklarına indirip tekrar bana döndü, gülümsemeye devam ediyordu. “İçkiler için teşekkürler. Yürüyüş ve davetin için de.”

“Yarın Maine’e gitmek zorunda mısın? Senin için burada da istakoz bulabilirdim. Yağmur için söz veremiyorum ama bahçe sulama sistemi falan, bir şeyler ayarlardım,” derken gülümsüyordum çünkü gecenin bitiyor olmasından duyduğum hüznün yüzüme yansımalarını istemiyordum.

“Yarın Maine’e gitmek zorundayım,” dedi üzgün bir sesle. “Kalabilmek isterdim.”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Ben de kalabilmeni isterdim.” Uzun bir sessizlik oldu; bir şeylerin olabileceği, hatta olması gerektiği bir sessizlikti bu. Onu öpmek istedim. Öpmeliydim ama bir şey beni durduruyordu. Bu kusursuz geceyi mahvetmekten mi korkmuştum? Bilmiyordum.

“İçeri girmem gerek, hava çok soğuk. İyi geceler, Jack. Bu sıcak karşılama için teşekkür ederim.”

Elimdeki fırsatı değerlendirememiştim.

Başımınla onayladım. “İyi geceler, Clara. İçtenlikle söylüyorum, istediğin zaman gel.”

Bana baktı, ardından gülümsedi. Gülümsemesinde biraz hüznün vardı, sanki o da fırsatımızı değerlendiremediğimizi anlamış gibiydi. Kolumu sevgiyle sıktı, sonra kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Ben de ellerimi ceplerime gömdüm, biraz daha orada dikilip soğğun iliklerime işlemesine izin verdim.

Daha önce söylediklerimi geri alıyordum. Her misafir o kadar da can sıkıcı değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Clara

Alarmım çaldığında gözlerimi fazla yumuşak bir yatakta, fazlasıyla sessiz bir sokakta ve felaket bir baş ağrısıyla açtım.

Aslında kabahat benden başka kimsede değildi. Jack hariç tabii. Hatta onun payı daha çok sayılırdı. Karnım ağrıyana kadar gülmüş, *yıllar* sonra ilk kez bilardoda kazanmıştım. Adam hem yakışıklı hem de çekiciydi, üstelik içki konusunda gaz vermeyi iyi beceriyordu.

Bir yetmiş beş boyunda uzun bir kadın olarak, yanında bana kendimi ufak tefek hissettiren adamlara karşı zaafım vardı. Jack de kesinlikle o adamlardandı. Hatta Jack bundan çok daha fazlasıydı. Geniş omuzları, her güldüğünde biraz daha gevşemişti. Biraz dağınık, hafif dalgalı koyu kahve saçlarıyla her oynadığında o devasa kollarını seyretmekten kendimi alamamıştım. İş mevzularına hiç girmemiştik ki bu da benim bilinçli tercihimdi ama Jack ofiste çalışan birine benzemiyordu. Sağlam bir vücudu vardı, emek verilmişti. İnşaat ya da benzeri bir alanda çalışıyor olmalıydı.

Görünüşünün aksine ruhunda derin bir incelik hissediliyordu. Telefonu her çaldığında benden özür dilemesinden, güldüğünde sakallı çenesinin kenarında ortaya çıkan gamze-

sinden ve köpeği yalnız kalmasın diye eve gidip yanımıza getirmesinden anlaşıyordu bu.

En son ne zaman birinden bu kadar hoşlandığımı hatırlamıyordum. En son ne zaman gecenin sonunda öpülmediğimde hayal kırıklığı yaşadığımı da hatırlamıyordum.

Jack'i düşünmeyi bir kenara bırakıp zor bela yataktan çıktım. On adımlık cilt bakım rutinimi de boş verdim, *bunalımda bir kadın* değil de *ciddi iş kadını* havası vermesini umarak saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Siyah triko elbisemi giyip ayaklarıma mevsime uygun topuklu botlar geçirdim. İş kıyafetiyle en fazla bu kadar salaş olabiliyordum ama görünüşümün *hiç de kurumsal bir şirket adına yerel topluluğunuzu mahvetmeye gelmedim* mesajı verdiğini umdum.

Pansiyonun sahibi Maggie, altmışlarında tatlı mı tatlı bir kadındı; beni en iyi şekilde ağırlayabilmek için canını dişine takmıştı. Flo'yu gizlice gözlemlemek üzere pansiyondan çıkarırken bana zorla yulaf ve meyve yedirmeye bile çalışmıştı.

Bliss Kafe'ye adımımı attığım an kapının üstündeki çanlar şıngırdadı. Saat henüz sekizi bile bulmamıştı ama güne başlamak ve bir an önce Maine'e doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyordum. Bugün her şeyin yolunda gideceğine dair garip bir güven duyuyordum. Sanırım dün geceyi Jack'le geçirdikten sonra kasabanın dinamiğini daha iyi kavramış olmamdan kaynaklanıyordu bu.

Bliss Kafe de bu unutulmuş kasabanın diğer köşeleri kadar harikaydı. Ahşap lambri kaplı duvarlar sisli bir maviye boyanmıştı. Geç sonbahar güneşi, buğulu camlardan içeri sızıyordu. Mekân, espresso ve pudra şekeri kokuyordu. Bir yerlerden enstrümental Fransız müziği yükseliyordu. Genç garson, yan masaya bir müze sorumlusu edasıyla kruvasan bırakmıştı.

Coşku dolu dokuz yorumda övdükleri gibi Bliss, Fraser Falls'un Paris bistrosuydu ve tam yanındaki Flo'nun Tatlı Köşesi de pastane rolünü üstlenmişti. Ama Şanzelize'de değillerdi,

bir dondurmacıyla nalburun arasına sıkışmışlardı. Kafenin kara tahtaya yazılı günlük menüsü temayı fazlasıyla yansıtıyordu; *pain au chocolat*, *croque monsieur* ve doğruluğu biraz tartışmalı *crème brûlée* buzlu latte gibi klasiklerle doluydu. Ortam inanılmaz derecede tatlıydı.

Williamsburg'da olsa millet sokağın sonuna kadar sıraya girerdi.

Yumuşak ışıkların altında gözlerimi kısmamaya çalışarak tezgâha doğru ilerledim, kahvelerini yudumlayıp yerel gazetelerini okuyan kasaba sakinlerinin oturduğu küçük masaların arasından kıvrıla kıvrıla geçtim. Cam vitrinin içi altın gibi kızarmış, çıtır çıtır hamur işleriyle doluydu, her birinin önünde süslü harflerle yazılmış zarif, kâğıt etiketler duruyordu. Tezgâhın ardında çiçek desenli önlüğüyle, saçları kusursuz biçimde Fransız topuzu yapılmış bir kadın vardı. Onu videolardan hemen tanıdım ama yüz yüze çok daha göz korkutucuydu. Julia Child'ı Tony Soprano büyütmüş olsaydı bu kadın olurdu.

"Günaydın. Siz Bayan Girard olmalısınız," dedim en iyi ve en parlak pazarlamacı gülümsememi takınarak.

Sanki üzerimden şehrin kokusunu almış gibi gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Oui, Florence Girard," dedi abartılı bir Fransız aksanıyla. Açık söylemek gerekirse yapmacık bir Fransız aksanıydı. "Şoförünüz dün gece kasabadan çıkarken dur tabelasını ciddiye almadan geçip gitti."

Gülümsemem ânında silindi. "Özür dilerim, eminim asla öyle bir şey yapmak istememiş—"

"Kahve?" diye sözümü keserek arkasını döndü ve bahsettiği kahveyi hazırlamaya koyuldu.

"Evet, lütfen. Sade olsun."

Kahve makinesine sanki bir uzvuymuş gibi hâkimdi. Muhtemelen benden çok daha yaşlı, porselen bir fincanda kahvemi verdi. "İki dolar."

“Ben aslında sizinle konuşmak istiyordum,” dedim beşliği uzatırken. Doğrusu bu, planın bir parçası değildi. Plan, kıcımlı köşeye dönüp millet işine gücüne dağılana kadar gözlem yapmak, sonra onunla konuşmaktı. Az önceki özgüvenim, şimdi o bana tek kelime etmeden bakarken yavaş yavaş sönüyordu.

Açık sözlülüğü takdir edecek bir kadına benzese de hâlâ dik dik bana bakıyordu. Keşke şu lanet plana sadık kalsaydım. “Sabahın ilerleyen saatlerinde Harry’nin Yeri’ne uğrayacağım ama öncesinde sizinle konuşmak istedim–”

“Şu an röportaj için müsait değil,” diyerek tekrar sözümü kesti.

“Röportaj için değil,” dedim aceleyle. “Bu... başka bir mesele. Buraya iş için geldim. Onunla bebekler hakkında konuşmam gerekiyor ama önce sizinle şu viral videolarla ilgili konuşmak istedim.”

“Saadet zinciri saçmalığı falan değil, değil mi?” diye sordu Flo, beni kuşkuyla süzerek. “İnternette okumuştum, hiç tekin degiller. Hem Jack’in iş toplantısına falan ihtiyacı yok, güvenilebilir bir internet sitesi bulup dinlenmeye ihtiyacı var.”

Jack mi?

Ben daha Jack’in bununla ne alakası olduğunu sormadan çanlar yeniden şıngırdadı. Kapıya döndüğümde fincan elimde öylece kalakaldım.

Jack kapının eşiğindeydi. Hani şu kareli gömlekli, hafif sırtkan, erkeksi yakışıklılığıyla göz alan Jack. Tezgâha doğru gelirken esnedi, elini ensesine götürdü; birazdan huzurlu sabahını bozacağımı bilmiyordu.

O henüz beni görmemişti ama Flo onu hemen fark etti tabii. Çenesiyle beni gösterip, “Zamanlaman yine harika,” dedi.

Jack bir an gözlerine inanamadı. Beni gördükten sonra yüzündeki uykulu ifade yerini şaşkınlığa bıraktı. “Clara?”

Fincanımı kaldırarak selam verdim. “Günaydın, Jack.”

“Burada ne yapıyorsun? Maine’e gideceğini sanıyordum.”

“Bir görüşme ayarlamadan önce kahve içeyim dedim,” derken rahat görünmeye çalıştım. “Şu karşiki dükkândan Harry’yle.”

Kısa süren bir sessizlik oldu. Ardından Jack dudaklarını birbirine bastırdı, gülümsemesini bastırdığını görebiliyordum.

Onu inceleyerek, “Sen iyi misin?” diye sordum.

Derin bir nefes verip burnunun köprüsünü sıktı. “Harry diye biri yok. Yani vardı ama artık yok.”

İnanmakta zorlanıyordum. “Pardon, ne dedin?”

“Harry, dükkânın adı. Sahibi benim.”

O anda jetonum düştü. Bütün parçaları birleştirdim. “Yani Harry sensin?”

“Hayır. Ben Jack’im,” dedi tane tane konuşarak. Flo öyle bir kıkırdadı ki sesi bütün dükkânda yankılandı. “Aslında görüşme koparmaya çalıştığın kişi benim.”

Harika, bir bu eksikti.

Kim bilir kaç yıl sonra ilk kez gardımı indirip bir barda yakışıklı bir adamla flört ettim ve evrenin bana teşekkür etme şekline bakın! Bugün ikinci kez bütün olan bitenin sorumluluğunu kafamda Jack’e yükledim. Gerçi kabul etmeliydim ki bütün suç bendeydi.

Buraya flört etmeye gelmemiştim. Bu kâbusa bir an evvel son vermeye gelmiştim. Daha doğrusu (*Fraser Falls’taki*) *Halk vs Davenport Oyuncakları* olarak da bilinen bu PR faciasına. Bunun için ayrı bir subreddit açılmış, bir etiket trend olmuş ve yirmi üçten fazla ünlü anne blogger bu konuda videolu yorum yapmıştı.

“Buraya Holly meselesi için gelmiş,” dedi Flo sessizliği bozarak, Fransız aksanı iyice kaybolmuş gibiydi. “Maggie’yi dolandıran elemanlardan değilmiş, hatırlıyorsun onları değil mi? Aman dikkatli ol, sana da bir şey kakalamaya kalkmasın, Jack. Tanrı biliyor ya, bu kasabanın bir Tupperware gününe daha ihtiyacı yok. Dolaplarımı açamıyorum, kapaklar çığ gibi üstüme düşüyor.”

“Teşekkürler, Bayan Flo. Clara’nın buraya beni kendi ekibine katmaya çalışmak için geldiğini sanmıyorum.” Flo ona bir fincan kahve koydu, Jack de karşılığında iki dolar uzattı.

Bundan beteri olamayacağını düşünerek biraz daha cesur olmam gerektiğine karar verdim. “Sana kahvaltı ısmarlayabilir miyim? Biraz da konuşabilir miyiz? Lütfen?”

Arka taraftaki bir masayı işaret etti, ben de önden yürüdüm.

“Burası gerçekten çok güzel. Kendimi Paris’te gibi hissediyorum,” dedim masaya otururken, sessizliği dağıtabilmek için.

“O zaman görevimi layıkıyla yerine getirmişim desene,” dedi Jack, kahvesinden bir yudum alarak. “Flo yıllarca Paris’te yaşamış. Masalarla sandalyeleri yaparken bana da babama da haftalarca göz açtırmadı. Duvar kaplamalarını da tam istediği gibi hallettikten sonra babam soluğu gölde aldı. Adam sessizlikte kendine gelmek için dört gün boyunca balığa çıktı.”

“Bunları siz mi yaptınız?”

Omuzlarını silkti. “Sandalye, masa, oyuncak bebek. Hepsi benim ekmek tekmem.”

Menüyü sessizce inceledik; deri kaplıydı, özenle hazırlanmıştı. Kahvaltı seçenekleri de epey etkileyiciydi. Ben Jack’le o oyuncak bebekler hakkında konuşacak cesareti toplamaya çalışırken Flo masamıza geldi ve yaklaşan garsonun elindeki not defteriyle kalemi alıp kızı gönderdi.

“Ne alırsınız?” diye sordu neşeyle. Ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim; Jack’in şaşkın bakışları, buraya garson olarak gelmesinin olağan olmadığını ve sohbetimize burnunu sokmaya çalıştığını anlamak için yeter de artardı.

İkimiz de yumurtalı ekmek ve biraz daha kahve sipariş ettik ama Flo yerinden kıpırdamadı; bunun yerine yan masadan bir sandalye çekip bir anda konuşmaya dâhil oldu. Bu sahne bir görüşmeden çok, dün gecenin tuhaf bir uzantısı gibiydi.

“Peki bakalım,” deyip ellerini masanın üzerinde özenle birleştirdi, “Seni bizim küçük Fraser Falls’umuza getiren tam olarak ne, Clara?..”

“Davenport,” dedim, Flo’nun bilerek bıraktığı boşluğu doldurarak.

Flo’nun bakışları bir anda sertleşti. “Davenport Oyuncakları’ndan mı söz ediyoruz?”

“Evet. Bebek meselesi için geldim. Gazeteci falan değilim. Ben—”

Flo alkışlamaya başladı. “Ben de ne zaman bir laf cambazı gönderecekler diyordum.”

Boğazımı temizledim, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. “Dediğim gibi, önce sizinle konuşmayı umuyordum. Sonra da Jack, seninle görüşmeye geçecektim, Harry’yle değil — çünkü bebeğin internet sitesinde dağıtımla senin ilgilendiğini görmüştüm.” İkisi de bomboş gözlerle bana bakıyordu. “Tabii şimdi o plan biraz karıştı. Ama ikinizin de bilmesini isterim ki bu durumu düzeltmek istiyorum. Buraya çözüm bulmaya ve nasıl ilerleyeceğimizi konuşmaya geldim.”

Jack kahvesinden uzun bir yudum aldı. “Videoları kaldırmamızı istiyorsun.”

“Evet. Ama benim için en önemlisi, her şeyi yoluna koymak,” diye cevap verdim. Jack, dün gece tanıdığım umursamaz adamdan çok daha temkinli görünüyordu. “Davenport olarak, dikkatimizi çekmek için öyle bir video gerekmiş olmasından dolayı gerçekten üzgünüz. Geçmişte sizinle neler yaşadığımızı ben de yeni yeni öğreniyorum. Son bir yıldır farklı bir departmanda görev yaptığım için Evie projesine dâhil olamadım. Ama iş ilişkimizin onarılabilmesine ve bize olan güveninizi yeniden kazanabileceğimize içtenlikle inanıyorum.”

“Bence sen buraya şirketinin imajını düzeltmeye geldin,” dedi Jack, sesi sakindi. “Davenport’un vicdanını rahatlatmak için vereceği sadakaya ihtiyacımız yok.”

Flo'nun gülümsemesi iyice yayıldı. Jack'e gururla bakıyordu. "Biliyor musun, kutunun üstündeki yazı benim el yazım. Doksanlarda bir güzel yazı kursuna gitmiştim, elim hâlâ o günkü gibi."

"Ya," dedim güçlkle.

"İlk yüz bebeğin elbisesini ben dikmiştim ama sonra Jack gidip bir viral enfeksiyon kapıverdi ye..."

"Viral oldu," diye araya girdi Jack hızlıca. "Bebek internette viral oldu. Benim bir enfeksiyonum falan yok."

Flo gözlerini devirip konuşmaya devam etti. "Ellerim artık kaldırmıyor. Şimdi gençleri ve makinelerini denetliyorum. Sanat okulunda ufak bir kulübümüz var."

"Bu... gerçekten inanılmaz," dedim. Bunu not almak için Flo'dan defterini istemenin kabalık olup olmayacağını düşündüm, sonra kesinlikle kabalık olacağına karar verdim.

"Bu ortak bir proje," diye devam etti Flo, videolarında anlattığı bebeğin tarihini tekrar anlatmaya girişerek. Bu kez her şeyin Harry'nin Yeri'nin sahibi Jack tarafından başlatıldığını açıklamaya koyuldu. Bahsi geçen adam karşınızda otururken dinlemek biraz farklı geliyordu.

"Bayan Girard, burada ortaya koyduğunuz şeye en çok hayranlık duyan kişi olduğumu söyleyebilirim. Davenport da bir zamanlar küçük bir işletmeydi, ben o ruhu yaşatmak için küçük işletmeler programını hayata geçirmiştim. Keşke geçen sene yeni görevime başlamadan önce buraya ben gelseydim. Projenize dair her şeyi öğrenmeyi çok isterim."

"Çaldıklarınız yetmedi herhâlde?" diye sordu Jack.

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Buradan bir şey çıkacağını sanmak aptallıktı. Bu insanlar zarar görmüştü ve tek sorumlusu da Davenport'tu.

"Canınızın yandığını görebiliyorum ve sebebini de gayet iyi anlıyorum. Ben bunu nasıl onarabileceğimizi konuşmak

istiyorum. Elimde ciddi bir yatırım bütçesi ve sizin başardıklarınızı daha da yukarılara taşıyacak birçok fikir var.”

“Bayan Flo,” diyen Jack’in ses tonu bir anda sertleşmişti. Sanki para lafı geçince içindeki koruma köpeği havlamaya başlamış gibiydi. “Bu kadar gecikeceğimi tahmin edemedim, dükânı daha açamadım bile.”

Kadın, Jack’e öyle bir baktı ki tüylerim ânında diken diken oldu. Sonra Fransızca bir şeyler söyleyerek siparişlerimizi hazırlamaya gitti. Söylediklerinin Jack hakkında olduğunu tahmin etmek zor değildi ve de pek nazik durmuyordu.

Kadın bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Jack konuşmaya başladı. “Yaşlı bir kadına umut verip sonra ortada bırakmak büyük zalimlik.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedim. “Onun yarısı kadar tutku taşımayan nice CEO’lar gördüm ben. Yaşlanmış olabilir ama kafasının hâlâ zehir gibi çalıştığı belli.” Jack tek kaşını kaldırdı. “Söylediklerimde ciddiyim, Jack. Buraya gerçekten de işleri düzeltmeye geldim. Şu âna kadar başardıklarınla gurur duymalısın. Bu olay... seni ve komşularını da etkilediği için üzgünüm.”

Zoraki bir gülümsemeyle baktı. “Sadede gel, Clara.”

“O videoları çekmenize sebep olan olaydan sonra şirketimizin adını bile duymak istememeni anlıyorum.”

“Hırsızlık olayından sonra mı demek istiyorsun?” dedi soğuk bir tavırla.

Yüzüm düştü. “Burada harika bir şey kurduğunu biliyorum. Ama bir düşünsene, ya onu büyütmek, yönetmek ve hakkını vermek için yanında tecrübeli ve işin ehli biri olsaydı? Daha büyük, daha güçlü hâle getirmek için.”

“Anlamadığın bir şey var, Clara. Aynı lafları daha önce bir arkadaşından zaten dinledim. Bizi dolandırdılar.”

“Ben seni dolandırmıyorum, Jack. Aynı programa dâhil olan altı işletme daha var, onların sorumluluğunu tekrar ben üstlen-

dim. İstersen seni onlarla tanıştıtabilirim.” Aslında onları programa dâhil etmek gibi bir niyetim *yoktu* ama bu sakın kasabada ve yarattıkları toplulukta beni heyecanlandıran bir şey vardı.

Belki de Jack'in anlattığı, yüzümde tebessümler açtıran hikâyelerin etkisiyle olaylara biraz toz pembe bakıyordum. Ama belki de onu programa dâhil etmek her şeyi *düzeltebilirdi*. Hâlihazırda başarıya ulaşmış bir ürünü, bu insanların dayanışmasıyla üretilen bir sisteme dönüştürülmesinden etkilenmeyecek biri var mıydı? Davenport'un küçük işletmeler programıyla bu iş gerçekten büyüyebilirdi.

Nefesimi tutmuş cevabını beklerken Jack, bir dakikalık sessizliğin ardından nihayet konuştu. “Davenport'tan gelen herhangi bir teklife neden güveneyim ki?” diye sordu.

“Çünkü bu Davenport değil, benim. Buradayım. Senden bir şey almak istemiyorum... sana, bu kasabaya yardım etmek istiyorum. Oyuncağın beklenmedik başarısıyla başa çıkmanıza destek olmak istiyorum.”

Uzun süren bir sessizliğin ardından, “Gerçekten de ağzın iyi laf yapıyor,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?”

“İltifat etmek için söylemedim. Bu kasabanın insanları iyi, dürüst, çalışkan insanlar. Ama bir kez canları yandı artık. Şirketinize hiç mi hiç güvenmiyorlar ve bana olan güvenlerini de sarsmanıza izin veremem. Ne kadar çekici olursan ol, Clara Davenport, beni ağınıza tekrar düşüremeyeceksiniz.”

Söyleyebilecek tek bir kelimem yoktu. Onu sarsıp, “Lütfen, izin ver düzeltelim,” diye yalvarmak istesem de bizimle, benimle hiçbir şey yapmak istememesine hak veriyordum.

Bir süre sessizce oturduk. Az önceki genç, siparişlerimizi bıraktıktan sonra Flo'dan bile hızlı adımlarla uzaklaştı. Jack çatalını alıp tabağındakilerle oynamaya başladı. “Bu kasabaya gerçekten yardım etmek istiyor musun, Clara?” dedi.

“İstiyorum.”

Bana uzun uzun baktı. “O zaman New York’a dönüp o gösterişli yöneticilerine bebeklerini piyasadan çekmelerini ve bizi rahat bırakmalarını söyle. Sizi burada istemiyoruz, ne paranıza ihtiyacımız var ne de yardımınıza.”

İçimdeki karmaşayı yüzüme yansıtmamaya çalışarak başımla onayladım. “Jack, ben...”

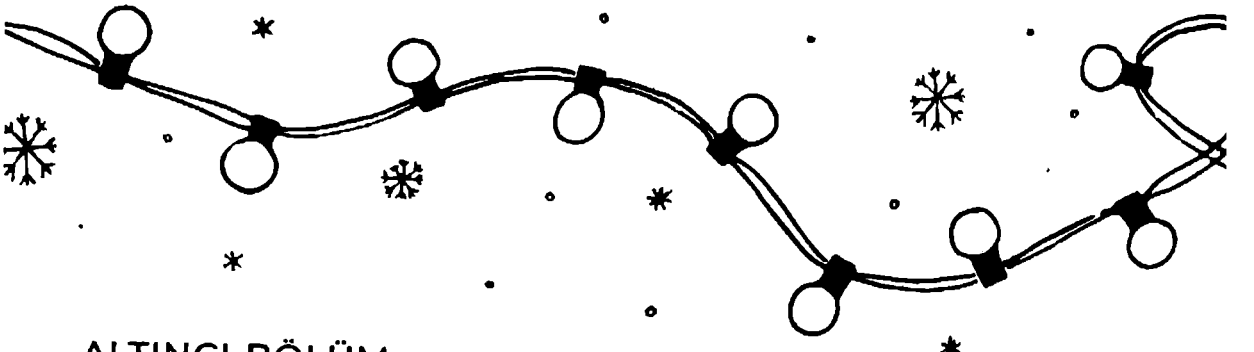
Beni susturmak için elini kaldırdı. “Dükkânı açmam gerekiyor, Clara. Sana Maine’de iyi eğlenceler.”

Ayağa kalkıp masaya birkaç banknot bıraktı, tabağıyla çatalını da eline aldı.

Tek kelime daha etmedi. Giderken Flo’ya elindekileri gösterip, “Sonra getiririm,” dedi.

Kadın ona bakarak cık cıkladı, sonra bana dönüp yine cık cıkladı.

Tezgâhın arkasından gözlerini dikmiş, beni izliyordu. Önlüğünü öyle bir bağladı ki gören birazdan meydan muharebesine çıkacak sanırdı. Üstelik bütün kasaba da onun arkasındaydı.

ALTINCI BÖLÜM

Jack

Şu evrensel bir gerçektir ki, küçük bir kasabada yaşayan bir erkek olarak kasabanın ulu çınarı sayılan kadınla laf dalaşına girer, sonra da dramatik çıkışınız sırasında yanınızda götürdüğünüz tabak çatalı geri vermeyi unutursanız, o kadın hiç vakit kaybetmeden telefona sarılır ve bütün kasabaya sizi şikâyet ederdi.

Dükkânı kapayıp Hungry Fox'a girdiğimde Maggie'den iki, Winnie'den bir yazılı mesaj, lisedeki basketbol koçumdan da yaptığım seçimlerin onu endişelendiğine dair bir sesli mesaj almıştım.

Tommy tabii ki barın arkasında meşgulmüş gibi yapıyor ve bana "FLO'YU MU SOYDUN SEN?!" diye ünlem ve soru işaretleriyle dolu on iki mesajı atan kendisi değilmiş gibi davranıyordu.

"Şimdi de yerel dükkânları mı soymaya başladın?" dedi ben tabureye otururken. "Sırada ne var? Postaneyi mi hortumlayacaksın? Yoksa gözünü kilise bağışlarına mı diktin?"

Bize kulak kabartmıyormuş gibi davranmayı genelde çok iyi beceren Peder Akinola sodasını püskürttü, sonra da bana döndü. "Duyduğuma göre küçük çaplı hırsızlığa sarmışsın, Jack," dedi. "Bayan Girard'ın yemek takımını geri getireceğini umuyorum.

Komşunun tabak çanağına tamah etmek üzerine bir vaaz daha hazırlamak zorunda kalmak istemiyorum.”

İç çektim. “Küçük bir yanlış anlaşılma, Peder. Bugün iade edecektim ama vakit bulamadım.”

Gözlerini şüpheyle kıstı. “Neyle meşguldün ki? Takımın kalanını çalma planları mı yapıyordun?”

Tommy kıkırdadı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Genç bir delikanlıyken otoriteleri falan takmazdım ama şimdi bir yetişkin olarak bocalıyordum. “Söz konusu emirler olunca ben biraz...”

“Şaka yapıyorum, evlat,” dedi Peder Akinola, omzuma dostça vurarak. “Ama bilmeni isterim ki Bayan Girard kasabada olan biteni ışık hızında yayıyor. Keşke Tanrı’nın sözlerini yaymak için de bu kadar hevesli olsa.”

Bu kadına akıl sır erdirmek gerçekten imkânsızdı.

“Mesaj attım *zaten*,” diye söylendim. “Yarın sabah ilk iş geri vereceğim.”

Peder ciddi bir ifadeyle başını salladı. Sonra gözünü ayırmadan Tommy’ye döndü. “Bu hafta uslu durabildin mi bakalım?”

Konuşma boyunca pişmiş kelle gibi sırtıp duran Tommy’nin yüzü bir anda düştü. “Evet, efendim... Elbette, Peder Akinola.”

“Sevindim. Şimdi bana şu *Etsy*’den tuttuğun cadının adını söyle.”

Tommy bir an afalladı. “Şey...”

“Sakin yine bana *Etsy Cadısı*’nın bir müzik grubu olduğunu söyleme, Thomas. İnternette de baktım, kızıma da sordum. Ne dolaplar çevirdiğinin gayet farkındayım.” Tommy, on beş yaşımızdayken yanlışlıkla bir sürü koyunu saldıği zamanda- kinden bile daha gergin görünüyordu. “Şimdi, talimat verdiğin kadının adını ver ki *gözümüzün önünde saklanan büyüler* vaazımın bir taslağını ona yollayabileyim.”

Tommy toparlanmaya çalıştı. “Kusura bakmayın, Peder, ben şaka yapıyordum.” Elini bahşiş kavanozuna atıp buruş bu-

ruş bir yirmilik çıkardı. “Özür niyetine, kilisenin çatısı için toplanan bağışa eklersiniz.” Pederin bardağını gösterdi. “Soda da benden olsun.”

Peder Akinola onu kuşkuyla süzdü, sonra başını onaylarcasına eğdi. “Sağduyu, her bahçede yetişen bir çiçek değildir, sevgili Thomas Brookdale. Yine de cemaatin, bağışının karşılığı olan iki kiremit için sana müteşekkirdir.” Ardından yün paltosu arkasında dalgalanarak bardan çıktı.

“Bu adam beni korkutuyor,” diye fısıldadı Tommy, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne olup bittiğini anlatacak mısınız?” dedim ama bir yandan da yüzümü ellerimin arasına gömdüm, duymak istediğimden o kadar da emin değildim.

İç çekip önüme bir kutu zencefilli gazoz koydu. “Sana sevgili ayarlaması için internetten bir cadı tuttum. Yedi ila on gün arasında buluyormuş, hızlı sonuç garantili. Peder de ben Luke’a anlatırken duymuş, annemi arayıp endişelerini dile getirmiş.”

“Ne yaptın ne yaptın?”

“Derken Clara çıkageldi ama sen kızı postalayıverdin.” Sanki o masum da bütün suç benimmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Elli dolarım gitti, sen de hâlâ sapsın. Annem de dır dır edip duruyor.”

Şaşkınlıktan gözlerimi ondan alamadım. “Clara Davenport bana... bir büyüyle mi gönderildi yani?”

“Evet! İşe yarayacağını hiç düşünmemiştim! Ama sonra o güzel paltosu, ıslıl ıslıl saçları ve kocaman gülümsemesiyle çıkıp geldi—”

Bir kere daha iç çektim, artık bu kaçınıcıydı bilmiyordum. Alnımı bara yasladım. “Kadın Davenport’ta çalışıyor, Tommy. Hatta *kendisi* bir Davenport. Sen resmen şeytan çağırmışsın. Belki de Akinola geri gelse hiç fena olmayacak.”

Tommy umursamazca omuz silkti. “Soyadını duyana kadar hiç de öyle demiyordun ama. Sanki kız bir eline benzin bidonu, öbürüne kibrit alıp gelmiş gibi davranıyorsun.”

“Ben hiçbir şey gibi davranmıyorum. Kız buraya planlı gelmiş. Her şeyin baştan sona bir oyun olmadığını bilemeyiz.”

Bana bakmaya devam ederken kendine de gazoz koydu. “Onu gördüğün anda hoşlandığını anlamıştım.”

“Onu tanımıyordum bile,” dedim öfkeyle.

Duymamış gibi yapıp, “Ondan hoşlandım,” diye tekrarladı.

Yargılayıcı bakışlarını görmezden gelerek gazozumu açıp bardağa doldurdum. Ne dememi beklediğini bilmiyordum. “Boş ver.”

Tommy bara yaslandı, birden ciddileşmişti. “Flo, Clara’nın işleri yoluna koymak istediğini söyledi. Büyük bir yatırım bütçesi falan varmış.”

“Öyle diyecek tabii... Ama bir saniye, sen Flo’yla ne zaman konuştun ki?”

“Beni arayıp pastanesini soyduğunu söylediğinde ama o kısım önemli değil şimdi. Duyduğuma göre ortalığı biraz karıştırmışsın. Clara’ya çekip gitmesini, bir daha da dönmemesini söylemişsin. Sonra da sen çıkıp gitmişsin ve Flo’nun eşyalarını da hâlâ geri vermemişsin. Neden?”

Elimi saçlarıma götürdüm. “Paniklemiştim.”

“Davenport’tan geldiği için mi?”

“Hem evet hem hayır. Ama daha çok evet. En çok da durumu basit bir meseleymiş gibi görmesi yüzünden. Sanki sihirli bir pazarlama değneği varmış da her şeyi ânında çözebilirmiş gibi. Gelip burada şov yapmasını istemiyorum. Kendi başımızın çaresine bakarız.”

Tommy bir anlığına sustu. “Bu hafta kaç tane çelengi plastikte tutturdum biliyor musun?”

“Çok fazla?”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Çok fazladan da çok. Winnie Noel heyecanına erken kapıldı. Bu yıl şansının gerçekten de döneceğine inanıyor. Sen oyuncağınla viral oldun, Flo çılgınca bir çıkış yakaladı. Şimdi sıra onunla Mel'e geldi. Ben de burayı açmadan önce çiçekçiye uğrayıp onlara destek atıyorum.”

Gülmeme engel olamadım. “Melissa'yla vakit geçirmek istediğin için oradan çıkmıyorsun.”

“Onların hak ettiği başarıyı yakalayacaklarına inanıyorum. Her gün bu kadar stres yaşamamalılar. Flo bizi üç kat ışıktırmaya zorladı, yaptık da. Neden? Çünkü onun fikirlerine güveniyorum.” Tommy burnunun köprüsünü sıktı. “Şimdi de sahte kar makineleri almayı düşünüyor. Küresel ısınmayla falan ilgili bir şeyler anlattı. Kar makineleri. Buraya.”

Başımla onayladım. “Duydum.”

“Makineler geldiğinde onları oradan oraya götürmek zorunda kalan yine biz olacağız. Ama olsun, kadın kasabamızın bir şekilde tanınmasını istiyor, biz de yapacağız işte.”

“Evet, kar fırtınasında kar makineleri çalıştıran kasaba olarak herkese rezil olacağız.”

“İnsanlara hayallerinin gerçek olabileceğini düşündüren oyuncak bebeği sen yaptın,” dedi Tommy, sesi artık daha da kısıktı.

Gözlerimi bardağıma indirdim.

“Bak, seni anlıyorum. Kimsenin yardımına ihtiyacın yok, hele ki gelip bizden çaldıklarıyla bütün övgüleri toplayanlardan gelecek yardıma.”

“Benim dert ettiğim övgü almak falan değil,” dedim başımı iyi yana sallayarak.

“Senin dert ettiğin kontrol.”

Hiçbir şey söylemedim.

Tommy bana parmak salladı. “Her şeyi kendi başına halletmeye çalışıyorsun. Kimsenin sana yardım etmesine izin vermiyorsun çünkü her şeyin mükemmel olmasını istiyorsun. Eğer

öyle olmazsa herkesi hayal kırıklığına uğratacağını zannediyorsun. Hâlbuki işin aslı öyle değil. Kasabayı Noel'e hazırlamak için bir sürü işin arasında canhıraş koşturup duruyorsun ama o blogger buraya gelmeyecek bile."

"Kötü enerji ve süregelen bir krizden uzak durmak... ne boktan bir bahane." Bir bu eksikti gerçekten. "Ayrıca *kriz* falan da yok."

"Evet evet, biliyorum. Ama Flo'nun morali hâlâ çok bozuk."

Sözleri kalbime dokundu. Bütün tuhaflıklarına rağmen Flo benim için çok değerliydi ve üzülmesini ya da hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum.

"Esas mesele Clara değil, Jack," dedi Tommy sakın sakın.

"Ama o bir Davenport. Kasabanın şu anki en büyük probleminin vücut bulmuş hâli."

"Bu kasabada bir günden az kalıp seni büyüleyen ve herkes tarafından kuşkuyla karşılanmasına rağmen Flo'nun gözlerinin içine bakarak çıkış yolu sözü veren de o."

"Buraya planlı geldiğini söylemiştim zaten." Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak günün stresini dağıtmaya çalıştım.

Tommy omuz silkti. "Belki. Ama yardım etmek de istiyordu."

Dirseklerimi bara koyup başımı ellerimin arasına aldım. "Ya hata yaptıysam? Ya aklından tam olarak neler geçtiğini anlamadan çıkıp gittiysem?"

"Aynen öyle yaptın," dedi keyiflenerek. Ona sinirli sinirli baktım. "Ama merak etme, herkes seni sevmeye devam edecek. Çocuklar için kızaklar yapıyorsun, insanlara yardım ediyorsun, üçüncü sınıf öğrencilerinden teşekkür notları alıyorsun. Hâlâ toparlama şansın var."

"Nasıl?"

Tekrar omuz silkti. "İşe tabağı geri vermekle başlayabilirsin. Sonra da çatalla bıçağı."

İnledim.

Noel'de Sonsuz Aşk

“Ayrıca, olur da Clara’yı bir daha göreceksin,” diye devam etti, “bir şerif havasıyla, *Kasabamdan defol!* dememeyi deneyebilirsin.”

Clara’yla yaptığımız konuşmayı kafamda canlandırınca tüylerim diken diken oldu. “Senden nefret ediyorum.”

“Neden ki?” dedi gülümseyerek. “Ben sadece sana sevgili ayarlamaya çalışıyorum.”

“Bir Davenport’la çıkamam, Tommy. O cadına daha açık talimatlar vermeliydin.”

Alayla gülümsedi. “Çıkabilirsin. Flo dedi ki o taklit bebekle alakası bile yokmuş. Buraya sadece para saçarak videoları kaldırmamız için gelmiş. Sen daha kötülerini de gördün. Mesela tüm kıyafetlerinde delik açan kadın? Berbattı. Ya Arthur’a arabayla çarpan kadın? İşini yapmaya çalışan birinden çok daha kötülerdi kesinlikle.”

En yakın arkadaşımın bana bir sevgili ayarlamak için neden büyüye başvurması gerektiğini şimdi anlamaya başlıyordum. Çenemi yumruğuma dayayıp üst rafın kenarlarında yanıp sönen Noel ışıklarını seyrettim. “Hatıralarımı tazelediğin için teşekkürler.”

“Babanla çalışırken onunla çok az ortak nokta vardı. Bu durumda kızın babasıyla aynı olduğundan emin olabilir miyiz?”

Müşterilere servis yapmaya gitmeden önceki son vuruşu bu olmuştu. Fraser Falls hâlâ en sevdiğim yerdi ama burayı Noel ışıkları, tarçın şekerleri ve bol umutla ayakta tutmaya çalışıyormuşuz gibi geliyordu. Flo, bu yıl her şeyin değişeceğine inanıyordu. Turizm, çiçekçi, kafe, hatta bar bile bu yıl belini doğrultacaktı. Bense hâlâ bir şeyleri başlatıp komşularına umut veren ama bir türlü sonunu getiremeyen biriymiş gibi hissediyordum.

Tommy geri döndüğünde sohbeti Clara ve felaketlerle sonuçlanan flört geçmişimden başka bir yöne çevirdim.

"Flo'nun Illinois'daki o kasabayı anlatmasını bir kez daha dinlemeye dayanabilir miyim bilmiyorum," dedim. Bir yandan da Flo'nun bütün kasabaya dağıttığı "Yaklaşan Tatil Etkinlikleri" broşürüne göz atıyordum. "Bu yıl atlıkarınca varmış. Her gün açtıkları o altı metrelik günlük takvim de geri dönmüş. Bizde ise sadece Flo'nun öfkesi ve iki saniye gecikmeli bir kilise çanı var."

Tommy kıkırdadı. "Yakında sahte kar bile görebileceğimizi unutmuş gibisin. Ayrıca o kasaba geçen yıl hile yapmıştı. Michael Bublé eşliğinde drone gösterisi hazırlamışlardı. Bayramda herkesin duygularını sömürerek insanları manipüle etmişlerdi."

"Bizim duygusal manipülasyona harcayacak paramız yok," dedim hayıflanarak. Duygusal manipülasyon para babasını Main'e göndermiştim.

"Daha fazla duygusal hasar kaldıracak hâlin yok. O yüzden somurtmayı bırak, barımdan çık ve eve gidip köpeğini öp. Yarın bambaşka bir gün olacak," dedi Tommy, cips paketini açarken.

Gülmeye başladım, sonra kahkahalarım gittikçe büyüdü ve sonunda gözyaşlarımı ellerimin arkasıyla sildim. "Pardon, pardon. Gözümün önüne arka planda çalan Mariah Carey çalarken drone şovunu ağla durdurmaya çalışan Donald geldi."

Sesli söyleyince tekrar kendimi kaybettim, sonra Tommy de benimle gülmeye başladı. Böyle gülmeye gerçekten ihtiyacım vardı. "Tamam, eve gidiyorum. Her şey yoluna girecek."

"Elbette girecek, kardeşim. He zaman olduğu gibi."

"Teşekkürler, dostum," derken cebimden cüzdanımı çıkardım.

Tommy elime vurdu. "Aklından bile geçirme."

"Bunu sırf herkese seni de soyduğumu söylemek için yapıyorsun," diye itiraz ettim.

"Bundan böyle Fraser Falls'un kleptomani olarak anılmanın senin için eğlenceli olabileceğini düşündüm."

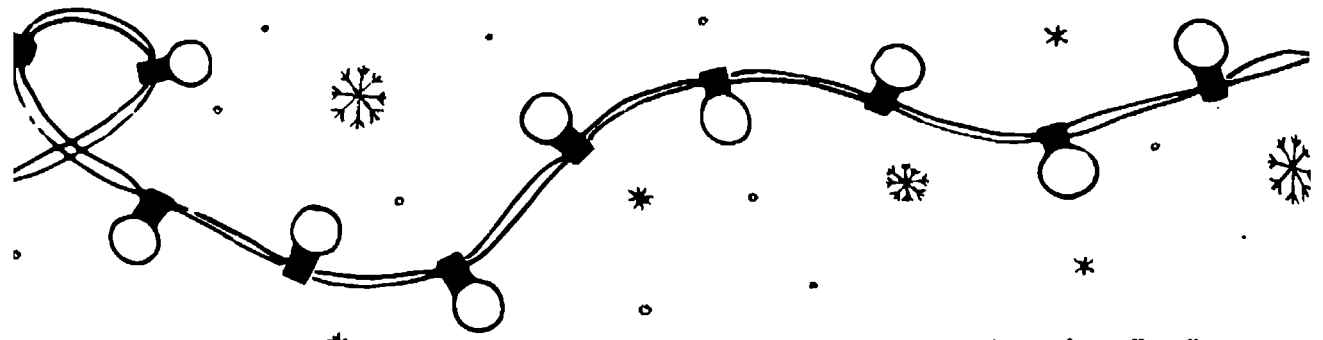
“Cadılara sardığını yaymaya başlayayım da bak bakalım sana inanan kalıyor mu?”

Eve yürürken bugün olanları düşünmemeye çalışsam da başaramadım. Clara'yı kovmak doğru bir karar mıydı, emin değildim. Dün gece birlikte geçirdiğimiz o vakitten sonra beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir Davenport olduğunu söylediği an ona olan güvenim sarsılmıştı.

Dün gece onunla gülüşüp flörtleşmeseydim bugün onu dinlemeye daha açık olur muydum? Egom yüzünden kasabamızın talihıyla mi oynamıştım?

En kötüsü de ondan gerçekten *hoşlanmıştım*. Onunla konuşmak hoşuma gitmişti. Ona bakmak hoşuma gitmişti.

Ama hoşlanmak, güvenmekle aynı şey değildi ve ben şu an ona güvenmiyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Clara

Genel merkezde işe ilk başladığımda, asansörle babamın ofisine çıkarken kalbim yerinden fırlayacak gibi olurdu.

Ama artık sadece midem bulanıyordu. Babam benden sıradan bir çalışan gibi davranmamı isterken kendisi benimle hâlâ kıızıymışım gibi konuşurdu. On yıldır burada çalışmama rağmen bu dengeyi kurmak zor, tahammül etmekse çok daha zordu.

Metal kapılar açıldı, ardında bembeyaz bir koridor uzanıyordu. Dışarıdaki keskin soğuğa karşın gökyüzü bulutsuz ve maviydi. Camlardan içeri dolan güneş, beyaz mermer zeminde parlıyordu. Babamın asistanı masasının başında değildi, ben de kapısına gidip hafifçe vurdum, içeri girmemi söylediğinde soğuk metal kola bastırıp kapıyı kalçamla iterek açtım.

“Clara,” dedi soğuk bir sesle. “Yolculuğun nasıl geçti?”

Masasının karşısındaki sandalyeye oturup elbisemi düzelttim. Babama bakmak her zaman aynaya bakmak gibiydi. Kızıl saçlarımı ondan değil, annesinden almıştım, onu pas geçmişti ama yüzümüz bire bir aynıydı. İnce bir burun, çıkık elmacık kemikleri, yeşil gözler ve her zaman minnettar olduğum keskin bir çene hattı.

Babam, benim güneşe alerjim varmış gibi duran solgun tenime kıyasla daha esmerdi. Eskiden simsiyah olan saçlarına

şimdi aklar düşmüştü. Alnında kaşlarını çatmaktan oluşan izler, üst dudağında ise gizli gizli içtiği sigaralardan kalma belli belirsiz bir çizgi vardı.

Öte yandan kardeşim anne tarafımıza çekmişti; kahverengi saçlı ve mavi gözlüydü. Max'in yüzü köşeli, benimkiyse kalp şeklindeydi ama ikimiz de babamla dedemden miras kalan o uzun ince Davenport genini almıştık. Bir altmış boyundaki annem sık sık "devlerin arasında yaşıyorum" diye şikâyet ederdi.

Küçük bir aileydik, annem de babam da tek çocuktu ve sokaklarda babamın başka versiyonlarının dolaşmıyor olmasının iyi bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Her şey yolunda gitti. Sadece üç şirket ancak yeni yıldan sonra görüşmelere zaman ayırabilecekmiş. Bir tanesiyle buluşacaktık aslında ama son anda programı değiştirdiler. Üçü de ortaklığımızdan oldukça memnun."

"O hâlde tam anlamıyla başarılı sayılmaz."

Gülümsemesine ayak uydurmaya çalışsam yüzüm gerilmişti. "İletişim konusuyla ilgili bazı geri bildirimler aldım, ekibe de ileteceğim ama genel olarak pek sorun yok," diye ekledim. "Rockford'daki aile şirketi ilginç şeyler yapıyor, sana detayları anlatmak istiyorum. Oradan kesin güzel bir başarı haberi gelir. Onlar..."

"Rockford'la ilgilenmiyorum, bana Fraser Falls'u anlat. Video hâlâ yayında, demek ki başarılı olamamışsın."

Yutkundum, kafamın içinde kaçmam gerektiğini söyleyen minik bir alarm çalıyordu. "Fraser Falls'ta işler umduğumuz gibi gitmedi. Meselenin nasıl çözüleceği konusunda bir anlaşma sağlayamadım. Bize güvenmiyorlar, baba. Bebekleri kasabalarına hak ettikleri ilgiyi çekiyordu ve biz tek bir hareketle bunu yok ettik."

Babam ilgisiz görünüyordu. İçimde, kontrolden çıkacakmış gibi hissettiğim bir öfke kabardı. "Daryl'in önümüzdeki ay emekli olacağını hatırlatmama gerek yok sanıyorum, Clara."

Üzerime yıldırım düşmüş gibi hissettim. Bütün sinirlerim yanmıştı sanki. “Biliyorum,” dedim dikkatlice.

“Onun yerini alacak kişi konuşulurken senin adın birden fazla kez geçti. Tasarım departmanına geçmek istediğini herkes biliyor.” Nefes almakta zorlanıyordum. “Ama bir küçük işletmeyle yaşanan anlaşmazlığı bile çözemiyorsan kim o pozisyon için arkada durabilir, gerçekten bilmiyorum.”

“Diğer adaylarınız da şansını deneyebilir.” Omuzlarım çöktü, tuttuğum nefesi verdim sonunda. Max’in zayıf kıcı, Jack’in bekçi köpeği gibi koruduğu duvarları delip geçemezdi. “Bu gezideki amacım, Bayan Girard’ın aklından neler geçtiğini anlamaktı ve bunu da başardım. Ayrıca bir şeyleri düzeltebileceğimize dair umudu olup olmadığını görmek istedim ki yokmuş. Ben bunun tek bir konuşmayla hallolacak bir mesele olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki o zaman, neden tek bir konuşmadan sonra pes edip eve döndüğünü sorabilir miyim?” Ağzım japon balığı gibi açılıp kapandı, bir şey söyleyemedim. “Eğer Fraser Falls’taki karmaşayı çözebilirsen o koltuk senin, Clara. Bunun yeterince açık olduğunu sanıyordum.”

Konu babam olunca hiçbir şey, hiçbir zaman yeterince açık olmazdı.

“Pazartesiye kadar bir plan hazırlamanı istiyorum.”

Gitme zamanım gelmişti ama cevapsız kalacağını bildiğim çok fazla soru vardı kafamda. O sırada, gelen kutumda duran moral düzeltme amaçlı karaoke daveti birden çok daha çekici göründü.

Ortalama yaşları yirmi dört olan meslektaşlarımla cuma gecesi içki içmek, insana kendini inanılmaz küçük hissettiriyordu.

Kadınların belli bir yaşta zirveye ulaştığına kesinlikle inanmıyordum. Eğer öyle bir şey varsa bile bu yaş kesinlikle doksanın altında değildi. Yine de bir noktadan sonra tek isteğimin erkenden yatağa girmek olduğunu kabul ediyordum. Ya da rahat bir çift ayakkabı giymek.

Personel mutfağında birinin yeni açılan bir kulüpten ya da bir bardan söz ettiğini duyduğumda içimden hep, *Ben gençim... Orada olmalıyım...* diye düşünürdüm. Ama şimdi gerçekten oradayken yanıldığımı ve eve gitmek istediğimi itiraf etmekten gayet mutluydum.

Sahara, Maine'deyken bana mesaj atıp yorgun ve motivasyonsuz ekibini nasıl canlandırabileceğini sormuştu. Ben de şeytan çıkarma ayini önermiştim. Ama bunu harcamalara ekleyemezdik, o yüzden Whitney Houston'ı yüksek sesle ve detone olarak söylemenin en iyi alternatif olduğuna karar vermiştik.

Bir şişe şarap, birkaç lokma yemek ve uykusuz gecelerin birleşimi, bu yılki en anlamsız tercihlerimden biri olarak tarihe geçiyordu. Daha karaoke bara varmamıştık bile ama ben çoktan yatağa girmeye hazırdım. Paltomu belime sıkıca dolayıp rüzgârdan korunmaya çalışırken taksilerden yükselen korna sesleri şehri saran bir müziğe dönüşüyordu.

"Lütfen gitme!" diye yalvardı Sahara, bense tek bir şey duyuyordum: *Lütfen beni onlarla yalnız bırakma!* Ona destek olacak bir şeyler söylemeye çalışsam da tek yapabildiğim onu sımsıkı kucaklamak oldu.

"Yaparsın sen," diye mırıldandım. İşsiz arkadaşları onu karaoke barda bekliyordu, bu yüzden onu yalnız bırakacağım için kendimi çok da suçlu hissetmedim. Artık Whitney biraz bekleyecekti.

Arabam kaldırıma yanaştığında ısıtıcının yaydığı sıcaklığa hiç bu kadar sevinmemiştim. Ağır ağır ilerleyen trafiğe karşıırken uyanık kalmak için savaş veriyordum.

Parmaklarım telefonumun ekranında gezinirken kendimi yine iş e-postalarımın arasında buldum. Toplantı ayarlayan, onay bekleyen onlarca e-posta... Çakırkeyif kafayla "Harry'nin dükkânı Fraser Falls" diye aratıp iletişim bilgilerine girdim. Herifin iş için bile bir sosyal medya hesabı yoktu.

Yine de bir e-posta adresi vardı.

Onunla öyle pat diye iletişime geçmek iyi bir fikir değildi ama yine de linke tıkladım ve iş hesabım yerine kendi kişisel hesabımı kullandım.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: inquiries@harrysfraserfalls.com

Konu: ne zmaan?

Yardm etmeme izin verilecek msn artık???

E-postamın gönderildiğini belirten sesle mideme bir ağrı saplandı. Neden böyle bir şey yapmıştım ki sanki? O panikle geri alma butonunu da bulamıyordum.

Kusmak üzereydim.

Ekrana bir e-posta bildirimi düştü.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Yanıt: ne zmaan?

Bu e-postayı da çocuk kitapları yazarken yaptığın gibi yapay zekâya mı yazdırdın?

Sesli yazıya geçtim ve konu kısmını değiştirirken yanlışlıkla göndermemek için tüm dikkatimi vermeye çalıştım.

Noel'de Sansuz Aşk

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Yanıt: NE ZAMAN?

YARDIM etmeme izin verecek misin artık?

Ukala seni.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Yanıt: NE ZAMAN, ukala?

Bana sarhoşken mi yazıyorsun, Clara?

Hasiktir.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Yanıt: NE ZAMAN, ukala?

Elbette hayır. Ben sadece sol taraftaki kırmızı kapılı evin orası olup olduğunu bilmek istemiştım. Teşekkürler. Ama neden suratsız bir bekçi gibi davranıp "Anahtarlarım nerede?" yardımımı kabul etmiyorsun? Bu çok kibarca bir tavır değil, e-posta gönder.

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)

Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)

Yanıt: NE ZAMAN, suratsız bekçi?

Hiç iletişim konusunda mükemmel olduğunu söyleyen oldu mu sana?

Yardım ayağına kontrolü ele almaya ve üzerimize para yağdırmaya çalışmak düşündüğün kadar hoş bir şey değildi. Aslında bize yardım etmek istemiyordun. Sadece bütün bunların bir an önce bitmesini istiyordun.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)
Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)
Yanıt: NE ZAMAN, suratsız bekçi?

Ben gerçekten Fraser Falls'a yardım etmek istiyorum!!
Üstelik bunu para dökerek yapmam da gerekmiyor
Eğer bekçi köpeği gibi davranmayı bırakırsan yardım
edebilirim de

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)
Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)
Yanıt: NE ZAMAN, bekçi köpeği?

Kanıtla o zaman.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)
Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)
Yanıt: NE ZAMAN, suratsız bekçi?

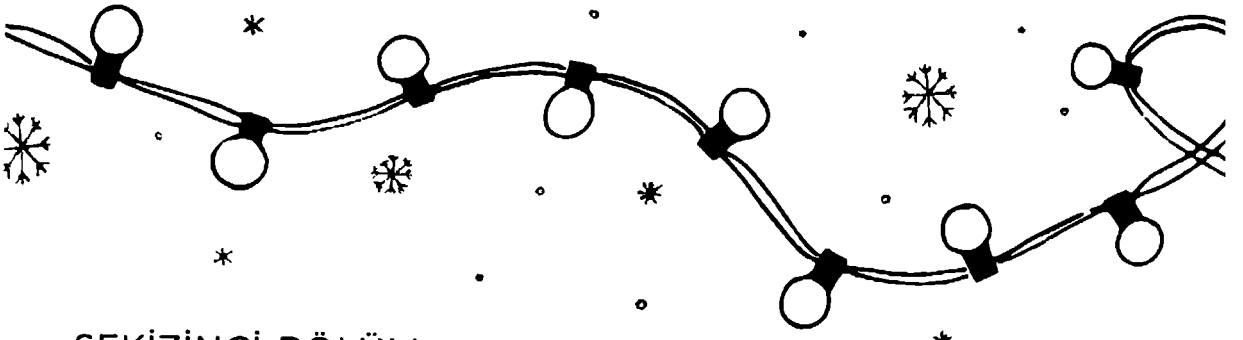
Tamam. Kanıtlayacağım.
Bir sürü fikrim, tecrübem ve bağlantım var

Gönderen: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)
Alıcı: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)
Yanıt: NE ZAMAN, bekçi köpeği?

İyi geceler, Clara.

Gönderen: Davenport, Clara (claradavenport@gmail.com)
Alıcı: Kelly, Jack (jack@harrysfraserfalls.com)
Yanıt: NE ZAMAN, suratsız bekçi?

Yarın görüşürüz, komşum

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

Sarhoş insanların güvenilirlik ve ayrıntıları hatırlama konusunda kötü şöhretleri olduğunu biliyordum ama yemin ederim ki az önce bir hayalet görmüştüm.

Ne başına çarşaf geçirmiş türden bir hayaletti ne de pansiyonun koridorlarında zincirler sürüklüyordu. Hayır, bu hayaletin ateş gibi titreyen kızıl saçları vardı ve öyle bir telaşla hareket ediyordu ki, Ebenezer Scrooge aklını başına topladığından beri böyle acele eden bir hayalet görülmemiştir.

Çardağın öte yanında bir bulanıklıktan ibaretti. Kırmızı kırmızı parıldayan lacivert bir şey... Başını öne eğmiş, bedenimin hemen tanıdığı o zarif adımlarla Maggie'nin dükkânına doğru ilerliyordu.

Kendime gelmek için başımı sallayıp gözlerimi kırıştırdım. Gitmişti.

Kendime, onun aslında hiç orada olmadığını söyledim. Ne de olsa uzun bir bira tadımından ve Tommy'nin *aromalı* dediği ama benzinle pişmanlık karışımı bir şeye benzeyen üç *shot* attıktan sonra olmayan şeyler görmek o kadar da garip sayılmazdı.

Sanki üstümden kamyon geçmiş gibi başım çatlıyordu ve suç tamamen bendeydi.

Ve Tommy'de. Her zaman suçu ona atabilirdim.

Her yıl bu vakitler Hungry Fox'a, yani onun barına, iki kasaba öteden yılbaşı biraları gelirdi. Biz de tadına bakmadan edemezdik.

Ayrıca tenimde hâlâ "Rudolf Bira Geyiği", "Ho Ho Hops" ve "Şerbetli Tatiller" kokuları varken ellerinde o klipsli dosyalarla kasabanın yöneticilerini gördüğümüzde ortalıktan kaybolmak bizde âdettendi.

İşte bu sebeple, böyle günlerde, Flo çalışsın ya da çalışmasın, Bliss Kafe ve Flo'nun Tatlı Köşesi'nden uzak durmak şarttı. Flo minik askerlerini öyle bir eğitmişti ki beni bu hâlde kırmızı gözlerle, ter içinde ve buram buram bira kokarken gör-seler ânında gammazlardı.

Flo yüzünden elimde biriken siparişlere başlamak gereki-yordu ama onun yerine işi cumartesi günleri çalışan elemanım Joe'ya ve Deena'ya bırakmıştım. Deena eskiden benim cumartesi elemanımdı; sonra beni bırakıp Flo'ya geçmişti ama fazladan para istediğinde ve benim de hafta sonu planlarım olduğunda ara sıra yardıma gelirdi.

Otuz iki yaşında yaşanan akşamdan kalmalarda, yirmi bir yaşındayken olmayan bir ağırlık vardı.

Dikkatimi kaldırımı arşınlayan ayaklarıma vermiştim. Ama bu, fazla alçak asılmış kar tanesi şeklindeki bir lambadan tokat yememe yol açan bir hata olmuştu. Donmuş Kaşık Dondurmacısı'nı geçip de kafedeki kimse arkamdan seslenmeyince biraz olsun rahatladım. İki dükkân sonra, Wilde & Winslet'in önünden geçerken, pastanede kızıl saçlı birini gördüğümü sandım.

Aklım bir an yine istemediğim bir yere kaydı ama hemen toparlandım. Zaten akşamdan kalmaydım, bir de onu düşünerek kendimi harap edemezdim.

Hele ki dün gece rüyamda onu gördükten sonra.

Ama yine de...

O saçlar, o yürüyüş... Clara Davenport'un hayaleti bütün gün peşimi bırakmadı. Gözlerimin arkasına çörekledi, mide-

min tam ortasına yerleştirdi ve onu her düşündüğümde çenem kasılıyordu.

Flo hep, *Öfkeyle kalkan zararlar oturur*, derdi. Sanırım haklıymış çünkü sırf hıncıma kapılarak Clara'yı kendime musallat etmiştim.

“Google’da oturacak yer olmadığından şikâyet ettiklerini gördüğümüzde Jack’i görevlendirdik. Küçük İşletmeler Cumartesi’sinden önce yeni banklar hazır olacak.”

Adımı duyunca başımı kaldırdım. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen kasaba toplantısında konuşulan meselelerden çoktan kopup gitmiştim. Bazıları yeni gelen turistlerle ilgiliydi, bazılarıysa turist bahanesiyle yeniden ortaya atılan eski meselelerdi.

Ne yazık ki, “arka bahçeyi biraz büyüterek daha çok müşterinin oturup bir şeyler içmesini sağlamak” bahanesiyle izin almaya çalışan Tommy’nin şansı yoktu; Flo sahte bir bahane nin kokusunu kilometrelerce öteden alırdı.

İlk hatası, altı ay önceki o cehennem sıcaklarında herkes dışarıda bira içip beyzbol izlemek isterken konuyu belediye toplantısında açmamaktı. İkincisiyse kasım ayında açık hava alanı için savaşıyordu.

Elf, burnunu dizime sürttü, sonra da patisini ayağımın üstüne koydu. “Ne istiyorsun?” diye sordum sessizce. Kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki sandalyenin bacağına çarptıkça ses tüm odaya yankılanıyordu. “Beni tekrar sevmeye mi başladın?”

Kasaba toplantılarından nefret ederdim ama hiç kaçırmazdım çünkü gitmediğimde muhakkak istemediğim bir projeye ismim yazılırdı. Bir keresinde Elf hastaydı, evde tek başına kalmasın diye onu da yanıma almıştım. Toplantı boyunca herkesin dizine başını koymuş, elini yalamış, kucaktan kucağa gezmiş,

herkese kendini sevdirmişti. Şimdi onsuz geldiğimde komşular söyleniyor, eve dönünce Elf de yüzüme bile bakmıyordu.

Belki yanıliyordum ama bence o bile cumartesi gecesini burada geçirmekten pek memnun değildi. Yine de çarşamba günü haber ekipleri soluğu kasabada alınca toplantı iptal olmuştu ve herkes için uygun tek tarih bugündü. Pazartesi günü önerilse de Patriots-Jets maçına denk geldiği için kimse yanaşmamıştı.

Elf'in odayı dolaşırken yarı yoldan dönmesi benden ilgi beklediği değil, çiş olduğu anlamına geliyordu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru dönerken gözüme bir kırmızılık ilişti. Hemen gözlerimi birkaç kez kırptırıp sanki bu şekilde onu görüş alanımdan silebilirmişim gibi ellerimle ovuşturdum.

Hepsini strese ve akşamdan kalmalığıma yorarak toplantı yaptığımız yerin arka tarafına doğru yavaş adımlarla yürüdüm. Bugün defalarca kez yaptığım gibi onu baştan ayağa süzerken aslında orada olmadığına inanmak istiyordum.

Dizinde tuttuğu not defterine deli gibi bir şeyler karalarken durmadan ayağını sallıyordu. Dağınık topuz yaptığı saçlarını karpuz şeklinde bir tokayla tutturmuştu. Üzerinde bol bir örgü hırka, altında da yakası açık siyah bir tişört vardı. Köprücük kemiklerinin arasında ince bir pırlanta kolye ışıldıyordu.

Clara Davenport hayalet falan değildi ve sanki bu kasabanın bir parçasıymış gibi toplantımıza katılmıştı. Hâlbuki alakası bile yoktu.

Hain Elf, yanımdan hızla uzaklaşıp Clara'nın notlarının üstüne başını koydu, bu sırada da kuyruğunu usulca sallamayı ihmal etmedi. Clara da ona, beni ilk gördüğünde gülümsediği gibi gülümsedi. Daha ne kadar güzel ya da komik olduğunu veya o gece, hakkında öğreneceğim her şeyi fark etmeden önce o gülümseme beni olduğum yere çivilemişti.

Yanına gidip onunla aynı hızda olabilmek için çömeldim. Gözlerimi yüzüne dikip parfümünün tatlı kokusunu almıyor-

muş gibi davranmaya çalıştım. Kızaran yakalarına, Elf'le nasıl ilgilendiğine baktım. "Burada ne arıyorsun, Clara?"

"İşim var," diye sakın sakın cevap verirken kafasını çevirip yüzüme bakmadı bile.

"O hâlde bir an önce halletsen iyi edersin. Konuşmamız lazım. Ben dışarıdayım."

Not defteriyle kalemimi çantasına sıkıştırdı, ayağa kalkıp paltosunu aldı. Ben de sanki ayaklarının dibinde diz çökmüş gibi kalakaldım. O ilk gece eve tek başıma dönerken kafamda canlanan sahne buydu aslında ama gerçeği o kadar etkileyici olmamıştı.

Ben de ayağa kalkınca gölgem üzerine düştü ve o alaycı gülümsemesinin yutkunmaya dönüşmesinden tuhaf bir haz aldım. Göğsü benimkine değmek üzereydi, yüzünü de meydan okurcasına yukarı kaldırmıştı "Çıkalım."

Poposunu sımsıkı saran kotuyla önden gitmesi için kenara çekildim. Elf de kuyruğunu sallaya sallaya peşine takıldı. Kasaba binasının kapısını itmesiyle soğuk hava yüzümüze vurduğunda Elf fikrini değiştirip koşarak toplantı salonuna döndü.

Ellerimi montumun ceplerine soktum. O da paltosunu giyip aynısını yaptı. "Burada ne işin var, Clara?"

"Beni davet eden sendin," dedi masumca.

"Ben seni davet etmedim," diye karşılık verdim. Sesim kulağa sakın gelse de içimde bir şeyler hareketlenmeye başlamıştı.

"Kasabaya yardım etmek istediğimi ve bunu kanıtlayacağımı söyledim. Şimdi de buradayım işte, yardım etmeye hazır olduğumu sana kanıtlayacağım."

Benim aksime kendinden son derece emin görünüyordu. Dün gece gördüğüm rüyanın bulanık anıları yine zihnime hücum etti ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, ayrıntılar bir sis gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu sanki. "Öyle bir şey olmadı."

“Beni manipüle etmeye çalışma, Jack. Ben kız lisesinde okudum ve seni temin ederim ki bu konuda hiç de başarılı sayılmazsın. Ayrıca e-postalar hâlâ duruyor.”

E-posta dediği anda toplantıdan önce tıka basa yediğim iki kutu ramen ağzıma gelir gibi oldu. “Ben... öyle bir şey dememişimdir.”

Sesimdeki kararsızlık o kadar belliydi ki utançtan yerin dibine girdim. Dün gece Clara’yla konuştuğumu hiç hatırlamıyordum. Uzun zamandır içmediğim kadar içmişim ama yaptığım bir şeyi hatırlamayacak kadar mı sarhoş olmuştum gerçekten? Böyle bir saçmalığı en son ergenken yapmıştım.

“Sanırım senin e-posta kutundakileri tekrar okuman gerekecek. Ben içeri dönüyorum, dondum ve not almam gerek.”

Kapıya ulaşmak için yanımdan geçmeye çalıştı ama yolunu kestim. Kollarımız birbirine değdi. Omuzlarını dikleştirdi, çenesini tıpkı az önceki gibi inatla havaya kaldırdı. “Kasaba toplantısına öyle elini kolunu sallaya sallaya giremezsin. Burada yaşamıyorsun. İnsanların özel hayatını da öyle kafana göre not alamazsın.”

“İnsanların özel hayatı mı? Kasaba toplantısında? Bu insanların sorunlarını bilmezsem onlara nasıl yardım edeceğim?” Geri adım atmıyordu. “Hem ben de artık burada yaşıyorum. Bu öğleden sonra taşındım.”

Demek bu yüzden onu pansiyonun orada gördüğümü *sandım* çünkü gerçekten oradaydı. Bu sabah kalkıp akşamüstü buraya taşınmış olması inanılır gibi değildi. Yanına ne kadar eşyasını alabilmişti ki acaba? Ne kadar kalmayı düşünüyordu?

Zihnimde iki farklı Clara vardı. Biri bilardo oynamayı bilmiyor numarası yapıp beni güldüren Clara. Güzeldi, zekiydi ve hoşsohbeti. Bir de Davenport’un Clara’sı vardı. Buraya belli bir amaçla gelen, yine aynı derecede güzel ve çekici ama istediğini alır almaz gidecek olan Clara.

Sadece yardım etmek istediğini söylese de ona inanmamıştım. Şimdi de kasabada her yere yetişip herkesin gözünde iyilik meleği kesilmeye çalışıyordu. Bir yanım onu kıskanıyordu, keşke ben de komşularım için aynı şeyleri yapabilseydim. Yardım etmesine karşı değildim ama o yardımın bir şekilde Davenport'tan gelmesinden hoşlanmıyordum.

“Bana esas planından bahsetmeye ne dersin?” diye sordum.

Dudak büküp yere baktı. “Henüz bilmiyorum çünkü beni toplantının ortasında dışarı çıkarıp sırf buraya geldim diye ağlamaya başladın.”

“Ağlamadım.” Kaşımı hafifçe kaldırdım. “Yani bir planın yok mu? Herkesi yardım etmek istediğine inandırmaya çalışıyorsun ama nasıl yapacağını bilmiyor musun?”

“Plan, sorunların ne olduğunu çözdükten sonra gelir, Jack. Sen biri seni çağırmadan pat diye evine gidip bir şeyleri tamir etmeye kalkmıyorsun, değil mi? Ama benden öyle yapmamı bekliyorsun. Zamana ihtiyacım var.”

Asıl mesele şu ki Clara'nın beni ilk seferinde etkilemesi neredeyse hiç vakit almamıştı; bunu yeniden yapmasının ne kadar süreceğini kestiremiyordum. Tekrar Davenport'a kanıp da herkesi mahcup etmek istemiyordum.

“Diyelim ki seni affettim, sabah erkenden kasabadan ayrılır mısın? İstersen seni istasyona kadar bırakırım.”

Alayla güldü. “Ben kendi işime bakayım, sen de biraz insanlarla geçinebilmeyi öğren, buna ne dersin?”

Sakallarımı kaşımaya başladım. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, onunla geçinmeyi öğrenmekti. “Senin işlerine zerre güvenmiyorum, Clara. Sorun da bu zaten. Kimin için çalıştığını biliyorum.”

Gözlerinde bir kırgınlık belirip kayboldu. Aklıma Tommy'nin söyledikleri geldi: Nasıl ki ben babamın yanında çalışırken onunla çok az ortak nokta varsa o da babası gibi olmak zorunda değildi.

“O zaman burada sadece kendimi temsil ettiğimi düşün. Bayan Girard’a ne kadar değer verdiğini ve onun hayallerine ulaşmasını ne kadar istediğini düşün. Eğer onu mutlu edecek şey buysa ben de ona yardım etmek istiyorum.” Flo’yu karıştırmaması ucuz bir numaraydı. Ellerini beline koyup başını yana yatırdı. “Ya da bana buraya gelmemi kendin söylediğini falan düşün. Çok da umurumda değil açıkçası.”

“Kafam güzeldi. Ne dediğimin farkında bile değildim.” Boktan bir bahaneydi ama elimde başka hiçbir şey kalmamıştı.

Gülümsedi. “Ah, gerçekten mi? Benim gece yarısı ayık kafayla erkeklere yazım hatalarıyla dolu e-postalar atan biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Omuzlarımı silktim. “Seninle ilgili hiçbir şey düşünmüyorum, Clara. Boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyorum. Umursadığım da söylenemez.”

“Harika,” dedi keyifle. “Madem umurunda değil, o zaman bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok. Fraser Falls’u daha iyi bir yer hâline getirmek istiyorum, önüme çıkmasan iyi edersin.”

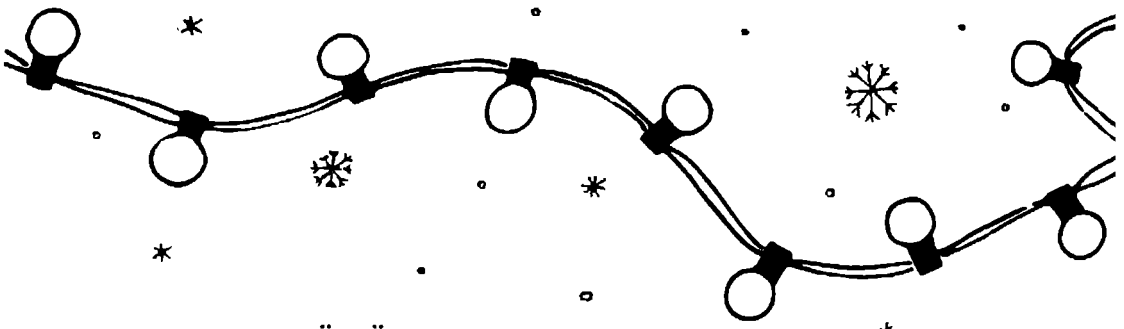
“Belli ki daha önce böyle bir yerde yaşamamışsın,” dedim gülmemeye çalışarak. “Burada birinin önüne çıkmamak diye bir şey yoktur.”

“O zaman beni görmeye alışsan iyi olur.”

Sıradan bir günde kimsenin Clara Davenport’u görmeyi mesele etmeyeceğinden emindim. “Komşularıma zarar vermek istemiyorum. Davenport’a kapı açarak onları bir kez hayal kırıklığına uğrattım, aynı hatayı bir kez daha yapmak istemiyorum.”

“Ben sadece yardım etmek için buradayım ve bunu sana kanıtlayacağım. Tıpkı benden istediğin gibi.”

Sözünü bitirir bitirmez beni yolundan iterek toplantı salonuna geri döndü. Ben de dışarıda, soğuğun ortasında, ağzıma bir daha içki sürmemeye yemin ettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Clara

Sabah gözlerimi açar açmaz karşımda koca bir martı görmeye alışmaya başlamıştım.

Maggie'nin pansiyonu öyle bir döşenmişti ki benim evimi dekore eden iç mimar görse tam bir kitsch¹ olduğunu söylerdi, üstelik bu bir iltifat da olmazdı.

Hafta başı burada kaldığımda pansiyonun ana bölümündeki misafir odalarından birindeydim. Oda müzikal temalıydı. Maggie'ye neden *Operadaki Hayalet*'i seçtiğini kibarca sordüğümde, onun hayatında izlediği ilk müzikal olduğunu söylemişti. Misafirler hem evi hem Maggie'yi deneyimlesin diye evin her odası, hayatının bir dönemini ya da kişiliğinin bir tarafını yansıtacak şekilde döşenmişti.

Şimdiyse ana binanın arka tarafında, kendi hâlinde bir dairede kalıyordum. Maggie'nin annesi tek başına yaşayamayacak

1 "Kitsch", sanat tarihinde genellikle gerçek duygunun taklidini yapan, yani samimiyetten uzak ama duygusallık taklidiyle izleyiciyi etkilemeye çalışan estetik anlayış için kullanılır. Biblolar, taklit mermer heykeller, pastel renkli manzara tabloları ya da duygusal sahneleri abartılı bir romantizmle resmeden Viktorya dönemi tabloları gibi sanayileşmeyle birlikte seri üretimle çoğaltılan ucuz ama gösterişli sanat eşyalarını tanımlamak için, 19. yüzyıl sonlarında Almanya'da "avangart" sanatın karşıtı olarak ortaya çıkmıştır. -ç.n.

duruma gelince onun için eklenmiş bir bölümdü burası. Arka tarafta şahsıma özel bir giriş olsa da kahvaltıya ya da resepsiyona gitmek için ana binaya açılan bir kapı da bulunuyordu.

Yatak odam tamamen deniz temasına göre döşenmiş, her yere eşit aralıklarla çapalar ve deniz feneri süsleri asılmıştı. Tavandaki martıdan bahsetmiştim zaten ve oda spreynin adının da “Deniz Esintisi” gibi bir şey olduğundan emindim.

İlk gördüğümde turkuaz duvarları biraz yadırgamıştım ama şimdi kendi evimdeki o sade bej minimalizmin aksine bu renklerin ve eşyaların arasında olmak hoşuma gidiyordu. Burayı gerçekten sevmiştim.

Maggie, buranın aslında kasabayı tanıtmak isteyen bir blog yazarına ayrıldığını ama Flo’nun videosu viral olunca bloggerin artık aynı enerjiyi almadığını söyleyerek ziyaretini iptal ettiğini anlattı. Şu anda burada sadece bir çift daha olduğunu düşünürsek Maggie için bu iptalin büyük bir hayal kırıklığı olduğunu tahmin ediyordum.

Pazar günlerim genelde pilates ve kahvaltı randevuları ayarlamak, sonra da pilatesi iptal etmekle geçerdi. Bugünse etrafım yapışkan not kâğıtları ve hayatımda yediğim en lezzetli makaronlarla çevrili hâlde dolabımın önünde oturuyordum.

Bir erkeğe hak vermek ne kadar zoruma gitse de dün gece Jack bana önemli bir şey öğretmişti: İnsanların bana güvenip onlara yardım etmeme izin vermeleri için önce beni sevmeleri gerekiyordu.

Maggie temizlik yapmak üzere buraya gelip duvara yapıştırdığım planı görse benden pek hoşlanmayabilirdi. Bu yüzden dikkat çekmemek için dolabın içine, elbiselerimin ardına gizlemişim.

Tuhaf olmamayı başardığın için sana tam puan, Davenport.

Ben görsel hafızası kuvvetli bir insandım, yaptıklarımı önümde açık açık görmem gerekirdi. İnsanların desteğini almadan kasabada değişiklik yapmaya çalışırsam karşıma bir dok-

sanlık bir direnç duvarı çıkmaya devam edeceğini biliyordum. Tanıştığımız gece en az üç kişinin arayıp yardımını istediği Jack'in, birinden yardım almaya bu kadar karşı olması çok ilginçti doğrusu.

En iyi işimi ortaya koyabilmek için öncesinde çok basit bir görevim vardı: Herkesin beni sevmesini sağlamak. Tamam, birazcık hoşlansalar da olurdu. Pembe bir yapışkan notun üstüne *Kasabanın güvenini kazan*, yazdım ve altına da parantez içinde, *girişken ol, yardımsever ol ve göz önünde ol*, diye ekledim. Sabah Bliss Kafe'den kahve, Flo'nun Tatlı Köşesi'nden makaron alıp yarın akşam İsa'nın doğum sahnesinin canlandırılacağı etkinlikte gönüllü olmak için adımı yazdırarak işe başlamıştım bile.

Kahvemi yudumlayarak Maggie'nin pansiyonuna dönerken kim olduğumu merak ederek beni süzen herkese gülümseyip günaydın demiştim.

Benim işim –bu saçmalıktan değil, gerçek işimden bahsediyordum– büyük ölçüde gürültünün içinde ulaşılabilir hedefler bulmaktı. Dün akşam Jack beni dışarı çağırıp soğuktan dondurmadan önce kasaba toplantısında insanları dinlerken aslında her şeyi biliyordum zaten, sadece teyit etmiş oldum. Bu topluluk sadece büyümek, rahat ve huzurlu bir hayat sürmek ve yaşadıkları yere duydukları sevgiyi başkalarıyla paylaşmak istiyordu.

Flo'nun kafasında çok net bir hayal vardı ve dün akşam toplantıda bundan bahsederken nasıl heyecanlandığı hâlâ gözlerimin önündeydi. Açıkçası hayaline ben de bayılmıştım. Kasabanın Avrupa'da gördüklerine benzer bir kış panayırı düzenlemesini istiyordu. Aralık ayında iş için Köln'e gitmiştim ve ne demek istediğini tam olarak biliyordum. Belediye binasının önündeki çimlerin, kırmızı çatılı stantlarla dolduğunu gözümün önüne getirebiliyordum. İnsanlar bu büyümlü havayı yaşamak için akın akın gelirlerdi ama dışarıdan birilerini çekmeden önce buradaki esnafın ayakta kalması gerekiyordu.

Kasabanın gelişmesi için önce insanların Fraser Falls'un adını duyması gerekiyordu. Sonra da kalkıp buraya gelmeleri. Geldiklerinde de panayırda ya da kasabadaki dükkânları gezerken biraz para harcamaları lazımdı.

Üç mavi not kâğıdına ayrı ayrı *Kasabanın Adını Duyur, Ziyaretçi Sayısını Artır ve Para Harca* yazıp bunları pembe notun altına dizdim.

Basında birkaç bağlantım vardı, kasabayı öne çıkarmamı sağarlardı ama bu işin doğru şekilde yapılması gerekiyordu. Şimdi ararsam tek konuşacakları şey benim burada olmam ve şu video olurdu. Onlara "sezonun tam ortasında oyuncak şirketi skandalı" gibi bir şey değil, daha akıllıca bir hikâye sunmam gerekiyordu.

Çevre şehirlerden otobüs turları düzenlemedikten sonra buraya insan getirmek biraz zordu. Kendi Greyhound işletmemi kurduktan sonra gider raporumu görünce finans ekibinin ne kadar şaşıracağını hayal edebiliyordum. Kasabanın adını duyurmakla ziyaretçi sayısını artırmak el ele gidiyordu. Belki birkaç özel etkinlik de ilgiyi artırabilirdim.

Para Harca notunun altında kocaman bir soru işareti vardı.

Duvardaki mavi kâğıdı alıp altına *Küçük İşletmeler Cumartesi?* yazdım. Onları nasıl birbirine bağlayabileceğimi düşünmem gerektiğini kendime hatırlatmak istiyordum. Dün akşamki toplantıda bu konu birkaç kez geçmişti ve bu noktada bir yardımımın dokunabileceğinden emindim (yani emin sayılırdım).

Flo, toplantıda, geçen yıl Holly bebeğin viral olmasından sonra artan ziyaretçi akını sırasında bir dolu e-posta adresi topladıklarını ve insanlara yaklaşan etkinlikleri hatırlatmak için toplu gönderimler yaptıklarını söylemişti.

Turuncu yapışkan notlara uzandım, bir tanesini destenin geri kalanından ayırırken bu yolculuğu benim için gerçekten başarılı kılacak şeyin ne olabileceğini düşünmeye çalıştım.

Cevap tabii ki Flo'ya videoyu sildirip eve bir terfiyle dönmekti. Duvarda asılı duran kıyafetlere bakınca Daryl'in ofisine taşınmak için masamı toplamam, burayı toplamaktan daha çok vakit alacak gibi geliyordu. Ev kıyafetleri ve *sweatshirt*ler dışında Fraser Falls, Ibiza esintili bir gece kulübü açarsa tam uyacak bir elbise getirmişim. Pek de matah sayılmazdı ama zamanım çok kısıtlıydı.

Demem o ki, kasabadan ayrılıp kendi hayatıma dönerken burayı bulduğumdan biraz daha iyi bir hâlde baktığımı hissetmek istiyordum. Bu bebeğin yapımında yer alan insanların Davenport'tan daha fazlasını hak ettiğini hissediyordum. Hatta benden de.

Hepsinin adını tek tek turuncu not kâğıtlarına yazıp kâğıtları ötekilerin altına yapıştırdım: Wilde & Winslet'tan Winnie ve Melissa, Yeşil Işık Kitabevi'nden Bayan Celia, sanat okulundan Wilhelmina, hayvan barınağından Dove, bir de Jack.

Bayan Celia'nın altına, arkadaşımın yazarlarından biriyle olası bir kitap etkinliği hakkında konuşmam gerektiğini hatırlatması için *Matilda Brown?* yazdım. Ama geri kalan her şey koca bir soru işaretiydi. Bütün bunları birbirine bağlamanın bir yolu olduğuna emindim, sadece şimdilik göremiyordum.

Belki bir de ip almalıyım.

Yeri elimle yoklayarak henüz askıya asmadığım mor *sweatshirt*ümün altında telefonuma ulaştım. Honor'ın adına gelene kadar ekranı kaydırıp FaceTime'a tıkladım ve yüzü belirince ister istemez gülümsedim.

"İnsanların beni sevmesini nasıl sağlarım?" diye sordum yatağın kenarına yaslanarak.

Kalın çerçeveli gözlüğünün ardında kaşlarını çattı. Sadece gözleri lens takamayacak kadar yorgun olduğunda gözlük kullanırdı çünkü sekizinci sınıfta Billy Poston ona *Scooby-Doo*'daki Velma Dinkley'ye benzediğini söylemişti. İkinci filmdeki Seksi

Velma'yı ne kadar gösterirsem göstereyim fikrini bir türlü değiştirememiştim.

Paloma bebekken Cadılar Bayramı'nda kendim Daphne kılığına girmiş, onlara da Velma ve Scooby-Doo kostümleri götürmüştüm. On yıl önce yaşananları geride bırakmasına yardımcı olur sanmıştım ama Honor kapıyı yüzüme kapamıştı.

Kendini kötü hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Zeki ve komik olmasının yanı sıra arkadaş seçiminde harika bir zevki vardı (ama erkekler konusunda aynı şeyi söyleyemezdim). Üstelik inanılmaz derecede seksiydi. Uzun kızların kısa yakın arkadaşı olur derler ya, biz de istisna değildik. Benden kısaydı ve anne olduktan sonra vücut hatları daha da güzelleşmişti. İtiraf etmeliyim ki öyle bir vücudum olması için canımı bile verirdim.

Koyu kahverengi saçları neredeyse siyaha çalıyordu ve şu anki gibi darmadağınık topladığında bile muhteşem görünüyordu.

Honor krem peynir sürdüğü bagelinden bir ısırık alıp omzuyla iterek kapıyı kapadı. "Onlara memelerini gösterebilirsin."

Bir anlığına gözümün önünde Jack'in şaşkın yüzü belirse de hemen kafamı sallayıp Honor'a ters ters baktım. "Kasabadan sabıka kaydıyla ayrılmak gibi bir niyetim yok, Hon. Hangi konuda iyi olduğumu bulmam lazım ki ona göre davranayım. Ama galiba iyi olduğum pek bir şey yok."

"Kızım, biraz rahatlasana. Düşünüyoruz burada." Oturduğunda arka planda şampuanıyla açık mavi banyosunun fayanslarını gördüm.

Yüzümü ekşittim. "Öğle yemeğini banyoda mı yiyorsun? İğrençsin."

Umursamadan bir lokma daha alıp çiğnedikten sonra elinin tersiyle dudaklarının kenarında kalan krem peyniri sildi. "Sessiz olsana kızım. Çocuğumdan saklanıyorum herhâlde yoksa hem yemeğimi hem de muhabbetimizi paylaşmak zorunda kalaca-

Noel'de Sonsuz Aşk

ğım. Bu hafta sonu yüz yüze konuştuğum ilk yetişkin sensin. Hem niye milletin seni sevmesini istiyorsun ki?”

“Fraser Falls'ta batırdığımız işi düzeltip terfi almamın tek yolu bu.”

“Neden senin de normal dertlerin olamıyor? Bir pazar da arayıp *hamile olabilir miyim acaba ya da lastiğim patladı* falan ne olur sanki?”

“Üç hafta önce arayıp nezleden geberiyorum dediğimde bana artık büyümem gerektiğini söyleyen sendin! Ayrıca benim arabam yok ve hamilelik şüphesi yaşarsam ilk arayacağım yer bir mucize bildirmek üzere kilise olurdu, sen değil.”

“Büyü artık dediysem de yanına gelip öğle yemeğini yaptım. Bu hikâyenin kötü karakteri ben değilim, drama kraliçesi. Hem senin sevicecek bir sürü yanın var zaten. Her şeye hemen tamam dersin. Büyük meselelerde bile öyle kolay panik yapmazsın, *Ben hamile olabilir miyim acaba* diye *seni* aradığımda bile sakinliğini korumuştun.”

“O bir yanlış alarm değildi. Gerçekten hamileydin.”

“Devam edelim... Bir arkadaş olarak soğukkanlı ve mantıklı olman çok güzel bir şey. Yaptığın bazı şeyleri bu tanımın dışında tutmamız gerekse de çoğu zaman gayet dengelisin.”

Ağzım açık kalmıştı. “Pardon? Neyi dışarıda bırakmamız gerekiyor tam olarak?”

Honor kaşlarını çattı. “Kardeşinle aranızdaki şu tuhaf rekabeti mesela.”

Aslında sinirlenmem ve biraz da utanmam gerekirdi ama ne yazık ki haklıydı. “Tamam, bu konuda haklı olabilirsiniz. Devam et bakalım.”

“Sen iyi birisin. Zamanını da paranı da esirgemezsın. İnsanları canıgönülden desteklersin. Üstelik komiksin. Yani insanların seni sevmesi için bir sürü sebep var, bence kendin ol yeter.”

Göğsümde hafif bir sızı hissettim. “Bu çok garip.”

Honor iç çekip dizlerine yaslandı. “Çok garip. Sana iyi davranmaktan nefret ediyorum.”

“Galiba ben de bana iyi davranmandan nefret ediyorum.” Gerçek dostluk böyle bir şeydi işte. Yaz kampında tanışalı yirmi seneyi geçmişti. Honor benden bir yaş küçüktü, Max’le yaşıttı. Eve dönme zamanı geldiğinde, şehirde görüşebilelim diye ailelerimize birbirinin numarasını alması için resmen dil dökmüş-tük. Benim iyi ve kötü bütün özelliklerimi bilen tek kişiydi.

Yapışkan notlarımın köşeleri duvardan kıvrılmaya başlamıştı. Yorgun bir nefes verdim. “Keşke herkese biraz rüşvet verip bu işten kurtulabilseydim.”

“Davenport’un o cazibesini kullanmıyoruz. Bu iş sende. Baban ne yapardı diye düşün ve sonra tam tersini yap.”

“Sen var ya, aslında motivasyon konuşmacısı olmalıymışsın.”

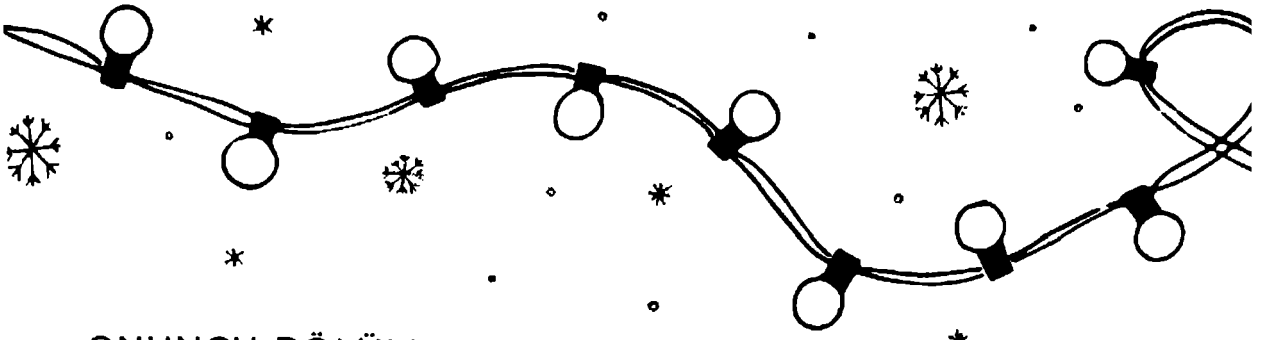
Honor son lokmasını da ağzına tıktırıp parmaklarını yaladıktan sonra banyodan çıktı. Arka planda Paloma’nın izlediği o gıcık YouTube yayıncılarının ciyak ciyak seslerini duyabili-yordum. Oyuncak sektöründen biri olarak çocukların neler-den hoşlandığını az çok bilirdim ama şu *slime* denen şeyden bu kadar insanın nasıl para kazandığını hâlâ aklım almıyordu.

“Kendin ol yeter, Clara. Hepsi peşinden koşacak.”

Mutfak tezgâhının başına oturup telefonu meyveliğin üst rafına dayadı. Sanki evden kilometrelerce uzakta, beni istemeyen insanların arasında değilmişim de ben de orada onunlaymışım gibi hissettim. Hayatında olan biten her şeyi dinledikten sonra telefonu isteksizce kapadım.

Kollarımı bacaklarıma sarıp çenemi dizlerime dayadım. Planım fazla heyecanlı bir çocuğun elinden çıkmış gibi dursa da işe yarayacağını hissediyordum.

Sanırım kendim olmaya çalışmam gerekecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Clara

Bir gün kendimi bir yılbaşı ağacı çiftliğinin orta yerinde, bir ren geyiğiyle karşılıklı dikilirken bulacağımı hiç düşünmezdim.

Maggie kahvaltıda hem yorgun hem de rahatsız görünüyordu, dediğine göre fibromiyaljisi azmıştı. Hâl böyle olunca yardım edebileceğim bir şey olursa haber vermesini söylemiştim. Normalde kızının yanında olduğunu ama birkaç ay önce doğum yaptığını, bu yüzden de onu rahatsız etmek istemediğini söylemişti.

Ben de ona hayatını biraz daha kolaylaştıracak ve rahat etmesini sağlayacak şeyler yapmak için burada olduğumu açık söylemiştim. Böylece kahvaltı masasından alışveriş listesi ve biraz bozuk parayla kalkmışım.

Odama döner dönmez dolabı açıp kıyafetleri kenara itmiştim. Altından, kıvrılan kâğıtlarla zar zor ayakta duran planım çıkmıştı. Diğer isimlerin yanına Maggie'yi de eklemiştim. Holly bebek projesine doğrudan dâhil olmasa da o blogger, rezervasyonunu iptal ettiği için işini kaybetmişti. Adının altına, *Hayatını biraz kolaylaştır* yazmışım. Diğer isimlerin yanına eklediğim soru işaretleri kafamda biraz daha büyümüşü.

Marketten dönerken kendimi nedense büyük bir iş başarmış gibi hissediyordum. Bu yüzden de Maggie, pansiyon için

birkaç yılbaşı ağacı seçilmesi gerektiğini söyleyince büyük bir özgüvenle halledebileceğimi söylemiştim. Ama ne hayatımda çiftlik görmüştüm ne de kendi kendime ağaç süslemişliğim vardı. Annem bu işler için hep birilerini tutardı.

Üniversitenin ikinci yılında kendi evime çıkınca bütün Noel filmlerindeki sahneleri tek tek yaşayacağımı sanmıştım. Arkada yumuşak bir yılbaşı müziği çalarken altın renkli ışıklarla boğuştuğumu, tarçın ve kurabiye kokuları arasında elimde sıcak çikolatayla yılbaşı ağacımı uyumsuz süslerle dolduracağımı hayal etmiştim.

Gerçekteyse seminerden eve döndüğümde annemi dekorasyoncularla beraber evde bulmuştum ve ağacım dükkân vitrinlerindeki kadar güzeldi. Bütün New York'ta, salonunda "Santa Claus is Comin' to Town" çalan bir tren dönen tek üniversiteli bendim sanırım.

Bir yılbaşı ağacı çiftliği ne kadar ürkütücü olabilirdi ki? Şu anda burada olmamdan hiç hoşlanmıyor gibi duran devasa bir yaratıkla göz göze gelmemeye çalıştığımı düşünürsek *fazlasıyla korkutucu* olduğunu söyleyebilirim.

"Mikayla! Kızım, burayı kendi evin mi sandın?"

Benimkine benzemeyen bir isim duyunca başımı refleksle çevirdim. Nihayet başka bir insan görmek içimi rahatlatmıştı. Saçını pembenin sıcak bir tonuna boyamış, kalın bir göz kalemi sürmüş beyaz tenli, kısa boylu bir kadın bana ve şu Mikayla denen ren geyiğine doğru öfkeyle geliyordu.

"Affedersin, kendisi biraz nazlıdır da," dedi toynaklı davetsiz misafiri açık kapıdan çiftliğin öte tarafına geçirirken. "Güya insanlardan uzakta rahat etsin diye kurtarmıştık onu ama gelip karşına dikilmiş."

Bir anda jetonum düştü. "Sen şu hayvan barınağında çalışan Dove değil misin?"

Maggie'ye yardım etmenin ve biraz görünür olmanın beni doğrudan listemdeki birine ulaştırmış olmasına ne kadar sevin-

diğimi belli etmemeye çalıştım. Gün boyu dolabımın içinde dikilip aklıma harika ve kolay uygulanabilir bir fikir gelmesini bekledikten sonra ilham almak için kasabadaki insanları aramaya koyulmuştum.

Dove & Arkadaşları, eğlence sektöründe kullanılmak ya da kesime gönderilmek üzere olan hayvanları kurtarıyordu. Kuyruğunun yarısı olmayan Muhallebi adında bir ineğe ağladıktan sonra sitelerindeki kurtarma ve veterinerlik fonuna gizlice bağış yapmıştım.

“Sen de Clara’sın. Şu bebek hırsızı şirketten.” Bir anda bütün umutlarım suya düştü. “Sakin ol, takılıyorum sadece. Jack’in aklını başından alan da sensin sanırım. Aslında seninle konuşmam yasak ama erkeklerin emirlerini pek ciddiye almam. Gerçi sandığımdan daha masum görünüyorsun. Ne boynuzların var ne de şeytani bir havan... Ne büyük hayal kırıklığı.”

Jack’in insanlara benimle konuşmamalarını söylediğini duymak hem sinir bozucu hem de komikti. “Teşekkür ederim... Kimsenin canını sıkmak istemezdim. Burada olanları ben de herkesle aynı anda öğrendim. Yemin ederim ki sadece durumu tatlıya bağlamaya çalışıyorum.”

Ellerini montunun ceplerine soktu. Ceplerinde kalpler olan limon sarısı bir şişme monttu. “Yani ben uzman sayılmam ama yerinde olsam seninle aynı ismi taşıyan o paragöz şirketten Holly bebeklerin çıkmasını satmayı bırakmalarını isterdim. Biraz daha faydacı olup kimsenin ihtiyacı olmayan milyonlarca dolarlık plastiği satmayı tamamen bırakarak gezegene iyilik yapabilirler... Ama belki de önce daha küçük bir adımla başlamak gerekiyordur, değil mi?”

Dove yüzüme öyle içten bir gülümsemeyle bakıyordu ki, sanki bu isteği o kadar da zor değilmiş gibi göründü ama göğsümün tam ortasında rahatsız edici bir his filizlenmişti.

“Üzerinde çalışıyorum,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Hem bir süre buralarda olacağımı söylerken ciddiydim. Geyik bakımı hariç neye ihtiyacın olursa yardıma hazırım.”

Dove’un gözleri büyüdü. “Oyuncak kampanyasına yardım etmek ister misin?”

“Tabii ki! Ama şey... oyuncak kampanyası tam olarak nedir?”

“Dinozorlar çağından beri neredeyse her yıl kasaba Noel zamanı oyuncak ve bağış toplar,” diye açıkladı Dove. “Bağışlarla genelde büyük çocuklar için ekstra hediyeler alırız çünkü onlar hep geri planda kalırlar. Geriye ne kadar kalırsa da hastanelere, kadın ve çocuk sığınma evlerine, dar gelirli ailelere yardım eden derneklere bağışlarız. Aslında bunlara annem bakıyordu ama bir anda kaybettik, şimdi bana kaldı işte. Bu aralar bir sürü broşür bastırmam ve eskiden yardım eden işletmelere e-postalar atmam gerekiyor.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Başın sağ olsun. İstersen iş yerindeki depodan tonla oyuncak göndertirim. Ayrıca bağış yapmaya kolayca ikna edebileceğim *bir sürü* zengin insan ve işletme tanıyorum. Hepsine e-posta atarım.”

Dove heyecanla ellerini çırpı. “Normalde Davenport’tan gelen hiçbir şeyi kabul etmezdim *ama* çocukların hatırına kişisel inançlarımı ve ahlakımı bir kenara bırakacağım. Hem e-posta göndermekten de nefret ederim. Yani evet, yardımını kabul ediyorum.”

Kibirli görünmek istemiyordum ama dürüst olmak gerekirse işler biraz fazla kolaylaşmaya başlamıştı. Her sene Noel zamanı hasta çocuklara ve yoksul ailelere hediye toplayan küçük bir kasaba... Tam da haber değeri yüksek, iç ısıtan bir hikâyeydi. Sadece bu haber için doğru zamanı bulmam gerekiyordu. İşte o zaman Fraser Falls’un adını duyurmaya bir adım daha yaklaşmış olacaktım.

Noel'de Sonsuz Aşk

“Maggie için yılbaşı ağacı seçmeye gelmiştim, pansiyona dönmeden senden broşürlerle listeyi alırım.”

Yüz metre ötedeki büyük kırmızı ahırını işaret etti. “Luke, Maggie’nin hangilerini istediğini biliyordur, git onunla konuş. Her zaman ilk seçme hakkını Maggie’ye verir ama Maggie çok çabuk üşüttüğünden genelde önden hazır eder zaten.”

Anlaşılan yılbaşı ağacı seçme konusundaki tecrübesizliğim bugün de değişmeyecekti. “Tamamdır, gidip konuşurum. Teşekkür ederim.”

Dove, Mikayla’nın çıktığı kapıya doğru yürümeye başladı ama sonra parıldayan yağmur çizmelerinin topuklarının üzerinde dönüp bana baktı. “Kapıdan geçerken Simon’a dikkat et,” dedi. “Tatlı çocuktur ama eşek olduğunun farkında değil. Luke’u birkaç kez yere sermişti.”

Aynı şeyi metroda da yaşayabilirdim. O yüzden artık pek metro kullanmıyordum.

“Uyardığın için sağ ol.”

Çiftliğin o mis gibi toprak kokusu ne mumlarda ne de araba kokularında taklit edilebilirdi. Şehir yaşamını seviyordum ama insanların arasında dolaşacağıma ağaç dallarının arasında kaybolmak daha iyi gelmişti doğrusu. Ta ki kocaman bir ağacın arkasından çıktığım anda beton benzeri bir şeye toslayıp kırımın üstüne düşene kadar.

Aklıma gelen ilk şey elbette eşek Simon oldu. Fakat düşerken tutunacak bir şey arayıp elimi uzatmış ve o “sağlam şeyi” de beraberimde aşağı çekmiştim. Saçlarıma doğru söven bir şeydi bu.

“Hasiktir! Clara!” Jack’in kolları başımın iki yanındaydı, göğsünü benimkinden uzaklaştırmıştı ama nefes alıp verişini hâlâ hissedebiliyordum. Burnu benimkine değmek üzereydi ve kahverengi gözlerindeki kehribar rengi yansımaları da tam o anda fark ettim. Bacağımı altından kurtardım ve kalçası bacak-

larımın arasına gömülürken soluğunun kesildiğini duymazdan geldim. “İyi misin?”

İşte o zaman elini başımın arkasına koyarak sert zemine çarpmamı engel olduğunu fark ettim. Sessizce başımı aşağı yukarı salladım, saçlarım parmaklarına değiyordu. “Bacaklarımın arasına girmek için bu kadar uğraşmana gerek yoktu, Jack. Milletin içinde beni yere sermek yerine yemek ısmarlayabilirdin. Bir demet çiçek de fena olmazdı.”

Gülmemek için kendini zor tutarken onu yakından izlemek garip biçimde hoşuma gitmişti. “Önüne bakmaz mısın sen?” derken benim gibi nefes nefeseydi.

“Seni eşek zannettim.” Onu yana itmeye çalıştım ama gücüm yetmedi. “Burada seni neyle besliyorlar? Neden taş gibi sertsin böyle?”

“Dilinin kemiği yok gerçekten.” Saçlarımdan kurtardığı ellerinden destek alarak doğruldu. O kalkınca rahat bir nefes aldım ama ağırlığının yokluğu içimde tuhaf bir boşluk yaratmıştı. Ayağa kalkıp elini uzattı. “Sadece bir kez uzatırım,” dedi.

İstemeye istemeye de olsa elini tuttum. Sert ama sıcaktı. “Sağ ol. Gerçi yere düşmemin sebebi de sendin ama neyse.”

Jack elini saçlarına götürdü. Geçen haftaki gibi bezgin bezgin bakıyordu bana yine. “Sen bana çarptın, sonra da birlikte yere kapaklandık.”

Elimi umursamazca salladım. “Geç bu detayları. Hem sen istemeseydin ben seni yere çekemezdin ki. Kucaklaşmak istiyorsan açık açık söyleyebilirdin.”

Burnunun köprüsünü sıktı. Jack’in sinirini hoplatmak planlarımın hangi kısmına denk geliyordu bilmiyordum ama galiba bunun için yeni bir yapışkanlı kâğıt eklemem gerekecekti. “Burada ne arıyorsun?”

“Burası yılbaşı ağacı çiftliği, Jack... Sence ne arıyor olabilirim?”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Ama sen yılbaşı için burada değilsin,” dedi. Bunu soru sormak gibi söylemişti. Kendini teselli etmeye mi çalışıyordu yoksa sesinde hafif bir panik mi vardı? Sanki biraz da merak?

Endişesinin üzerine biraz daha gitmek istesem de adının yanındaki o soru işaretini hatırlayıp bugün onunla zaten yeterince oyalandığımı fark ederek geri adım attım. “Maggie’ye yardım ediyorum. Bugün pek hâli yok da.”

Yüz ifadesi bir anda ciddileşerek gerçek bir kaygıya dönüştü. “Niye bana haber vermedi? Neye ihtiyacı varmış?”

Tanıştığımız gece Jack’ten durmadan bir şeyler için yardım istemişlerdi. Her telefon çaldığında içini çekse de bir kez bile arayanı geri çevirmemişti. Kasaba toplantısında herkes Jack’in tamir ettiği şeylerden bahsetmişti. Bu insanların her ihtiyacına Jack koşuyordu.

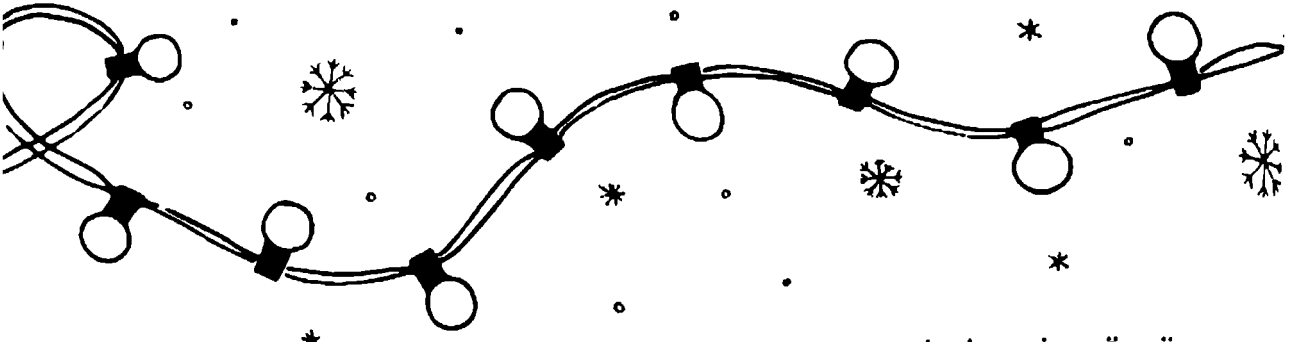
“Benim yapamayacağım bir şey olursa seni arayacağımdan eminim,” dedim. “İhtiyacı olursa buralarda olduğunu söylerim.”

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı ama sonra vazgeçti. Ya *teşekkür* edecekti ya da ben fazla iyimserdim. Sonra kuru bir, “Tamamdır,” döküldü dudaklarından.

Ona bir planım olduğunu ve şaka yaptığım anlarda bile işleri yoluna koymayı düşündüğümü itiraf etmek istesem de susmayı tercih ettim. Jack benim neler başarabileceğimi görecekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Clara

“Bayan Celia?”

Klasikler rafını düzenlemekte olan yaşlı kadın ona seslendiğimi duyunca arkasını döndü. Deri ciltli bir *Savaş ve Barış* nüshasını yerine koyup bana baktı. “Ben de seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum, Clara,” dedi.

Biraz ürkütücü bir tanışma faslı olduğunu itiraf etmeliydim. Ondan duymayı beklediğim en son şey buydu. Esasında, *Defol* ya da onun kadar hasmane bir şeyler bekliyordum.

Bayan Celia’yı anlatmanın tek yolu, Gandalf’ın kadın versiyonu olduğunu söylemekti. Ama bunu yüksek sesle söylemeye niyetim yok elbette. Kül rengi saçları dalgalar hâlinde yüzünün iki yanından süzülerek göğsüne kadar iniyordu. Uzun boyluydu ve zarif bir vücudu vardı. Mermer beyazı tenindeki derin çizgiler yılların izlerini taşıyordu ama tıpkı Flo’yu ilk gördüğümde olduğu gibi onun da yaşını kestiremedim.

Bu kasabanın suyunda bir şeyler olmalıydı.

“Ne hoş,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki? “Beş dakikanızı alabilir miyim? Bir fikrim var ve size anlatmak istiyorum.”

Kibarlık olsun diye sormuştum ama Yeşil Işık Kitabevi’nde ikimizden başka kimse yoktu zaten. “Tabii ki. Kasabayı ka-

ranlıktan kurtarmak için geldiğini duydum. Ben de ziyaretini dört gözle bekliyordum.”

Bu bana alaydan çok tatlı bir takılma gibi geldi. Belki de yüzündeki o iyi kalpli büyükanne –ya da büyücü– ifadesi etkisini yumuşatıyordu. Hem kasabanın ileri gelenlerinden Arthur da dün bana neredeyse aynı şeyi söylemişti. Bu söylemin Flo’dan çıktığını varsayıyordum ama kim bilebilirdi ki?

Kelimeler boğazımda düğümlendi, yıllar içinde yaptığım hiçbir sunumda böyle dilim tutulmamıştı. Bayan Celia gözlüğünü burnunun ucuna indirip çerçevesiz camların üzerinden bana baktı. “Kasabanın o kadar da karanlığa gömülü olduğunu sanmıyorum. Fraser Falls’un adını iyi bir şekilde duyurarak ziyaretçi toplayıp para harcamalarını sağlamanın yollarını arıyorum. Matilda Brown’ı tanıyor musunuz? Yazar olan?”

Bayan Celia işitme cihazına tıklattı. Sesimi kısmıyor olmasını umuyordum. “Evet. Kitap kulübümüzde epey seviliyor kendisi.”

“Ben de kitaplarını çok severim. Halkla ilişkiler sorumlusuyla tanışıyoruz, üniversiteden sınıf arkadaşımdır. Matilda’nın yeni kitabı yakında çıkıyor ama eminim ki bunu zaten duymuşsunuzdur. Kitap çıkar çıkmaz ABD turuna başlayacak ama New York’tan sonra üç günlük bir boşluğu var. Danışmanına, programına son anda küçük bir bağımsız kitapçı etkinliği eklemeye açık olup olmadığını sordum.”

Bayan Celia’nın yüzünde en ufak bir değişiklik olmadıysa da kitaplığa yaslandı. “Ne cevap verdi?”

“Kitap turunda son dakika değişikliklerinin danışmanların kâbusu olduğunu biliyorsunuz. Ama Matilda şimdilik olumlu baktı. Henüz size danışmadan konuyu açtığımı da dürüstçe söyledim, o yüzden hayır dersiniz kimsenin gönlü kırılmaz. Ama yarına kadar bir cevap vermemiz gerekiyor.”

Bayan Celia gözlüğünü düzelterip ellerini elbisesine sildi. “Gerçekten de her işe burnunuzu sokmaktan çekinmiyorsunuz, Bayan Davenport.”

Daha beterlerini de duymuştum. “Kuzeydoğu’daki tarihler ânında tükendi, Philadelphia ya da Boston’da bir etkinlik daha yapmayı düşünüyorlardı ama onları buraya gelmeye ikna ettim. Sonuçta Matilda için insanlar dünyanın öbür ucuna bile gider. Hem insanlar bağımsız işletmeleri desteklemeyi de seviyorlar. Kargoyla gönderim yaptığınızı biliyorum, tanıtımınız için harika bir fırsat olacak bu.”

Gözlerini kaçırıp ayaklarına bakmaya başladı. Bir süre düğmelerinden biriyle oynadıktan sonra yeniden baktı bana. “Senin gelip bütün mallarımı alacağını ya da yine parayla bizi satın almaya çalışacağını falan sanmıştım ama anlaşılan bu defa ciddi ciddi düşünmüşsün.”

Kalbim deli gibi atıyordu. Duvar diplerindeki kitaplarla dolu raflara bakındım. “İstersem tüm stokunuzu şimdi satın alabilirim, Bayan Celia. Ama açıkçası biraz tanıtımınızı yapmanın uzun vadede size daha faydalı olacağını düşündüm. Tabii ki ikisini birden de gayet memnuniyetle yaparım.”

Bayan Celia gülümseyerek başını iki yana salladı. “Danışman arkadaşın detayları konuşmak için benimle iletişime geçebilirse memnun olurum. Bir şey satın almana gerek yok.”

Hem karnımı doyurmak hem de internetlerine bağlanmak için Hungry Fox’a giderken sanki bulutların üstünde yürüyor gibiydim.

Bu kasaba beni klişe romantik film karakterine çevirmişti ama itiraf etmeliyim ki hiç de şikâyetçi değilim.

Montumun fermuarını biraz daha yukarı çektim, soğuğa karşı kulaklıklarımı, kış kulaklığı gibi kullanarak başımı korumaya çalıştım. Otuz saniye geçmeden içime garip bir his doldu, sanki yalnız değilmişim gibi hissediyordum. Kulaklıklarımdan birini çıkarınca hafif bir şingırtı duydum. Kulaklıkları boy-

numa indirip başımı çevirdiğimde dizlerimin dibinde duran tüylü bir suratla göz göze geldim.

“Selam, küçük dostum,” deyip Elf’in tüylerini okşamak için diz çöktüm. Sonra sahibine baktım. “Bak, köpeğini tek başına gezdirmek istemiyorsan söylemen yeterli. Seri katil gibi on adım gerimden yürümene gerek yok.”

Jack, fok balığına benzeyen köpeğinin üzerime atılmasını engellemek için tasmaını tutmayan eliyle ensesini ovuşturdu. “Bara gidiyorum. Seni takip etmiyorum.”

“Ben de oraya gidiyorum.” Az önce onu seri katile benzetmişken şimdi ya yanımda yürümesi ya da arkamdan yavaş yavaş yürümeye devam etmesi gerektiğini fark ettiğini izledim.

Sanki ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Ya birkaç dakika boş muhabbet edecektik ya da içeri girdiğimde Tommy’ye peşime takıldığını söyleyecektim. Jack pes edercesine iç çekti. Cevabımı almıştım. “Peki.”

Bir haftada ne kadar çok şeyin değişebildiğini insanın akıllı almıyordu. Daha geçen salı, Jack yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni pansiyona bırakmıştı. Hatta bir an için beni öpeceğini bile sanmıştım. Şimdiyse onun için kötünün iyisi bir seçeneğim sadece. Hayat bazen insanın suratına tokat gibi çarpıyordu. “Elf’in tasmaını ben tutabilir miyim?”

Jack bir köpeğe bir bana baktı. “Bu hayvan çok güçlü, bir sincap gördüğü anda seni yere serer. Hatta ilginç bir yaprak ya da yoldan geçen biri bile yetebilir.”

“Demek sahibine benziyor.” Gülümsememe karşılık vermedi. “Merak etme, ona gözüm gibi bakacağım.”

Jack elimi avucunun içine aldı. Bileğindeki halkayı çıkarıp benim bileğime geçirirken nasırları eklemlerime değdi. Parmağıyla kumaşın birleştiği yeri işaret edip, “Şu kısmı sıkı tut,” dedi. “Bir şey görene kadar yanından yürür.”

Sırf denemek için Jack'ten birkaç adım uzaklaştım. Elf akıllı bir çocuk gibi hemen yanıma geldi. Jack de uslu uslu arkamızdan geliyordu.

“Çocukken bizimkilere köpek almaları için yalvarmıştım. Hayatımda reddedilen tek isteğim oydu. Bir de on üç yaşındayken göbeğime *piercing* taktırmak istemiştım gerçi.”

Jack ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Neden izin vermediler?”

“Annem evde köpek tüyüne tahammül edemezdi. Sonra da yıllarca evcil hayvana izin verilmeyen apartmanlarda oturdum. Şimdi kendi evim var ama...” Bir an durup nedenini bulmaya çalıştım. Jack de susup bana baktı. “Aslında bilmiyorum,” dedim. “Köpekler hep aile olmakla ilgili geldi bana. Oysa ben tek başıma yaşıyorum.”

“Demek istediğini anlıyorum. Aslında Elf'i sahiplenmek gibi bir planım yoktu. Şu köpek almadan önce iyice düşün lafı var ya, ona tamamen ters bir hareketti.” Elf, diğer otlardan farksızmış gibi görünen bir çimliği deli gibi koklarken yavaşladık. “Barınağa ağaç teslimatı sırasında Luke'a yardım ediyordum. Gittiğimde bir tabela gördüm, üzerinde Elf'in en uzun süredir orada kalan bir köpek olduğu yazıyordu. Ona arkamı dönemedim, içim el vermedi.”

“Ne kadar üzücü. Hâlbuki nasıl da tatlı bir çocuk.” Tekrar Elf'e baktım; gri kulakları rüzgârda savruluyordu.

“Kesinlikle, onu eve ilk getirdiğimde aşırı utangaçtı. Daha önce kimseyle yaşamamış, o yüzden alışması biraz zaman aldı. Artık tam bir diva oldu. Yağmurda dışarı çıkmak istemediğinde eskiden sokakta yaşadığını hatırlatmam gerekiyor.”

Gülümsedim ve yüzümü paltonun içine sakladım. “Kendisinin standartları var sonuçta.”

“Öyle görünüyor,” dedi. “Clara, dikkat...”

Jack, elini belimin etrafında sıkıca dolandı ve öteki elini de önüme uzayıp tasmayı benim tuttuğum yerin hemen altından

Noel'de Sonsuz Aşk

kavradı. Sonra Elf birden delicesine bir hamle yaptı. Vücudum kaskatı kesilirken Jack onu geri çekti. Başım tam çenesinin altındaydı ama yukarı bakmadım, beni yargılamasından korkuyordum. “Özür dilerim. Ne gördüğünü bile anlamadım.”

Tasmayı bileğimden çözüp Jack’e uzattım. O da yavaşça belimi bırakırken boğazını temizledi. Sağımızdaki ağacı gösterdi. “Önemli değil. Dalda kedi var.”

Elf onu ağaca doğru sürüklemeye çalışsa da ayakları yere sağlam basıyordu. “Ağaçta mı kalmış?”

“Yok. Orada oturup mahalleyi gözetlemeyi ya da yoldan geçen köpekleri sinirlendirmeyi seviyor sadece.” Biz yaklaşırken Hungry Fox tabelası birden ışıldadı. Karşıya geçmeden önce sağıma soluma baktım, Jack’ten birkaç adım öndeydim. “İsmi Ağırbaş.”

“Ciddi olamazsın... Ağırbaş mı?”

“Bir sabah yine bahçesinde görünce Donald onu beslemeye başlamış. Nasıl biri olduğunu anlamadan da isim koymuş.”

Gülmemi tutamadım. “Şu kelebek ağıyla dolaşan Donald mı?”

Jack kapıyı aralayıp bara önce benim girmemi bekledi. “Onu hatırladığına inanamıyorum.”

Kapıdan içeri adımımı atıp döndüm ve o Elf’le beraber hemen arkamdan gelirken heyecanla başımı salladım. “Resmen aklımı başımdan aldı! O kadar büyüğünü hiç görmemiştim!”

Ağzımı açtığım anda bütün bar bir anda sessizliğe gömülmüştü sanki. Jack gözlerini kapadı ve ben de dönüp arkama baktım. Sonra Jack’e şaka yapmak istedim ama yanımdan geçip bara yöneldi. Elf de peşine takıldı. Ben de orada öylece kaldım.

Günde beş dakika, belli ki bana dayanabildiği en uzun vakitti. İçimdeki burukluğu bastırıp salonun köşesindeki her zamanki yerime geçtim. Şömineye yakın olduğundan sıcaktı ama sıcaktan kaşınmama neden olacak kadar da yakın değildi.

Bilgisayarımı alıp buraya gelmeye başlamıştım çünkü kaldığım pansiyonun interneti hayatımda gördüğüm en kötü internetti. Tommy sessiz, tatlı bir çocuktur. Geldiğimde nazikçe sohbet ederdi, siparişimi aldıktan sonra da beni işimle baş başa bırakırdı.

Gönülsüzce bilgisayarımı masaya koyup menüyü elime aldım. Jack'in barda Tommy'yle gülüp eğlenmesine aldırmadım bile.

"Eğer tavsiye istersen hamburgerleri güzeldir," dedi biri. Ateşin yanındaki koltukta oturan Melissa Wilde'a baktım. Yanındaki koltukta da Winslet Akinola oturuyordu. Kasabanın çiçekçisini onların işlettiğini ve kendilerine Mel ve Winnie dediklerini biliyordum ama bilmiyormuş gibi yapmam gerekiyordu. Hepsini dükkânın "hakkımızda" sayfasından öğrenmiştim.

"Teşekkürler! Ben aslında lazanya söylemeyi düşünüyordum."

Mel, "Harika seçim," derken Winnie de onu başıyla onayladı.

Jack'le Tommy bize doğru geldi, ben de tekrar menüye gömüldüm. Jack, şöminenin önündeki boş koltuğa, Mel'in yanına oturdu, Elf de ayaklarının dibine uzandı. Tommy masamda durdu, karşımdaki sandalyenin arkasına yaslandı. Dizüstü bilgisayarımı işaret etti.

"Çalışmaya bir an olsun ara vermez misin? Bu gece seni ayakta tutacak yemek hangisi?"

"Lazanya ve bir de soda lütfen. Oyuncak bağışı için tanıdığım herkesi darlıyorum. Çok fazla insan tanıyorum."

Şaka yapmıyordum. Dove'un listesindeki herkese e-posta atmam on beş dakika, kendi listemi çıkarmam da yirmi dakika sürmüştü. Kimse güvende değildi ve kimseden de "hayır" cevabını kabul etmeyecektim.

"Evdeki tavan arasına uğrasana, kim bilir orada ne oyuncaklar vardır?" dedi. Gülmekle yetindim çünkü oyuncaklarla oynama çağını geçtiğimiz anda annemin hepsini çöpe attığını nasıl anlatabilirdim ki? Max akıllıydı, annemin gözüne batmasınlar diye oyuncaklarını tek tek çıkarıp oynardı.

Noel'de Sonsuz Aşk

“Sanırım annemle babam Clara bebeğimi hâlâ garajda saklıyor,” diye güldü Melissa. “Doğum günümde bana o bebekten aldıklarında okulun en havalı çocuğu ben olmuştum.”

“Bir tane de benim olsun diye *neler vermezdim*,” dedi Winnie, dudaklarını bükerek. Onun adının altına bunu yazmamam gerektiğini hissettim. “Babam hep hepsinin hemen tükendiğini söylerdi ama şimdi fark ediyorum ki muhtemelen uydurmuş. Senin ablanın var mıydı?”

Jack içkisini öyle hızlı yudumluyordu ki başıyla onayladığını son anda gördüm.

“Adına bir bebek yapılmış olması harika bir şey! Sürpriz miydi yoksa önceden biliyor muydun? O zamanlar küçüktün gerçi, değil mi?” diye sordu Mel. Gerçekten merak ediyor gibiydi ama Fraser Falls’ta Davenport’tan bahsetmek, hele de Jack oradayken, suç işlemek gibi bir şeydi.

“Adı Clara çünkü onu ben tasarladım. Çocukken, babam işi büyültmeye çalıştığı sıralarda, kardeşim Max’le bana dedem bakardı. Bize oyuncak tasarlatır, sonra da ona sunum yapmamızı isterdi. Clara’yı ben buldum, babam da beğenince üretime geçtiler. İlk popüler oyuncak o oldu.”

Jack bir anda sandalyede doğruldu. “Bundan nasıl haberrim olmaz?”

Kaşımı kaldırdım. “Yirmi yıl öncesinin oyuncak bebeklerine özel bir ilgin falan mı var?”

Gözlerini devirdi. “Holly’nin prototipi üzerinde çalışırken son elli yılın bütün popüler oyuncak bebeklerini araştırmıştım. Hakkında bulabildiğim *her şeyi* okumuştum ama hiçbir yerde o bebeği Clara Davenport’un tasarladığından söz edilmiyor.”

Göğsümün ortasında savunmaya geçme isteği zonkladı. “O zamanlar on yaşındaydım, Jack.”

“Yine de adın hiçbir yerde geçmiyor.”

“On yaşındaydım,” diye tekrarladım. “Doğrusu pek hatırlamıyorum bile. Büyük ihtimalle pastel boyayla çizmiştim.”

Aslında tam olarak öyle değildi ama Jack'in o anki ani ilgisi dengemi bozmuştu. Bütün haftayı tasarım dosyamın başında geçirdiğimi hatırlıyordum. Her şey olabildiğince düzenli olsun diye doğum günümde hediye edilen özel kalemleri kullanmıştım.

Annem, dedemin çocuk bakma yöntemlerinin bende itici bir rekabet hırsı yarattığını düşünürdü ama dedem buna bayılırdı. "Hayatta lazım olacak her beceriyi böyle öğrenirsin," derdi. Şu anda hangisinin işime yaradığı meçhuldü gerçi.

Jack hâlâ bana bakıyordu, kahverengi gözleri sanki burada değilmiş gibiydi. Yavaşça gözlerini kırıştırdı. "İlk kurbanları sensin."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Pardon?"

"Senin tasarımını çalıp altına kendi imzalarını atmışlar, Clara. Sen de en az bizim kadar onların kurbanısın. Yanlarına kâr kalacağını biliyorlardı çünkü yirmi yıldır aynı numarayı çekiyorlar."

Vücudumdaki bütün kan yanaklarıma hücum etti. Yüzüm alev alev yanıyordu, göğsümdeki deri gerilip kaşınmaya başladı. Mel, Winnie ve Tommy de donup kalmıştı. "Saçmalıyorsun şu an," dedim.

"Kanka," dedi Tommy olduğu yerde doğrularak. Jack'e duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Hadi ama."

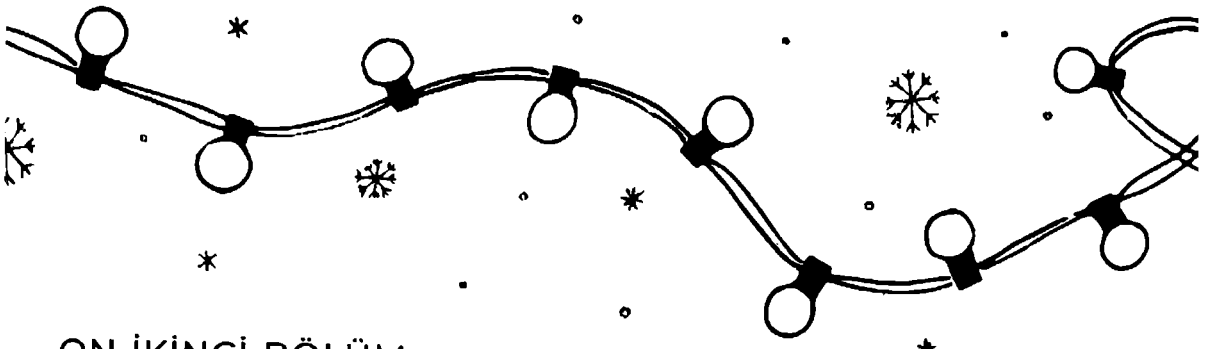
"Gerçek bu," dedi Jack.

"Jack," diye fısıldadı Winnie yere bakarak.

Birden kendimi evimden çok uzakta hissettim. "Sanırım lazanyayı şimdilik pas geçeceğim," dedim. Bilgisayarımı biraz fazla sert kapayınca tok bir ses çıktı. "Belki yarın öğlen," diye mırıldanıp eşyalarımı çantama tıktım.

"Yarın," dedi Tommy sakın bir sesle. "Görüşürüz Clara."

Ben kapıya doğru yürürken arkamdan yumuşak *güle güle* mırıltıları yükseldi. Tommy'nin, "Otur yerine," diye çıkıştığını duysam da arkama dönüp ne olduğuna bakmadım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jack

“Sola. Biraz daha sola. Beyler, sol diyorum, sol! Amerika yön tariflerini değiştirdi de benim mi haberim yok? Çünkü görebildiğim kadarıyla sağa gidip duruyorsunuz!”

Tommy ile Luke, inleyerek bankın diğer ucunu yere bıraktı ve öne eğilip nefeslerini toplamaya çalıştılar. Onların bu perişan hâline aldırmadan emir yağdırmaya devam eden Flo'ya göreyse tek sorun kondisyon eksikliğiydi. Hâlbuki hepimiz fena hâlde akşamdan kalmaydık, karaciğerlerimiz bir güzel pataklanmış gibi hissediyorduk.

Bir hafta içinde iki kez sarhoş olmak benlik bir şey değildi ve bunu alışkanlık hâline getirmeye de hiç niyetim yoktu. Ama biraz kafamı dağıtmam gerekiyordu. İşe güce yetişemediğim gibi bir yandan da o gülümsemesiyle, o tavırlarıyla, o inadıyla her taşın altından çıkan Clara Davenport'la uğraşıyordum. Dahası dün gece herkesi kendime küstürmeyi başarmıştım ki koladan kola viskiye geçmemin asıl sebebi oydu.

Tommy'yle Luke da beni yalnız bırakmamışlardı ki dost dediğiniz böyle olurdu.

Şimdi de buradaydım işte, gelip gelmeyecekleri bile belli olmayan ziyaretçiler için oturma düzenini ayarlamakla uğraşıyordum. Oysa şimdiye çoktan Elf'le beraber koltuğa yayılmış,

gizli zevkim *The Traitors*'ı izleyerek sabah Flo'nun Tatlı Köşesi'nden aldığım hamur işlerinin tadını çıkarıyor olmalıydım.

Fakat sabah Flo'ya uğramam beni ve hâliyle Tommy ile Luke'u da bu işe sürüklemişti. Kabahat bendeydi aslında; bugün fazla boş ve fazla emir almaya hazır görünmüştüm. Bankların üç haftadır hazır yattığını ve Flo'nun ilgilenecek vakti olmadığını düşününce sinirlerim daha da tepeme çıkıyordu.

Kasabanın tamamı Flo'nun Avrupai Noel rüyasına ortak olmuştu, dolayısıyla artık hayır demek bir seçenek bile değildi. Şükran Günü'nden hemen sonra, Küçük Esnaf Cumartesi'sinde kalabalığın biraz daha artmasını bekliyorduk. Herkes kasabayı güzelleştirmek için elinden geleni yapmıştı, hatta Arthur'un, bu yıl sokaklarda Noel ilahisi söylemeye başlayacaklarını söylediğini bile duymuştum.

"Neden durduk, beyler?" diye seslendi Flo on beş metre öteden.

"Çünkü kusacağım," diye söylendi Luke.

"Ne dedin sen?" diye bağırdı Flo. Sesi tuhaf bir şekilde ayılmama yardımcı olmuştu.

Tam odaklanmaya başlamıştım ki camları simsiyah bir cip çardağın önüne kırıp Maggie'nin önünde durdu. Motoru kapandı ama içinden kimse inmedi.

"O kim?" diye sordu Tommy arabayı göstererek.

"Ben nereden bileyim?" dedim ama içten içe biliyordum. Bu kadınla aramdaki bağın tek suçlusu Tommy'nin cadısıydı.

Flo el çırparak bağırdı. "Yahu yeter! Büyük ihtimalle Clara Davenport işte. Hadi, oyalanmayı bırakın da işe dönün artık!"

"O araba kiminmiş?" diye sordum, net seçemiyordum.

"Sanıyorum bu öğleden sonra onu almaya gelen genç beyefendinindi. Artık pes edip çekip gider sanmıştım ben ama Maggie geri geleceğini söyledi ve haklıymış da."

Dün gece onu başka birinin kollarında teselli arayacağı kadar mı üzmüştüm?

Bu fikir beni neden bu kadar rahatsız etmişti ki? Belki de dün gece öyle bir niyetim olmamasına rağmen onu incittiğimi bildiğimdendi. Sadece tepkisinden de değil, o gider gitmez bütün arkadaşlarım teker teker söylemişti zaten. Hem de defalarca.

Tanrım, hâlihazırda yeterince yüküm varken bir kadının aklımı bu kadar oyalaması gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

“Keşke artık pes edip gitse,” diye homurdandım. “Her yerde karşıma çıkmasından bıktım.”

Flo cık cıkladı. “Ben o yaşta ve o güzellikte olsam Monte Carlo’da ya da Marakeş’te günümü gün ederdim. Ama o burada, hem de kasabamızda kök salmaya niyetli gibi görünüyor. Üstelik gayet de işe yarıyor, hatta bazılarından daha fazla,” dedi ve gözlerini Luke ile Tommy’ye dikti. İkisi de şimdi banka oturuyordu.

“Bizim de işimiz gücümüz var, Bayan Flo,” dedi Tommy. Ama bir gerçeği dile getirmekten ziyade merhamet dileniyordu sanki.

Flo ellerini umursamazca salladı. Eldivenlerimi tekrar düzelttim ve yoldan çıkıp ana caddeye dönen cipe gizlice göz atıp tekrar Flo’ya döndüm. Kabul etmeliyim ki Clara’nın Fraser Falls’un sınırları dışına çıktığında ne tür erkeklerden hoşlandığını merak etmiştim.

“Onun burada olmasını gerçekten umursamıyor musun? Davenport’un ne kadar çürümüş olduğunu söyleyen sen değil miydin? O videoyu da sen çektin.”

“Ah, Jack. O şirkete kafayı takmanı anlıyorum ama benden o kadına duyduğun intikam hırsına ortak olmamı bekleme. Biraz olsun kendi iç sesinden başka bir şeyi dinleyebilsen Clara’nın o oyuncak bebek meselesiyle alakası olmadığını anlardın. Başka bir departmanda tecrübe kazanmakla meşguldü.” Flo kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi. “Kurumsal açgözlülük genellikle topuklu ayakkabıların değil, takım elbi-

senin arkasına saklanır. Sana yardım eli uzatmaya çalışanları üzmeden bunu bir düşün.”

“Onunla bir alıp veremediğim yok,” dedim. Tek kaşını kaldırdı. “Kadın olduğu için çürümüş olamayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Bu onu güvenilir biri yapmaz.”

Tommy ve Luke’tan çıt çıkmıyordu. Flo bir kez daha bana cık cıkladı, bu sesi hayatım boyunca milyon kez duymuştum herhâlde.

“Ne kadar inatçı bir adam olduğunu daha önce söylemiş miydim? Bir kadın isterse her şeyi başarır. Kafasına taktığında elini attığı her işte erkekleri sollar, çürümek de buna dâhil.” Ellerimi başımın üstünde birleştirdim, ağzımı açtığıma pişman olmuştum. “Genç Davenport’un süper kötü olmak gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Sen herhangi bir Joker’in oyuncak kampanyası düzenleyip İsa’nın doğumunun canlandırılacağı sahneyi boyadığını gördün mü hiç?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Asla böyle bir şey yapmazdım tabii ki ama göz kapaklarımın ardındaki o dürtüye de engel olamıyordum.

“O kadının kaç kere kendi ayağıyla buraya senin homurdanmalarını dinlemeye geldiğinin farkında mısın? Davenport insanların gözünde itibar kaybetse de hiç para kaybetmedi. Hani tek dertlerinin para olduğunu söylüyorsun ya. O kadının burada olmak zorunda olduğunu hiç sanmıyorum, daha çok bu kasabayla arasını düzeltmek için geldiğine inanıyorum.”

“Bağışlanmak için sana ne masallar anlattı acaba?”

Flo’nun yüzünde kimsenin görmek istemeyeceği bir ifade belirdi. “Zekâmı bu kadar mı küçümsüyorsun, Jack Kelly? Güzel bir yüz ve iki bukle saçla insanların beni parmağında oynatabileceğimi mi düşünüyorsun? Dünyayı gezmiş olmam, tecrübeli sayısız iş insanıyla oturup kalkmış olmam falan senin gözünde bu kadar mı değersiz? Beni bu kadar saf mı sanıyorsun?”

Flo gençliğinde Boston'da yaşayan bir hostesti ama sonra yolu Fransız bir opera sanatçısıyla kesişmiş ve en sonunda da onunla evlenmişti. Fraser Falls'tan ayrılıp önce Paris'te, sonra da İngiltere'de yaşamıştı. Büyük olasılıkla bu kasabadaki herkesin toplamda gördüğünden çok daha fazla yer görmüştü. Her aralık ayında buraya geri dönerdi ama aksanı da kullandığı kelimeler de her seferinde biraz daha değişmiş olurdu. Avrupa'daki yaşamını, dinlemek isteyen herkese uzun uzun anlatırdı.

Bu tartışmayı kazanamayacağımı daha en başından biliyordum. Dünyayı dolaşmış, deneyimli iş insanlarıyla tanışmış olması umurumda değildi. Asıl mesele onun tanıdığım en dik kafalı kadın olmasıydı. O opera sanatçısından boşanalı on beş yıl olmasına rağmen Girard soyadını değiştirmeye hâlâ yanaşmıyordu çünkü eski kocasının yeni karısının sinirleriyle oynamaya bayılıyordu.

Yetmişlerde genç bir kızken kasabanın aralık aylarında düzenlediği Noel Baba koşusuna kadınların kabul edilmemesini protesto etmek amacıyla iki ay boyunca her gün Noel Baba sakalı takmıştı. Bir gün bu sakala Noel Baba şapkası da ekleyince belediye sonunda pes etmiş ve kadınların da erkeklerle birlikte koşmasına izin vermişti. Bliss'te, Boston Maratonu'nun bu eylemden ilham almış olabileceğini işaret eden bir plaket vardı.

Yani fikrini değiştiremeyecektim, kaldı ki bugün onun nutuklarından birini dinleyecek enerjim de yoktu. "Tabii ki öyle sanmıyorum, Bayan Flo."

Ellerini beline koydu. "O zaman söyle bakalım, neden bütün öfkeni bu kadından çıkarıyorsun? Sana bu kadar korkunç ne yapmış olabilir?"

"Acaba artık... çalışmaya geri mi dönsek?" dedi Luke temkinli bir sesle ama Flo elini kaldırıp onu susturdu.

"Sakın onu korumaya kalkayım deme, Luke Brookdale yoksa anneni arayıp belediye toplantısına zil zurna sarhoş geldiğini söylerim."

Japon balığı misali ağzını açıp kapadı. Yirmi altı yaşında, hem baba hem de kendi işinin patronu olan Luke bu lafla dut yemiş bülbüle dönmüştü.

Flo gözlerini yeniden bana dikti ama aklımdan geçenleri dile getirmeye hiç niyetim yoktu. Doğrusu şu ki geçen yılki Davenport teklifi bana, mütevazı girişimimizi kasabamızın yüzünü güldürecek bir şeye dönüştürebileceğimiz umudu vermişti. Bu insanlara gerçekten bir faydam dokunabileceğine inanmıştım. Korkunç ergenlik yıllarım yüzünden taşıdığım vicdan azabını ve babamın tutarsızlıkları yüzünden sürekli özür dilemek zorunda kalışımın yükünü sırtımdan atarım sanmıştım.

Sonra o yasal belgeler gelmiş, Davenport'un bizi kazıklamaya çalıştığını fark etmiştik ve bütün umutlarım yıkılmıştı. O günden beri bu hissi içimden atamıyordum ve şimdi yine bu kez Clara'yı kullanarak aynı numarayı çeviriyorlar gibi geliyordu. Dün gece öğrendiklerimizi düşününce onu kullanmaktan zerre çekinmedikleri de ortadaydı. "Ona güvenmiyorum. Davenport'un bize yaptıklarından sonra ona güvenmemek için yeterince sebebim var."

"Clara'nın bizim için neler yaptığına bir baksana. Oyuncak kampanyası için fon buldu. Celia da önümüzdeki ay onlarca kişiyi buraya getirecek bir kitap etkinliği düzenliyor." Flo'nun yüz ifadesi yumuşayarak acımaya yakın bir şeye dönüştü. "Ona karşı temkinli olmaya çalışmada sorun yok ve bu güvensizliğin de zaten hiçbirimizi şaşırtmadı, kuşkuculuğunu dedenden almışsın. Tanımadığın birine hemen güvenmek ahmaklık olurdu. Ama bence önce onu tanımalı, sonra güvenilip güvenilmeyeceğine karar vermelisin. Ne kaybedersin ki?"

"Akıl sağlığımı." Kabalığım için bir özür dileyişim geldi ama dilemedim.

Flo iç çekerek yanıma gelip kolumu sevgiyle okşadı. "Sen zeki bir çocuksun, Jack. Bir çıkar yolu bulursun."

Noel'de Sonsuz Aşk

“Onun burada olması gerçekten canın sıkılmıyor mu?” diye sordum cevabını bildiğim hâlde.

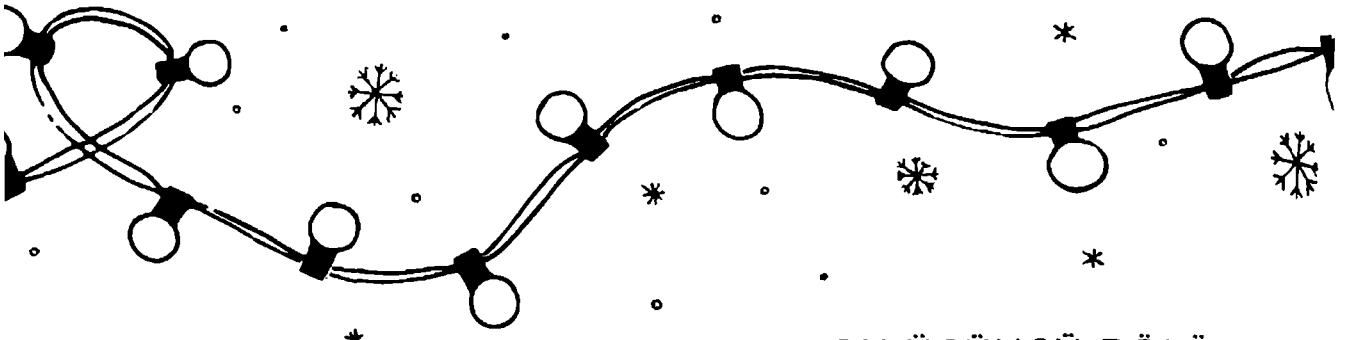
“İstediği pozisyonu elde edene kadar babasının ve muhtemelen bir sürü başka insanın daha sözünden çıkamayacak. Sen de kendi babanla aynısını yaşamadın mı? Davenport’a hâlâ kızgınlım ama Clara’nın bizim için neler yapmak istediğine bir bak. Ona bir fırsat tanıyarak ne kaybederim ki?”

Flo’ya uzun uzun baktım. “Akıl sağlığını.”

Koluma pat pat vurup kıkırdadı. “Onu kaybedeli çok oldu.”

Düzenleme
Ny.ozlem

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack

Hayatımı olması gerekenden katbekat daha zor hâle getiren üç kadın vardı: Florence, Holly ve Clara.

Flo'nun hayatımı neden zorlaştırdığını uzun uzadıya anlatmama gerek yoktu ama diğer ikisi beni artık canımdan bezdirmişti.

Davenport videoları yayıldığından beri siparişler birden patlamıştı ve o kadar gerideydim ki stresten midem bulanıyordu. Öte yandan herkes üzerine düşeni takır takır yapıyordu. Kıyafetler tamamdı, kutular doldurulmayı bekliyordu, kitaplar basılmıştı ve yaz boyunca yaptığımız hazırlıklar sayesinde oyuncakların neredeyse tamamı bitmişti.

Ama kargoları yetiştiremediğim için bir süreliğine sipariş almayı durdurmuştum. Bu da ister istemez mahalledeki insanların gelirini azaltmıştı. Kısacası tam bir gerzeklikti yaptığım.

Odaklanmam gerekiyordu. Pazar sabahı, kahvemi yudumlarırken atölyenin köşesine yığılmış kutulara bakarak biraz heveslenip işe başlamaya çalışıyordum.

Ama bunun yerine dükkânın öteki tarafından gelen kahkahalar dikkatimi dağıtıyordu. Bu da beni, işleri zorlaştıran son kadına getiriyordu: Clara.

Ne zamandır kasabada görünmüyor, çalışmak için bara da uğramıyordu ama dün sabah onu dükkânımın önünde, bir merdivene çıkmış, rüzgârın birbirine karıştırdığı cadde ışıklarını düzeltirken görmüştüm. Bu da nedense montumu alıp dışarı çıkmama, elinde dosyasıyla Arthur'la karşılaşmama ve bunun sonucunda da kendi merdivenime çıkıp ışıkları düzeltmesine yardım etmeme yol açmıştı.

Joe ile Elf dükkânın camından beni izlerken muhtemelen ne halt ettiğimi düşünmüşlerdi. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Soğuktan tir tir titreyerek ve ne diye böyle bir şey yaptığımı sorgulayarak döndüğümde Joe, kasaba işleriyle ilgilenmeye gittiğimde dükkânı hep ona bırakmamdan dolayı kendini mağaza müdürü olarak tanıtip tanıtamayacağını sormuştu. Sertçe reddetmiştim.

Tüm zamanımı Clara'nın gösterisini izlemeye harcadığımı hissediyordum ve bu aşırı canımı sıkıyordu. Keşke hâlâ onun buradaki varlığının hayal gücümün bir ürünü olduğuna inandığım zamanlarda olsaydım. O güzel kahkahası ve parlayan saçlarıyla ömrümce tanıdığım insanları kendine hayran bırakışını izleyerek harcayacak vaktim yoktu.

Kurban muhabbeti için ona hâlâ bir özür borçlu olduğumun farkındaydım ama aynı yerde iki dakika bile durmadığından onunla konuşacak fırsatı bulamıyordum. Sanki aynı anda hem her yerdeydi hem de hiçbir yerde. Aklımı kaçırmak üzereydim.

Onunla baş başa kalmak istiyordum. Şu an bana çarpsa bile razıydım. Hatta isterse beni yine üstüne çekebilirdi de, bu kez itiraz etmezdim. Bazen aramızdaki tuhaf gerilimi çözecek tek şeyin bu olacağını düşünüyordum. Flo, Clara'ya bir şans vermem gerektiğini düşünüyordu ama onun bir dakika bile yerinde durmadığını hiç hesaba katmadığı belliydi.

Hafif bir melodinin sesini takip ederek dükkânın giriş katına çıktığımda onu orada buldum. Joe'ya tam olarak ne söylediğini duyamadım ama *fındıkkıran* kelimesini duyduğuma

yemin edebilirdim. Joe'nun yüzündeki kocaman gülümseme bir anda paniğe dönüştü, sonra Clara'ya bir şeyler söyledi. Adımlarım istemsizce hızlandı.

Beni görünce ellerini havaya kaldırdı. "Bağırma hemen. Benimle aynı havayı solumanın stresinden saçların dökülmeden gideceğim buradan."

"Öyle bir şey yapmayacaktım," dememe kalmadan dükkândan çıktı. Elim saç diplerime gitti. Joe yumruğunu ağzına götürerek gülüşünü gizlemeye çalıştı. Küçük pislik. "Ne istedi senden?"

"Ormanla ilgili bir şeyler sordu, patron," dedi utana sıkıla.

"Ormanla mı?" diye tekrar ettim.

"Aynen."

"Ne olmuş ormana?"

"Yürüyüş yapmak için en iyi seçeneğin hangisi olduğunu sordu."

Bana yalan söylediğini biliyordum ama şu an bununla uğraşacak vaktim yoktu. "İyi. Ben işe geri dönüyorum."

Joe başıyla onayladı ama burada neler döndüğüne dair içime sinmeyen bir şeyler vardı. Yine de meseleyi yaşanmamış kabul ederek Clara'yı zihnimin derinliklerine gömdüm ve şimdilerde canımı en çok sıkan şeye, onunla birlikte gelen tüm hikâyelerle süslere odaklandım.

Pazar günleri öğleden sonrası sakın geçtiğinden eve gidip ödevlerini yapması için Joe'nun dükkânı erken kapamasına izin verdim.

Bense yarın Vermont'a gönderilmesi gereken bir sandalye takımını üzerindeki son rötuşlar için çalışmaya devam ediyordum. Bütün tasarımlar üzerinde sevgiyle, özenle ve tüm dikkatimi vererek çalışmıştım. Bu da hiçbir parçanın birbirinin aynısı olmadığı anlamına geliyordu; her birinde kendine özgü,

eğitimsiz bir göz için neredeyse ayırt edilemeyecek kadar ince farklılıklar vardı.

Bu aslında öğrenmek istediğim bir beceri bile değildi ama babam beni gözünün önünden ayırmazsa başımı belaya sokamayacağımı düşündüğünden yıllarca burada takılmak zorunda kalmıştım ve bu süreçte vakit geçirmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Artık burada gönüllü olarak saatlerimi geçiriyordum ama sipariş listeme bakacak olursanız zaten buna mecbur olduğumu düşünebilirdiniz. Clara'dan hep bir adım önde olmak için kasabanın dört bir yanına koşturup durmak yerine daha fazla çalışmam gerektiğinin farkındaydım fakat bu farkındalık bazen aklımdan çıkıyordu.

Bugün iki kere gelen kasaba bülteninde, yarın bir kar fırtınası beklendiği yazıyordu. İki kere gelmişti çünkü bültenleri gönderen kimse internet sitesinin nasıl çalıştığını doğru düzgün bilmiyordu. Burada yalnız takılırken arayı kapamam için mükemmel bir fırsat bu.

Ama yarın başlayacaktım çünkü e-posta geldiği anda üç farklı kişi arayıp farklı hazırlıklar için yardım istemişti. İlk arayan Tommy olmuştu, pencere çerçevesi kırıktı ve ben de üç haftadır tamir edeceğimi söyleyip duruyordum. Kendimi savunmam gerekirse elinizi sürmediğiniz veya fazla kurcalamadığınız sürece üzerine çektiğim bant da gayet iyi iş çıkarmıştı.

Beleşe çalıştığım için Tommy bana yemek ısmarlayacaktı, bu yüzden önce oraya gitmeye karar verdim, diğerlerini sonra halledecektim. Kimsenin zor bir şey istediği yoktu; sadece fazla zaman alıyordu.

Bara giderken sola döndüğüm sırada Clara da Maggie'nin pansiyonundan çıkmış, ağır ağır basamakları iniyordu, böylece tam olarak aynı anda pansiyonun önündeki kaldırıma ulaşmış olduk. Onu en son gördüğümde giydiği eşofman altını giyiyordu yine. Lacivert ve büyük bedendi. Sırtına da her zamanki

sade montu yerine ceplerinde kalpler olan açık mavi bir mont geçirmişti. Dove'un montuna benziyordu. Beni görünce suratını astı. "Elf nerede?"

"Kaloriferin yanında uyumakla meşgul."

"Keşke benimle yaşasaydı," dedi. "Onu hiç yalnız bırakmazdım."

"Oyuncak bebeğimi çaldın zaten, köpeğimi de çalmana izin vermem."

Bu sözler, aramızı hava koşullarının bile beceremeyeceği kadar soğuttu.

"Seninle sohbet etmek her zamanki gibi çok zevkli," deyip arkasını döndü.

Flo, Clara'ya bir şans verme şeklimi görseydi cık cıklaması başka eyaletlerden bile duyulurdu. Onunla rahatça konuşabildiğim zamanları hatırlıyor musunuz? O geceki hâlimi yeniden canlandırmam lazımdı. Onu tanımam gerekiyordu. Güvenmeye değer olup olmadığını anlamam gerekiyordu.

"Clara, bekle," dedim panikle. "O monttan Dove'da da var," diyebilirdim sadece. Clara durup bana baktı. "Sarısı."

Önce şişme monta, sonra da sanki tamamen delirmişim gibi bana baktı. "Evet, biliyorum. Oyuncak kampanyasındaki listeyi bitirdikten sonra biraz zamanımız vardı, o da beni montunu aldığı dükkâna götürdü."

"Ya." Neden bir anda dilim tutulmuşa dönmüştüm ki? Clara arkasını dönüp gitmeye başladı. "Bu karanlıkta nereye gidiyorsun? Yaklaşan fırtınadan haberin var mı?"

Bu sefer durmadı, arkasına dönmeden cevap verdi. "Evet, bülteni iki kez aldım. Arthur beni de listeye ekledi."

Fraser Falls, olabilecek en güvenli kasabalardan biriydi fakat bu, karanlıkta kaybolmaya müsait insanlar için pek bir anlam ifade etmiyordu. Clara başka bir şey söylemeden yürümeye devam etti, ben de arkasına takıldım. Bana yine seri

katil muamelesi yapacağını hissedebiliyordum. “Maggie nereye gittiğinden haberdar mı?”

“Maggie kitap kulübü etkinliği için bir şeyler pişirmekle meşgul,” diyerek caddenin karşısına geçip yürümeye devam etti.

Yine aynı şey oluyordu işte, iki dakikalığına bile yerinde duramıyordu. Galiba buraya geldiğinden beri onu sabit tutabildiğim tek an, üzerine kapandığım zamandı. Görünüşte çok kararlıydı ama bu kararlılığın ardında ne yattığını merak edip endişelenmeden duramıyordum. Bir şeyleri kanıtlamak için gözünü bile kırpmadan kendini tehlikeye atabilecek bir kadın olduğu kesindi.

“Clara! Bekle! Ormana gitmenin özel bir sebebi var mı? Az önce Joe’ya bundan mı bahsediyordun?”

Arkasını dönüp gözlerimin içine baktı. Kızıl saçlarını beresinin altına saklamıştı. “Benim ormana gitmemle neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“Çünkü canının yanmasını istemiyorum.” Dürüst bir cevaptı ama neden bunu söylemek bana kendimi bu kadar savunmasız hissettirmişti? Tedirgin bir tavırla çenemi ovaladım. “Ayrıca tatil öncesi kasabanın tanıtımı için hiç de iyi olmaz. Sırta kadem basarsan arama ekibine falan da katılmam bak, zaten halletmem gereken bir sürü şey var.”

Gülümsedi. “Arama ekibine alınmazdın çünkü ilk şüpheli sen olurdun.”

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Tekrar onunla beraber gülmek güzeldi. İçimdeki huzursuzluk biraz olsun dağılmıştı. Şaşkınlıktan mı bilmem, birden gözlerini kocaman açtı. İçimde bir şeyler kıpırdanmaya başladı.

Ona adım adım yaklaştım ve sonunda tam karşısında, ayak uçlarımız birbirine değdiğinde durdum. “Ormana tek başına gitmemelisin. Güvenli değil. Hele de böyle bir havada ve bu karanlıkta,” dedim kibarca. “Orada ne yapacaksın ki zaten? Ceset falan mı gömeceksin?”

Gülümsemesinde büyüleyici bir şeyler vardı. Onunla ilk tanıştığımda fark etmiştim bunu. Bir şeyler anlatırken sanki *sadece* bana vermek istediği bir sırrı söylemiş gibi kulağıma eğilirdi. Bana gülümsediğinde de aynı şeyi hissediyordum; sanki dünyada sadece ben varmışım gibiydi. Son zamanlarda bana gülümsemeyi bırakmıştı. “Orası belli olmaz. Önümüzdeki bir dakika boyunca ne kadar acımasız olacağına bağlı.”

“Ben sana karşı hiçbir zaman acımasız olmadım ki,” dedim ama kelimeler ağzımdan çıkarken buna gerçekten inanıp inanmadığımdan emin değildim. “Kasıtlı yapmadım.”

“Doğru, o kadar da acımasız değilsin,” diye kabul etti. Elini havaya kaldırıp tüm densizliklerimi tek tek saymaya başladı. “Sadece misafirperverlikten uzak, merhametsiz, umursamaz ve asabi birisin.”

Bileğini nazikçe tutup parmaklarını yavaşça indirdim. Avucumun içinde küçücük kalan eli sıcak ve yumuşacıktı. Benden uzaklaşmaya çalışmadı, ben de elini bırakmadım. “Pansiyona girip mutfaktaki işlerini bölerek seni Maggie’ye ispiyonlamadan önceki son şansın. Neler karıştırıyorsun bakalım?”

Yenilgiyi kabullenerek söylene söylene elini elimden çekti. “Kaybolan fındikkıran oyuncağını arıyorum. İsa’nın doğuşu sahnesi için gönüllü olunca Wilhelmina benden onu bulmamı istedi. Dove, büyük ihtimalle lise öğrencilerinin onu çalıp ormana sakladığını söyledi. Joe da oranın son sınıfların içki içip takıldığı yer olabileceğini söyledi; birinin o çocuğa nasıl yalan söyleneceğini öğretmesi lazım. Yalnızca ödevlerini yapıp işe gittiği için hiç bu taraklarda bezi yok.”

Yine mi şu fındikkıran mevzusu?.. “Boşuna arama, 1 Aralık’ta geri getirirler çünkü ay bitince oyunu kazanmış sayılıyorlar. Her sene aynı şakayı yapıyorlar. Wilhelmina’nın bundan haberi yok, bir şekilde kendi kendine ortaya çıktığını sanıyor.”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Bu şakayı *sen* başlatmışsın diye duydum,” dedi alay eder gibi. “Yine de fark etmez. Ona bulacağımı söyledim ve sözümde duracağım.”

Onu böylesine çekici kılan kararlılığıydı ama bazen son derece sinir bozucu da olabiliyordu. “Wilhelmina’ya yardım etmek senin için gerçekten bu kadar önemli mi?”

Yeşil gözleri sokak lambasının altında parlarken başını onaylarcasına salladı ve ben de ona sahiden inandım. “Buraya yardım etmek için geldim, Jack. Söz verdiğim gibi yardım ediyorum işte.”

“Orman yürüyerek yirmi dakika uzaklıkta, dahası çocukların nerede takıldığını bilmiyorsun. Tam da *yaprakların arasında donmuş bir hâlde* bulunmak için ideal senaryo.”

“Sonra da sonsuza dek kasabanda kalırım... sana musallat olup rahatsız ederim.” O kendi şakasına gülerken hayaletinin zaten her gün peşimde olduğunu söylemek istedim. Şapkasını kulaklarının arkasına itince beyaz kulaklıkları ortaya çıktı. “Dinlemem gereken bir sürü podcast ve bol bol vaktim var. Joe, fındıkkıranın yolun sadece biraz dışında olduğunu *düşündüğünü* söyledi. Gidip kendi işlerinle ilgilenebilirsin, gerçekten. Keyfim yerinde.”

Clara arkasını dönüp uzaklaşırken kafamın içinde birkaç farklı ses konuşmaya başladı. Bu seslerden biri, onun bir yetişkin olduğunu ve benim sorumluluğumda olmadığını, diğeri ise önemsiz olduğunu söylediğim bir şey için kaybolmakta bu kadar kararlıysa onu salmam gerektiğini söylüyordu. Ama en sonunda geriye kalan tek ses şuydu: *Başına bir şey gelirse kendimi hiçbir zaman affedemem.*

“Clara, bekle,” derken sesim ilk seferden daha yılgın çıkmıştı. Clara yavaşça döndü, o da en az benim kadar yılgın görünüyordu. “Joe’nun bahsettiği yol otoparktan başlıyor. Oraya yürümek çok zaman alır, hem bu karanlıkta yürünmeyecek

kadar bozuk bir yol. Ben seni götürürüm, bekle de kamyonetim anahtarlarını alayım.”

Çıt çıkarmıyordu. Gereğinden fazla sessizdi hatta. Sonunda bana dönüp aramızdaki mesafeyi kapadı. “Radyo kanalına ben karar verebilir miyim?”

Bir kaşımı kaldırıp ona baktım. “*Teşekkür ederim, Jack* falan yok artık galiba?”

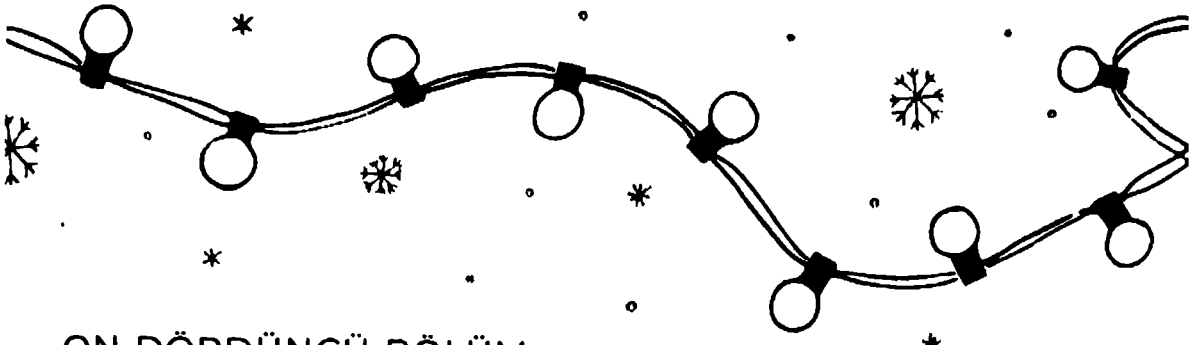
“Kendini zorla davet ettiren sensin. Ama madem davetler için teşekkür ediyoruz, o zaman beni kasabaya davet ettiğin için teşekkür ederim, Jack.”

“Ben öyle bir şey...”

“Burayı çok sevdim,” dedi sözümü keserek. Ses tonundan ciddi olduğu anlaşıyordu.

“Gel hadi,” dedim, başımla geldiğim tarafı göstererek. “Ben anahtarlarımı alırken sen de Elf’i sevebilirsin. Ama sevinçten üstüne atlayıp seni yere sererse yardım etmem, ona göre. Seni benden daha fazla seviyor gibi görünmesinden hiç memnun değilim.”

Yüzü aydınlanınca kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. “Bu sanırım bana karşı acımasız olmadığın anlardan biri.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clara

“Bunu neden yaptığımızı bana bir daha hatırlatır mısınız?” diye seslendim arkasından, Jack’in benden çok daha iyi durumda olan kondisyonuna yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştım.

Sözlerim havaya karıştı. Jack birkaç adım önümdeydi; adımlarında bu yolu yüz kere yürümüş birinin rahatlığı vardı. Bense hışırdayan yaprakların arasında ayak sürüyor, yarı gömülü ağaç köklerinden uzak durmaya ve taşlı patikada bileğimi incitmemeye çalışıyordum.

Jack arkasına baktı, soğuktan yüzü pembeleşmişti. “Aslında seni uyarmıştım ama nedense bu uyarılar hep boşa gidiyor.”

Eğri büğrü bir kökün üzerinden geçerken ayağım takıldı. Çamura düşmeme ramak kala bir ağaca tutundum. “Yardımsizlik beklemez,” dedim kendi kendime, ellerimdeki yosunları silkelirken.

“Burada ciddi bir yara alırsan kime ne yardımın dokunur, ondan pek emin değilim,” dedi Jack, el fenerini ayaklarımın önüne tutarak. “Bir de o ışığı kafama tutmasan? Düşüp bayılmadığından emin olmaya çalışırken kör kalmasam ben de.”

“Güvenlik önlemi bu,” dedim gülümseyerek. “Düşersem üstüne düşmeyeyim diye.”

“Sanki istemiyorsun da,” diye söylendi.

Kasıklarımda sıcak bir şeyler kıvılcımlandı. “İsteyip istemediğini öğrenmek için meraktan çatlamıyorsun sanki,” dedim.

Ormandan yükselen hafif bir inilti sessizliğe karışıp kayboldu. Ağaçlar, üzerimize kubbe gibi kapanmıştı. Ortalık bu kadar karanlık ve ürkütücü olmasa güzel olabilirdi. Birkaç adımda bir kayıp duran botlarımın sesi dışında her şey muazzam bir sükûnet içindeydi. Bu ses de düşmemek için özen göstermem gerektiğini ve aklımdan yatay pozisyonlarla ilgili şeyler geçirmem gerektiğini hatırlatıyordu.

“Fındıkkıranın ormanın *bu* tarafında olduğundan nasıl bu kadar emin olduğunu tekrar anlatabilir misin?” diye sordum alnımdaki teri silerken.

“Bu kasabada asi ergenlerin takılabileceği çok fazla yer yok, bu da bir şey saklamak için fazla yer olmadığı anlamına geliyor,” dedi. “Fındıkkıran oyuncağını çalmak, Fraser Falls Lisesi’nin köklü bir geleneğidir ve açık konuşmak gerekirse şu an bu geleneği mahvediyorsun.”

“Mirasını bozduğum için kusura bakma ama kendi mirasımı daha çok önemsiyorum açıkçası. Oyuncağı bulup Wilhelmina’yı mutlu etmek istiyorum.”

“Ben de mirasımın çalıntı bir süs olmasını istemezdim, Clara. Gençtim ve taşkınlık ediyordum, olay da öylece büyüverdi. Bak söylüyorum, kasabada yürürken bir grup öfkeli ergen sana kartopu yağdırırsa şaşırma.”

“İnkâr edip suçu sana yıkarım.” Tam da o sırada bir ağaç köküne takılıp tökezlemeseydim havamdan geçilmezdi. Jack adımlarını bile aksatmadan beni dirseğimden yakalayıp dik tutmayı başardı. Sizi gerçekten korumak isteyen biriyle doğada vakit geçirmenin tuhaf bir seksiliği olduğunu düşündüm. Yüzüne bakmamak için ayaklarıma odaklanarak ona teşekkür ettim.

“Son zamanlarda iyice üşengeç oldular. Eskiden fındıkkıranı ormanda saklamazdık. Bir keresinde su kulesine bağlamıştık

da kimsenin ruhu bile duymamıştı. Flo o kış burada olsaydı paçayı asla kurtaramazdık.”

“Bunu kaçırmak istemezdim.”

Jack ellerini ceplerine soktu. “On dört yaşımıdayken hari-kaydı. Şimdi o kuleye tırmanmaya çalışsam korkudan altıma ederim muhtemelen. Tehlike gençken eğlenceli geliyor.”

Artık ona yetişebiliyordum fakat orman kibrim yüzünden beni cezalandırmak isteyebilir diye bunu Jack’e söylemeye korkuyordum. “Bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Hayır desem de sormayacak mısın sanki?”

“Hiç Fraser Falls’tan gitmeyi düşündün mü? Sadece merak ediyorum, hiç başka bir yerde yeniden başlamayı geçirdin mi aklından? Bu kasabanın sevilmeyecek yanı yok ama dışarıdan bakan biri olarak bana mı öyle geliyor acaba diye düşünüyorum.”

Hemen yanıtlamadı. Bir an için belki de hiç yanıt veremeyecek sandım. Fazla mı ileri gitmiştim? Derken derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. “Yeni yetmeyken bir iki kere düşündüm. Bazen insanın evi dışında her yer cennet gibi gelir. Kendimi Şikago’da ya da öyle havalı bir şehirde düşlerdim. Ama içten içe hiçbir zaman gidemeyeceğimi de bilirdim.”

“New York’u düşlemedin mi yani?” El fenerinin ışığı tam yüzüne geliyordu, somurttuğunu görebiliyordum. “Aaah, düşünmemişsin.”

Yolda karşımıza devrilmiş bir ağaç çıkınca Jack bir ayağını gövdenin üstünden atıp sol elini bana uzattı. Elini tuttum, diğer eliyle de dengemi kaybetmeyeyim diye belimi tuttu. İkimiz de kütüğü aştıktan sonra beni bıraktı. “Komşularımı tanımayı severim,” dedi. “Neleri severler, neye inanırlar, bilmek isterim.”

“Orada dur bakalım!” dedim savunmaya geçerek. “Komşularımı gayet iyi tanıyorum ben. Sağımda 1980’lerden Kalma Perma Bey var. Geceleri Phil Collins dinlemeye bayılır ve dışarıdan yemek söyleme konusunda bana bile nal toplatır. Bayan Üst Kat’ı bir ara öldü sandım çünkü haftalarca görünmemişti.

Meğer *fena hâlde* Netflix'e sarmış. Solumda da Boşanma Davasında Daireyi Kazanan Kadın oturuyor. Bana hiç yüz vermez ama bana kalırsa bir saadet zinciri var, o yüzden böylesi daha iyi. Ben kolay kandırılıyorum.”

Jack alayla güldü. “Kesin öylesindir. Kapı komşuların amma da acayip tiplermiş.”

“Daha Dave’den bahsetmedim bile! Gerçi adının gerçekten Dave olup olmadığını bilmiyorum ama Honor ve ben ona öyle diyoruz. Neyse işte, Dave tam karşımda oturuyor ve ne üstüne bir şey giyiyor ne de perdelerini örtüyor.”

“Çıplak komşu görmek istersem bunun için o kadar uzağa taşınmama gerek yok,” dedi. “Kasabada da yeterince var.”

Neredeyse düşüyordum. “Kimmiş o?”

“Söyleyemem. Kasabanın karanlık sırlarından.” Ona yalancı olduğunu söylemek istesem de yüzündeki engel olamadığı sırtıtışa bakılırsa *sanırım* doğru söylüyordu.

“Arthur, değil mi?” Karanlıkta, sınırlı ışıktaki ilerlerken anlamak zor olsa da başını aşağı yukarı salladığını gördüm. “Çıplak komşu konusunda uzman biri olarak Arthur’un öyle bir havası olduğunu söyleyebilirim.”

“Asla bilemeyeceksin. Gerçi onun pencerelerini gören bir eve taşınırsan öğrenebilirsin *sanırım*. Donald’ın hemen yanında oturuyor. Üçünüz harika bir ekip olurdunuz.”

“Donald’ın ağıyla çıplak Arthur’u yakaladığını söyleyeceğin kısma mı geldik yoksa?” Neyse ki etrafta bu konuşmayı dinleyecek kimse yoktu. En azından ben öyle olduğunu umuyordum. Ne diyebilirim ki, klasik bir gerçek suç meraklısıydım.

“Benim ağzımdan öyle bir şey çıkmadı. Dediğim gibi, kasabanın karanlık sırları bunlar.”

“Olamaz,” diye inledim. Ânında durup kolumu sıkıca tutarak el fenerini yüzme doğrulttu. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Olamaz, dedin. Bir yerine bir şey mi oldu?”

Noel'de Sonsuz Aşk

Işığ1 doğrudan gözlerime tutan elini indirdim. “Yok yok, Donald’ın Arthur’u çıplak bir şekilde ağıyla yakaladığı sahne gözümde canlandı da! Yoksa yaralandığımdan değil.”

“Ah.”

“İnsanları gerçekten önemsiyorsun, değil mi?” diye sorarken hâlâ kolumu tutan elini sıktım. Elim1 bıraksa da geri çekilmedi.

“İroni mi yapıyorsun?”

“Hayır.” Kollarımı sanki ormanı gösteriyormuş gibi iki yana açtım. “Tek kelime söyledim diye el fenerinle röntgenimi çektin resmen. Etrafa baksana bir neredeyiz. Sırf kendimi tehlikeye atacağımı düşündüğün için şu an yanımdasın.”

“Sen de aynısını yapardın,” diye mırıldandı.

“İlk tanıştığımız gece telefonun hiç susmadı. İnsanlar senden fikir, yardım ya da güvence isteyip durdu. Kimse gecenin bir vakti ilgisiz birini aramaz, Jack. Bu bir tespitti. Sen insanları koruyup kolluyorsun. Bu cömertlik de çok sık karşılaşılan bir şey değil.”

Tekrar yürümeye başlayarak bir süre düşüncelere daldı. Çaktırmadan yüzüne baktım, yanağının iç kısmını ısıırıyordu. Sonra gözlerime baktı. “Galiba,” dedi en sonunda. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Hep böyle özverili miydin?”

Jack öyle yüksek sesle güldü ki dallar bile hışırdadı, ben de yerimden sıçradım. “Özverili falan değilim, Clara. Hatta tam tersi. Bu kasabada bir sürü insan bana kol kanat gerdi, hak etmediğim hâlde beni bağına bastı ve her şeyi mahvetmeye niyetlendiğimde beni durdurdu. O aramalara cevap vermek, içlerini rahatlatmak benim görevim gibi bir şey. Eğer bir şeyi ben halledabiliyorsam onların boşuna para harcamalarını istemiyorum. Bizim burada işler böyle yürüyor işte.”

“Peki, seninle kim ilgileniyor?”

“Benim ilgiye ihtiyacım olduğunu kim söylemiş?”

“Herkesin birilerinin ilgisine ihtiyacı olabilir, Jack,” dedim.

Derin bir iç çekti, benim yanımdayken çok sık yaptığı bir şeydi. “Çok soru soruyorsun.”

Gülümsedim ama o bana bakmıyordu bile. “Sıkılmanı istemem.”

“İstemeyiz tabii,” diye mırıldandı ve ben tam bir su birikintisinin içine dalacakken belimden tutup beni geri çekti. Elleri orada, montumun altında gizli tenimin hemen üzerinde duruyordu. Bunu fark edince ellerini ceplerine soktu.

“Holly, tasarladığın ilk oyuncak mı?” diye sordum, işle ilgili konuşmanın ona daha uygun olacağını düşünerek.

“Hayır dersem gidip diğerlerini de mi çalacaksın?”

Tamam, işle ilgili konuşmaktan hoşlandığını sanmak biraz *sağfa* bir düşünceydi.

“Tabii onları da viral yapabilirsen.” Şakaya vurmaya çalıştıysam da tıpkı bu gece bir noktada yüzüstü yere çakılacağım gibi şakam da yere çakıldı. Hele ki beni ayakta tutan adamın moralini bozduktan sonra bunun olacağından artık neredeyse emindim. “Berbat bir şakaydı, kusura bakma. Sadece seni mobilya işlerinden çocuk oyuncaklarına geçiren şeyin ne olduğunu merak ettim.”

Bir iç çekiş daha. Artık saymaya başlamalıyım. “Sailor’a, yani vaftiz kızıma bir hediye idi. Dove plastik oyuncakları sevmediğinden başka ne olabilir diye düşünmüştüm. Tutkuyla başlayan bir projeydi ama sonra kontrolden çıktı.”

“Proje dediğin öyle olur zaten.”

“Bitmiş hâlini elime aldığımda Sailor’ın babası Luke’la oyuncak hakkında konuşuyorduk... Derken herkes onu nasıl geliştirebileceğimiz hakkında fikirler vermeye başladı. Ben farkına bile varmadan bir grup projesi hâline geldi. Sonra komşularımız kendi çocukları ve torunları için satın almak istemeye başladı. Ben de küçük bir stok ayarladım, artarsa dükkâna koyarım diye düşünmüştüm. Sonra patladı gitti.”

“*Sonra patladı gitti* demek, bu kadar müthiş bir yolculuğa bayağı komik bir final,” dedim, yanına yaklaşmamı bile isteme-

yen adama fazla yağ çekiyormuş gibi görünmemeye uğraşarak. “Yenilerini de yapacak mısın peki?”

Omuzlarını silkti. “Zaten yeterince şeyle uğraşıyorum. Özellikle Flo’nun videoları bütün dikkatleri üzerimize çektiğinden beri işim başımdan aşkın. Bazen bu ilgiden dolayı çok bunalıyorum. Ama Flo’nun kasaba ünü, başarı ve sürekli çalışan bir espresso makinesi gibi büyük hayalleri var. Kim bilir, belki de ona yetişebilmek için devam etmem gerekir. Hele de böyle acımasız bir rekabet söz konusuysen.”

“Özür dilerim.” Bunu içtenlikle söylesem de bir önemi olduğunu sanmıyordum.

“Dileme,” dedi. “Davenport kadar kendimi de suçluyorum.” Jack’in bu kadar kırılğan bir yerden konuşması beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Nasıl yani?” diye ciyakladım, tiz sesim sessizliği âdeta delmişti. “Neden kendini suçluyorsun ki?”

“Keşke bizi korumak için daha çok şey yapsaydım. Marka mı çıkarmam gerekiyordu, telifini mi, patentini mi almalıydım bilmiyorum, hangisi gerekiyorsa artık. Ama araştırırsaydım bir şekilde hallederdim. O kadar yoğunum ki sonunda herkesi yarı yolda bıraktım.”

“Bu bir ekip işi, Jack. O meselelerle *herhangi biri* ilgilenebilirdi. Sen yapmak zorunda değildin.” Durup onu sarsmak istiyordum. Bu gerçekten onun hatası değildi. Evie bebeğini piyasaya çıkaran Daryl ve Davenport’taki insanların suçuydu.

“Davenport bizimle temasa geçtiğinde herkese umut veren kişi bendim. Adam, hukuki konularda bize destek olacaklarını söylemişti. Tam olarak *yükümüzü hafifleteceklerini* söyledi, ben de saflık edip ona inandım. Ona sürecimizin her adımını tek tek anlattım. Bütün örneklerimi gösterdim. Üstelik giderken ona bir bebek hediye ettim.” Gülse de keyfi kaçmış görünüyordu. “Herhâlde voliyi vurduğunu düşünmüştür.”

Hazırladığım programı savunmak istesem de hangi konulara yoğunlaşacağımı dikkatle seçmeliydim ve şu anda Jack'in duymaya ihtiyacı olan şey, kendi projemi savunmaya çalışmam değildi. Düşünmeden kolunu tutup onu durdurdum. "Beni dinle. Senin suçun değildi. Gerçekten inanılmaz bir şey yaptın. Üstelik daha da inanılmaz şeyler yapacaksın. Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsan bile lütfen buna inan. Çünkü gerçekten inanarak söylüyorum."

Dudakları aralandı. Sanki bir rulet tekerleğinin hangi karede duracağını izliyormuş gibi yüzündeki duyguların birbiri ardına nasıl değiştiğini gördüm. Onu anladığımı, omuzlarındaki yükü gördüğümü bilmesini istiyordum. Sonunda ağzını kapayıp alt dudağını ısırды. Başını ağır ağır, onaylar gibi salladı. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Bir süre daha sessizlik içinde yürüdük. Ona biraz alan tanımak için sessizliğin uzamasına izin verdim. Derken arkamızda kalan ağaçların arasından bir çatırtı geldi. Yüksek, ani, keskin bir sestti. Olduğum yerde donakaldım, nabzım hızla atmaya başladı ve bir an bile düşünmeden Jack'in elini tuttum.

Onunsa yüzü sakindi, hatta eğleniyor gibi bir hâli vardı. Elimini sıkıp başparmağıyla eklemlerimi okşadı. "Tamam, korkma. Ayı falan yok. Muhtemelen sincaptır."

Onu biraz daha sıkı tutmaya başladım, sanki ondan daha çok bana verdiği güven duygusuna tutunuyordum. En azından kendimi buna ikna ettim. "Sincapların sesi seri katillere mi benziyor yani?"

Başparmağıyla tenimde sakinleştirici ve güven verici daireler çiziyordu. "Sadece gerçekten hırslı olanlarınki."

"Affedersin." Elini tutmaya devam ettiğimi o anda fark ettim; sıcacık eli hâlâ avucumun içindeydi. Birden utanıp hemen geri çektim elimi. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim. Fraser Falls'un şu ünlü kot tulum giyen ayılarından birini göreceğim diye heyecanlanmıştım."

Bir kez daha onu güldürmeyi başarmıştım. Jack'in buz gibi dış kabuğunu kırmanın bana kendimi zafer kazanmışım gibi hissettirmesi utanç vericiydi. Bir süre sessizce bekledik ama en sonunda Jack patikadan ayrılıp bir açıklığı gösterdi. "Genelde onu buraya saklarsınız ama artık bütün kasaba fındıkkıran oyuncağının tatilini nerede geçirdiğini bildiğine göre onu patikadan biraz daha uzağa gizlemek zorunda kalmışlardır. Olduğun yerde kal, ben gidip bakarım."

"Bekle biraz," derken iki ağacın arasındaki bir şeye gözlerimi kısarak bakmaya başladım. "O... şey mi?"

Gerçekten de oydu. İki ağaç gövdesi arasında hafifçe yana yatmış, yarıya kadar yaprakların arasına gömülü, insan boyunda, biraz çatlamış tahta bir fındıkkıran duruyordu. Yüzündeki ifade gülümsemeden çok irkilmeye benziyordu. Gözleri hafif bir telaşla kocaman açılmıştı. Eski ve solgundu, galiba el yapımıydı. Mükemmeldi.

"Başardım," diye fısıldadım.

Jack alayla gülüp beni geçerek fındıkkıranın kolunu tuttu. "Sen hiçbir şey yapmadın. Hatta aksine, düşüp bileğini burkmandan öyle korktum ki beni yavaşlatıp durdun."

Onun homurdanmalarını umursayamayacak kadar heyecanlıydım. "Gerçekten buldum!" diye bağırdım ve hiç düşünmeden Jack'in boynuna atılıp ona sarıldım. Beni hemen yakalayıp havaya kaldırdı. İkimiz de ancak burnum yanlışıyla boynuna değince ne yaptığımızın farkına vardık.

Beni yavaşça yere indirdi ama paltomun kalınlığı kalçamı saran ellerinin hissini gizleyememişti. Orada bir an durduk, ormanın soğuk sessizliği etrafımızı sarmıştı, bedenlerimiz birbirine yaslanmış hâlde nefes alıp verirken ellerim ensesindeydi.

Jack'in bakışları dudaklarıma inse de hiçbir hamle yapmadı. Ben de yapmaya korkuyordum çünkü sonunda ulaştığımız o arkadaşça zemini kaybetmekten çekiniyordum.

Kalçasını hafifçe geri çekti. Yüzünde ufak bir utanç belirince ne olduğunu anladım. Birden bütün uzuvlarımın farkına varıp geri çekildim. “Aman Tanrım. Özür dilerim. Özür dilerim,” dedim.

Yüzünü ovuşturdu. “Beni şaşırtmayı bir an bile bırakmayacaksın, değil mi?”

Belki de gidip şu iki ağacın arasına saklanmalı, Flo’nun rezilliğini duyup bana acımasını ve videoları silip beni buradan göndermesini ummalıydım. Yanaklarım ne kadar kızarmış olursa olsun, onun üzerinde hâlâ bu kadar etki yaratabildiğimi görmek, bana kendimi güçlü hissettirmişti. “İnan bana, ikimizi de şaşırtıyorum.”

Ahşap fazlalığı almaya giderken Jack’in peşine takılmayarak ona biraz zaman tanıdım.

Jack kafasını iki yana salladı. “Bunu hâlâ yaptıklarına inanmıyorum.”

“Gelenek işte,” dedim. “Öyle olduğunu kendin söylemiştin. Belki bir gün, bu yıl onu çalan çocuklar, yıllar sonra yeni arkadaşlarıyla birlikte gece yarısı onu bulmaya çalışırken bu anıyı özlemle hatırlarlar.”

Ne anlama geldiğini çözemediğim uzun bir bakış attıktan sonra gülümsedi. “Arkadaş olduğumuzu kim söyledi?”

Jack’in kamyonetine dönerken ormana ilk girişimizden bile daha yavaş yürüyorduk.

Fındıkkıranı bulmanın, bu gecenin en kolay kısmı olduğunu fark etmem hiç de uzun sürmemişti. Onu arabaya geri taşımak çok daha zordu çünkü önümüze çıkan her dala, her köke mutlaka takılıyordu.

Noel'de Sonsuz Aşk

Onu aramıza alıp sanki grubun uyumsuz üçüncü üyesiymiş gibi sürüklemeye başladık. Otoparka ulaştığımızda benden çok daha formda olan Jack bile soluk soluğa kalmıştı.

Fındıkkıranı kamyonetin kasasına yerleştirirken, “Jack?” diye seslendim ona sakince.

“Efendim?”

“Bu şeyi bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Ben de bir yerini kırmadığın için teşekkür ederim.”

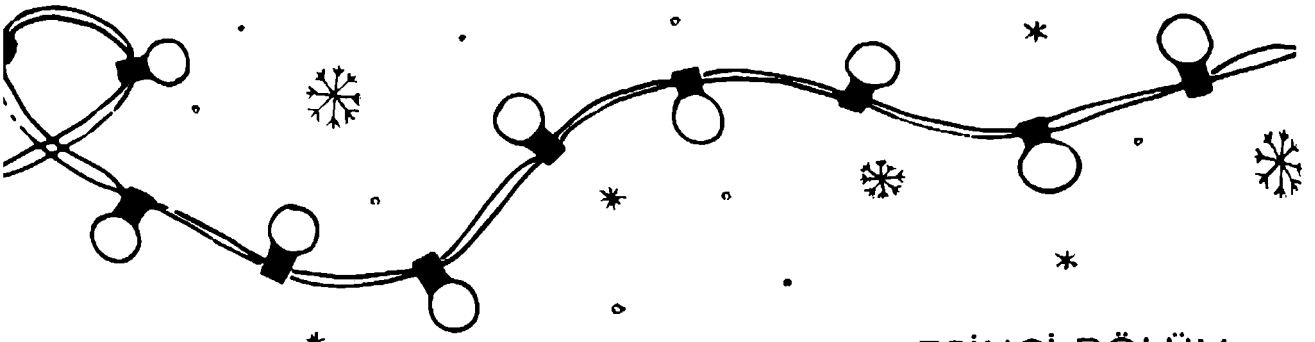
Oyuncağın kamyonetin kenarlarına çarpıp çıkardığı sesler arasında, hiç konuşmadan kasabaya geri döndük. Jack, ahşap dostumuz yerinden fırlayıp Wilde & Winslet’in camından içeri girmesin diye ana caddede kaplumbağa hızıyla ilerliyordu.

Kafamı yolcu koltuğunun camına yaslayıp kasabanın akıp giden görüntüsünü seyrettim. Fraser Falls ne çok ışıltılı ne de gösterişli bir yerdi. Büyüklüğüyle, ihtişamıyla etkilemeye çalışmıyordu. Ama şahsına münhasır, pek çok şeyin iç içe geçtiği bir yerdi. Kökleri derinlere kadar uzanıyordu. İnsan böyle bir yerden neden gitmek isterdi ki? Üstelik bu düşüncenin aklımdan ilk geçişi de değildi.

Yanımda Jack, parmaklarını direksiyona hafifçe vurarak ritim tutuyordu. Bir süredir tek laf etmemişti fakat Maggie’nin pansiyonunun arka girişine çıkan sokağa dönerken gözleri bana kaydı.

“Söylediklerimde ciddiydim,” diye fısıldadım arabayı durdurduğunda. Kamyonetten inip kapının yanında oyalandım. “Daha yapacağın harika şeyler var. Tek bir olay, üretme hevesini kırmasın.”

Jack gülümsediğinde gecenin son zaferini kazandım. “İyi geceler, Clara.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Clara

“Yalnızlıktan bıktım artık. Bu kadar güzel olduğum hâlde en uzun ve en sağlıklı ilişkiyi vibratörümle yaşamam haksızlık.”

İki elimle birden ağzıma tıktırdığım hindi sandviç birden gözüme fazlasıyla fallik göründü. Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. Honor üstünde iş üniformasıyla mutfak tezgâhına yaslanmıştı. “Yalnızlıktan mı bıktın? Ne zamandır yalnızlığı sevmiyorsun?”

“Sen gittiğinden beri. *Sıkıntıdan patlıyorum!*” derken kollarını birleştirip çenesinin altına koydu.

“Daha az eğlenceli Davenport’la çıkmak istersen kardeşim sana hâlâ deli gibi âşık. Geçen hafta yemeğe çıktık. Bütün akşam *Jurassic Park*’tan bahsedip durdu. Tam bir inek ama seni asla aldatmaz.”

Honor kıkırdadı. “*Jurassic Park* mı?”

“Özellikle de babamızın, tüm filmleri izlemiş olmasına rağmen eline fırsat geçse *Jurassic Park*’ı açıp açmayacağını sorup durdu.” Konu işle ilgili olmadığından akışına bırakmıştım. Jack’in, neredeyse hiç tanımadığım insanların önünde bana *kurban* demesinden sonra keyfim hiç yerinde değildi. Max’e ne düşündüğünü sormak istediysem de konuşma terfi alma ya da daha doğrusu alamama meselesine döner diye çekinmiştim.

Noel'de Sonsuz Aşk

“Baban eğer para kazanacaksa *her şeyi* yapar. Orası kesin. Ama ben kardeşinle takılamam, Clara. Ya yürümezse? Dostluğumuzu riske atmak istemem.”

Alayla güldüm. “Büyü artık. Max’le çıkman zerre umurumda olmazdı. Sadece sana acırdım. Düşünsene, o kadar gıcık biriyle çıkman yetmezmiş gibi bir de *üstüne* annemle babam, kayınvalidenle kayınpederin oluyor. Gerçekten acınacak hâlde olurdun.”

“Biriyle çıkmak isteyip istemediğimden bile emin değilim. Paloma’nın yeni birini görmesi garip olurdu zaten, Kyle da kesin olay çıkarırdı. Tek istediğim biriyle yemeğe çıkmak ve Paloma babasındayken çıplak tenlerimizin birbirine değmesi. Çok mu şey istiyorum?”

“Kesinlikle hayır. Kardeşimle *öyle* bir şeyin yaşanma ihtimalini düşünmeyi reddediyorum ama Paloma’nın Max’i tanıdığını hatırlatmadan geçemeyeceğim. İlan falan asmayı düşündün mü hiç? Eminim hemen biri çıkar,” diye takıldım.

Honor ters ters bakıp orta parmağını kaldırdı. “Başkalarının yardımına koştuktan bana bir faydan kalmadı. Bencilliği bırak da eve dönüp biraz benimle ilgilen. Yoksa gidip sonradan nefret edeceğim biriyle yatacağım. Ya da daha kötüsü... Sizin kilerin gelini olacağım.”

“Elimde değil. Kaderin bir cilvesi gibi bir şey bu. Dün gece hafif bir dokunuş bile beni allak bullak etti. En son ne zaman biriyle seviştiğimi dahi hatırlamıyorum.” Jack’in çiftlikte üstüme kapaklandığını Honor’a çoktan anlatmıştım tabii ki ve tam beş dakika boyunca gülmekten yerlere yatmıştı.

Eski bir fındıkkıran oyuncağını bulunca boynuna atladığımı anlatmaya henüz cesaret edememiştim. Utancı bir kenara bırakınca olayın komik tarafını görebiliyordum aslında. Odama dönüp kendimle baş başa kalıncaya kadar bunun üzerine fazla düşünmemiştim. İstediğim bir şeye ulaşmanın coşkusuyla içim hâlâ kıpır kıpırdı ama sessizlik etrafımı sardığı anda içimdeki

o ateş bir anda sönmüştü çünkü bu bana boş evime her girişimde yaşadığım hissi hatırlatmıştı. Başarılarımı paylaşabileceğim kimse yoktu.

Yalnızlık bazen insana ağır geliyordu. Hatta söylemeye cesaret edebileceğimden daha ağır. Belki de tam bu yüzden dün gece yanımda birinin olması o kadar hoşuma gitmişti. Beni sadece kendi beceriksizliğimden kurtarmak için gelmiş olsa bile o ânı paylaşmak güzeldi.

“Şu senin marangozla işi pişirsen fena olmaz. Şey...” Honor’ın yüzü ve sesi bir anda bozuldu, bilgisayarım donmuştu.

“Hon?”

Ekranın üst köşesindeki yazı internet bağlantımın zayıf olduğunu söylüyordu. Sonra da her şey bir anda karardı. O an içimden var gücümle haykırmak geldi. Sabah Maggie adına arayıp şikâyetle bulunduktan sonra internet şirketi hemen birilerini yollamıştı. Modemi değiştirmişlerdi ve son birkaç saattir her şey yolunda gidiyordu. Honor’a mesaj atıp internetimin çöktüğünü söyledim. Ya fırtınadan ya da o lanet olası servis sağlayıcısından kaynaklanıyordu. Müsait olur olmaz arayacağıma söz verdim.

Öğleden sonra iş yerimle toplantımız vardı. Fırtına yüzünden internetin gittiğini söylesem kim inanırdı ki? Ofisin yarısının ücretli izne ayrıldığını sandığından emindim.

Sandviçimi yerken bir gözüm o beyaz kıvrımların yeniden belirip çevrimiçi olduğumu müjdelemesi umuduyla Wi-Fi simgesindeydi. Hiçbir şey olmadı, hatta sonra ışıklar da gitti. İçeri olabildiğince doğal ışık girsin diye perdeleri açsam da bu mevsimde pek işe yaramamıştı.

“Harika,” diye söylendim.

Fırtına henüz tam anlamıyla başlamadan canımı sıkmaya yetmişti. Maggie’ye ne olduğunu sorarak başına ekşimek yerine ısınmak için yatağa girmeyi tercih ettim. Bu yüzden evin diğer kısmına açılan iç kapı tıklatıldığında içten içe biraz rahatlardım.

Kapının ardında Maggie'nin endişeli yüzü belirdi. "Çok üzgünüm, Clara," dedi, "ama elektrikler kesildi. Muhtemelen bir ağaç devrildi, devrilirken de kabloyu kopardı. Buralarda böyle şeyler sık sık olur. Yedek jeneratör devreye girdi ama sigorta atmış ve ben de bir türlü çalıştırmayı beceremedim. Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Maggie'yi üzgün görmekten *nefret* ediyordum. "Hiç sorun değil!" dedim hemen. "Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Birini aramamı falan ister misin? Telefonumun şarjı tam ve düşün yanında hareketsiz bir şekilde durursam üç çubuk çekiyor."

"Çok tatlısın ama mühendisle konuştum bile. İki gün boyunca gelemeyecekmiş. Maalesef bu durumda burada kalamazsın. Yine de bir acil durum planımız var ve cömert komşularım misafir ağırlamayı kabul etti."

Şükran Günü'ne yalnızca birkaç gün kalmıştı. Aslında eve erken dönebilirdim ama kendimi kasabadan ayrılmaya hazır hissetmiyordum, hem yollar çok tehlikeliydi. Artık gerçekten *ilerleme kaydettiğimi* hissediyordum. Herkes buradaki varlığıma alışmıştı, insanlar beni gördüklerinde artık şaşırmıyorlardı. Kasabayla ilgili işlere öyle bir hevesle koşturuyordum ki gittikçe daha fazla sorumluluk veriyorlardı.

Oyuncak bağışı etkinliğiyle ilgili e-postalarımı cevaplar gelmeye başlamıştı, Bayan Celia, Matilda'yla yaklaşan etkinliği planlıyordu, Wilhelmina için bir fındıkkıran bulmuş ve İsa'nın doğum sahnesi için bir tablo boyamıştım. Eğer Şükran Günü'nden önce gidersem sanki insanlara beni unutma fırsatı verecekmişim gibi geliyordu.

"Biri beni yanına alabilirse çok iyi olur," dedim ona.

"En kısa sürede sana kalacak bir yer ayarlayacağım. Anlayışın için teşekkür ederim, Clara. Keşke herkes bu durumu senin kadar nazik karşılasa," dedi Maggie gergin bir gülümsemeyle. İki gece önce üç çift giriş yapmıştı. Burayı hiç bu ka-

dar kalabalık görmemiştim. Eş değiştiren çiftler olduklarından şüpheleniyordum. Benimle Honor dışında herkesin seks hayatı olmasına bu kadar sinir olmasaydım hiç takılmazdım. Maggie bana sarıldı ama ne bedenim ne de zihnim bir tepki verdi. Demek ki sadece Jack'e tepki verebiliyordum. "Daha önce hiç yaşanmamıştı. Kış ayları yaklaşırken hep çok dikkat ederim."

"Ona ne şüphe, Maggie. İzin ver kalan müşterilerle ben ilgileneyim. Azarlanmaya alışkınım zaten, hem sen kimin ne-reye yerleşeceğini planlarken ortamı biraz yumuşatmış olurum. Onlara özür mahiyetinde Bliss'te ücretsiz kahvaltı ve birer kahve-pasta kuponu verebiliriz."

Önce reddedecek sandım ama başıyla onayladı. "Kahvaltı ve kupon fikri çok iyi. Onlarla konuşmak senin için sorun olmazsa bana büyük yardımın dokunmuş olur. Oda numaraları burada." Küçük bir not kâğıdını elime tutuşturdu. "Şu an sen olmasan ne yapardım bilmiyorum, Clara. Çok teşekkür ederim."

Göğsümün ortasına bir sıcaklık yayıldı. On beş dakika sonra resepsiyona indiğimde Maggie, kulağında canavar çıkartmalarıyla kaplanmış bir cep telefonu ile küçük alanda ileri geri yürüyordu. Bir parmağımı kaldırıncı telefonu kulağından hafifçe uzaklaştırıp mikrofona avucuyla kapadı. "Yalnızca benim için bir yer bulman gerekiyor," dedim. "Çiftler kasaba dışında yeni bir yer bulacakmış."

Maggie dudaklarını oynatarak teşekkür edip elini mikrofondan çekti. "Bu hafta Flo'nun ailesi ziyarete geliyor... Hı hı, Dove'a onu alıp almayacağını sorabilirim... Evet, onu... Evet... Hayır, Arthur, Donald'ı almak zorunda kaldı çünkü evinin önüne bir ağaç devrilmiş... Biliyorum ama Donald havayı hükümetin kontrol ettiğini düşünüyor... Tamam, o zaman birazdan sende olur."

Konuşmanın yalnızca bir tarafını duysam da diğer tarafı tahmin etmenin bu kadar kolay olması beni gülümsetti. Cevabını neredeyse bildiğim bir soruyu sormanın da aynı ölçüde

Noel'de Sonsuz Aşk

komik olduğunu fark ettim. Maggie gergin bir gülümsemeye telefonu kapadı. “Kimde kalıyorum?”

“Jack, onunla kalabileceğini söyledi.”

Bir yanım elektriksiz de olsa burada idare edebileceğimi düşünüyordu. Onunla günlerce aynı alanı paylaşmazsam boyununa atlama ihtimalim de olmazdı. Bunu yapmayacağımdan yüzde yüz emin olmanın tek yolu, burada kalıp donmuş bir buz kütesine dönüşmektir. Maggie'nin ne kadar stresli olduğunu görebiliyordum, bu yüzden gülümsemeye devam ettim. “Harika. Hemen bir çanta hazırlayıp ona geçiyorum.”

Hungry Fox, her daim çıtırdayan şöminesi, lezzetli yemekleri ve kusursuz Wi-Fi bağlantısıyla güvenli sığınağım hâline gelmişti.

Ortalık sessizliğe gömüldüğünde Tommy genellikle oturup Kindle'ından kitap okurdu. Tanıdığım herkese utanmadan e-posta gönderebildiğim ve aynı zamanda Jack'in evine gitmeyi erteleyebildiğim mükemmel bir yerdi burası.

Tembel hareketlerle naneli ve bademli çikolatadan biraz koparıp ağızma attım. Tommy, tabağı on dakika kadar önce bilgisayarımın sağ tarafına koymuştu. Mutfak, Noel için farklı ikram seçenekleri deniyordu ve ben de hepsinin tadına bakıp yorum yapıyordum. Burada herkesten daha fazla zaman geçirdiğim için bu görev bana verilmişti, ben de hiç şikâyetçi değildim.

Tommy masama yaklaşıp, “Nasıl sence?” diye sordu.

“Bademden o kadar da emin değilim. İsa'nın kutlu doğum ayına yakışır biçimde ezilmiş şeker kamışlarına ihtiyacı var.” Tommy içini çekti. Yanlışlıkla her zamankinden on kat daha fazla badem siparişi vermişti ve şimdi de onları tüketmeye çalışıyordu. “Biraz şekerle tarçın karıştır, biraz da şeker kaplı badem yap. Küçük kavanozlara koyabilirsin.”

“İyi fikirmiş.” Arkamdaki pencereden dışarı baktı, kar fena hâlde bastırmaya başlamıştı. “Dışarıda hava hızla kötüleşiyor. Kimse gelmeyeceği için erken kapatacağım. Birazdan olacaklara hazır mısın?”

Ona ters ters bakıp gözlerimi devirdim. Tommy, en zor ânımda bana kapısını açanın kim olduğunu söylediğimde kahkahalarla gülmüştü. Gülmeyi bıraktıktan sonra eğer Jack’i uyusunda boğma isteği duyarsam şöminenin önündeki sandalyede uyuyabileceğimi söylemişti. Görünüşe göre orada uyuyakalan ilk kişi ben olmayacaktım. “Hazırım,” dedim.

“Ben seni bırakırım. Kaçma isteğin ağır basabilir, o zaman da Flo seni bulması için Jack’i arar. Jack de beni arayıp arama ekibine katılmamı ister ama bu gece kitap kulübüm var.”

“İptal edilmedi mi?” diye sordum.

“Bayan Celia’yı toplantıyı ertelemeye ikna edecek hiçbir şey düşünemiyorum,” dedi. “Zombi istilas falan olsa belki ama ondan da emin değilim.”

Bilgisayarımı kapayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Eh, kitap kulübüne karışamam ama kaçmayacağıma söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Çantasını omzuna atıp anahtarlığını işaret parmağında çevirmeye başladı. “Gitmedim diye Bayan Celia’nın adımın üzerini çizmesini istemiyorum.”

Dışarı adım attığımız anda saçlarım yüzüme öyle bir savruldu ki kendimi yolcu koltuğuna zor attım. Tommy ısıtıcıyı sonuna kadar açıp radyonun sesini kıstı.

Ona okuduğu kitabı sorduğumda daha bitirmediğini itiraf etti. Bayan Celia’dan uyarı almasına neden olabilecek bir şey daha. Yolculuk sadece birkaç dakika sürmüştü. Ön cama çarpıp duran kar tuhaf biçimde hipnotize ediciydi ama altında yürümek zorunda kalmadığıma da sevinmişim.

Tommy, Harry’nin Yeri’ne yanaştı. Teslimat yapılan büyük kepengin yanında kırmızı bir ön kapı vardı. Motoru durdu-

rup dışarı çıktı ve arka koltuktan çantamı aldı. Çantayı ondan almaya çalıştığımda, “Sana kapıya kadar eşlik edeceğim,” dedi. Kaçarak başını belaya sokmayacağımdan emin olmaya çalışıyordu.

Tommy'nin peşinden merdiveni çıkarken sağ tarafta başka bir kapı gördüm, Jack'in atölyesine açılıyor olmalıydı. Tommy, merdivenin başına vardığında kapıyı çalmaya bile tenezzül etmeden içeri daldı. Böylece en üst basamakta öylece kaldım. Tommy şaşkınlıkla kaş çatarak bana baktı.

Ormandaki, büyük bir bölümü arkadaşça geçen gezimiz yüzünden mi böyle davranıyordum gerçekten? Görünüşe bakılırsa evet. Sanki bana tahammül etmeyi daha yeni öğrenmiş birinin bedenine gereğinden fazla yaklaşmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Sonunda içeri girmeye cesaret ettiğim anda Elf kıpır kıpır bedeniyle üzerime atladı. “Merhaba, dostum,” diye mırıldanarak onu kucakladım. Çenesi kaşıma çarpmıştı ama buna değerdı. “Bugün keyfin yerinde miydi bakalım? İyi uyudun mu? Kar yağarken izledin mi?”

Her soruma kulağımı, alnımı ya da elimi yalayarak karşılık vermişti. Umurumda değildi. Onu seviyordum.

“Sana cevap vermeyeceğini biliyorsun.” Mutfığa baktığımda bir anlığına varlığını unuttuğum Jack'in salata hazırlamakla meşgul olduğunu gördüm. Garip ve evcimen bir hâli vardı, hatta bu durum beni biraz şüphelendirmişti. “Ama iyi bir gün geçirdi. Bol bol kestirdi ve kar yağışını izledi.”

“Bunu bilmek güzel.”

National Geographic'te bir belgesel izliyormuş gibi bizi izleyen Tommy'ye baktı. Tommy, çantamı kanepenin arkasına koydu. “Akşam yemeğine kalacak mısınız?”

“Kalamam. Kitabımı bitirmem gerek.”

“Bayan Celia'dan uyarı yemek istemiyor,” dedim üstüme atlayıp duran Elf'ten kendimi kurtarıırken.

Odayı yavaşça süzdüm. Konforlu görünen kahverengi L koltuğun yanında Elf'in yatağı olduğunu tahmin ettiğim, eskimiş siyah deri bir koltuk duruyordu. Kahverengi kanepenin uçlarında açık renkli minderler vardı. Krem rengi bir battaniye de arkasına özenle serilmişti. Deri koltuksa eski ve koyu renkli battaniyelerle örtülmüştü.

Ortada, *Architectural Digest* mağazasından fırlamış gibi duran şık ve sade çizgilerle bezeli bir sehpa vardı. Üzerine yığılan tasarım kitaplarının yanında da üç fitilli kocaman bir mum duruyordu. Televizyonun altındaki hoparlörden caz müziği yükseliyordu. Jack de yemek pişiriyordu. Üstelik hazır bir şeyler de yapmıyordu, bunu mutfak tezgâhlarına saçılmış sebze kabuklarından anlayabiliyordum.

Dart tahtasının orta yerinde resmimin asılı olmadığını fark ettim, ben gelmeden önce kaldırmış olmalıydı. Tommy veda ederken bir yanımda manevi destek için onu biraz daha kalmaya ikna etmek istiyordu.

Jack'i ilk kez üzerinde iş kıyafetleri olmadan görüyordum sanırım. Gri bir eşofman altıyla siyah bir Henley giymişti. Gri beyzbol şapkasını ters takmış, saçlarını da altına tıktırmıştı. Rahat ve huzurlu görünüyordu. Ben ise kendimi oraya ait değilmişim gibi hissediyordum.

Rendelediği peynirden başını kaldırıp, "Bana bakmaya devam edersen utanmaya başlayacağım," dedi.

Yanına gidip mutfak tezgâhının boşta kalan tarafına yaslandım. "Kusura bakma, seni doğal ortamında görmek biraz tuhaf geldi."

Bu sefer gözünü peynirden ayırmadan gülümsedi. "Seni doğal ortamımda görmek de bana biraz tuhaf geldi. Bolonez soslu spagetti yapıyorum. Umarım seviyorsundur."

"Sevmez olur muyum? Teşekkür ederim."

"Sevdiğini biliyorum." Zihnimde belli belirsiz bir anı canlandı. İlk tanıştığımızda yemeklerden konuşmuştuk. Ben Bolonez

soslu spagettinin en sevdiğim yemek olduğunu söylemiştim, o da en sıkıcı İtalyan yemeği olduğunu düşündüğünü söylemişti. “Birkaç dakikaya hazır olur.”

Gözlerimi kıstım. “Neden bana bu kadar kibar davranıyorsun? Sokakta kalmış, müşkül durumda bir kız olduğum için mi?”

“Sence de biraz abartmıyor musun? Bir noktada ikimizin de yemek yemesi gerek.”

Yanaklarında, söylediğinin tam tersini gösteren hafif bir kızarıklık belirmişti. “Zehir mi koydun içine?” diye sordum.

Gözlerini devirdi ve ağzına bir tutam peynir attı. “Yok artık.”

“Cam parçaları mı attın?”

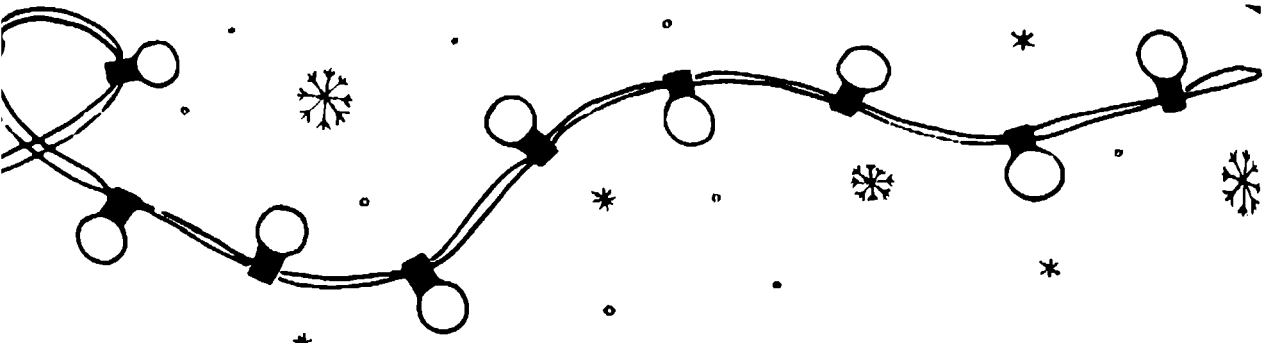
“Lanet spagettiği istiyor musun, istemiyor musun?” Tezgâhın kenarını iki eliyle kavrayınca pazuları iyice gerildi. Basit, tek kelimelik cevap gerektiren bir soruydu bu. Ama gözlerim, kollarından yukarı, sert göğsüne kaydı. Nihayet yüzüne bakabildiğimde o kendini beğenmiş, alaycı gülümsemesi beni ânında kendime getirdi.

“Evet, lütfen. Elimi yüzümü nerede yıkayabileceğimi gösterir misin?” diye sordum. O da başıyla karşı taraftaki kapıyı işaret etti. “Hemen dönerim.”

Paltomu kapının yanına asarken iç çektiğini duydum. Ellerimi yıkamak üzere hemen banyoya koştum. Birinin banyosuna girmek inanılmaz derecede kişisel bir şeydi, hele ki o kişi Jack olduğunda.

Kendimi onun özel alanına, hayatına giren davetsiz bir misafir gibi hissettim.

Ellerimi havluyla kurularken aynadan son kez kendime baktım ve ne kadar kışkırtılırsam kışkırtılayım, bir yemek savaşı çıkarmayacağıma dair kendime söz verdim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Clara

“Makarna gerçekten çok güzel olmuş, Jack.”

Mahcup bir edayla teşekkür edip çatalını spagettinin içinde döndürmeyi sürdürdü. En utangaç insanlarla bile sohbet başlatabilme yeteneğimle her zaman gurur duymuştum. Jack’in utangaç olduğunu sanmıyordum, sadece akşam yemeklerinde sohbet edebileceği bir arkadaşının olmasına alışkın değildi.

“Hiç İtalya’ya gitmiş miydin?” diye sordum, kendimi rezil ettiğimi söyleyen o rahatsız edici hisse aldırış etmemeye çalışarak. “Dur dur, cevap vermene gerek yok. Gitmediğini biliyorum.”

“Hafızan mükemmel,” dedi. “Ama bir gün gitmek isterim.”

“Çok güzel bir yer, yemekleri de harika. New York’un pizzası güzeldir ama Napoli pizzası... Bambaşkaydı.” Yemeğine odaklanarak başını kibarca aşağı yukarı salladı. Hiç ters davranmasa da onunla sohbet etmeye çalışarak her şeyi daha da *zorlaştırıyormuşum* gibi hissettim. Elbette, çenemi kapatıp yemeğimi yemeye devam edebilirdim ama kim öyle yemek isterdi ki? “Bence Yankees, Red Sox’tan çok daha iyi.”

Çatal elinden düşüp tabağa çarptığında yüksek bir şangırtı koptu. Bana tiksintiyle bakarken gözlerinden ateş fışkırıyordu. Çenesini öyle bir sıkımişti ki her an çatırdayabilirmiş gibi görü-

nüyordu. Söylemeyip içinde tuttuğu kelimeleri neredeyse duyabiliyor, dilinin ucunda kıvrandıklarını görebiliyordum.

Aslında hayatımda izlediğim tek Yankees maçı, *Sex and the City*'de Carrie'nin gittiği maçı. Beyzboldan hiçbir şey anlamazdım ama konuşma konusunda pek de meziyetli olmayan Jack'in dilini çözecekse takımın en büyük hayranı olmaya razıydım.

Bana bir sürü istatistik ve hakaret savurmak yerine birasından büyük bir yudum aldı. Âdemelmasının inip kalkışını izledim. Beklenti içinde çatal bıçağımı sımsıkı tutuyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Derin bir iç çektim. "Demek bu da işe yaramadı."

"Bir misafire küfredersen acil durum listesinden atılırım." Jack birasını tekrar bardak altlığına yerleştirdi. "Canını sıkıyorum, öyle değil mi?"

Evet. "Hayır. Ama sessizce oturursak gerçekten berbat zaman geçireceğiz."

"Sen bunun eğlenceli olacağını mı sanmıştın?" diye sordu şakayla karışık. "Sadece takılıyorum... Gerçekten kusuruma bakma. Sanırım sohbet konusunda biraz paslanmışım. On sekiz yaşımdan beri yalnız yaşıyorum ve akşam yemeğinde kaç kez birinin bana eşlik ettiğini saysam muhtemelen bir elin parmağını geçmez."

"Daha sık misafir ağırlamalısın. Gerçekten iyi bir aşçısın," dedim içtenlikle.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun, Clara?" Arkasına yaslanıp şapkasını çıkardı, saçlarını düzelterek geri taktı. Muhtemelen hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemiyordum. Jack tek kaşını kaldırdı. "Demek susuyorsun. Kafanın içinde sonsuz bir soru listesi olmadığına inanmamı mı bekliyorsun yani?"

Dışarıda giderek şiddetlenen kar fırtması yüzünden pencere gıcırdıyordu. Bu ses, sessizliğimi biraz daha belirgin kıldı. "Seçeneklerin bolluğu beni bunaltıyor." Yanağımın iç kısmını

ısırdım. Gerçekten bilmek istediğim şeyi düşündüm. “On sekiz yaş, yalnız yaşamak için biraz erken değil mi?”

Sözlerinin hırıltıdan çıkıp gerçek kelimelere dönüşmesine pişman olmuş gibiydi. “Üniversiteye gitmek için evden ayrılmadın mı?” diye sordu.

“Evet ama o sayılmaz. Okul sadece bir özgürlük yanılsamaydı.” Bakışlarımı yeniden oturma odasında gezdirdim. “Burasıysa gerçekten de bir yetişkin evi. Seni o kadar çabuk ayrı eve çıkmaya iten neydi?”

Neredeyse boşalmış bardağımı ellerimin arasına aldım. Böylece gerginlikle masada ritim tutmaktan kendimi alıko-yabilecektim.

“Ailemle yaşamak sinir bozucuydu. Babamla yaşamak desek daha doğru olur aslında. Sürekli gereğinden fazla sorumluluk alıp sonra da altından kalkamamasından bıkmış usanmıştım. Hep eve iş getirirdi ve bu durum gerçekten de canıma tak etmişti. Sürekli birbirimizi görmek zorunda olmadığımızda daha iyi anlaşıyorduk, ben de taşındım.”

“Ailen hâlâ buralarda mı yaşıyor?”

Başını iki yana salladı. “Florida’ya taşındılar.”

Jack buraya bu kadar bağlıyken anne babasının başka bir yere gitmesi tuhaf gelmişti. “Aile işine devam etmek, her zaman hayalini kurduğun bir şey miydi?”

“Eh, kız kardeşim yapmayacaktı.”

“Kız kardeşin de burada mı yaşıyor?” diye sordum. “Sanırım henüz onu görmedim.”

“Hayır, Oklahoma’da. Bu kadar küçük bir yerde yaşamaktan nefret ettiği için Boston’a taşındı, sonra da bir arkadaşının düğünü için şehre gelen bir çiftçiye âşık oldu,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

“Yani Kelly ailesinin son kalesisin. İşini seviyor musun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Kendimi iş görüşmesindeymişim gibi hissediyorum.”

Yanaklarım alev aldı. “Özür dilerim, sadece ilginç birisin. Senin hakkında bir şeyler öğrenmeyi seviyorum.”

“Evet, işimi seviyorum.” Başka bir şey sormayarak sessizliğin uzamasına izin verdim. Sanırım ne yaptığımı anlamıştı, iç geçirip devam etti. “Hayatım boyunca bu işi öğrendiğimden başka ne yapabileceğimi aklımın ucundan bile geçirmedim. Kendi patronum olmayı seviyorum. Bir şeyler yaratmak, ellerimle çalışmak bana keyif veriyor. Genellikle sakın bir iş... Tasarımlar çalınmadığı sürece tabii.”

Her şey *harika* gidiyordu. “Hiç değilse sen ikinci kurban-sın. Ben ilk olmanın ağırlığıyla yaşamak zorundayım.”

Jack’in yüzündeki neşenin yavaş yavaş kaybolmasını izledim. Ortamı bozmakta üstüme yoktu. Söylediği şey üzerine hiç konuşmamıştık ama gözlerindeki pişmanlık, konuyu açtığıma sevinmemi sağladı. O an sözleri bir hançer gibi saplanmıştı ama şimdi rahatsız hissediyorsa bu iyi bir şeydi.

“Clara,” dedi yavaşça, sanki adımı milyon kez söylemiş gibi.

Kalbimi avucunun içinde sıkıyormuş gibi hissettim. “Ne oldu, Jack?”

“O gece barda seni üzdüğüm için özür dilerim. Ama söylediklerimin arkasındayım. Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Yaptığın işin hakkı verilmeli. Çocuk olman da bahane sayılmaz.” Elleri masaya koydu, parmaklarını açtı ve derin bir nefes aldı, sanki kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. “Ama bunu herkesin içinde söylememeliydim. Seni hedef gösteriyormuşum gibi konuşmamalıydim. Gerçekten özür dilerim. Seni bilerek incitmek istemedim. Sadece *senin adına* kızmıştım. *Sana* kızdığım için özür dilerim.”

Gerçek şu ki Jack’in benden özür dilemesini hiç beklemiyordum. Beni yalnızca o nefret ettiği şirketle ilişkili kurumsal kimliğimle gördüğünü açıkça söylemişti. Ama şimdi sanki sonunda gerçek beni görmeye başlıyordu ve bu özür de bir dönüm noktasıydı.

Bana duygusal destek olması için elimde tuttuğum bardağı masaya bırakırken, “Affedildin,” dedim. İçimde biriken gerginliği biraz olsun hafifletmek adına omuzlarımı esnettim. “Şimdilik.”

“Buna gerçekten müteşekkirim. Şimdi benim de sana işinle ve ailenle ilgili bir şeyler sormam gerek sanırım ama şirketle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum, umarım anlayış gösterirsin.” Buraya geldiğimden beri ondan duyduğum en nazik söz bu olmalıydı. “Üstelik son konuşmamızda seni üzmüştüm. Belki de bir daha öyle bir şey yaşamamak için aramıza bir sınır koymamız gerekiyordur.”

Masaya oturduğumdan beri sabırla yere bir şey düşürmemi bekleyen Elf’in başını okşadım. “Boş ver, anlatabileceğim pek bir şey de yok zaten. Babam her şeyi kardeşime devredecek. Bu düşünce, spagetti yerken konuşamayacağım kadar can sıkıcı. Hem ben soru sormayı tercih ederim.”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. “Nasıl cevaplar vermem gerektiğini çok iyi bildiğim için mi?”

“Canın isteyince *evet*. Peki Harry nasıldı? Her sabah kahve almaya giderken adını taşıyan dükkânın önünden geçiyorum, merak etmeden de duramıyorum. Onu kafamda senin biraz daha yaşlı bir hâlin gibi canlandırıyorum.”

Jack eşofmanının cebinden telefonunu çıkarıp bir şeylere tıkladıktan sonra bana uzattı. Bir fotoğrafın fotoğrafıydı bu; küçük Jack elinde gururla bir testere tutuyordu ve yüzünün yarısından fazlası koruyucu gözlükle kapanmıştı. Yanında, tam da tahmin ettiğim gibi, karşımda oturan adamın yaşlanmış hâline tıpatıp benzeyen biri vardı. “Harika bir adamdı,” dedi. “Nazik, sabırlı, herkes için elinden geleni yapardı. Hiçbir şey ona fazla zahmetli gelmezdi. Söz verdi mi iki eli kanda da olsa tutardı. Aklına gelebilecek her şeyi hiç zorlanmadan tamir edebilirdi. Çocukken buna hayrandım.”

“Tanıdığım birine benziyor,” dedim anlayışlı bir gülümsemeyle.

“Keşke. Onun için her şey nefes almak kadar kolaydı. Hiçbir şeyin onu yıldırmasına izin vermezdi. Ama ben on üç yaşındayken öldü. Yaz mevsimiydi ve Arthur’un kliması bozulmuştu. Yeni parçayı alan büyükbabam dönüş yolunda kalp krizi geçirdi. Bütün yaz hasta yatmıştı, sürekli hastaneye gidip geliyordu. Tam okullar açılacakken vefat etti.” Neredeyse yirmi yıl olmuştu ama Jack bundan bahsederken hâlâ zorlanıyordu. “Ben bunu pek kaldıramadım.”

“Büyükbabam öldüğünde ben de on üç yaşındaydım. Başın sağ olsun, Jack. Zamanın en büyük ilaç olduğunu söyleyen herkes yalancı. Hiçbir şey geçmiyor.”

“Haklısın, geçmiyor. Ama artık bununla ergenliğimde olduğundan daha iyi başa çıkabiliyorum,” dedi Jack. Buzdolabına gidip su dolu sürahiyi aldı. Bardaklarımızı doldurup masaya koydu.

Bir yudum aldım. “Ben mutfak makasıyla saçımı kısacık kesip burnumu deldirdim. Sen?”

“Arabamı çardağa çarptım,” dedi hiç istifini bozmadan.

Az kalsın içtiğim suyu püskürtecektim. “On üç yaşındayken mi?”

“Hayır, öfkem zamanla daha da kötü bir hâl aldı. *Yıllarca* kendime geledim. Ama çardağa bilerek çarpmamıştım, buzlu yolda hâkimiyeti kaybettim. Ehliyetimi yeni almıştım, araba sürdüğüm ilk kıştı. Kazayla olduğunu söylediğimde kimse bana inanmamıştı. Flo, kendimi toparlamazsam beni askeri okula göndermekle tehdit etti.”

Buna gülmemem gerekiyordu ama sahne kafamda canlanmıştı. Bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırıp gülümsememi bastırdım. “Annen ya da baban olmayan biri seni askeri okula gönderebiliyor mu ki?”

Neyse ki Jack gülmeye başladı. “Ordunun onu geri çevirebileceğine güvenememiştim. Zemin buzluysen mümkün olduğu kadar güvenli ve güzel bir hâle getirdik ama bahar gelir gelmez neden olduğum tüm hasarı onarmamı ve tekerlekli sandalyelerle bebek arabaları için bir rampa koymamı istedi.”

“Biraz heyecanlı bir bahar tatili olmuş.”

“Gerçekten de öyleydi,” dedi kıkırdayarak. “Donald ve Rahip Akinola da bana yardım etmişti. Tadilat konusunda ikisi de biraz deneyimliydi. Rahip, kilisenin sınırlı bütçesi yüzünden onarımları kendisi yapmak zorunda kalıyordu. Donald da hükümetin onu dinlememesi için evini ses yalıtımıyla kaplamıştı.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak aklıma gelen soruyu kafamda tarttım. “Baban yardım etmedi mi?”

“Aslında edeceğini söylemişti ama kız kardeşim için bir şeyler yapmakla meşguldü. Flo, ertesi pazartesi onu görünce canına okudu. O andan sonra Flo gölgem gibi oldu. Ne yaparsam yapayım ondan kurtulamadım. En sonunda denemekten vazgeçtim. Atölyede daha çok vakit geçirdim, Noel hazinelerini ormana saklamakla daha az ilgilendim. Yetişkin oldum.”

“Sanki hayatının bir dönemini es geçmiş gibisin. Yirmili yaşlarının başında çılgın partilere katılan Jack hikâyelerin yok mu yani?”

Alt dudağını ısırıp, başını yana yatırıp omuz silkti. “Hayır. Fraşer Falls öyle çılgın parti çocuklarına göre bir yer değil. Ailem de bir anda Florida’ya taşınma kararı verince başka bir yerde böyle bir şey deneyimleme fırsatım olmadı. Peki ya sen? Senin anlatacak hikâyen var mı?”

“*Bir sürü.* Ama hiçbirini seninle paylaşmayacağım. Güç bela yarattığım melek imajını bozup gözündeki algımı mahvetmek istemiyorum.”

“Melek imajı...” dedi. Sanki kelime yabancı bir dildemiş gibi tekrarlamıştı. “Tabii, Clara. Senin melek gibi biri olduğunu düşünüyorum.”

Bulaşık makinesini doldurup mutfaktaki yemek artıklarını toparlamamız yarım saat sürdü.

Küçük mutfak alanında birbirimizin etrafında büyük bir dikkatle, yavaş yavaş dolanarak hareket ederken âdeta dans eder gibiydik. Ona bir kez çarptım. Kolu iki kez koluma sürtündü. O çöpleri dışarı çıkarırken ben de tezgâhı sildim. Kapımın önüne gelen hazır yemek paketlerini alıp o ambalajları geri dönüşüm kutularına sığdırmaya uğraştığım günlerden bambaşka bir dünyadaydım.

Jack, omuzlarına düşen karları silkeleyerek geri döndüğünde ben de baharatları dolaba yerleştiriyordum. Elleri kıpkırmızı olmuştu; kalçasıyla kapıyı kapatırken onları ovuşturuyordu.

“Buraya gel,” dedim sakince, ellerimi ona uzattım. Beni şaşırtarak sözümü dinleyip geldi. Jack’in soğuk ellerini sıcak avuçlarımın arasına aldım. Bunun ona neredeyse hiç faydası olmadığını hemen fark etsem de sesini çıkarmıyor, denememe izin veriyordu. “Bunun yerine sana fırın eldivenlerini taksam daha çok işe yarardı.”

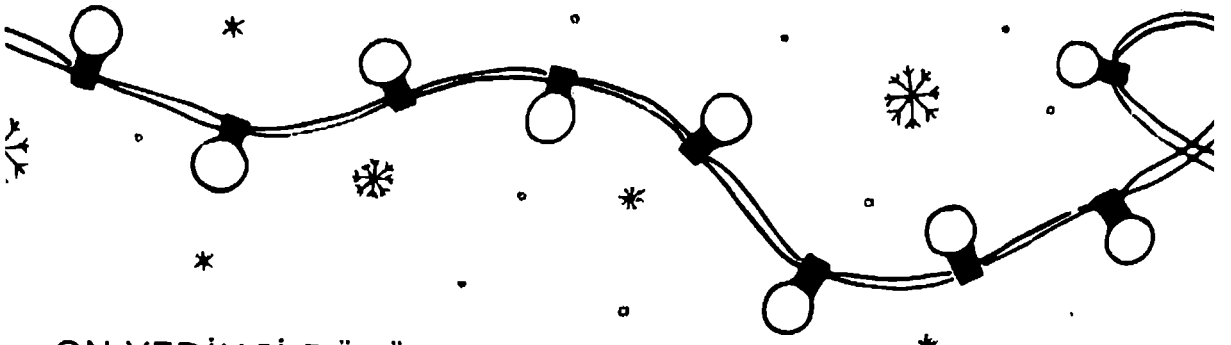
Gözleri yüzümde gezindi, sonra ellerimize baktı. “Ben bunu tercih ederim.”

Ellerini tutup yavaşça boynuma götürdüm. Kulaklarımın arkasından saç diplerime bastırdım. Sıcak boynuma değen soğuk teni önce canımı yaksa da sonra sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ellerimi onununkilerin üzerine koydum, gözlerinin kısa bir anlığına dudaklarıma kaymasını seyrettim.

Sanki yeniden ormandaymışız gibi hissediyordum. İkimiz de ilk adımı atacak kişi olmaktan çekiniyor, her şeyin değişeceğinden endişe ediyorduk. “Böyle iyi geliyor mu?”

“Evet.” Boynumdaki parmakları hareketlenmeye başlayınca ellerimi kaldırdım. O da ellerini yavaşça çekip eşofmanının ceplerine soktu. “Geç oldu. Sanırım yavaştan yatacağım. Sen istersen televizyon falan izleyebilirsin ya da kafana göre takılabilirsin. Gel de sana ne nerede yatacağınızı göstereyim.”

Başımla onayladım ve hiçbir şey söylemeden onu takip ettim. Sarılmak da fenaydı ama Jack'in ellerini boynumda hissetmek ondan katbekat daha fenaydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jack

Duşta mastürbasyon yaparken kimsenin inlemelerimi duymaması için dua etmeyi çok uzun zaman olmuştu.

Mastürbasyon yaptığım için utanacak yaşı geçeli çok olmuştu ama bu sabah o inatçı şeyi indirmeyi becerememiş olmam hâlâ utanılacak bir şeydi. Clara'nın ellerimin altındaki o süt gibi teni bütün gece aklımdan çıkmamıştı. Nabızı avucumda atarken o pembe dudakları ve bana bakan yeşil gözleri...

Pes etmeye çok yaklaşmıştım. Neredeyse her şeyi siktir edip onu ilk tanıdığım geceden beri yapmak istediğim şeyi yapacaktım. Ormanda da bir fırsatım olmuştu aslında ama sorgulamakla fazla zaman kaybetmiştim. Vücudum ne istediğimi biliyordu; kalçamı geri çekerek beni ne kadar sertleştirdiğini ondan gizlemeye çalıştıysam da pek başarılı olamamıştım.

Elime fırsat geçtiğinde onu öpmek çok zor değildi. Ama ben bunun yerine adını koluma doğru inlemeyi tercih etmiştim. Bir elimi düşün duvarına yaslamıştım, diğeriyle de aletimi sımsıkı tutuyordum. Hayalimde saçlarını elime dolayıp o pembe dudaklarının arasına girip çıktığımı canlandırdım. Son zamanlarda aklımı meşgul eden tek şey dudaklarıymış gibi hissediyordum.

Orgazm bedenimi ele geçirdiğinde bacaklarım kasıldı. Karnım gerildi, kalbim hızla atmaya başladı ve ardından ne yaptığıma dair sorular nüksetti. Belki en son seks yapışımın üzerinden çok uzun zaman geçtiği için böyle olmuştu. Belki o kadar uzun süredir biriyle vakit geçirmemiştim ki Clara'ya olan hislerimi abartıyor, gereksiz anlamlar yüklüyordum. Belki de ben sadece bir erkektim ve o da güzel bir kadındı.

Banyodan çıkar çıkmaz sesini duydum. Çıkaramadığım bir şarkı mırıldanıyordu. Aslında sesi yüksek değildi ama yalnız yaşamının getirdiği o inanılmaz derecede keskin işitme yeteneğimle fark etmiştim. Havluyu belimin etrafına sıkıca sarıp yatak odamın kapısından mutfığı görebilecek kadar uzaklaştım.

Clara'nın Whitney Houston söylediğini o an fark ettim, bir yandan da pankek yapıyordu. Seslenip burada olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum ama onu böyle kendi hâlindeyken biraz daha izlemek istedim. Vücudu şarkının ritmine tamamen aykırı biçimde hareket ediyor, bir yandan da pankekleri çevirmeye çalışıyordu. Kırmızı ipek pijama şortu poposuna tam oturmuştu ve ona uyan üstü de derin sırt dekolteliydi.

Spatula yardımıyla bir pankek aldığı an ne kadar saçma davrandığımı fark ettim. Yatak odamın kapısını iterken kapı gıcırdayınca dönüp baktı ve küçük bir çığlık attı. Kendine gelmesi uzun sürmedi ama pankek spatuladan kayıp yere düşmüştü bile. Elf hemen üzerine atıldı fakat Clara fark etmemiş gibiydi. Dudakları aralanmış hâlde bana bakıyordu. Güvenli alanıma, odama çekilirken, "Özür dilerim!" diye bağırdım.

Hızla eşofmanımı giyip ıslak saçlarımı havluyla kuruladım ve içimden kendime küfrettim. *Acil konaklama listesinden atılacağım*, diye düşündüm. Tekrar yatak odamdan çıktığımda Clara dans etmeyi bırakmış, sadece şarkı mırıldanıyordu.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi. Ben mutfığa yaklaşırken gözlerini ocaktan ayırmıyordu.

Noel'de Sonsuz Aşk

Ensemi kaşıdım. “Az önceki durum için özür dilerim, hangi şarkıyı söylediğini anlamaya çalışıyordum.”

Yanakları iyice kızardı. “Sorun değil. Çıplak bir erkeğin nasıl görüldüğünü unutmuşum sadece, ondan irkildim.”

“Çıplak değildim,” diye itiraz ettim. “Üzerimde havlu vardı.”

“*El kadar* bir havlu,” dedi alayla. “Uyluklarına yapışmış, incecik, küçücük bir havlu.” Ağzına bir yaban mersini attı. “Çıplaklığın sınırındaydın. Az kalsın Donald’ı arayıp ağ atmasını isteyecektim.”

“Çıplak erkek görmeme serini bozduğum için üzgünüm,” dedim. Sadece takılıyordum. Clara’nın bir süredir çıplak erkek görmediğini söylemesinin hoşuma gitmesini, içimde kabaran testosterona ve bu mecburi yakınlığımıza yoracaktım. “Geçen hafta takıldığın adam duş aldıktan sonra ortalıkta havluyla dolaşmaz mı yani?”

Göt herif. Neden öyle demiştim ki sanki? Vereceği cevabı bilmek istemiyordum bile.

Clara kaşlarını çattı. “Takıldığım adam mı?.. Yok artık, Jack. O benim küçük kardeşimdi.”

Tam bir göttüm gerçekten. “Ah. Flo başka biri olduğunu söylemişti.” Yalan söylerken bir yandan da Clara’nın bunu bir daha asla ama asla gündeme getirmemesi için içimden dua ediyordum.

Clara bu bilgiden fazlasıyla keyif almış görünüyordu. “Kıskandın mı yoksa?”

Hasiktir. “Hayır.”

Şakacı bir tavırla dudaklarını büküp tekrar ocağa döndü. “Tüh. Biraz eğlenirdik ne güzel.”

Eğlenebilirdik ama şu anda benim evimde yaşarken bunu düşünemezdim. Mutfak tezgâhının üzerine yayılmış emeğine baktım. Gözlerim, artık soğumakta olan tavadaki pankeke kaydı. “Bu... bu ben miyim yoksa?”

Etek benzeri alt kısmı olan birbirine yapışmış yuvarlaklar vardı, gözleri yerine de iki çikolata parçası yerleştirilmişti. Clara bir yaban mersini daha aldı. “Belki.”

“Vay be.” Spatulayı alıp bacaklarımdan biri olduğunu düşündüğüm hamurun altına yerleştirdim.

“Orada dur bakalım,” diye itiraz etti Clara, elimi hafifçe iterken. “O benim.” Tezgâhtaki pankek yığınına gösterdi. “Sana kardan adamları yaptım.”

Kardan adam yığınıyla benim uzuvlarım olan pankek arasında pek de bir fark yoktu. “Daha önce kardan adam gördüğüne emin misin?” diye sordum.

“Biraz paslanmış olabilirim, ne olmuş yani?” dedi mahcup bir edayla. “Normalde işe giderken yolda kahvaltı yaparım. Sırf kendim için bir şeyler hazırlamak çok anlamsız geliyor.”

“Harika görünüyor. En son ne zaman biri bana kahvaltı hazırlamıştı, hatırlamıyorum bile.” Ya sabah sekizden önce beni neredeyse çıplak gördüğünü. “Teşekkür ederim. Otur hadi, ben de şurubu alayım. En üst rafta.”

Birkaç seçenekle karşısına oturduğumda Clara, “Bugün çalışıyor musun?” diye sordu.

“Evet. Çalışmama şansım yok. Holly siparişlerinde de öteki işlerimde de epey geride kaldım. Flo videoyu paylaşacağını söylememişti, ben de siteye üst sınır koymamıştım. Ne oluyor demeye kalmadan yeni siparişlere boğulunca stokların tüendiğini yazmak zorunda kaldım.”

Dolabın arkasından bulup çıkardığını bildiğim geyik desenli bir kupaya demlikten kahve doldurup önüme koydu, sonra da kendi kupasını doldurdu. “Peki, hiç hazırda bebeğin var mı?”

“Çoğu hazır zaten. Davenport bebeği ortaya çıkıp fiyatı açıklandığında siparişlerimin neredeyse yarısı iptal edildi.” Tabaktaki bana benzetmeye çalıştığı pankeki çatalıyla tırtıkladı. “Aralık ayında biraz daha stokum olacak. Peki, senin bugünkü planın ne?”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Pencerenin önüne oturup karı izlemek. Belki Noel filmleri listemden birkaçını da eleyebilirim. İnternet çekerse belki daha büyük bir iyilik için küçük planlar yaparım.”

“Kasım ayında Noel filmi izlemek yasalara aykırı, Clara. Başlayabileceğin en erken tarih aralığının biri,” dedim ciddi bir ifadeyle.

“O zaman bir çift kelepçe bulman gerek çünkü üç gün önce *Muppet Noel Şarkısı*’nı izledim. Hiç pişman değilim.” Bir de Clara’nın kelepçeli hâlinin bugün beni çalışmaktan alıkoyacak bir imgeye dönüşmesine ihtiyacım yoktu. “Aslında dürüst olmak gerekirse eylülde *Aşk Her Yerde*’yi izlemiştim.”

“Bunu duymayı reddediyorum,” diye takıldım. “Kasım ayma uygun film önerileri de dâhil bir şeye ihtiyacın olursa aşağıda olacağım.”

Gelen kutum, sipariş güncellemesi isteyen mesajlarla dolup taşıyordu. Mesajların ne kadar saldırgan olduğuyorsa neyle ilgili olduklarına göre değişkenlik gösteriyordu; konu Harry’nin Yeri’yse daha anlayışlı, Holly’yse epey sertti.

Babam olsa bir iş yerinin böyle idare edilemeyeceğini söylerdi fakat sabah, ben burada kara gömülmüş hâldeyken kendisi güneşli Florida’dan fotoğraf göndermişti. Yani şu anda nasıl çalışacağımı bana dikte etmeye hakkı yoktu. Kötü yürütüyor olabilirdim belki ama bu benim seçimimdi.

Kaloriferler cayır cayır yanmasına rağmen atölyem buz gibiydi ve kendimi bir türlü çalışmaya veremiyordum ama merdivende pati ve ayak sesleri duyduğumda hemen çalışıyormuş gibi yaptım.

Clara kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra açtı. “Tanrım, burası buz gibi.”

“Hiç sorma.”

Clara arkasını dönüp kapıyı kapadı. Spor taytı uzun bacaklarına yapışmıştı; siyah kumaş, poposunun kıvrımının biraz üzerinde toplanmıştı. Bu görüntü zaten dipte olan konsantrasyonuma hiç iyi gelmemişti. Kahvaltıdaki kıyafetinden daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyordum.

Onu aklımdan atamayışımı, zavallı ve azgın olmama değil de onun sürekli etrafımda dolaşmasına bağlıyordum. Oysa bu kadını tanıdığım günden beri aklımın bir köşesinde hep o vardı.

“Öğle yemeği yaptım. Buraya getirecektim ama belki de burada yemek yemeye izin vermiyorsundur diye düşündüm. Ayrıca artık burada donarsan insanların seni buraya kilitlediğimi falan sanmasından endişeleniyorum. Hiç ısıtıcın yok mu?”

Basit bir öğle yemeği teklifinin gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırmama neden olması inanılmazdı. Bu aynı alanda birlikte var olma fikrini ısınmaya başlıyordum; en son ne zaman birinin benimle ilgilendiğini ya da benim biriyle ilgilendiğimi hatırlamıyordum bile. “Isıtıcı çalışıyor, sadece biraz boktan. Bana öğle yemeği hazırlamana gerek yoktu.”

“Ama canım hazırlamak istedi. Beklentin o kadar da yüksek olmasın zaten, sadece domates çorbasıyla tost.” Onun arkasından kapıdan çıktım. Elf’le birlikte önden gitmelerine izin verdim ve merdiveni çıkarken kalçası yerine basamakları izledim. “İşler nasıl gidiyor diye sormama müsaade var mı?”

Hayır, diyecek oldum. “Şikâyetlerimi dinlemek istiyorsan evet.”

Masaya oturduk. Clara, dün geceyle bu sabah olduğu gibi karşıma değil, hemen yanıma geçti. Ellerimi buharı tüten çorba kâsesinin etrafına sararak ısıttım. “O kadar kötü mü?” diye sordu.

“Değil aslında. İşin idari kısmından nefret ediyorum ve gelen kutum artık içinden çıkılmaz bir hâlde. İlgilenmeye hâlim yok, bu yüzden her geçen gün daha da kötüleşiyor.”

Masum masum gülümserken melek gibi görünüyordu.

“O kafanın içinde yine ne planlar yapıyorsun?”

“Plan falan yok, sadece birkaç fikir. Reddetmeden önce beni bir dinlesen olur mu?”

Meraktan çatlıyordum. “Denerim.”

“İzin ver, gelen kutunu ben temizleyeyim. Bekle, bekle, bekle!” Ellerini kaldırıp beni konuşmaktan alıkoydu. “Liseden beri müşteri hizmetleri sorunlarıyla uğraşıyorum. Bir metin üzerinde anlaşabiliriz, çoğu mesaj iki üç sorudan ibaret oluyor zaten. Aşağıda çalışırım ve eğer anlaştığımız metin dışında sorular gelirse de sana danışırım. *Çok* hızlı olurum, Jack. Senin de daha fazla endişelenmene gerek kalmaz.”

“Kendi işinle ilgilenmen gerekmiyor mu?”

Omuzlarını silkti. “Benim işim şu an Fraser Falls’taki sorunları çözmek. Bu da bir sorun ve sana kolaylıkla yardımcı olabilirim. Sen de ihtiyacın olduğunda o hazır cevapları kullanırsın. Lütfen sana yardım etmeme izin ver.”

Gelen kutumun boşalması üzerimden büyük bir yük alırdı ama iş bilgisayarımı Clara’ya vermek konusunda çekincelerim vardı.

“Ben makineleri çalıştırırken sağlık ve güvenlik önlemleri sebebiyle orada olamazsın ama belki ondan sonra beraber yaparız?”

Yüzü bir anda aydınlandı. “Tabii yaparız.”

“Çünkü daha önce bana attığın e-postaları gördüm ve müşterilerime göstereceğin profesyonellik konusunda bazı endişelerim var.”

Bana fırlattığı kâğıt havludan kurtuldum. “Seni burada çorbasız bırakıp donmanı izlemeliydim.”

“Artık çok geç.”

E-posta sorunumun yakında çözüleceğini bildiğim için öğleden sonra zaman şaşırtıcı bir hızla geçti. Çalışırken Elf ve Clara’nın üst katta dolaştığını duydukça kendimi gülümserken buldum. Sonunda ortalığı toparlayıp yukarı çıktığımdaysa on dakika önce fırına koyduğu pizzanın yanına salata hazırlıyordu.

“Sanırım annem bu ev hanımlığı olayını çözmüş. Neden kendimi babama kanıtlamaya çalışıyorum ki? Bir koca bulup bütün günümü köpeklerle geçirip keyfime baksam ya?”

“Birinin sorunlarına ekşiyemezsen canın sıkılır.”

“Biliyorum,” diye itiraf etti. “Ama kısa süreliğine de olsa rol yapmak güzelmiş.”

Ona katılıyordum, rol yapmak gerçekten de güzeldi.

Akşam yemeği sırasında Clara yine kendimden bahsetmem konusunda ısrar etti. İlkokul aşklarım hakkında yeterince bilgi edindiğinden emin olduktan sonra daha tartışmalı bir konuya geçtik.

“Noel *arifesinde* geçiyor!” dedim. Az kalsın kolumla bardağı deviriyordum. “Hem de bir Noel partisinde! Bir ara *Ho, ho, ho* bile diyor. Noel ruhu diye buna denir!”

“Ama filmin asıl teması şiddet ve terörizm, Noel ruhu falan değil. Üzgünüm, Jack ama *Zor Ölüm* bir Noel filmi sayılmaz. Bruce’un kendisi de öyle olmadığını söylemişti.”

Telefonu elime alınca Tommy’dan gelen, “Hâlâ birbirinizin gırtlığına yapışmadınız mı?” mesajını görüp hemen sildim. Bruce Wills’in gerçekten öyle bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek için hırsla arama yaparken Clara’nın yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş sırıtiş belirdi. Bruce Willis’in bu konuyla dalga geçtiği bir YouTube videosu bulmam çok zaman almadı. “Yapay zekâyla oluşturulmuş,” dedim telefonu kilitleyip ekranı aşağı bakacak şekilde masaya koyarken.

“Bir milyon yıl önceki videoya yapay zekâ mı diyorsun? Kendini savunmak için bu kadar düşeceksin?”

“Dinle, dondurucuda bir kutu *Ben & Jerry’s* bulayım ve bu konudan bir daha hiç bahsetmeyelim, olur mu?” Clara tokalaşmak üzere elini uzattı. Benim ellerime kıyasla her zamanki gibi yumuşacık ve sıcaktı.

“Seninle çalışmak her zaman bir zevk,” dedim.

Sözümü tutarak dinazor şeklindeki hindi nuggetlarla dolu bir torbanın arkasında açılmamış bir kutu dondurma buldum. Kanepeye döndüğümde Clara çoktan battaniyesine sarılmış, Elf de sadakatle yanına kıvrılmıştı. Clara tedirgin edecek kadar heyecanlı görünüyordu. “Gerçek bir saçmalık şovuna hazır mısın?” diye sordu.

Dizüstü bilgisayar, bağdaş kurarak oturan Clara’nın kucağında dengede duruyordu. Ayağı uyluğuma değiyordu, kolu da benimkine yaslanmıştı. Beni de battaniyenin altına aldı ve battaniyeyi bacağımın altına sıkıştırdı. Kar yağdığında ev sıcak olsa bile üşüdüğünü hissettiğini söylemişti. Bütün gün de öyle ya da böyle battaniye hep omuzlarındaydı zaten.

Şaşırtıcı derecede rahat bir ortamdı ve birlikte ormanda geçirdiğimiz zamandan beri bu küçük temaslar gitgide daha doğal gelmeye başlamıştı. Sanki ilk tanıştığımız geceye dönmüştük; uzun zamandır uzak ve ulaşılmaz gelen bir anı, şimdi yeniden yakınımıdaydı. Zihnimde birbirinden ayırdığım iki Clara bir şekilde tek bir insana dönüşmüştü.

“Saçmalık *neyine?*”

“Şikâyetlerle ilgilenmeyi biraz daha eğlenceli kılabilmek için iş yerinde başlattığımız son derece ciddi bir oyun,” dedi Clara. Ekranda her bir karede farklı ifadeler bulunan dörde dört bir tablo açtı. “Bak, bu ilk e-posta siparişlerinin henüz ulaşmadığından şikâyet ediyor ama ilettikleri onay postasındaki tahmini teslim tarihine bakarsan, teslimatın aslında iki hafta sonra olduğunu görebilirsin.”

Clara, bingo tablosundaki kalem aracına tıklayıp *teslimat yapılmamış ama henüz teslimat zamanı gelmemiş* yazan kutuya bir çarpı işareti koydu.

“Bu iyi bir müşteri hizmetleri servisinin tam tersi gibi görünüyor,” dedim. Uzun parmaklarının klavye üzerinde hızla dolaşmasını izliyordum. İçten ve mahcup bir ifadeyle siparişin onay e-postasında belirtilen teslimat tarihine kadar gönderile-

ceğine söz verdiği mesajı Holly'nin Müşteri Hizmetleri Ekibi imzasıyla bitirdi.

Clara yazdıklarını seçip kopyaladı ve hızlıca boş bir Word dosyasına yapıştırdı. “Son kullanma tarihi geçene kadar cevap vermemek yerine böyle davranmak daha kibar. Çalışırken biraz eğlenmenin kimseye zararı olmaz, seni huysuz. Bu seni tatmin etti mi?” Başımın onayladığımı görünce e-postayı gönderdi. “Tamamdır! Sıradaki!”

Gelen kutusundaki küçük “okunmamış” sayısı her azaldığında içim biraz daha rahatlıyordu. Çoğu e-posta henüz teslimat süresi gelmeyen şeylerle ilgiliydi ve bu da beni inanılmaz ferahlatmıştı. Clara, doğru yanıt oluşturmak için topladığı kısa cevaplar listesini kullanırken ben de öncelik vermemiz gereken sipariş numaralarını çıkardım.

“Bu işte gerçekten iyisin,” dedim dürüstçe. Bunca zamandır e-postaları yanıtlamayı ertelememin nedeni, kendimi sürekli, *Hazır olunca göndeririz*, şeklinde bir cevap yazmamak için frenlemeye çalışmamdı.

“Lisedeyken amiral mağazamızda çalıştım. Üç yıl üst üste Noel arifesinde yüz yüze azarlandıktan sonra e-postalara cevap vermek çok kolay geliyor. Bir e-posta yüzünden depoda ağladığım hiç olmadı.”

“Ben bir keresinde bir e-posta yüzünden ağlamıştım,” dedim.

Clara hızla bana döndü. Saçları arkasında savrulurken şampuanının kokusu aramızdaki boşluğu doldurdu. Hindistancevizi ve tatlı bir şey daha. “Aman Tanrım. Ne oldu?”

Bilgisayarı kapayıp tamamen bana odaklandı. Dizi kalçama değiyordu, kaval kemiğinin ucu da uyluğumdaydı. Gözleri iri ve yeşildi, endişeli bir ifadeyle bütün dikkatini bana vermişti.

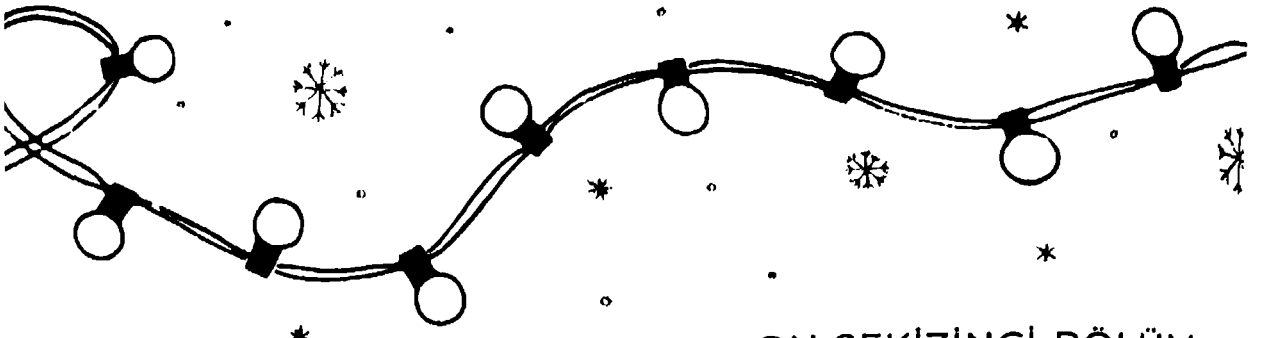
Ensemi ovuşturup gergin gergin gülümsedim. “Arkadaşlarımla kendi hâlimde takılıyordum, birkaç içki içip haftanın yorgunluğunu atmaya çalışıyorduk. İşle ilgili bir e-posta geldi, normalde bakmazdım ama son dönemde biraz ihmal ettiğim-

den daha fazla dikkat ediyordum. O yüzden açıp baktım ve dürüst olmam gerekirse okuduklarıma inanamadım. Neden memnun olmadığını anlamaya çalıştım ama yazan kişi bana hakaretler savurup durmuştu.”

Clara'nın ağzı açıldı, pembe dudakları tam bir O şeklindeydi. “İnanılmaz. Ne diyordu?”

Yüzümü ovuşturup ağzımı kapadım ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Tekrar açtığımda Clara o kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Gülmemeliydim. “Ukalanın ve suratsız bekçinin teki olduğumu yazmıştı. Suratsız bekçi de ne demek?”

Clara kaburgalarımı dürtükleyince nefesim kesildi. Öfkeyle oflayıp eski pozisyonuna döndü, ayakları artık yerdeydi ama uyluğu yine benimkine değişiyordu. Omzu benden biraz daha aşağıdaydı. “Senden nefret ediyorum. Bir sonraki e-postayı sen yazacaksın.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

“Hey! Azılı suçlu bu!”

Ekrandaki e-postayı parmağımla gösterirken bu coşkunun nereden geldiğini anlamamıştım. Clara’nın bütün vücudu kahkahasıyla sarsılıyordu ve birbirimize değdiğimiz tüm o sıcak noktalarda onun hareketlerini hissediyordum.

“Şahin gözlü Kelly. Ona şöyle yazacağım: *Lütfen bu e-postayı alındı onayı olarak kabul edin. Sorularınızın yanıtları için orijinal e-postanıza verdiğimiz cevabı incelemenizi rica ediyoruz. Tamam mıdır?*”

“Tabii.” Clara’nın bana yardım etmesi konusundaki endişemi yeterince belli ettiğim ortadaydı çünkü bir şey göndermeden önce sürekli memnun olup olmadığını kontrol ediyordu. E-postayı gönderdi ve *azılı suçluyu* panodan sildi.

“Ortaokuldayken alınmış bir hesaptan da e-posta okursak panoyu doldurmuş olacağız. Son on e-posta kaldı, sence başarabilecek miyiz?”

“Adım kadar eminim.” Nefret ettiğim bir işi oyuna dönüştürmenin bana iyi geleceğini hiç düşünmemiştim. Belki de bunu Clara’yla birlikte yapıyor olduğumuz içindi.

“Yok artık!” diye çığlık attı Clara. “Burada sana çıkma teklifi eden bir kadın var. Dükkâna geldiğinde seninle tanıştığını

Noel'de Sonsuz Aşk

söylüyor ve bekâr olup olmadığını öğrenmek istiyor. Kırk iki yaşında, yakında boşanacak ve sekiz yaşında ikiz kızları var. Neden bingo panosuna bir de flört eklemeyelim ki?”

“Çok komik.”

Clara dizüstü bilgisayarı yüzüme doğrulttuğunda hiç şaşkının olmadığını anladım.

“Bu saatten sonra kimsenin üvey babası olmaya niyetim yok.”

“Anneleriyle çıkmak için çocuklarım evlat edinmene gerek yok.” Kendi kendine bir şeyler düşünüp yüzünü buruşturdu. “Son zamanlarda barda sarhoş erkek muhabbeti dinleyerek çok zaman geçirdim galiba. Demek istediğim, istersen onunla çıkabilirsin.”

Burnumun köprüsünü sıktım. “İstemiyorum, o yüzden si-
lebilirsin. Sıradaki.”

Clara tek kelime etmeden çöp kutusuna tıklayıp devam etti. Sıradan bir e-posta adresi olması hayallerimizi yıkmıştı, Clara da ekrana dönüp söylenmeye başladı. Sonraki iki e-postaya da yanıt verdik ama son bingo kutusunu işaretlemedik.

“Herkes ne ara bu kadar profesyonelleşti? Hani nerede o çekici_hatun123’ler?” deyip bir sonraki e-postaya tıkladı. Sonuç yine hüsrandı. “Artık kimse eskisi kadar özgün değil.”

Clara sondan bir önceki e-postaya yanıtlarken ben de cep telefonumu çıkardım. Ekranımı görmediğinden emin olduktan sonra gelen kutumu açtım. Vınlama sesi, dizüstü bilgisayarımın çıkardığı o çınlama sesinden bir saniye önce duyulmuştu.

Clara bana baktı. Adıma tıklayıp e-postayı açtığında eli ağzına gitti. “*Havalı_jack0510@hotmail.com*, içecek isteyip istemediğimi soruyor. İstemediğimi söyleyip teşekkür etmeliyim.”

Şakaklarımı ovarak içimden yükselen utanç dalgasını bastırmaya çalıştım. “Sanırım görmezden gelebilirsin. Spam gibi duruyor. Artık şu kutuyu da işaretleyebilir miyim?”

Clara bilgisayarı bana uzattı. “Bunu hak ettin. Küçük Jack’ten inanılmaz ve gerçekten harikulade bir e-posta adresi yaratıcılığı.”

Bingo panosundaki son kareyi de işaretleyip bilgisayarı ona geri verdim. “Hiç fire vermeden tamamladık.”

“Ve sırada gerçek son e-posta var. Hadi ama, Jacqueline Stewart, saçmalama... Tanrım!”

“Ne oldu?” Clara kahkahalarla gülerken ekrana baktım.

“Shekershey_Jacky07, iki hafta önce sipariş ettiği masanın tasarımını değiştirmenin mümkün olup olmadığını soruyor.”

“Yani bir e-posta daha bekleseydim *havalı_jack0510* kimliği açık etmem gerekmeyecek miydi?”

“O yükten kurtulduğun için kendini çok daha hafif hissetmiyor musun?”

Clara beni rahatlatmak istercesine kürek kemiklerimin arasını ovaladı. Bir anlığına ona daha yakın olan omzumun üstünde durdu, sonra tekrar bilgisayarla ilgilenmeye başladı. Bana her dokunduğunda biraz daha uzun sürmesini istiyordum. “Ona cevap verme. Yarın arayıp konuşurum. Bitti mi?”

“Bitti. O kadar da kötü değildi ama, değil mi?” Bilgisayarı bana uzatıp kanepeden kalktı.

“Sen olmasan bu kadar kolay olmazdı,” dedim içtenlikle. “Muhtemelen sinirlenip bir yerde pes ederdim.”

Clara kollarını ve bacaklarını esnetti. Dizlerini karnına çekip omuzlarını oynatırken inledi. “Bana vereceğin başka bir görev kaldı mı?”

“Meşeden masa yapmayı biliyor musun?”

Sanki birdenbire içinde bir enerji patlaması yaşamış gibi hareket edip dururken ben de onu izledim. Elf de ne olduğunu anlamamış gibi kanepeden atlayıp ayaklarının dibine oturdu. “Ben doğası gereği her şeyi yapabileceğine inanan o sinir bozucu insanlardan biriyim. Yani teknik olarak cevabım hayır ama önce birkaç YouTube videosu izlersem işler değişebilir.”

“Çok tuhafsın,” dedim. Gülümsemesini gizlemek için başını önüne eğerken ben de gülüyordum. “İyi misin? Sanki koşu öncesi ısınmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Dış pervazında karlar biriken pencereye baktı. “İyiyim. Sadece çok uzun süre aynı yerde oturdum. Şimdi sana yardım edebildiğim için birden enerji doldum. Koşmayaysa etik olarak karşıyım.”

“Yani Noel Baba koşusunda seninle yarışamayacak mıyım?”

Tekrar yanıma oturup bağdaş kurdu, bu kez yüzü bana dönüktü. Battaniyeyi üstüne iyice örttüğünden emin oldum. Elf onun yanında oturacak yer bulamayınca kaloriferin yanındaki yatağına uzandı.

Clara elini dizinin üstüne, çenesini de eline dayadı. “Kararsızım. Zaten neden Noel Baba koşunuz var ki?”

Gözlerinin önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Oyuncak kampanyasına para toplamak için.”

Clara sanki elektrik çarpmış gibi birden kalktı. “İşte bu ya! İşte bu! Tamamdır, şimdi oldu! Bilgisayarımı almam lazım!”

Clara koşarak odasına giderken, “Ne oldu?” diye bağırdım arkasından. “Hem hani sen etik olarak koşmaya karşıydın?”

“Ama bu sefer güzel bir şey için!” diye karşılık verdi.

Elinde bilgisayar ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri döndü. “Neler olduğunu bana da anlatacak mısın?”

Bir hevesle kendini minderin üzerine atınca kanepe gıcır دادı. “İşim gereği basında bağlantılarım var. Bir süredir oyuncak bağışı kampanyası hakkında bir haber kanalıyla röportaj ayarlamaya çalışıyordum. Herkes sadece Flo’nun videosundan bahsetmek istiyor ama bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı, eğer daha iyi bir çıkış noktası bulabilirsem belki bir şeyler yapabileceklerini söyledi.”

“Peki, daha iyi bir konu bulabildin mi?” diye sordum, hiçbir şey anlamıyordum.

“Noel Baba koşusu, oyuncak kampanyasıyla elde ettiğin şeyleri tanıtabilmek için harika bir başlangıç. Noel sabahı çocukların açacak bir paketi olsun diye soğuğa rağmen koşmaya

hazırlanan insanlar... Mükemmel." Clara heyecandan kendi kendine mırıldanıyordu.

"Her detayı düşündün, değil mi?"

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse buraya geldiğinden beri fırtına gibi esiyordu. Onu sürekli görmekten duyduğum rahatsızlık yavaş yavaş azalarak yerini ilk günden beri hepimiz için ne kadar çabaladığı farkındalığına bırakmaya başlamıştı.

"Eğer seni haberlere çıkarabilirsem insanlar Fraser Falls'tan haberdar olur. Buranın ne kadar harika bir yer olduğunu bilirlerse gelip ziyaret de ederler. Ziyaretçiler gelirse para harcarlar ve para da burada kurduğunuz dünyanın dönmesine yardımcı olur." Düşünce akışını aktarırken bana bakmıyordu bile. Sonra alt dudaklarını ısırıp kendini tamamen yazmaya verdi. "Neredeyse bitti."

"Acele etme," dedim sakince.

Sonunda bilgisayarını kapayıp bana bakarak gülmeye başladı. "Koşmanın beni bu kadar mutlu edebileceğini kim bilebilirdi?"

"Bunu gerçekten önemsiyorsun, öyle değil mi?"

"Koşmayı mı? Hayır."

Gözlerimi devirdim. "Fraser Falls'tan bahsediyorum, Clara."

"Elbette önemsiyorum." Kollarını bacaklarına dolayıp çenesini dizlerine koydu. "Sana bir kez bile yalan söylemedim, Jack."

Bir anlığına ikilemde kaldım. "Yani o bebekle ya da sözleşmeyle hiçbir ilgin olmadığını söylerken ciddi miydin?"

"Ciddiydim. Küçük işletmeler programını, sırf kariyerimde yükselmek amacıyla özgeçmişimi doldurmak için başlatmıştım. Büyükbabam buna bayılırdı. O da küçük, bağımsız bir işletme olarak başlamıştı ve geldiğimiz yeri unutmamak onun için çok önemliydi. Şirketin girişindeki karşılama alanının duvarında bu söz yazıyor.

"Ama daha sonra farklı bir bölümde, benden daha yüksek bir pozisyonda uzun süreli hastalık izninde olan birinin yerine

Noel'de Sonsuz Aşk

geçme fırsatı karşıma çıktı ve ben de deneyim kazanmak için değerlendirdim. Flo'nun videosu patlayana kadar, yani birkaç hafta öncesine dek Evie bebekten haberim yoktu. Sözleşmeyi görmedim bile, Jack."

"Görmek ister misin?" diye sordum.

Yüzündeki kararsız ifade, kollarımı ona dolamak istememe neden oldu. "Evet."

Ben yılın başındaki e-postaların arasında sözleşmeyi ararken başparmağını ısıırıyordu. "Bir sohbet programı sunucusu, dükkânın internet sitesinin bağlantısıyla birlikte Holly'yi paylaşınca viral oldu. O andan sonra da her şey uçuşa geçti resmen, kasaba hiç görmediği kadar insan gördü. Tabii ki Flo da çok heyecanlandı."

"Tabii ki," diye ekledi Clara.

"Noel'den birkaç hafta sonra, Davenport'tan gelen bir adam, deneyimli bir destekçinin yardımıyla işlerimi büyütme ile ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Küçük işletme programını anlatıp programa katılan birkaç şirketin ismini verdi. Onlara bir göz atmamı söyledi."

"Gelenler, ben ayrılmadan önce işe aldığım kişilerdi."

"Kulağa harika geliyordu. Herkes çok heyecanlanmıştı, ben de araştıracağımı söyledim. Sonra evrakları gönderdiler." Bilgisayarı Clara'ya uzattım. Dizlerinin üzerine koyup ekranı geriye itti. Gözleri hızla soldan sağa gidip gelirken nefesi yavaşlamıştı.

Çocukken annemle babam kız kardeşime bisiklet sürmeyi öğretme görevini bana vermişlerdi. Ben ondan çok daha çabuk öğrenmiştim ve kardeşimin, onların ilgisinden fazlasıyla hoşlandığı için öğrenme sürecini uzattığını düşünmüşlerdi. Bir pazar günü ona ne yapması gerektiğini saatlerce anlatmıştım. Tam alışmaya başladığı anda annemle babam dışarı çıkıp onu izlemeye gelmişlerdi.

Onların alkışları o kadar dikkatini dağıtmıştı ki nereye gittiğine bakmayı bırakmış, önündeki ağaca bodoslama gir-

mişti. Gurur dolu alkışlar, bir anda fren yapması için atılan çığlıklara dönüşmüştü. Canının yanacağını biliyordum ama onu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmemişti. Kalbim sıkışmıştı, ona durmasını söylemek istediysem de ağzımdan tek kelime çıkmamıştı.

Şimdi Clara savunduğu her şeyin tam tersi olan sözleşmeyi okurken de aynı şekilde hissediyordum.

Son sayfaya geldiğinde odadaki bütün havayı içine çeker gibi titrek bir nefes aldı. Ağlarken hıçkırıklar arasında alınan nefesi andırıyordu. O ses her şeyi o kadar güzel açıklıyordu ki, nasıl hissettiğini anlatmasına gerek kalmamıştı.

O sızıyı, birinin acı çektiğini bilmenin ama hiçbir şey yapamamanın ağırlığını göğsümün tam ortasında hissediyordum. Clara'yı böyle yılgin görmek berbattı, özellikle de Davenport'un temsil etmesi gerektiğini düşündüğü şeye bu kadar yürekten inanırken. Bu da onlardan daha da fazla nefret etmeme neden oldu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," derken sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. "Çok üzgünüm."

Clara meseleyi halletmek için coşkulu ve kararlı bir şekilde geldiğinde sözleşmeyi okumadığını söylemişti. Ona tam da o anda gösterseydim ve yine aynı tepkiyi verseydi muhtemelen niyetinden hiç şüphelenmezdim.

Böyle bir yıkımı taklit etmek mümkün değildi.

Dikkatini çekmek için, "Hey," dedim sakince. Alt dudağı titriyordu. O ağlamamak için savaş verirken başını göğsüme çekip sırtını sıvazladım. Kollarını belime dolayınca ben de çenemi başının tepesine koydum. Derin ve düzensiz nefesler alırken bedeni sanki benimkiyle bir oluyordu. "Bir şey yok. Beni hayal kırıklığına uğratan sen değilsin. İkimizi de yarı yolda bırakanlar onlar."

"Böyle olmaması gerekiyordu. Biz böyle bir şirket değiliz. Sana yemin ederim ki bu program ortaklıklar üzerine kuru-

luydu. Ben böyle olsun istememiştim. Bunun ne olduğundan haberim bile yok.” Benden biraz uzaklaşarak ekrandaki sözleşmeyi gösterdi. “Bizim yaptığımız şey bu değil. Beni yalan söylediğine ve ilgi çekmek için olayları abarttığına inandırdılar.”

Nedenini bilmiyordum ama içimden özür dilemek geldi. Birkaç hafta önce olsaydı haklı olduğumu kanıtlamaktan büyük bir zevk duyardım fakat bir insanın bildiği tek dünyanın temelini sarsmaktan keyif alacak değildim.

“Davenport böyle bir yer olmamalıydı,” dedi alçak bir sesle kendi kendine.

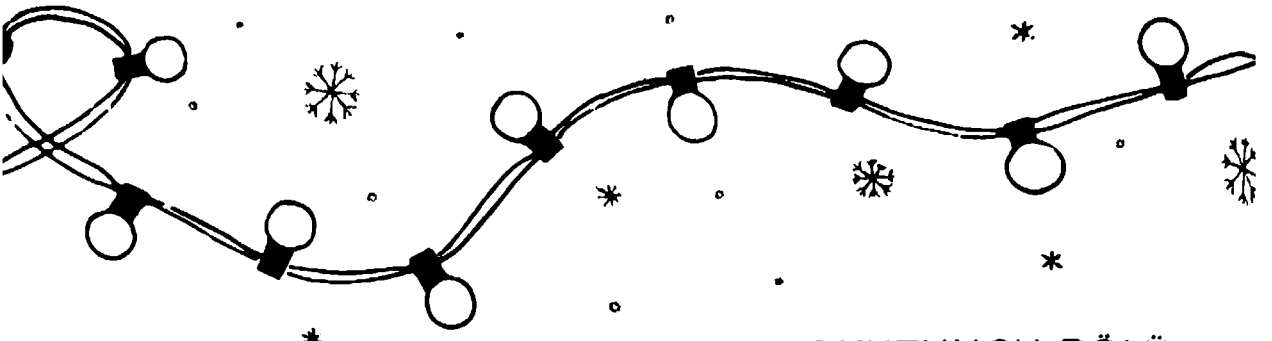
Büyük bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzülüyordu. Başparmağımla yakaladım, o da yüzünü avucuma gömdü ve kısa bir an yanağını okşadım. “Seni incittiğim için özür dilerim, Clara. Aile şirketinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Clara'nın ağladığını görmek yüreğimi ezmişti. Üzülünce öyle kırılgan görünüyordu ki, benim tanıdığım Clara'yla taban tabana zıt birine dönüşüyordu. Ona gerçeği gösterdiğim için hissettiğim pişmanlıkla, en sonunda her şeyi bildiği için hissettiğim rahatlama arasında sıkışıp kalmıştım. Çok daha iyi şeyler hak ediyordu ve bunu fark etmesini istiyordum.

İnce ince akan gözyaşları gömleğimi ıslatırken ona sarılmama müsaade etti. Hiçbir şey demeden duruyor, bir elimle sırtını, öteki elimle de saçlarını okşuyordum. Nihayet doğrulup elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi. “Bu sadece... hazmetmesi biraz zor. Ben gidip yatsam senin için sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz, Clara. İyi geceler.”

“İyi geceler, Jack.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Clara

Jack oturma odasında *Zor Ölüm*'ü izliyordu, bense karanlıkta kendi kendime gülümsüyordum çünkü kasım ayında Noel filmi izlediği için onu ikiyüzlülükle suçlayabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

Belki de bu kez kelepçeyi sırayla birbirimize takardık.

Battaniyeye ne kadar sarınırsam sarınayım oda ısınmayacağı kadar soğumuştur ama bu düşünce içimi biraz olsun ısıttı. “Yatma” ritüelimin ilk yirmi dakikasını banyoda, Face-Time’da Honor’a ağlayarak geçirmiştım. Jack beni duyduysa bile duymamış gibi davranacak kadar kibar biriydi. En sonunda çıktığımda, Elf alt kattaki banyoyu kullanma izni almıştı.

Güvendiğin insanların yalancı olduğunu ve hayatını adadığın şirketin aslında sandığın kadar iyi olmadığını fark etmenin verdiği o berbat histen uyuyarak kurtulmayı planlıyordum.

Ne var ki burnum soğuktan uyuşmuş hâldeyken beynim bir türlü susmak bilmiyordu. Beni zerre ısıtmayan ipek pijama giyiyor olmam da cabasıydı. Sonunda yenilgiyi kabul edip karanlıkta sendeleyerek kapıya yöneldim. Jack ve Elf, televizyonun ışığıyla aydınlanan kanepede oturuyorlardı. Jack’in ayakları sehpanın üzerindeydi, Elf de yıpranmış kanepenin üzerine yayılmıştı.

“Selam,” dedi Jack ihtiyatla. “İçeride durumlar nasıl?”

“Ben de size katılabilir miyim? Kasım ayında Noel filmi izlediğinizi polise bildirmek istemiyorum, bu durumda en iyisi suça ortak olmak sanırım.” Jack bir şey söylemek üzere hemen ağzını açtı ama elimi kaldırarak onu susturdum. “Eğer devam edersen ya bunun Noel filmi olmadığını kabul etmek zorunda kalacaksın ya da kasım ayında Noel filmi izlemenin suç sayılmadığını.”

“Gel otur.” Yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. Ben ona yaklaştıkça kaşları birbirine yaklaşıyordu. “İyi misin? Burnun kıpkırmızı.”

“Sanırım odamın kaloriferi bozuk.” Parmaklarımın ne kadar üşüdüğünü anlasın diye ellerimi uzattım.

Nazıkçe tuttuktan sonra yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Ben daha o kadar da önemli olmadığını söyleyemeden ayağa kalkmıştı bile. Bir an sonra kendimi kanepeye itilmiş, üzerime kalm bir örgü battaniye sarılırken buldum. Kucağıma da daha yumuşak, tüylü bir battaniye attı. “Teşekkür ederim,” dedim ama o çoktan odama koşmaya başlamıştı.

Filmi durdurup radyatörü “beceriksiz”, “işe yaramaz” gibi sözlerle aşağılayışını dinledim. Hemen yanımda Elf yüksek sesle horluyordu. Jack sonunda geri döndü ve kapıyı arkasından kapadı. “Üşüdüğünü daha önce söylemeliydin,” dedi.

“Seni rahatsız etmek istemedim,” diye itiraf ettim.

“Beni rahatsız etmeye bayılıyorsun bir kere,” dedi şakacı bir tavırla. Kanepede oturduğum yerin önünde, dizlerinin üzerine çömelmişti. Ellerini birbirine kenetlemiş dururken yüzünde endişeli bir ifade vardı. Elim çenesine koyup her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama sanırım onu üzen şey zaten benim üzgün olmamdı. Hem göğsünde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bu gecelik kişisel temas hakkımı tüketmiş olabilirdim.

Gülümsemeye çalıştım. “Doğru. Sinirlenip surat asman hoşuma gidiyor.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Yalana bak, ben surat asmayı beceremem bile. Sıcak çikolata ister misin?”

Başım la onayladım. “Güzel olur.”

“Krem şanti?” Tekrar başım la onayladım. “Tamamdır.”

Biraz kanepenin ucuna doğru kaydım ve kollarımı kol-çağa koydum. Fırtına yavaşlamış, o çılgın tipi yerini lapa lapa yağ an kara bırakmıştı. Böylesine dingin bir şeyi izlemek huzur vericiydi. “Kendimi bir kar küresinin içindeymişim gibi hissediyorum,” dedim, Jack elinde kremayla taş an bir kupayla yanıma geldiğinde.

“Kalk bakalım,” dedi içecekleri pencere pervazına koyarken.

Kalkıp kenara çekildim. Jack sehpayı biraz geri çekti, kanep eyi de ana caddeye bakacak şekilde pencereye doğru çevirdi. Üzerimdeki battaniyeleri bir şekilde üzerimde tutmaya çalışsam da Elf gelip üzerimdekilerden birine uzanınca vazgeçtim. “Al bakalım.”

Jack filmi kapayıp Noel Caz müzik listesine geçti. *Have Yourself a Merry Little Christmas*’ın caz versiyonu odayı doldurdu. Ortam sıcak ve huzurluydu. “Baksana, sanırım bu gece telefonunun çaldığını duymadım. Yoksa kar, Fraser Falls’taki bütün sorunları sihirli bir şekilde çözdü mü?”

Başını iki yana sallayarak pencere pervazındaki içecekleri alıp oturdu. “Bir iki mesaj geldi ama önemsiz şeyler. Acil olmadıkça bu havada hiç kimse beni dışarı çıkaramaz. Başka havalarda dert etmem.”

“Ya da baz istasyonu çöktü,” dedim.

“Belki de.”

Dikkatlice yanına oturdum, ayaklarımı altıma alıp içeceğimi elime aldım. İlk yudumumu aldığım gibi beni tekrar battaniyelere sardı. “Tenim seni rahatsız mı ediyor? Neden üzerimi kat kat örtmeye çalışıyorsun?”

Jack belli belirsiz gülümsedi. “Tenin beni rahatsız etmiyor tabii ki. Ama az önce sırf nezaketten ödün vermemek için

donmak üzereydin, ayrıca üzerine doğru düzgün bir şey giymemişsin bile. O yüzden devreye ben giriyorum işte.”

“*Doğru düzgün bir şey giymemişsin* de ne demek! Bu pijamayı Paris’te bir butikten aldım.”

“Teksas pijaman beni ilgilendirmiyor, Clara. Ben sadece seni sıcak tutarak hastalanmana engel olmak istiyorum. Sıcaklığı biraz daha yükselteyim mi?”

Birkaç sebepten örtürü kaşımı kaldırdım. “Beni pişirmek istiyorsan yükselt tabii, Jack. Her şey yolunda. Sen de örtün yoksa kendimi battaniyelerin arasında hapsolmuş gibi hissedeceğim.”

Yumuşak olan battaniyeyi bacaklarımızın üzerine serip daha ağır olanı onun da omuzlarına örtmeye çalıştım, bir yandan da içeceğimi üzerine dökmemeye çalışıyordum.

“Şimdi mutlu musun?” diye sordu, eğlendiği sesinden anlaşıyordu.

“Evet.”

“Gerçekten mi? Az önce seni üzme istememiştin, Clara. Gerçekten.”

“Hâlâ orada mısın? Evet, biraz can sıkıcıydı. Ama şu an bu hayali kar küresinin içinde seninle birlikte olmaktan mutluyum.”

Jack bana öyle anlayışlı baktı ki yine ağlayacak gibi oldum. “Biraz daha sarılmaya ihtiyacın var mı?” dedi.

Baş ve işaret parmak uçlarımı birbirine yaklaştırdım. “Birazcık.”

Zaten sarılıyor olduğumuzu iddia edebileceği kadar yakın oturuyorduk aslında, yani itiraz etmemin anlamı olmazdı. Kolunu kaldırdı, ben de hemen altına girdim. Parmakları tembel tembel kolumu okşamaya başladı. Bazen omzuma kadar çıkıp kalbimi bir anlığına durdurduktan sonra tekrar aşağı iniyordu. Çenesini başımın üzerine yasladı, ben de elimden geldiğince her kalp atışını dinlemeye çalıştım. “Şimdi daha iyi misin?” diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

“Evet. Sana bunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama sorun çözme konusunda çok iyisin... tabii yatak odasındaki radyatörler hariç,” dedim. Belimi gıdıkladığında olduğum yerde biraz kıvrandım.

“Isıtma konusunda kendimi biraz geliştirmem gerektiğini kabul ediyorum ama bu mesele görüldüğünden daha karmaşık. Daha kötüsü de olabilirdi tabii. Mesela Tommy’nin evinde olabilirdin, kendisi yılın on iki ayı klimayı açık tutar. Adam resmen ateş topu.”

“Sen de buz küpü sayılmazsın.”

“Bir gün felaket bir havada kampa gidersek böyle olduğum için şükredersin.”

Hafifçe kıkırdadım. “Öyle olsun, Jacob Black. Bu arada, ben daha önce hiç kamp yapmadım.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Jack, yüzümü daha iyi görebilmek için bana dönerek. Belki de kamp hakkında katmanlı bir şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu. “Şaka yapmıyorsun yani, öyle mi?”

“Neden senin için görünüşte bu kadar kutsal bir şey hakkında şaka yapayım ki? Sence ben açık hava insanı gibi mi duruyorum?” Jack’in ani hareketiyle battaniyeler dağılınca bu havada ipek şort ve ince askılı atlet giydiğimi fark etmesi durumu daha da komik bir hâle getirdi. Gözleri, şortumun yukarı sıyrıldığı kalçama indi. Ensesini ovuştururken yutkunduğunu fark ettim. “Tek bir gece bile hayatta kalamazdım,” dedim.

“Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, Clara. İçeride, dışarıda, hatta serçe parmağınla yaparsın. O Kentucky pijamalarıyla bile.” Ona hafifçe vurmak istedim ama elimi yakalayıp beni tekrar kolunun altına çekti. Kolunun altına bu kadar kolay uymam, bu kadar çabuk rahatlamam şaşırtıcıydı. “Bir de bana şiddetin Noel teması olmadığını söyledin. Hadi daha fazla tartışmayalım da şu kar küreni izleyelim.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Ona gülmemeye çalışsam da başaramadım. “Amerika, Paris bilgine gerçekten hayran kaldım,” dedim.

O da gülerek yüzünü saçlarıma gömdü. “Teveccühünüz.”

Televizyondan yumuşak, huzur verici bir caz müziği yükselirken karın yağışını izleyerek sıcak çikolatalarımızı yudumluyorduk. Ne ara teselliye ihtiyaç duymayı bırakıp Jack’le burada, birbirimize dolanmış hâlde oturmayı istemeye başladığımı bilmiyordum.

“Bu gece benim yatağında yat,” dedi sessizce. “Ben kanepede yatarım.”

“Bir geceliğine soğuk bir odada kalabilirim, Jack. Üstelik bir erkeğe göre tuhaf sayıda battaniyen var. Onları üst üste örterim, olur biter.”

“Şu radyatöre bir daha bakayım,” dedi, kendini içine gömüldüğümüz kozadan nazikçe kurtarıırken. Sıcaklığını hemen özledim. “Belki bir şey yapabilirim.”

Onu odamın kapısına kadar takip ettim ve başımla omuzumu beyaz tahta pervaza yasladım. Bu odanın diğer odalardan ne kadar farklı olduğunu fark ettim. “Yorganımı küvete koy. Orada uyurum,” dedim.

“Artık iyice saçmaladın ama. Yastıklarını al,” derken yatağın üstündeki yorganı da çekip aldı.

“Dur bakalım! Nereye götürüyorsun onu?” diye itiraz ettim yanımdan geçip gitmeye çalışırken. Bir adım öne çıkıp onu yeniden odaya doğru ittim.

“Benim odamda uyuyacaksın, orası sıcak. Ben kanepede yatarım... orası da sıcak. Ama sen orada uyuyamazsın.”

“Ama sorun değil ki. Asıl senin rahat uyuman la—”

“Dışarı, Clara,” dedi kararlı bir sesle. “Hemen.”

“Yoksa ne yaparsın? Beni omuzlayıp dışarı mı atarsın?” diye sordum.

Güldü. “Kesinlikle. Seninle tartışmaktan çok daha kolay.”

Kararlı bir tavırla bana doğru adım atınca ben de savunma amaçlı ellerimi kaldırdım. Gözlerindeki oyunbaz bakışa alışık değildim ve kaybolursa özleyeceğimden korktum. “Tamam tamam. Kabul edildi, mağara adamı.”

“Böylesi çok daha kolay oldu.”

“Ama kanepede *ben* uyuyacağım. Yatağını senden alamam ve... Jack!” diye bağırdığımda, beni çoktan kucaklayıp kollarındaki yorganın üstüne almıştı. Zorla taşınırken hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. “Sen bir düzenbazsın.”

Yüzündeki gülümsemeyi söndürmek ister gibi parmağımla yanağını dürttüm. Kendinden fazlasıyla hoşnut görünüyordu. Kapıdan geçerken beni dikkatlice yönlendirdi, önce ayaklarımı geçirdi.

Acaba beni taşımak, bir masayı taşımaktan daha mı kolaydı yoksa daha mı zordu?

Jack beni yatağın üzerine bıraktığında altımdaki yorgan düşüşümü yumuşattı ve yatağın yayları da hafifçe gıcırdadı. Ben daha şaşkınlığımdan sıyrılamadan, fırsattan yararlanarak yastıklarını kaptığı gibi soluğu oturma odasında aldı. Yanına gittiğimde çoktan kanepeyi eski yerine geri çekmişti.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Senin derdin ne? İçeri gidip uyusana artık.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana yatağına girmemi söyleyen bir erkeği dinleyeceğim tek bir senaryo var, Jack. Onda da yatağa tek başıma girmem. Kanepede ben yatacağım.”

Odanın öbür ucundan üzerime doğru yürümeye başladı ve sadece birkaç santim uzağımda durdu. Jack’in o tek senaryoyu öğrenmesi içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Sert bakışı içime işledi, gözlerim de dudaklarına kaydı. Kollarım iki yanıma düşerken bir anda odada nefes almak zorlaşmaya başlamıştı.

Jack’in parmakları çenemde nazikçe hareket etti ve kulağıma vardıkten sonra saçlarımı geriye itti. Bütün vücudum

ürpermişti, o yutkunurken boğazının hareket edişini izledim. “Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. “Senin de benden aşağı kalır yanın yok.”

Parmakları boynumdan omuzlarıma kayd, gece boyunca dolaştığı yeri tekrar buldu. “Kanepe benim, Clara,” dedi.

Yanımdan geçip odasına giderken hiçbir şey söylemedim. O gittikten sonra tavana bakarak tam olarak ne zaman Jack Kelly yüzünden aklımı yitirmeye başladığımı bulmaya çalıştım. Yorganıyla birlikte yanımdan geçip yorganı kanepeye fırlattı.

“İyi geceler!” diye bağırdı, ben de son derece zarif adımlarla (yani ona söylene söylene) odasına gittim. Yatağın üstüne özenle yerleştirdiği yastıklarla yorganı kucaklayıp aldım.

Ben odasından çıkarken Jack de mutfakta, lavabonun yanında duruyordu. Hemen Elf’in kanepesine geçip uzandım ve yastıklardan birini de başımın altına sıkıştırdım. Kanepenin yanına gelip derin derin iç çekti.

Galiba zafer duygusuna biraz fazla alışmaya başlamıştım. Ama o da gidip diğer kanepedeki yorganın altına girince bu his biraz kısa sürdü.

Dirseğimin üstünde doğruldum. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sana söyledim, ben de kanepede uyuyacağım.”

“Ama odan boş,” dedim açık kapıyı ve yatağı işaret ederek.

“Gayet farkındayım,” dedi sakince.

“Pijama partisi mi yapıyoruz?”

“Hayır.”

“Battaniyeden kale yapabilir miyiz?”

“Hayır.”

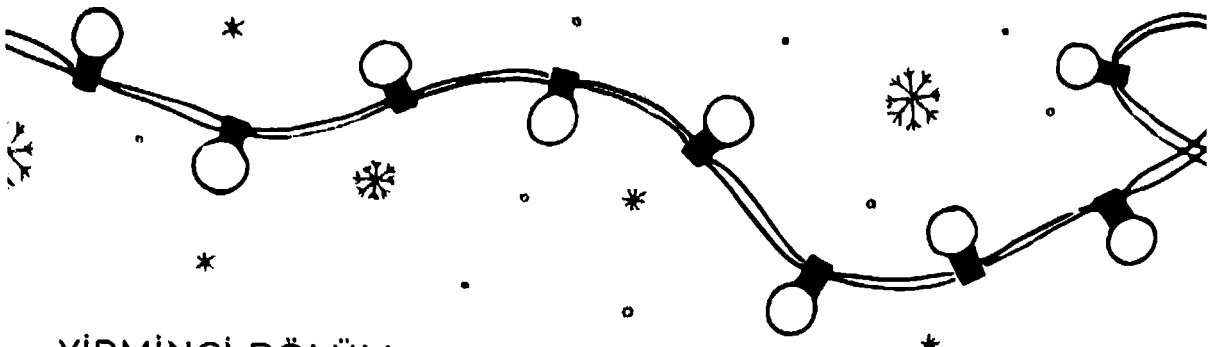
Ben sessizleşince doğrulup bana baktı. Dudaklarımı abartılı bir şekilde büzmüştüm. “İnsanlara battaniyeden kale yaptığımızı söyleyebilir miyim peki?”

Başını salladı. “Hayır, Clara. Uyu artık.”

“Bence sen pijama partilerinin olayını tam bilmiyorsun, Jack.”

Kanepeye uzandı, ben de sırtüstü döndüm. “Bir kadının beni bütün gece uyanık tutmasına izin vereceğim tek bir senaryo var, Clara ve o da battaniyeden kale yapmak değil. İyi geceler.”

Karnımdaki kelebeklerin kanat çırpışları arasında iç çektim. “İyi geceler.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Clara

Jack uykusunda konuşuyordu ve ona bundan bahsetmenin komik mi yoksa tuhaf mı olacağını anlamaya çalışıyordum.

Tamam, onu kaydetmem tuhaftı ve bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu ama başka ne yapabilirdim ki? Kendimi savunmam gerekirse *Clara* ya da *karma* gibi bir şey diyordu ki ikisi de benim açımdan pek hayra alamet sayılmazdı.

Mutfakta olabildiğince sessiz adımlarla dolaşarak kahve yapmaya koyuldum. Jack'i uyandırmak istemiyordum. Uyurken yüzündeki o gergin hatlar yumuşuyordu ve o keskin çene çizgisi de gözüme hoş gelen hafif sakalının gölgesi altında silinmişti.

Maggie'nin mesaj atıp tamircinin bugün geleceğini ve akşama doğru pansiyona dönebileceğimi söylediği gerçeğini görmezden geliyordum. Yarınki Şükran Günü için bu gece beni eve götürmesi gereken bir araç ayarlanmıştı ama onlara da boşuna zahmet etmemelerini söylemek için kendimi zor tutuyordum.

Fraser Falls'tan ayrılıp kırk sekiz saat boyunca ailemle aynı eve tıklılma fikri yüreğimi sıkıştırıyordu. Dün gece Jack'in gösterdiği sözleşmeyi okuduktan sonra nasıl hiçbir şey olmamış gibi babamın karşısına çıkacağımı bilmiyordum.

Jack'i karar alma süreçlerinin dışında tutacak ve meydana tamamen Davenport'a bırakacak sözleşme. Tıpkı bana yaptıkları

gibi onun da ismini bile anmadan çalışmalarına konacakları sözleşme. Kendimi özellikle mantıksız biri olarak görmezdim ama bu durum, içimde ortalığı ayağı kaldırma isteğı uyandırmıştı. Annemin, hayatım boyunca yapmamam için tembihlediğı şeydi bu.

Babamla ğrendiklerim hakkında konuşacağım için değıl, bunları bildiğini ve umursamadığını bildiğim için sıkılıyordu canım. Bizim tam da onların sandığı gibi olduğumuzu bile bile beni bu insanlarla aramızı düzeltmemiz için buraya yollamıştı.

Bir yanımla, benim gerçekten de başarılı olmamı isteyip istemediğini merak ediyordu. Tkezlediğimi görmek, beni terfi ettirmemek için ona geçerli bir bahane sağılayacaktı.

Diğerk yanımsa dönüp babamla yeniden iletişim kurmanın ve onu olan bitenden haberdar etmenin içimdeki huzursuzluğu giderip gidermeyeceğini sorguluyordu. *Huzursuzluk*, “Max’le ilgili paranoyam” demenin daha yumuşak yoluydu.

Evin o tanıdık rahatlığına dönmek bana iyi gelir miydi? Uber Eats’i özlemiş miydim? Evet. Ama Honor’la Paloma’yı da Sahara’yla dedikodu yapmayı da evimin yanındaki bakkalı da Maggie’nin elinde süpürgeyle bir anda odaya dalma ihtimalinden korkmadan mastürbasyon yapmayı da özlemiştim. Bunlar hayatımdaki önemli şeylerdi.

Odayı dolduran kahve kokusu veya antika kahve makinesinin kulak tırmalayan sesi Jack’i uyandırmış olmalıydı, gözlerini kısararak kanepeden bana bakıyordu. Elini saçlarının arasından geçirip gözlerini ovuşturdu. nce beni gördüğüne şaşırdı, sonra gülümsedi.

İster mecburiyetten yakınlaşmamızın bir sonucu deyin ister olgunlaşma, umurumda değıldi ama ben geldiğimiz noktadan memnundum. Artık şüpheyile karşılanmamaya bile razı olurum fakat kim olduğumu öğrendikten sonra beni teselli edip cesaretlendirmesi, beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Elbette, bana her dokunduğunda, dudaklarıma her baktığında tenimin alev gibi yandığını hissediyor ve aramızdaki mesafeyi kapamak istiyordum ama Jack gibi bir adam söz konusu olduğunda, bunun gayet normal bir tepki olduğunu düşünüyordum. Bu dürtülere göre hareket etmek çıkar çatışması yaratırdı ki ahlaktan pay almamış bir şirkette çalıştığımı öğrendiğimden fazlasıyla ironik bir durumdu. Fakat Jack beni teskin etmişti; hem de ona zarar verdikleri hâlde. Tüm bunları düşündüğümde, onun şahsına münhasır biri olduğunu söylemek mümkündü. Pansiyona döndüğümde onunla aynı alanı paylaşmayı özleyeceğimden emindim.

Açıklığa kavuşturmak için, “Çılgılık atan makinaydı,” dedim. “Ben değil.”

“İyi ki söyledin.” Sesi boğuktu ve derinden geliyordu. “Günaydın.”

“Noel Baba’dan yeni bir kahve makinesi istemelisin,” dedim. Makine sonunda demliği doldurmayı bitirdi ve pes eder gibi bir ses çıkardı. “Bu artık sadece acısına son verilmesi için yalvaran bir makine.”

“Listeme ekliyorum.” İki kupa doldurup yanına gittim ve bana yer açmak için yan döndüğünde kanepenin kenarına iliştim. “Sabah sabah neden bu kadar dalgınsın?”

Omuzlarımı silkiysem de sabırla benden bir cevap bekledi. “Eve dönmek istemediğimi düşünüyordum.”

Kahvesinden bir yudum alıp sehpanın üzerine koydu. “Maggie’nin evine mi yoksa kendi evine mi?”

İkisi de. “Kendi evime,” dedim. “Şu anda ailemle vakit geçirmenin bana iyi geleceğini sanmıyorum. Belki annemi arar, burada kalma fikrimi nasıl karşılayacağını anlamaya çalışırım. Sen Şükran Günü’nde ne yapacaksın?”

“Bence seni mutlu edecek şeyi yapmalısın. Fikrimi sormuş değilsin de gerçi.” Gergin gergin gülümsedi. “Ben de öyle ya-

pacağım. Biraz futbol izleyeceğim, sonra da kendi kendime vişneli turta yiyeceğim. Öyle abartılacak bir şey değil yani.”

“Ailenle görüşmeyecek misin?” Başını iki yana sallayıp dikleşti. Ben de kenardan biraz daha uzaklaştım. “Neden?”

“Kız kardeşim kocasının ailesinin yanında, annemle babam da uçakla gelmekten vazgeçtiler. Fırtınayı duyup Florida’da kalmaya karar vermişler.”

“Yani seni yalnız mı bırakıyorlar? Peki ya Tommy? Flo? Maggie?” Kendim de daha *az önce* Fraser Falls’ta yalnız kalmayı düşünürken Jack’in kimsesiz kalacak olması fikri canımı sıkılmıştı. “Yalnız kalamazsın.”

Tuhaf tuhaf gülüp uzamaya başlayan sakalını kaşıdı. “Gayet de kalabilirim. Sadece bir gün zaten. Tommy’yle Luke, Sailor’ı Portland’daki büyükanne ve büyükbabalarının evine götürecekler. Daha önce ben de gittim ama yaşlandılar artık, rahatsız etmek istemiyorum. Flo’yla Maggie’nin de kendi aileleri var. Ben burada Elf’le vakit geçirmekten memnunum.”

“Maggie mesaj atıp pansiyona geri dönebileceğimi söyledi.” Tepkisini görmek için yüzünü dikkatle izledim. Bir yanımda, o mesajı okurken hissettiğim hayal kırıklığını onun yüzünde de görmeyi umuyordu.

“Bu iyi haber,” dedi bozuntuya vermeden.

“Aynen.” Kendi ağzımdan çıkana ben bile inanmıyordum. “Duşa girip eşyalarımı toplamaya başlayacağım.”

Hâlâ tık yoktu. “Ben de kahvaltı hazırlayayım.”

Jack beni tepeden tırnağa süzerken koca banyo havlusunun incecik bir peçeteymiş gibi gelmeye başlaması gerçekten inanılmazdı. Odama geçip kapıyı arkamdan kaparken bütün vücudumun kızardığından adım gibi emindim.

Oda hâlâ buz gibiydi ama bu gece ne yapacağımı düşünmekten kıyafetlerimi banyoya götürmeyi akıl edememiştim. Bunun bedelini taş gibi sertleşen göğüs uçlarımla ve soğğun hiç ulaşmaması gereken bölgelere kadar sızmasıyla ödüyordum.

Hemen üzerime rahat ve bol bir şeyler geçirdim.

Tarçın ve vanilya kokularını takip ederek mutfağa gittim ve kollarımı tezgâha yasladım. “Ekmek mi kızartıyorsun?”

Jack kalın bir dilim ekmeği tavada çevirdi. “Evet.”

“Kızarmış ekmeğe *bayılırım*.”

Sağ tarafındaki karıştırma kabına bir dilim daha batırdı. Bundan sonra evime kahvaltı söylemek beni asla tatmin etmeyecekti. “Biliyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Sürekli bir şeyler bildiğini söylüyorsun ama bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Tanıştığımız gece söylemiştin,” diyerek o geceyi hatırladığını doğrulamış oldu. “Yoksa zihnini okuyabildiğimden falan mı endişelendin?”

Tezgâhtaki kâsede duran dilimlenmiş çileklerden çaldım. “Zihnimi okuyabiliyor olsaydın endişeleneceğim son şey yemek tercihlerimi öğrenmen olurdu.”

Jack sonunda gözlerini kocaman açarak bana döndü. “Peki, başka neler öğrenirdim?”

“Her türden kötülük ve ahlaksızlık. Bununla başa çıkabileceğinden emin değilim.” Gerçekçi olmak gerekirse ben de başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

“Önce bir şansını dene bakalım,” dedi soğukkanlılıkla.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip omzuna yaslandım ve kulağı dudaklarıma gelene kadar onu aşağı çektim. Kısık bir sesle fısıldadım. “Sanırım ben kahvaltı için masaya oturmalıyım ve sen de sadece hayal gücünü kullanmalısın.”

Topuklarımın üzerine indim ve bütün özgüvemi toplayıp masaya doğru yürüdüm. Oturduğumda Jack hâlâ başını sallıyordu.

Hemen sonra, odanın havasını ve dengesini normal hâline döndüren bir sessizlik çöktü. Jack önüme kızarmış ekmek ve çilek dolu bir tabak koydu. “Pijamalarının geldiği yerde de dedikleri gibi, *bon appétit*.”

“Arkansas’ta mı yani?” diye sordum. Jack tabağını doldururken kahkahalarla güldü. “İsa’nın doğuşunun provasına katılacak mısınız? Fındıkkıran oyuncağını bulduktan sonra Wilhelmına beni bizzat davet etti.”

“Fındıkkıranını *sen* mi bulmuşsun? Oyuncağı *beraber* bulmamış mıydık? Evet, katılacağım. Joseph’i canlandırıyorum.”

“Hikâyenin benim anlattığım versiyonunda o yok.” Ne dediğini düşünürken neredeyse çatal bıçağımı düşürüyordum. “Affedersin, az önce doğum sahnesinde Joseph’i canlandıracağını mı söyledin?”

Elini çenesinde gezdirerek, “Bu sakalı keyfimden uzattığımı mı sanıyorsun?” diye sordu. O sakalı düşünmemeye özellikle gayret ediyordum. Sadece kendine oduncu havası katmaya çalıştığını sanmıştım.

“Oyunculuk tutkun olduğunu bilmiyordum.”

Bana dik dik baktı. “Kura çektik çünkü kimse onu oynamak istemiyor. Şapkadan benim adım çıktı. Son üç yıldır hep Tommy oluyordu, sanırım bu yıl adımı on kez yazmış ama kanıtlayamıyorum. Yani sonuç olarak Joseph benim.”

“Hayran kaldım. Aklımda bir sürü soru var. Kendini hep bir marangoz hikâyesine yakın hissetmiş miydin?”

“Ekmeğini ye, Clara.” Ayaklarını sürüyerek yerde olmayan bir şeyle uğraşıyormuş gibi yapıyordu. Boğazını temizledi. “İzlemeye gelecek misim? Ayın on yedisinde?”

Bu önemli bir soruydu. “Bilmiyorum.”

Tepkisini ölçmeye çalıştım. Hâlâ oralı değildi.

Annemin görüntülü aramamı kabul etmesini beklerken telefonun arka planında geçen yıl beraber gittiğimiz Davenport yardım galasında çekildiğimiz bir fotoğrafımız vardı.

Sonunda yanıt verdi ve ben kulağının içini görebiliyordum. “Anne, bu görüntülü arama.”

“Affedersin, affedersin.” Kamerayı çenesinin altına indirdi. Sanki evin içinde hızla dolaşıyor gibiydi ama Saks’ta alışveriş yapıyor da olabilirdi. “Felaket bir gün geçiriyorum, Clara. Sen iyi misin, canım?”

“İyiyim. Bir şey mi oldu?” Annem için felaket kelimesi, geniş bir olasılıklar yelpazesi demekti. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Derin bir iç çekti. “Sanmam. Aralık ayı boyunca tamamen dolu olmayan bir çiçek tasarımcısı tanıyorsan belki. Gül Bahçesi, Noel Arifesi bağış etkinliği için DAR’la bize aynı güne rezervasyon yapmış. Tam bir kargaşa. Sakinleşebilmek için alışverişe çıkacağım.”

“Çiçek tasarımcısı, çiçekçinin süslü ismi mi?” Tekrar kamerasını ayarladığında kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. “Cevabın evetse yardımcı olabilecek bir yer biliyorum ama memnun kalırsan bütün arkadaşlarına söylemek zorundasın.”

“Yapamam, Clara, zaten canım da o yüzden sıkkın! Betsy Hannigan Gül Bahçesi’nin faturasını görünce ortalık karıştı ve o günden beri de bunlarla uğraşıyorum. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım!”

“Küçük bir kasabadaki küçük bir işletmeden bahsediyorum, anne. Çalışmaları gerçekten çok güzel. Sana birkaç fotoğraf göndereceğim, eğer beğenirsen onlarla iletişime geçebilirsin. Birilerine bahsetmenin onlara çok büyük yardımcı dokunur. Eminim seninle ayrıcalıklı müşteri olarak ilgilenirler.”

Bu noktada onu neyin ikna edeceğini düşünüyorsam söylüyordum. Etkinlik düzenlemek annem için hem gurur hem de en büyük mutluluk kaynağıydı ve bu konuda gerçekten de

çok iyiydi. Kuzeydoğu'da Mel ile Winnie'yi bütün yıl boyunca yetecek kadar çok insan tanıyordu.

Telefonu kapar kapamaz gardırop planımı güncellemem gerekecekti.

"Sen bir gönder de bakayım, canım. Sen neden aramıştın?" Yanaklarımın içini ısırarak söylemek istediklerimi nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Babanla kardeşin de geldi işte. Clara'ya merhaba deyin!"

Kamerayı babamla Max'e çevirdi, kahkahalarla bir şeyler konuşarak ön kapıdan giriyorlardı. İkisinin elinde de tenis raketi vardı; babam kolunu Max'in omzuna dolamıştı. Kameraya el salladılar, ben de isteksizce karşılık verdim. Annem kamerayı yeniden kendine çevirdi. "Babam neden işte değil?" Babamın izin aldığını daha önce hiç görmemiştim.

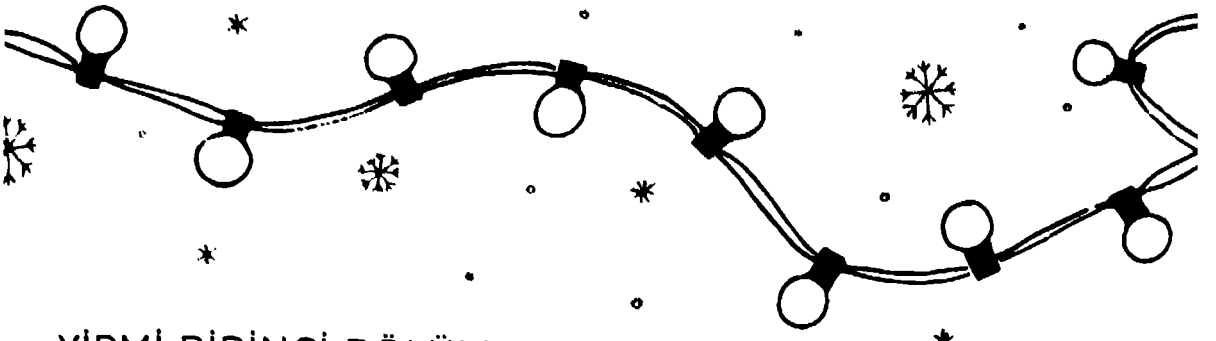
"Kardeşinin bedava oyun kuponu vardı."

Bedava oyun kuponu mu? "Sen ciddi misin?"

Başıyla onayladı. "Hani şu yedi oyun oynayana sekizinci oyunu ücretsiz veren kampanya kartları var ya. Max bu olaya bayağı sardı. Çok ilginç aslında çünkü çocukken yaptırmaya çalıştığımız her spordan nefret ederdi."

"Çok garip." Babamla kardeşimi kol kola görmeye alışmam gerekeceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Eve dönmek istemesem de dönmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki davet edilmememe rağmen onlara yetişmeye çalışıyordum. Daha da önemlisi, terfim parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyordu. "Öylesine aradım. Acil bir şey yok. Alışverişin tadını çıkar, anne."

"Yarın görüşürüz, canım. Seni seviyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Clara

Elf, eşek kılığında sahnedeysen normal davranmayı beceremediğim için elimde kocaman bir kâğıt kesici vardı.

Tamamen benim hatamdı ama Jack onu dışarı çıkardığında, gri süveterin altındaki o kıpır kıpır minik tombul vücudunu görünce –Jack’in değil, Elf’in– kendimi tamamen kaybederek broşürün keskin kenarını işaret parmağımın üzerinden çektim.

Hemen ardından Dove, kâğıda kan bulaştırmamam gerektiğini haykırdı ki yerden göğe kadar haklıydı. İlk yardım çantasını beklemek üzere köşedeki masaya gönderildim.

Masaya oturmuş, herkesin birbirinin etrafında çalışırken aslında nasıl da birlikte hareket ettiklerini izliyordum. Bu insanların bunu daha önce defalarca yaptıkları çok belliydi; gerçekten etkileyici bir sistem kurmuşlardı.

“Yine sorun mu yaratıyorsun, Davenport?” Elinde yara bandıyla yanıma gelen Jack’in tok sesi alaycı bir tını taşıyordu.

“Bana yardım etmeni mi istediler? Hem de karın doğum yapmak üzereyken?”

Bileğimi tutup parmağımı incelemek için elimi kaldırırken gülümsedi. “Daha vakit var. Şimdilik yalnızca bir hancı

tarafından geri çevrildim. Mel repliklerini sürekli karıştırdığı için Flo onu çalıştırırken ben de boşa çıktım.”

Flo sahnenin kenarında Mel’le çalışırken Mel her an kaçacakmış gibi görünüyordu. Bu kostümlü prova değilken neden sahte hamilelik göbeği taktığını kimse anlayamamıştı. En az üç kişiye sormuştum.

“Eşğine o kadar heyecanlandım ki kâğıtla elimi kestim.”

“Anlaşılır bir durum.” Jack, kalçası dizlerime değene kadar yakınımaya geldi. Düz tuttuğum parmağımın üzerine eğilip arka cebinden antibakteriyel bir mendil paketi çıkardı. “Biraz canın yanabilir.”

O kanı silerken ben de sağlam elimi yumruk yapıp ağzıma bastırdım. “Kâğıt kesigi nasıl bıçak yarası gibi acıtabilir?”

“Üzgünüm. Bitmek üzere ama,” dedi yumuşak bir sesle.

Bandın üstünde dinozorlar vardı; açıkçası bu olayın tek güzel tarafı da onlardı. “Teşekkür ederim. Doğum sahnesinde bu becerilerin çok işe yarayacak.”

“Broşürlerin başındaki görevine geri dönmen konusunda sana güvenebilir miyim yoksa Flo’dan seni koyun için yedek oyuncu rolüne almasını mı isteyeyim?”

“Ben çok kötü bir oyuncuyum. Ortaokuldayken *Annie*’yi sahnelemiştik ve İsimsiz Öksüz rolünün baskısına bile dayanamamıştım. Ben sanatçıdan çok eleştiren seyirciyim. Performansının eleştirisini yazdığımda sen de görmüş olacaksın.”

Jack bir adım geri çekildi ve ellerimden tutarak masadan kalkmama yardım etti. “Detaylı yorumunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Hiçbir erkek bugüne kadar bana herhangi bir şey hakkında böyle söylemedi,” dedim alayla karışık. “Elf’e övgü dolu bir inceleme yazacağım, haberin olsun.”

“Tabii ki.”

“Bugün beni özledi mi? Kimsenin ayaklarımı yalamaması çok tuhaftı.”

“Bu problemi çözmene yardım edecek uygulamalar olduğundan eminim, Clara.” Onu dürtmek için uzattığım elimden ustalıkla kaçtı. “Evet, bugün seni özledi. Ev sensiz çok sessiz ve boş. Luke odandaki radyatörü tamir ettiği anda Elf gidip senin yatağında uyudu.”

Kalbimin çatırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim. “Şimdi ağlayacağım. O masanın başına geri dönmeme izin veremezsin yoksa gözyaşlarım her yeri ıslatır.”

Jack kolunu omuzlarıma dolayarak beni yavaşça çalışmam gereken yere yönlendirdi. “İyi düşün, iyi olsun.”

Tıraş losyonu ve sabun gibi kokuyordu, odunsu, baharatlı. Gerçekten de dikkat dağıtıcıydı. “İyi şeyler düşünemiyorum. Birazdan beni buradan alıp ailemin evine götürecekler.”

Dove’a dönerek, “Senin için onu yamadım,” deyip sandalyemi çekti.

“Eh, sen bir kahramansın,” dedi Dove şakayla. “Teknik olarak Flo için yamadın çünkü ben kimseyi böylesine sıkıcı bir göreve tabi tutacak kadar zalim değilim.”

“Çocuklar, hazır Flo’dan bahsetmişken,” dedim temkinli bir sesle, “onunla konuşmak istediğim bir şeyler var ama korkuyorum. Ona hem hayranlık duyuyorum hem de ondan ödüm kopuyor.”

Bahsettiğim korkunun tam olarak neye benzediğini ikisi de biliyor gibiydi. Flo, söylediği her şeyden o kadar emindi ki bu durum kendime olan güvenimi sarsmaya başlatmıştı. Hazır olmadığım bir soru sorduğunda, onun onayını alma isteğinin baskısı altında eziliyordum. Başta asıl sebebi, terfi meselemedeki kilit isim olmasıydı. Şimdi ise bu binadaki herkes ona çok fazla saygı gösterdiği için onun da beni sevmesini istiyordum.

“Bize söyle,” dedi Dove coşkuyla. Sailor, masanın öbür tarafında kitabına gömülmüştü.

“Küçük İşletmeler Cumartesi kapsamında insanları harcamaya teşvik etmenin yollarını düşünüyordum. Pasaport

sistemi gibi bir şey yapabiliriz. Pasaportta bütün mağazalar yer alır; mesela insanlar alışveriş yapınca bu mağazalar damgalanır ya da işaretlenir. Tüm mağazalardan alışveriş yapan kişiye de bir ödül verilir.”

Jack ve Dove dikkatle beni dinliyorlardı. “Ödül ne olacak peki?” diye sordu Jack.

Bu harika bir soruydu. “Şey, bilmiyorum. Basit ve ucuz bir şey. İnsanlar bir şey kazandığında mutlu hissederler. Kardeşimin son zamanlarda tenise olan ilgisi aklıma bunu getirdi.”

“Bunun için çok geç kaldığımızı söyleyecek,” dedi Dove. “Eğer haftalar öncesinden hazırlıklara başlanmamışsa ilgilenmez.”

Bu fikri ona nasıl anlatacağımı düşünürken bunu da hesaba katmıştım. “Bastırmaya uygun bir şey hazırlamam en fazla yarım saatimi alır. Cuma gününe kadar yüksek kaliteli, kalın kâğıt alır, her şeyi hallederim. Cuma günü şehirden dönüşte pul bulabileceğimden eminim.”

“Ben pul yapabilirim,” dedi Jack. “Sails, benimle pul yapmak ister misin?”

Sailor başını kaldırmadı. “Hayır, teşekkürler.”

“Süper ama doğru cevap bu değildi,” diye mırıldandı. “Benim hoşuma gitti aslında, Clara. İyi fikir yani. Gidip Flo’yu çağırayım.”

Flo’nun hâlâ Mel’e eğitim verdiği sahneye doğru ilerlerken ona durmasını söylemek istedim. İyi düşünülmüş bir teklif bulmak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu hissediyordum ama arabam yakında gelecekti. Flo şimdiye kadar tanıştığım en göz korkutucu kadındı ve evet, onunla ilgili her şeye biraz kafayı takmıştım.

“Sanıyorum bana bir teklifin var, Clara,” dedi masamıza yaklaşırken.

Fikrimi ona, Dove ve Jack’e söylediğimden biraz daha hevesle, biraz daha profesyonel bir tavırla aktardım. Tam da beklediğimiz gibi yeterli zaman olmadığını söyledi.

Noel'de Sonsuz Aşk

“Bence bu gerçekten iyi bir fikir, Bayan Flo,” dedi Jack.

“Kesinlikle katılıyorum,” diye ekledi Dove. “Ödülü ben bulurum.”

Flo da Jack’in bana arka çıkmasına en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. “Tamam o zaman, ben Arthur’a haber veririm. Sen de cuma günü bana haber verirsin, olur mu Jack?”

“Anlaşıldı.”

Kutlamaya bile zamanım kalmamıştı, masanın üzerindeki cep telefonum titriyordu, arabam gelmişti. “Benim artık gitmem gerek,” derken kelimeler ağzımdan güçlkle çıktı. “Ama geri döneceğim.”

“Sonunda kasabanın tamircisi olarak yerimi mi aldın?” dedi Jack, başını yana eğerek. “Kafana koyduğun her şeyi başarabileceğini söylediğimi biliyorum ama tıkanmış bir gideri açıp açamayacağından o kadar da emin değilim.”

Gülümsedim ve ellerimin arasında sımsıkı tuttuğum telefona baktım. “Şimdilik güvendesin. Servisten aradılar, arabam dışarıda bekliyormuş.”

Jack başını sallayıp ellerini ceplerine soktu. “Eve sağ salim git.”

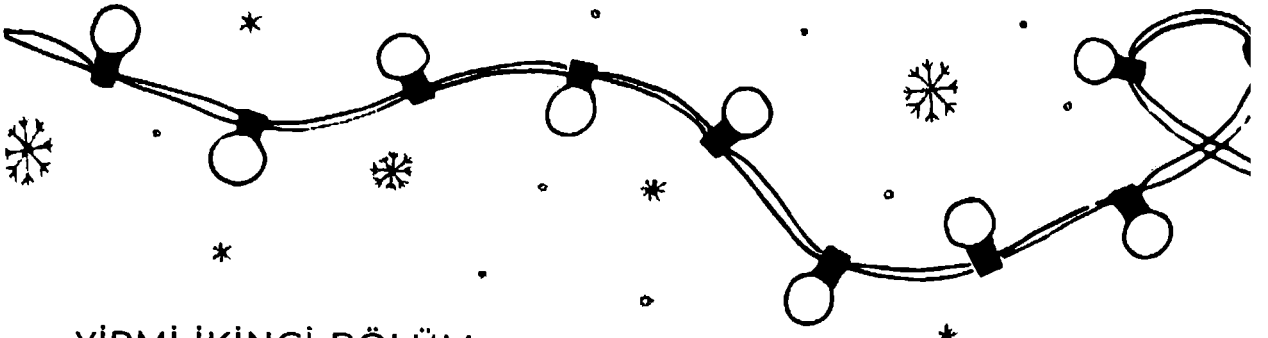
Vedalaşmak için ona sarılmam uygun olur mu diye düşünsem de vazgeçtim, yeri burası değildi.

Odanın arkasından çantalarımı alıp arabaya yürürken zaman sanki ağır çekimde akıp gitmişti. Araba Fraser Falls’tan uzaklaşırken içimde adını koyamadığım bir özlem belirdi. Telefon ekranım Jack’ten gelen bir mesajla aydınlandı. Açtığımda, karşımda eşek kostümü giyen Elf’i gördüm.

Daha yirmi kilometre bile uzaklaşmamıştım ama şimdiden kasaba burnumda tütmeye başlamıştı. Kendime yuva bildiğim o yerin huzurunu ve samimiyetini bırakıp babamın kardeşime işten her bahsettiğinde ne ima ettiğini merak edeceğim hayatıma dönüyor olmak canımı yakıyordu. Jack günü tek başına

geçirecekti, ben de orada berbat bir gün geçirecektim. Neden gittiğimi bile bilmiyordum.

“Affedersiniz, çok özür dilerim ama lütfen geri dönebilir misiniz?”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Clara

Şükran günü sabahı saat on birde olmayı hayal edeceğim en son yer, elimde ucuz şarap şişesiyle Jack Kelly'nin kapısının önüydü.

Tam bir dakika önce ziline basmıştım ve o kadar eski bir zildi ki çalıştığına inanmaktan neredeyse vazgeçmek üzereydim. Derken kapının diğer tarafında sürgünün sesini duydum. Jack ağzı açık bana bakarken benim de kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Üzerinde basketbol şortu dışında hiçbir şey yoktu. Boyuma kadar bir sıcaklık yükseldi; buraya gelirken zihnimde defalarca tekrarladığım konuşma sanki buhar olup uçmuştu. Tek odaklanabildiğim, vücudunun sert kıvrımları, yazdan kalma bronzluğu ve göğsüyle göbeğinin altını kaplayan koyu tüylerdi.

Ona uzaktan bakmak, gerçekte ne kadar etkileyici olduğunu anlamak için yeterli değildi.

Elimden geldiğince normal bir insanmış gibi davranmaya çalışarak şarabı ona uzattım. "Turta bulamadığım için şarap getirdim."

Şarabı aldı ama bana sanki gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışırmış gibi bakıyordu. Kaşları çatılmış, dudakları kasılmıştı. Açıkçası böyle karşılanmayı beklemiyordum. "Senin New York'ta olman gerekiyordu."

Biliyordum. Annemden gelen son dört mesaj da aynı şeyi söylüyordu. Ama araba dün gece geri döndüğü an göğsümdeki sızı azalmaya başlamıştı bile. “Şükran Günü’nde birlikte yalnız kalmak ister misin diye merak ettim.” Rüzgârda savrulan saçlarımı kulaklarımın arkasına alıp beni geri çevirmemesi için içimden dua etmeye başladım. “Eğer giriş şartı oysa turta yapabilirim.”

Kafa karışıklığının geçtiği ânı hemen anlamıştım. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak kapıyı açıp kenara çekildi. “İkimize de yetecek kadar turtam var, Clara.” Yanından geçip merdivenin ilk basamağına adım attım, o da arkamdan kapıyı kapadı. “Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum,” diye mırıldandım.

Elf beni görünce sevinçten sandalyeyi devirdi. Jack’e dönüp şakayla karışık şimdi üzerime atlama sırasının onda olduğunu söylemek istedim ama neyse ki kapüşonlusunu giymekle meşgul olduğu için böyle bir şey yaşanmadı.

Montumu giriş kapısının yanındaki askıya asıp botlarımı çıkardım. Jack, şarap şişesini buzdolabına koydu. Burada olmayı unutmuş gibiydim, oysa daha yalnızca yirmi dört saat geçmişti. Dirseklerimi mutfak tezgâhına yasladım ama kendimi garip ve yabancı hissediyordum. Sonra tezgâhın diğer tarafına geçtim ve arkama yaslanıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Jack fark etmemiş gibiydi. En azından bana baktığında hiçbir şey söylememişti. “Peki, seni burada kalmaya iten neydi?” dedi.

“Birkaç sebebi var. Günü tek başına geçirmeni istemedim.” Herkes için her şeyi yapan birinin, Şükran Günü gibi bir günde tek başına olması doğru gelmemişti. “Her ne kadar sen sorun olmadığını söyleyen de bana doğru gelmedi işte.” Kırılğan görünmek benim için hiç kolay değildi ama dürüst olabilmek adına bunu görmezden geldim.

Gözleri biraz daha açıldı, kaşları havaya kalkmıştı. “Şey... Bu benim için gerçekten çok anlamlı.”

“Hı hı.” Gri fayans zemine değen krem çoraplarıma baktım. Jack birkaç adım atıp tam önümde durdu. Saçlarımı omuzlarımla arkasına itip çenemi nazikçe yukarı kaldırdı, sonra o koyu kahverengi gözleriyle gözlerime baktı.

“Ciddiyim, Clara.” Parmaklarıyla çene kıvrımımı takip ederek boynumda durdu. Başparmağıyla nabzımın üzerinden geçerken yutkundum. Beni o kadar dikkatle izliyordu ki gözlerimi kaçırmak istedim. Bakışları sanki tenimin altına işliyordu. “Bugünü seninle geçireceğim için gerçekten çok mutluyum.”

Jack’in eli boynumdan saçlarıma kaydı. “Bana burada olduğum için ne kadar mutlu olduğunu kanıtla,” diye fısıldadım.

Yavaşça başını eğdi, ben de yüzümü ona döndüm, burunlarımız hafifçe birbirine değiyordu. Acele etmiyor, beni kızdırıp sabrımı ne kadar zorlayabileceğini ölçüyordu. Kapüşonunun önüne yapışıp bedenini kendime çektim. “Seninle tanıştığım dan beri bunu yapmak istiyordum,” diye fısıldadı.

Beni yakıcı bir öpücükle eritmeye başladığında sabrı çoktan tükenmişti. Daha yakın olabilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Kalçamdan tutarak beni yukarı kaldırıp tezgâhın üstüne oturttu ve bacaklarımla arasına girdi.

Ayaklarımı beline sardım, kalçamı sıkıp beni kendine çektiğinde ağzına doğru inledim. Bacaklarımla arasındaki baskıyı hissedebiliyordum. Dudakları dudaklarımda, elleri saçlarımda daydı. Hem çok fazlaydı hem de hiç yetmiyordu.

Dudaklarımı öpmeyi bırakıp boğazıma geçtiğinde, “Yine üstüme çıkmanı istiyorum,” diye mırıldandım. Jack, hiç vakit kaybetmeyip beni kucaklayarak kanepeye götürdü. Elleriyi kalçamı sıkmaya devam ediyordu, dudakları tekrar dudaklarımla buluştu. Beni yavaşça kanepeye bıraktı, başımın arkasına bir yastık koyup tekrar bacaklarımla arasındaki yerine döndü.

Böylesi daha yoğundu. Öpüşmemiz biraz daha alevlenmiş, kasıklarımnda hissettiğim baskı artmıştı. Elimi Jack'in kıyafetlerinin altına sokup parmağımı sırtında gezdirdim. Kasığını benimkine sürttü, artık çok daha belirgin bir şekilde sertleşmişti.

"Şu anda olanları konuşmalı mıyız?" diye sordu yumuşak bir sesle, alınlarımız birbirine değiyordu.

Tekrar dudaklarını bulmak için yüzünü kendime çevirdim; sert sakalları çenemi çizmişti. Kısa, kesik öpücükler arasında başımı iki yana salladım. "Hayır."

Beni duymazdan gelerek kendini yukarı itip dizlerinin üzerine oturdu. Uyluklarım onun bacaklarının iki yanındaydı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup saçlarımı geriye attım.

Bugün bir adamı baştan çıkaracağımı bilseydim eşofmandan başka bir şey giyerdim. Üzerimde Cadılar Bayramı temalı külotum vardı. Muhtemelen Jack de sertleştiğini saklamakta son derece başarısız olan basketbol şortlarından başka bir şey giymiş olmayı dilerdi. Gözleri baktığım yere kaydı ve kapüşonunu aşağı çekti.

"Bu pek de akıl kârı değil gibi," dedi. Sesindeki kararsızlık neredeyse komikti. "Öyle değil mi?" Şakaklarını ovuştururken bakışları yavaşça üzerimde gezindi. Keşke üzerimde başka bir şey olsaydı gerçekten. Kafasını arkaya yaslayıp tavana baktı, sanki oradan bir cevap bekliyor gibiydi.

"Bir şeyin güzel olması için illa akıl kârı olması mı gerekiyor?"

"Bir noktada gideceksin." Kendi kendine hatırlatır gibi söylemişti bunu. "Yakında."

"Evet, gideceğim."

"Ama işte bu var," işaret parmağını ikimizin arasında gezdirdi, "bu. Var, değil mi? Aramızda bir şeyler var. Bir enerji falan. Ben kafamda kurmuyorum."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Kafanda kurmuyorsun."

Noel'de Sonsuz Aşk

Adamcağız bugün kendi başına turtasının keyfini çıkaracakken şimdi işkenceler içinde kıvranıyordu. “Belki de artık öpüştüğümüzden, ne bileyim, o enerji azalır. Sonra biz de tekrar normale döneriz.”

Ona şefkatle gülümserken ayağımla bacağını okşadım. “Bu mantık asla çalışmaz.”

“Ben burada hayatımın kriziyle boğuşurken sen hâlâ şaka peşindesin,” dedi gülerek. Başparmağıyla işaret parmağını gözlerine bastırıyordu. Ayağımlı bacağından alıp beline doladı ve öne doğru eğildi. Ben de diğer bacağımlı kaldırıp ayaklarımı yeniden birbirine kenetledim. Vücudunun ağırlığı, az önce sönmeye başlayan o sızıyı yeniden alevlendirdi. Yine alnını alnıma dayadı. “Seninle sevişemem, Clara. Sonrasında bir daha asla aynı adam olamayacağımı biliyorum.”

Jack kalçasını benimkine bastırduğunda dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü. Asıl işkence çeken kimdi acaba? “Öyleyse sadece öp beni,” dedim. “Öpüşmekten de bir şey olmaz herhâlde.”

Kulağımlı hafifçe ısırdı. Beline dolanmış bacaklarım kasıldı. Karnımın altında sabırsız bir ateş yanmaya başladı. “Kendimi böylesine tutabildiğim için madalyayı hak ediyorum,” diye mırıldanırken sesi kendi kendine öfkelenmiş gibi çıkmıştı.

“Evet,” dedim, kapüşonluyu çıkarmasına yardım etmeye çalışıyordum. “Ama o madalyayı benden bekleme. Ben kendini tutmayanları destekliyorum.”

Parmaklarımlı altındaki teni sıcacık ve pürüzsüzdü; vücudunun her yanı kalın, taş gibi kaslarla örülmüştü. O beni yavaş yavaş öperken ben de parmaklarımlı usulca onun omuzlarının üzerinde gezdiriyordum. Sanki bana kendini tanımam için sessizce izin veriyormuş gibi hissediyordum.

Bu sefer biraz daha yavaştı, biraz daha tatlıydı. Sanki bir daha olmayacağını bildiği için her saniyenin tadını çıkarmaya

çalışıyordu. Sonra bizi çevirip beni üzerine aldı, sabırlı ve özenli elleri, vücudumun her yanında dolaşmaya başladı.

Nihayet biraz geri çekildiğimde ellerim Jack'in göğsündeydi, onun ereksiyonu da şortunun içinde, uyluklarımın arasında duruyordu. Boğazını temizleyip, "Turta ister misin?" diye sordu.

Uzun zamandır beklediğiniz bir şey olduktan sonra yediğiniz yemek insana tuhaf bir haz verir ya hani, işte bu vişneli turtanın tadını olağanüstü kılan da buydu.

Ailem daha mezelere bile oturmamışken benim doğrudan tatlıya geçmeme izin verildiği için kendimi fazlasıyla şımartılmış hissediyordum. Ekranda maç öncesi yorumcular istatistiklerden söz ederken Jack hiçbirine dikkat etmiyordu, saçımınla oynamakla meşguldü.

"Gerçekten de ben burada tek başıma yerken beni mi izleyeceksin?" Vişneli turtadan bir çatal alıp ona uzattım ama başını iki yana salladı.

"Yüzüne bulaştırmamaya çalışmanı izlemek yeterince eğlenceli." Gözlerimi devirdim, o da şakağıma bir öpücük kondurdu.

Sadece bir kez yaşanacağını söylemek aramızdaki gerilimi hiç de yumuşatmamıştı. Fazla düşünmemeye ve bugün olacakların tadını çıkarmaya karar verdim.

Ailesinin gönderdiği fotoğrafları gösterdikten sonra *Fraser Falls Şükran Günü Bülteni*'ni sesli okudu. Doğal bir sessizlik olunca ailemden bahsetmem gerekirmiş gibi hissettim ama Jack'in o konudan uzak durmak istediğini bildiğim için saygı gösterip sustum.

Sanırım o da fark etmişti. "Honor ve Paloma bugün ne yapıyor?" diye sordu.

Gülümsedim, hafifçe eğilip sakalının bittiği yerin hemen üstünü öptüm. Bugün bittiğinde bu yakınlık da bitecekti. Bu bir kerelikti, en fazla bir gün sürecekti.

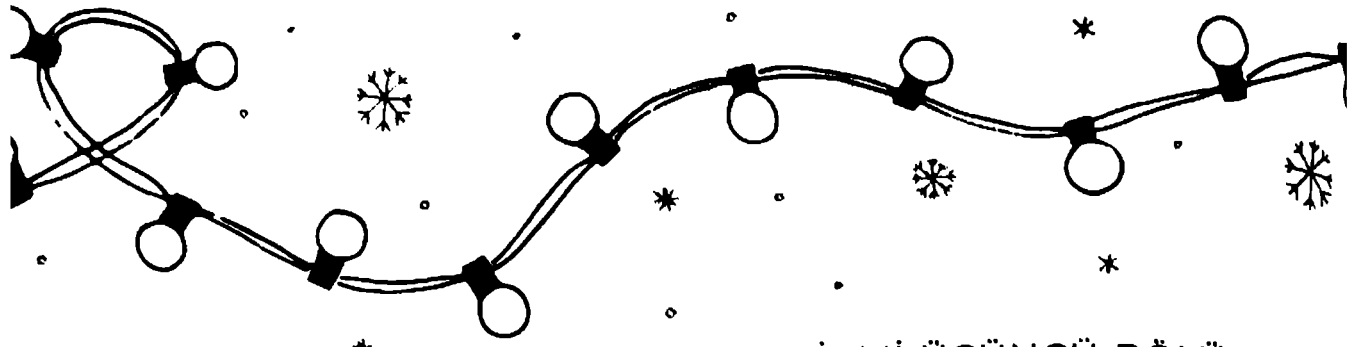
“Paloma bugün babasında. Adı Kyle. Ondan pek hoşlanmıyoruz.”

Jack ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bunu bildiğim iyi oldu, teşekkürler.”

“Velayet için savaşmasının tek nedeni nafaka vermemekti, bir de sürekli Honor’la uğraşıp duruyor. Onu aldatmıştı ve genel olarak da tam bir pisliktir zaten. Honor şu an işte. Brooklyn’de bir hastanede hemşirelik yapıyor.”

Nasıl tanıştığımızdan başlayarak dostluğumuzun en güzel yanlarını anlatan hikâyeleri birbiri ardına sıraladım. Paloma’nın hayatının bir parçası olmaktan duyduğum sevinci anlattım. Jack beni dikkatle dinlerken ara sıra anlamlı sorular da sordu. Günün geri kalanını kanepede pinekleyerek geçirdik. Acıktığımızda, fırına birkaç donmuş pizza attı ve sirke gibi kokan ucuz şarabımı açtı. Uyuma vakti geldiğindeyse kanepede için kavgaya etmedik. Eski, rengi solmuş bir Red Sox tişörtünü başımdan geçirdikten sonra beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

Uykuya dalarken bir günü ne kadar uzatabileceğimi merak ediyordum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack

Elimde bıçak varken böylesine dikkatle izlenmek gerçekten çok dikkat dağıtıcıydı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum. Tommy, Luke ve Dove kahve fincanlarının arkasından bana ne dediğimi anlamamış gibi boş boş baktılar. “Şu bakma olayına bir son mu verseniz?”

Tommy kaşlarını çatarak, “Sen yine ne haltlar karıştırdın?” diye sordu.

Luke tezgâha yaslanarak, “Kesin bir boklar yedi,” diye ekledi.

İyi amcalık yaparak Sailor’la vakit geçirmenin en kötü yanı buydu işte. Genelde bu üç baş belası da yanında olurdu ve gün boyu sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramazlardı. “Clara bugün nerede acaba?” dedi Dove alaycı bir sesle.

“Yanakları kızardı!” diye bağırdı Tommy masanın öte yanından beni işaret ederek. “Utaniyor!” Sailor onu susturunca hemen özür diledi. “Burada konsantre olmaya çalışıyorum,” dedi Sailor ciddi bir ses tonuyla. Küçük İşletme Cumartesi için damga yapmaya çalışıyorduk ama masaya oturduğumuzdan beri onun faydasız anne babasıyla amcası yüzünden sürekli dikkatimiz dağılıyordu. Aramızda olgun davranan tek kişi Sailor’dı.

“Pul defteri siparişini almak için bir saat mesafedeki matbaaya gitti. En azından Flo öyle dedi.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Yalan söylüyordum. Flo'yu bugün hiç görmemiştim. Ama Clara'yı görmüştüm. Bu sabah, gözlerimi ilk açtığımda. Kızıl saçları yastığımın üzerinde ateş gibi dağılmıştı. Tişörtüm beline kadar sıyrılmıştı. Uyurken o yumuşacık, süt beyazı teni benimkine değişiyordu.

İnanılmaz güzeldi ve dün bunu ona söylemediğim için pişmandım.

Dove, kahve fincanını dudaklarına götürürken, "Flo sabah kız kardeşini ziyarete gidecek sanıyordum," dedi.

Hasiktir. "Tam kapıdan çıkarken karşılaştık," dedim. Bir yalan daha.

Tommy gözlerini kısmış, yine bir şey yürütüp yürütmediğimi soracak gibi bakıyordu.

"Yine Flo'yu soymadın, değil mi?" dedi beni süzerek.

"O tek seferlik bir hataydı ve artık lütfen herkes unutabilir mi?" diye homurdandım.

Sailor damgasını gururla havaya kaldırdı. "Bakın! Bu bir şeker kamışı. Tatlı Caroline'ın Dükkânı için yaptım."

Eğilip damgasını inceledim. "Çok iyi iş çıkarmışsınız, küçük hanım."

Otuz iki diş gülümsedi. O an bu kasabanın benim için ne kadar önemli olduğunu bir kez anladım. Bu insanlar benim her şeyimdi. Sinir bozucu olsalar bile öyleydi.

"Ben işe dönsem iyi olur," dedi Luke, geçerken Sailor'ın saçlarını karıştırmayı da ihmal etmedi.

Sailor elini savurdu ve yeni lastik kalıbını kaldırdı. "Bayan Celia'nın dükkânı için de yapıyorum. Kitap şeklinde olacak!"

"Henüz çocuk olabilir," dedi Dove, Luke'u dirseğiyle dürtürken. "Ama şimdiden Tommy'den daha üretken."

Tommy, "Alınıyorum bak," diye homurdansa da Dove'un keklerinden birini yürüttü.

Sailor, olabildiğince ciddi bir ses tonuyla, "Ben de çocuk denmesine alınıyorum," dedi.

“Üzgünüm, tatlım,” dedi Dove yumuşak bir sesle, bu ses tonunu yalnızca Sailor’la konuşurken kullanırdı. “Hadi ben de yardım edeyim sana. Ver bakalım şunu.”

“Flo’nun Tatlı Köşesi için o,” dedim.

Pembe saçlarını toplarken gülümsedi. “Biliyorum.”

Fraser Falls’ta Küçük İşletmeler Cumartesi hep gerçekte olduğundan çok kâğıt üzerinde başarılı olmuştu ama bu yıl belki gerçekten de işe yarayacaktı. Çünkü Clara gelmişti ve her şeyi daha anlamlı hâle getirmişti. Küçük illüstrasyonlar kullanarak mağaza haritalarıyla pullar tasarlamıştı. Sosyal medya paylaşımlarını planlamıştı. Flo’nun istediği broşür sayısı için bütçemiz yetmez diye endişelendiğimde, kanepede yan yana otururken hepsini kendi elleriyle hazırlamıştı.

Dün olanlar hakkında hiç konuşmamıştık. Benim *yaptığım* şeyler hakkında. Zaten nasıl konuşulur bilmiyorum da. Bahsini açarsam kaybetmek istemediğim bir şey ellerimin arasından kayıp gidecekmiş gibi geliyordu.

Çünkü bir gün gidecekti. Eninde sonunda New York’a, Davenport’a, geldiği o parlak camekanlı ofise geri dönecekti. Bense burada kalacaktım; komşuların telefonlarına cevap verecek, hiçbir zaman hayata geçiremeyeceğim yeni oyuncaklar çizecek ve her şeyin bir anda altüst olmasının her zaman sadece küçük bir adım uzağında olduğumu düşünmemeye çalışacaktım.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra sertçe çarparak kapandı.

“Jack?” Flo’nun sesi Dove’un evinin koridorundan yankılanmıştı. “Bir teslimatın var. Dışarıdan bakınca postacıya benziyorum herhâlde.”

Ayağa kalkıp ellerimi mutfak havlusuna sildim. “Burası sana emanet,” dedim Sailor’a. O da ciddi bir ifadeyle başını sallayıp damganın üzerine eğildi.

Flo, “Clara bunu sana bıraktı. Luke’la Noel ağacı hakkında konuşmam gerektiğinden sana verebileceğimi söyledim,” derken bana düz bir karton kutu uzattı.

Noel'de Sonsuz Aşk

Başımla onayladım. “Teşekkürler.”

Flo gözlerini kısarak bana baktı. “Uykusuz görünüyorsun.”

“Biraz uyudum,” diye yalan söyledim.

“Bu gece mutlaka uyu o zaman. Yarın uykusuzluğu bahane ederek müşterilerine kaba davranmana göz yumamam. Yorumları kontrol edeceğim,” dedi. Omzuma hafifçe dokunduktan sonra geldiği yoldan çıkıp gitti.

Kutuyu alıp yemek odasına geri döndüm, masanın üzerine koyup kapağını açtım. İçinde basılı pullar vardı. Her biri muntazaman dizilmişti. Kalın kâğıda basılmışlardı, kapağında Clara'nın altın yaldızla gofrelediği Fraser Falls logosu parlıyordu. İç kısımda ana caddenin haritası, her işletme için ayrılmış bir alan ve “bir baristaya iltifat et” ya da “bir fotoğraf çekip #FraserFalls etiketiyle paylaş” gibi neşeli görevlerin de yer aldığı bir liste bulunuyordu.

Her şeyi düşünmüştü. Flo yıllar boyunca anlatıp duracaktı bunu. Yanmıştım.

Masada Tommy, Dove'un kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve duymak istemeyeceğim bir şey olduğunun farkındaydım.

“Sakın,” dedim ona parmağımı sallayarak.

“Ne var?” Tommy sırtıttı. “Sadece artık aşka inandığımı söylüyordum. Aslında belki de büyüye. Ayırt etmek zor sonuçta.”

“Sen var ya, tam bir...” Masanın karşısında çalışmaya devam eden Sailor gözüme ilişti. “Aptalsın.”

Dove başını yana eğdi. “Sence Clara sana ne yaptığının farkında mı?”

Yüzümü ovuşturup kendimi sandalyeye bıraktım. “Bana bir şey yaptığı falan yok.”

İkisi aynı anda, “Sen öyle san,” diye mırıldanınca çığlık atmak istedim.

Arkadaşlarımı görmezden gelmeye çalışarak önümdeki işe odaklandım. “Ortasında K-İ-C harfleri yazılı bir kalp, karşılama masası için uygun olur mu sizce?”

“Evet,” dedi Sailor. Masadaki yetişkinlerin arasında işe yaran tek kişi yine o çocuktur. “Ama kalbin içine sakın Clara yazma, Jack amca.”

Son söylediğimi geri alıyordum.

Sailor, son lastik damgayı mürekkebe bastırıp bir kâğıdın üzerinde denedi.

Cebimden otuz dolar çıkarıp önüne koydum. Çocuk işçi piyasasında rayiç bedelinin ne olduğunu bilmiyordum ama başlangıçta istediği elli dolardan inmesini sağlayabildiğim için memnundum doğrusu.

Aslında yirmide anlaşmıştık fakat tıpkı gerçek bir pazarlıkçı gibi anlaşmayı sabitlemek istercesine el sıkışmak için ayağa kalkmıştı, ben de tulumunun içinde Fraser Falls’un ayı maskotuna benzediğini söylemiştim. Hışımın odasına gitmişti, ardından da Dove’dan genç kızlarda özgüven üzerine uzun bir nutuk dinlemiştim. Damga işine başlaması için onu odasından çıkarmak fazladan on dolarıma mal olmuştu.

“Aferin sana, ufaklık. Bugün beni çok gururlandırdın.” Gerçekten de öyleydi.

Parasını tulumunun cebine sıkıştırırken, “Bütün damgaları toplayan ne kazanıyor?” diye sordu.

“Bir taç,” dedi Dove. “Bir de Tommy amcanın barında bedava içecek.”

“Para yok mu yani?” Yüzü asılmıştı.

Dove tek kaşını kaldırdı. “Başımıza yeni bir çorap daha örmeden git de keçileri kontrol et.”

Sailor kendi kendine mırıldanarak odadan çıktı.

“Çok iyi bir çocuk,” dedim Dove’a.

“Öyledir. Onunla çok iyi anlaşıyorsun. Artık düzgün bir kadınla evlenip kendi çocuğunu yapmalısın.”

“Kendi sesini duymaktan hiç bıkmıyor musun?” Başını sallayınca elimdeki lastiği ona fırlattım.

“Clara’yı sevdim. Söyledim işte,” dedi Dove sanki bu itirafı ondan zorla ben çekip almışım gibi. “Onu sevmemem gerektiğini biliyorum çünkü ailesinin işi, karşı olduğum her şeyin sıralı tam listesi gibi. Ama elimde değil. Nazik, tatlı ve gerçekten çok çabalıyor. Ben hayatımda hiçbir şey için bu kadar çabalamadım.”

“Biliyorum,” dedim, lastik parçalarını ufalarken. “Ama onu burada tutamam.”

Dove, az önce ona fırlattığım parçayı alıp önümdeki yığına attı. “Biliyorum,” dedi, “ama bazen rol yapmak da güzel.”

Tommy geri geldiğinde konu dağılmıştı. İşten, ailelerden ve Dove’un akılalmaz bir hızla topladığı kasaba dedikodularından konuştuk. Dinliyordum, gülüyordum, arada muhabbete katılıp bir şeyler söylüyordum ama içten içe Clara’yla bu oyuna daha ne kadar devam edeceğimizi merak ediyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clara

Küçük İşletmeler Cumartesi, maratonlar için nasıl hazırlanılıyorsa öyle hazırlanılması gereken bir etkinlikti. Keşke ben de önceden antrenman yapmış olsaydım.

Bu haftaki fırtınadan geriye neredeyse hiçbir iz kalmamıştı. Ana caddede her pırıltılı ışık yerli yerindeydi ve kaldırımlar da tertemizdi, ağaçlardan tek bir dal bile kopup düşmemiş gibiydi. Sert bir rüzgâr esiyordu ama havada bir coşku vardı. Bütün dükkânlar açıktı, herkes günü karşılamaya hazırды.

Fraser Falls, bugün buraya akın edecek ziyaretçiler için kusursuz görünüyordu.

Pul defterimi almak için uğradığımda Arthur'un da keyfi yerindeydi. Fraser Falls Küçük İşletmeler Cumartesi tişörtlerinden birini aldığımda bana ilk damgamı verdi: Ortasında "KİC" yazan küçük, kırmızı bir kalp. Belediye binasının otoparkının şimdiden ziyaretçilerle dolduğunu söyledi.

Annem için sipariş vermek üzere ilk olarak Flo'nun Tatlı Köşesi'ne gittim. Buraya geldiğim ilk hafta, Flo'nun makaronlarını anneme ballandıra ballandıra anlattığım günden beri, iki düzine gönderebilmek için Flo'nun yılda bir kez yaptığı teslimat gününü sabırla beklemiştim. Flo, broşürlerin profesyonel bir matbaada bastırıldıktan sonra ne kadar harika görüldüğünden

hiç söz etmemişti. Bu da doğal olarak onun tarafından takdir görme ihtiyacımı daha da artırmıştı.

Ona uzattığım defteri elimden aldı ve damga basıp geri verdi. Kurumakta olan kahverengi mürekkebe kısık gözlerle baktım. Flo'nun Tatlı Köşesi mührü neden sosis gibi görünüyordu?

Flo derin bir iç çekti. "Jack onun çikolatalı ekler olduğunu söylüyor."

"Tabii, aynısı resmen."

Yüzünde en ufak bir hareket olmasa da bana kaşlarını çatarak baktığını hissedebiliyordum. "Yalan söylemek hoş bir huy değildir, Clara. O tatlı, küçük bir sosis gibi görünüyor. Hadi şimdi ilerle, arkanda insanlar bekliyor."

Haklıydı, arkamdaki insanları bekletiyor ve nedense bundan tuhaf bir zevk alıyordum. Normalde sabahları kahvemi almak için Bliss'e uğradığımda ya da onu fırında gördüğümde, birkaç dakikalığına aşırı nazik bir sohbete tutacak bahane bulurdum. Ama bugün arkamda, ellerinde pul defterleriyle bekleyen bir kuyruk vardı. "Size harika bir gün diliyorum, Bayan Flo," dedim ve hemen yan taraftaki Bliss'e geçtim.

Küçük İşletmeler Cumartesi her zaman Kara Cuma'nın ertesi günü olurdu. Büyük markaların indirim ve kampanyalarla insanları bombardımana tuttuğu zamanlarda onları yerel dükkânlardan alışveriş yapmaya teşvik etmek için başlatılmıştı. Bir yıl, pazarlama ekibi kampanyayı yanlış güne denk getirmişti de dikkat çekmeye çalışmakla suçlanan Davenport internette yerden yere vurulmuştu.

Bugün tüm yılbaşı alışverişimi kasabada yapmayı planlıyordum çünkü tüm damgaları tamamlarsam Hungry Fox'ta istediğim bir içeceği bedava alacak ve bir taç kazanacaktım.

Az önce fark ettiğim üzere ikisi de benim için şaşırtıcı derecede önemliydi. Rekabetçi biri olduğumu biliyordum elbette ama bunun pul defterlerine kadar uzanabileceğini hiç düşünmemiştim.

Belki de tenis oynamaya başlamalıyım.

Bliss'ten elimde kahve tepsisiyle çıkarken kaldırımlarda bu kadar çok insan görmek hoş olsa da biraz da tuhaf geliyordu. O kadar büyük bir kalabalık vardı ki karşıya geçmeden önce sağa sola baktım.

Harry'nin Yeri tıklım tıklımdı ve Jack'in buna hem sevineceğini hem de sinirleneceğini tahmin edebiliyordum. Fraser Falls'un canlanmasını herkes kadar o da istiyordu fakat işin müşteriyle uğraşma kısmından da bir o kadar nefret ediyordu.

İçeri girdiğimde, Jack'in hafta sonu çalışanı ve aynı zamanda fındıkkıran oyuncağının hırsız olan Joe, kasanın arkasındaydı. Beni görünce benzi attı. Eskiden havalı yetişkinlerden biri olacağımı sanırdım ama belli ki değildim. Resmen mahalle muhbiri gibi bir şeydim. Jack'in yerine hafta içi bakan eleman Nancy de mumlukların yanında bir müşteriyle konuşuyordu.

"Nancy'yle sana kahve aldım," dedim olabildiğince havalı bir yetişkin edasıyla. Tepsiden iki bardak alıp tezgâha koydum.

Joe, bir bardağa bir bana baktı. "Teşekkür ederim ama annem kahve içmeme izin vermiyor. Beni hiperaktif yapıyormuş, sonra da başına bela oluyormuşum."

"Anladım, kusura bakma o zaman. Jack içeride mi?" Başıyla atölye kapısını gösterdi. "Müşterilerden mi saklanıyor?"

"Evet. Kalabalıklaştığında hep yaptığı gibi."

Bir elimle tepsiyi dengede tutup diğeriyle kapıyı tıklattım. İçeriden makine sesi falan gelmiyordu. Kapıyı biraz araladım. Jack, masanın üzerine bağdaş kurmuş, elindeki tenis topunu havaya atıp tutuyordu.

Kapıyı arkamdan kapatırken şakayla karışık, "Yoksa burada hiç çalışmıyor musun?" diye sordum.

Kahvesini verirken uzanıp onu öpme isteğimi bastırdım. "Dinleniyorum. Bugün o kadar çok çalıştım ki... Bu kadar üretken olmak ürkütücü."

"Seninle gurur duyuyorum. Şüpheliyim ama gururluyum."

“Damganı almaya mı geldin?” diye sordu ayaklarını indirirken. Masada onun karşısına oturdum, ayaklarım bacaklarının arasındaki boşluğa denk geldi. Öne eğildi ve tam kalçama uzanacakken birden geri çekildi. Elini saçlarında gezdirip arkasına yaslandı.

Yalnız olmadığımı bilmek güzeldi.

“Yok, seni en sona sakladım. Sadece kahve getirdim.” Cebimden pul defterimi çıkarıp Flo’nun Tatlı Köşesi damgamı gösterdim. “Şu sosis olayını açıklar mısın?”

Jack neredeyse kahvesinde boğulacaktı. “Dove’un marifeti. Flo’nun sinirlerini bozmak için bilerek yaptı bence.”

Benim için yeterli bir açıklamaydı. Tepsiden kendi kahvemini alıp defterimi cebime koydum. “Ben görevime dönüyorum. Sen de artık müşterilerinden kaçmayı bırak.”

Yakalanmıştı. Sırıtişını eliyle gizlemeye çalıştı. “Sen tekrar uğradığında kaçmayı bırakacağım.”

Dükkândan çıkarken bastırmaya çalıştığım gülümsemeyi gören Joe bana şaşkın şaşkın baktı. Dışarı çıkar çıkmaz haritayı açıp kasabada nadiren uğradığım dükkânlara göz gezdirdim. Bu pul defterini tasarlayan kişi olarak aslında bir rota hazırlayıp gelmem gerekirdi.

Bir sonraki hedefim Wilde & Winslet olacaktı. Annemin çarşamba günü onları aramasının ardından Mel ile Winnie’yi ilk kez görecektim. Portfolyolarının bağlantısını gönderdikten sonra annem bana yanlışıyla önce güneş gözlüklü bir emoji, sonra da başparmak emojisi yollamıştı.

Beni ilk fark eden Winnie oldu ve o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse nefesim kesiliyordu. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.”

Melissa olduğunu umduğum biri arkamdan gelip sarıldı. “Bana bu kadar teşekkür etme, daha annemle çalışmadın bile. Sosyal statüsü en büyük gururu ve eğlencesidir. Etkinliğe haftalar kala çiçekçisini kaybetmek, yirmi yıldır ilk kez onu bu

kadar strese soktu. Yüz ifadelerinin hâlâ bu kadar canlı olduğunu fark bile etmemiştim.”

“Annen harika biri!” dedi Winnie beni bırakırken. Melissa hemen bırakmadı ama, iyi ki de bırakmamıştı çünkü Winnie’nin söylediği şeyin etkisiyle yere devrilebilirdim.

Annemi seviyordum ama onu olduğu gibi kabul etmiştim. Başkalarının umutsuzlukla karşılayabileceği tuhaflıklarında ben komik yanlar buluyordum. Özellikle başkalarının gözünde nasıl görüneceği söz konusu olduğunda onu memnun etmek neredeyse imkânsızdı. Her konuda koşulsuz destek veren bir annenin, arkadaşlarının önünde çirkin bir etek giydiğin için seni evlatlıktan reddetmeye hazır olması bana her zaman tuhaf bir tezat gibi gelmişti.

“Dün bize şimdiye kadar gördüğüm en ayrıntılı taslağı gönderdi,” dedi Winnie. “Biz de hemen bastırdık, resmen kısa bir öykü tadındaydı. Açıkçası bu kadar kısa sürede bizim için işleri daha kolay hâle getiremezdi.”

“Yalnızca birkaç hafta kalmışken bazı tedarikçilerden istediğimiz şeyleri temin etmekte zorlandığımızı dürüstçe söyledik ve o da hemen uygun alternatiflerle dönüş yaptı. Annen harika biri, Clara,” dedi Mel, yavaşça kollarını çözerken.

“Galiba beyin anevrizması geçiriyorum. Bir keresinde bir yemek şirketinin ondan *Batı’nın Kötü Cadısı* diye bahsettiğini duymuştum. Neyse, sizin adınıza gerçekten çok sevindim! Bu başarıyı kutlamak için tanıdığım herkese birer mum alacağım.”

Winnie güldü. “Pul defterin yanında mı?”

Kızlar bütün mumlarını kendileri yapıyorlardı ve Maggie’nin pansiyonunda, yani benim geçici yuvamda, zaten birkaç tane vardı. Neyse ki Honor mumlara bayılıyordu ve bu da ona hediye seçme işini aşırı kolaylaştırıyordu. Bugün satışa açılan yepyeni yılbaşı serisinden birkaç tane seçtim, birkaç tane de buket koleksiyonundan ayırdım. Damga, pembe mürekkeple basılmış ve altına da W&W yazılmış sade bir çiçektir.

Dove'la ben kuaförleri pul defterinin dışında bırakma kararı almıştık, o yüzden de Wilde & Winslet'a giderken hem onların dükkânının hem de dondurmacının önünden hızlı hızlı geçmiştim. Donmuş Kaşık bugün sıcak çikolataya odaklanmıştı, Jack'in yanına dönerken oraya da uğramayı planlıyordum.

Yeşil Işık Kitabevi, defteri tamamlayan ilk kişi olma yarışımda bir sonraki durağımdı. Kapıdan içeri girdiğimde Bayan Celia, "Günaydın, Clara," dedi.

"Merhaba, Bayan Celia. Bugün nasılsınız?" Bilimkurgu reyonunda, birbirinin aynı siyah şişme montlar giymiş kulaklıklılı ziyaretçiler vardı. Bayan Celia onların yakınında ama rahatsız etmeyecek mesafede, bir basamak taburesinin üstünde oturuyordu.

"Şikâyetçi değilim. Etkinliğimiz için hazırlık yapıyorum." Yalnızca onu doğru insanlarla tanıştırmış olmama rağmen buna "etkinliğimiz" demesini seviyordum. Bu bana kendimi bir şeye aitmişim gibi hissettiriyordu. Buraya aitmişim gibi. Her geçen gün daha da artan bir ait olma isteği vardı bu. "Alışverişe mi geldin, laflamaya mı?"

"Noel alışverişi yapıyorum," dedim. "Beş yaşındaki bir çocuk için kitap öneriniz var mı? Bir de dinozorlarla ilgili kitaplar?"

Bayan Celia olduğu yerde doğrulup örülmüş saçını arkaya attı ve tam bir görev kadını edasıyla hızla uzaklaştı. Ben de bir köpek yavrusu gibi peşinden gittim.

"Dinozor kitabı da beş yaşındaki için mi?"

"Neredeyse otuz yaşında ama kafa yapısı olarak o da hâlâ beş sayılır."

Bayan Celia'nın raflardaki neredeyse her kitabı bana tek tek anlatabilmesine hayran kaldım. Dükkânda yalnızca müşterilerine yüzde yüz tavsiye edeceği kitapları bulundurduğunu söyledi, bu durum da hatırlamasını kolaylaştırıyordu.

Paloma için bir kucak dolusu kitap aldım. Max için iki dinozor kitabı ve babam için de iş odaklı düşünmek üzerine

bir kitap aldıktan sonra bir sonraki damgamı kazanmış oldum. Bu sefer defterime yeşil bir kitap basıldı.

Bayan Celia, özel baskı arayan bir düzine lise öğrencisi içeri girene kadar bana Matilda Brown'la ilgili her şeyi anlattı.

Bebek arabalarının, köpeklerin ve taşıtların arasından koşturarak ana caddenin normalde pek uğramadığım taraflarına kadar geldim. Gereğinden fazla çikolata ve şekerleme, Honor için bir sürü takı, Sahara için bir stres topu, Honor'ın babası için örme bereyle atkı ve Paloma için de çilek şeklinde el örmesi bir sırt çantası aldım. Üstelik bunlar sadece aklımda kalanlardı.

Elimdeki torbalarla damgaların sayısı, aslında çok daha fazlasını aldığımı söylüyordu.

Torbalarımı bırakmak için Maggie'nin pansiyonuna yürürken kızartma kokusu aldım. Bu kasabayı daha fazla sevmem mümkün değil sanıyordum ama belli ki yanılmıştım. Çardağın öbür ucundaki tako tezgâhı âdeta adımı haykırıyordu.

“Clara!”

Bir an gerçekten yiyeceklerin bana seslendiğini sandım ama sonra sesin Flo'ya ait olduğunu fark ettim. “Her şey harika görünüyor, Bayan Flo. Bu ne kalabalık böyle!”

Daha önce beni dükkânındaki sıradan kovduktan sonra konuşmaya bir iltifatla başlamanın doğru olacağını düşündüm. “Baksana, Clara, yeterince oturma yeri var mı dersin?”

Çardağın etrafına göz gezdirdim. Birkaç kişi banklarda oturmuş, yiyecek kamyonlarından aldıklarını yiyordu ama hâlâ boş yer vardı. Büyük çöp kutuları oturma alanlarının bir adım arkasına yerleştirilmişti, hem kolay erişilebilecek kadar yakın hem de rahatsız etmeyecek kadar geridelerdi. Katıldığım şirket barbekülerinin hiçbirinde dikkat edilmemişti buna.

“Bence yeterince var. Neden ki?”

Flo'yu ilk kez bu kadar stresli görüyordum. “Eğer yine aynı şikâyeti alırsak insanlar geri bildirimi dikkate almadığımızı düşünecek.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Haklıydı. “Barın terasındaki piknik masalarını alsak nasıl olur? Bu havada kimse dışarıda içki içmek istemez ama bir iki tako yemek için oturabilirler. Yine de sorun olacağını sanmıyorum, insanlar sokak lezzetlerini ayakta yemeye alışkınlar.”

“Belki New York’ta öyledir ama biz burada ziyaretçilerimize biraz konfor sunmayı severiz.” Bu sözüyle bana da haddimi bildirmiş oldu. “Ama piknik masası fikri fena değil. Teşekkür ederim, Clara.”

“Rica ederim,” dememe fırsat vermeden uzaklaştı. Haritaya baktım. Harry’nin Yeri dışında listemde yalnızca antikacıyla Donmuş Kaşık kalmıştı.

Pansiyon bu yıl ilk kez bu hafta sonu tam kapasite doluydu. Maggie herkesin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olma meselesine biraz fazla takıntılıydı, ben de bu yüzden koridorda ona yakalanmamak için kendi odama giden uzun yolu seçtim.

Antikacı, kasabada benim “güvenli bölge” olarak tanımladığım alanın biraz dışında kalıyordu; barın olduğu yerden yılbaşı ağacı çiftliğine uzanan yolun sonlarına doğruydı. Beş damga önce kime ne aldığımı karıştırsam da bu yola baş koymuştum artık ama bu durum maddi durumumu iyiden iyiye zorlamaya başlamıştı.

Çantaları pansiyona bıraktığım için şimdi yürümek çok daha rahattı. Kitaplarla takolar arasında bir yerlerde bulduğum kulaklıkları yün kulaklıklarımın içine taktım ve başımı öne eğip sokakları dolduran ziyaretçilerin arasından geçtim.

Noel ağacının ışıkları bu akşam sekiz sularında yakılacaktı. Buraya gelir gelmez önceden düşünüp açılışı yapacak küçük çaplı bir ünlü bulmayı teklif etmediğim için kendime kızdım ama doğrusunu söylemek gerekirse son günlerde kaçınılmaz biçimde her işe koşan o kişi olduğum için fırsatım olmamıştı.

Kısa bir süre sonra antikacı dükkânının kapısına vardığımda hava çoktan kararmaya başlamıştı. İçeri girer girmez annemin bayılacağı, kelebek biçimli vintage bir broş gördüm.

Fraser Falls'ta şu anda en kalabalık yer burasıydı herhâlde, kaysaya ulaşmak için insan selini âdeta yara yara ilerledim.

İçerisi hem insan kalabalığından yayılan sıcaklıkla hem de eski eşyaların ağır misk kokusuyla dolup taşıyordu. Dışarı çıkınca derin bir nefes aldım. Damgama kısık gözlerle baktıktan sonra bir de telefon ışığını tutup inceledim. Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, sadece siyah bir leke gibi görünüyordu. Daha sonra Jack'e soracaktım.

Yarım saat sıra bekledikten sonra kreması taşan ve küçük şekerlemelerle süslü sıcak çikolatamı aldım, artık defterimde sarı bir dondurma damgası da vardı.

Sırada önümde, eldivenli elleriyle pul defterini sımsıkı tutan küçük kıızı gördüğüm anda korkunç bir şeyin farkına vardım: Bu defterin yaratıcısı olarak tacı benim kazanmam adil olmazdı.

Damgaların verdiği adrenalinden gözüm dönmüş olacak ki şimdiye kadar bunu fark edememiştim. Üstelik içeriden aldığım bilgiler sayesinde ödülün bir taç olduğunu da biliyordum. Bu da her şey bu kadar kısa sürede ayarlanmışken taç sayısının sınırlı olduğu anlamına geliyordu.

Kendimi, filmin sonunda kalbi büyümeye başlayan Grinch gibi hissettim. Eldivenli minicik bir çocuğun elinden tacı alamazdım. Tanrım, bazen vicdan sahibi biri olmaktan nefret ediyordum.

Öfkeyle caddenin karşısına geçip Harry'nin Yeri'ne yürüdüm. Elimdeki içeceği, kapının önünde Holly bebeği alıp almamak üzerine tartışan iki kadının üstüne dökmemeye çalıştım. "Alın bence," dedim yanlarından geçerken. "Parasını hak ediyor."

Tahmin ettiğim gibi Jack hâlâ atölyesindeydi. Bu kez üzerine oturmak yerine büyük bir yemek masasının tepesine eğilmiş, bir şeyler inceliyordu.

Yüksek sesle iç çektim. Keşke masanın yerinde olsaydım. "Sinir oldum," dedim atölyenin kapısı arkamdan kapanırken.

“Şu kapıyı kilitlemeye başlasam iyi olacak,” dedi doğrulup. “Ne oldu?”

Muhtemelen biraz fazla dramatik bir sesle, “Tacı ben alamam,” dedim.

Alt dudaklarını hafifçe sarkıttı. Demek ki isteyince somurtabiliyordu. Benimle dalga geçtiğini biliyordum. “O nedenmiş, prenses?”

“Prenses” demesine sinir olmadığım için de sinirlenmiştim. “Etik değil. Sürecin içinde yer aldım. Başkasının hakkını yiyemem.”

“Ama bütün malzemeleri sen aldın,” dedi. Tam duymak istediğim şeyi söylemişti. “İşin içinde olman bir şeyi değiştirmemeli.”

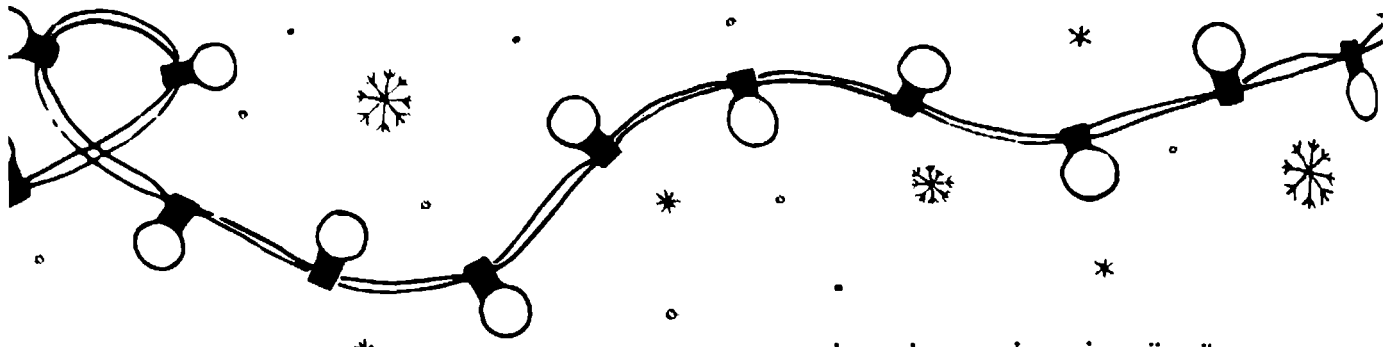
Ona katılmak istedim aslında ama içimden bir ses beni durdurdu. Ahlak duygusu ya da buna benzer saçma bir şeydi. Bu kesinlikle bir Davenport özelliği değildi. Muhtemelen okulda ya da yaz kampında bir yerlerde edinmiştim. “Yapamam. Üzgünüm.”

“Peki, neşeni nasıl yerine getirebiliriz?”

Bir sürü yolu vardı. Çoğu da şu an hâlâ kapının yanında, Jack’ten uzak durmamın nedeniydi zaten. “Ağaçları ıstıklandırmak ister misin? Ben de sana tako ısmarlarım. Belki o zaman keyfin yerine gelir?”

Başımınla onayladım. “Yedi kırk beşte Maggie’nin pansiyonunun önündeki kaldırımında buluşalım mı? Şimdi belediye binasına gidip gün içinde gelen oyuncak bağışlarını tasnif eden Dove’a yardım edeceğim.”

“Tamamdır. Pansiyonun önünde buluşuruz. Damganı almayı unutma. Ödülü kazanmasan bile defteri yarısında bırakmamalısın.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Clara

Jack geldiğinde Harry'nin Yeri'nden aldığım şamdanlarla onu pataklayacaktım.

Saat 19.57'ydi, yani geç kalmıştı.

Fraser Falls'ta her yer birbirine yakın olduğundan Maggie'nin pansiyonunun önünde durduğum yerden Noel ağacını görebiliyordum. Belediye binasının önüne kurulmuştu ve beklediğimden çok daha büyüktü. Nasıl olup da fark etmeden yanından geçip gittiğimi bilmiyordum. Yanlış anlaşılacak istemem ama Rockefellerların o dev çam ağacı da değildi sonuçta. Gerçi hangisi öyleydi ki?

Dove bana hafta başında kopan fırtına yüzünden ağacı zamanında hazırlayamayacaklarından korktuklarını söylemişti. Arthur bir ağaç hologramı almayı önermiş ama ekipmanı nereden temin edeceklerini bilmiyormuş. "Clara'ya sorun, o bilir," demiş. Dove bunu anlatınca neredeyse sevinçten havalara uçacaktım.

Bunun üzerine Dove bana kendime bir hayat edinmemi söylemişti. Her ne kadar haklı olsa da bu aslında gardırop planımın işe yaradığının, insanların bana güven duymaya başladığının bir işaretiydi. Oradan ne zaman bir şey çıkarıp alsam üstüne post-it yapışmış oluyordu.

Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım, ardından Jack'e nerede kaldığını sorduğum önceki mesajlarıma ek olarak beş tane soru işareti gönderdim. Sohbetin onun tarafında bir baloncuk belirdi ama sonra hemen kayboldu. Derken onu gördüm, kalabalığın arasından koşar adımlarla bana doğru geliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, acelesinden hiç etkilanmemişim gibi görünmeye çalıştım. Belediye binasının oradan mikrofona konuşan Arthur'un boğuk sesi duyuldu, sonra da ağacın çevresinde toplanan kalabalığın geri sayan gür sesi yankılandı.

Jack yanıma vardığı anda *üç* diye bağırdılar. "Geç kaldın, Kelly!"

"Biliyorum, özür dilerim. Almam gereken bir şey vardı da." *İki*.

"On beş dakika bekleyemeyecek kadar önemli olan şey neydi acaba?" *Bir*.

"Buydu." Kalabalığın alkışları arasında ağaç kırmızı ve altın rengi ışıklarla parladı. Jack küçük plastik bir tacı başıma yerleştirdi.

"Küçük İşletmeler Cumartesi pul defterini tamamladığın için tebrikler," dedi gururla. Elleri tacın üzerinden omuzlarıma indi, nazikçe sıktı. Ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. Parmaklarımız kısa bir an için birbirine dolandı ama sonra tacı düzeltmek için geri çektim. Tacın başımda duruşunu sevmiştim.

"Ama ödülü alamam," dedim. "Etik olmaz."

"Ödül değil zaten. Güzel Sanatlar okulunun bodrumunda buldum bunu. Bunca emeğinin karşılığında sen de bir şey kazanmayı hak ediyorsun, Clara." Sözlerim boğazıma düğümlendi. İsa'nın doğum sahnesi hazırlıkları sırasında yeni bir fırça ararken o bodrumun nasıl bir cehennem olduğunu görmüştüm, bu yüzden de Jack'in benim için bu tacı ararken nelerle uğraş-

tığını tahmin edebiliyordum. Elleri kollarımdan aşağı inerken göğsümün tam ortasında sıcak, içimi ısıtan bir his filizlendi. “Ayrıca o içkiyi ben sana ısmarlayacağım,” dedi.

Ziyaretçilerle kasaba halkı her yerdeydi ve tekrarı olmayacak diye anlaşıştık ama Jack’i paltosunun önünden tutup dudaklarına yapışma isteği hiç bu kadar güçlü olmamıştı. “Kleptoman olduğun söylentilerini daha da pekiştirecek,” dedim sakın bir sesle. Jack’in kahkahası, trafik ve kalabalığın uğultusuna karışarak yankılandı. “Teşekkür ederim. Birinin bugüne kadar benim için yaptığı en tatlı şey.”

Kollarımı beline dolayıp yanağımı göğsüne yasladım. Bir kolu omzumun üzerinde, diğeri başımın arkasında duruyordu. Yukarı baktığımda o da bana bakıyordu ve dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktı. Ne kadar kolay olurdu... ama söz vermiştik. Bir adım geri çekilip kollarından kurtuldum. “Sanırım geç kaldığın için seni affedebilirim,” dedim.

Jack elini uzamaya başlayan sakalında gezdirirken düşüncelere dalmış gibiydi. “Geç kaldığım için özür dilerim. Orası tam bir keşmekeş.” Ağaca baktı. “Daha yakından bakmak ister misin?”

“Olur.”

Kolunu omzuma atıp yumuşak bir sesle, “Hadi,” dedi.

Jack bana, müşterilerden kaçıp dururken gününün ne kadar verimli geçtiğini anlattı. Ben de ona yiyecek kamyonu fikrimden bahsettim. Önemsiz gibi görünen bir sohbetti ama içim kıpır kıpırdı yine de. Ağaca otuz metre kala birinin bana seslendiğini duydum.

Flo, elinde bir panoyla hızlı hızlı bize doğru geliyordu. Jack hafifçe homurdanınca ben de hemen telaşlandım. Onun tepkisi, cumartesi gecesini görev verilme ihtimali karşısında gayet normaldi ama ben Flo’nun bana bir görev vermesine bayılırdım.

Yanımıza varınca, “Merhaba, Bayan Flo,” dedim neşeyle.

Gözleri hemen Jack'in omzumdaki koluna gitti. Ben çaktırmadan omzumu silkince Jack de elini indirdi. Bayan Flo boğazını temizledi. "Clara." Adımı sanki birazdan hayatımın en kötü haberini verecekmiş gibi söylemişti. Bu kadarı bile fazlasıyla tedirgin ediciydi. "Sadece şunu söylemek istiyorum ki..." Yoksa biri mi ölmüştü? "Pul defteri fikrin mükemmeldi. Herkes rekor satışlar bildiriyor. Özetle her şey dört dörtlük gitti. Teşekkür ederim."

Çenem neredeyse yere kadar düşecekti. Bugün ikinci kez kelimeler boğazımda düğümlendi. "Evet, harika bir gündü," dedi Jack, bana biraz zaman kazandırarak.

"Bütün gün ortalıkta olmadığını fark etmedim sanma, Jack Kelly," diye çıkıştı Flo.

Sonunda, "Asıl ben teşekkür ederim, Bayan Flo," demeyi becerebildim. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"İyi akşamlar diliyorum."

Dalgın gözlerle uzaklaşmasını izledim. Bu duyguyu tekrar tekrar yaşamak için bütün ömrümü feda edebilirdim. Jack, yüzümdeki hayranlık dolu ifadeye bakıp tekrar kahkahalara boğuldu. Sesi beni, Flo'nun sağ kolu olduğum ve bu kasabayı onunla birlikte, tıkr tıkr işleyen bir düzenle yönettiğimiz hayal dünyamdan çıkarıp gerçekliğe döndürdü.

"Gel hadi, bara gidelim yoksa az sonra peşinden köpek yavrusu gibi koşmaya başlayacaksın," dedi Jack usulca, Flo'yla ilgili kısa trans hâlimden beni uyandırarak.

Bar tıklım tıklım olmasına rağmen Jack tacımı çıkarmama izin vermedi.

O kadar kalabalıktı ki sonunda Tommy'ye yardım etmek için barın arkasına geçmişti. Tommy dükkânı ilk açtığı anda, yardım edecek birine verecek iki kuruşu olmadığı zamanlarda

yaptığı gibi. Jack'in kendi müşterilerinden kaçarak başladığı bir günü en sonunda başkasına yardım ederek bitirmesi de ironikti. Gecenin sonunda söylediklerine bakılırsa o da durumun farkındaydı.

Saat epey geç olduğundan sokaklar sessizleşmişti. Jack başını kaldırıp gökyüzüne bakarak, "Kar yağacak," dedi.

"Tanrım, yoksa sen de mi daha yağmadan karın kokusunu alan insanlardansın? Müthiş!" Telefonunu uzattı, en üstteki hava durumu bildirimiydi. "Bana yalan söyleyebilirdin. Sana inanırdım."

"Yazdım bunu kenara," dedi gülümseyerek. "Eee, tacını sevdin mi? Kredi kartımın limitini zorlamama değdi mi?"

Tacın kaymamasına dikkat ederek başımla onaylarken istemsizce gülümsedim. "Evet, gerçekten çok sevdim. Üniversiteden beri kimse bana taç takmamıştı."

"Üniversite mi?" dedi, kafası karışmıştı. "Ne yaptın da taç taktılar sana?"

"Miami'de bahar tatilindeyken ıslak tişört yarışmasını kazanmıştım."

"Harika." Şakaklarını ovuşturup başını iki yana salladı. "Tebrikler. Peki, kendine gelebildin mi?"

"Islak tişört yarışmasından sonra mı?"

"Hayır, Clara. Flo'dan sonra."

"He o. Pek sayılmaz. Bana teşekkür etti," dedim. Kapıma yaklaşmıştık, gece bitmek üzereydi, bense *hâlâ* şaşkındım. "Fikrimin işe yaradığını söyledi. İlk defa gerçekten bir şey başarmış gibi hissettim."

"Neden kendini küçümsüyorsun? Buraya geldiğinden beri bir sürü şeye katkı oldu."

Yavaşlayarak kapımın önünde durduk. "Ben de sana bir teşekkür borçluyum. Flo'ya karşı beni desteklediğin için, canla başla çalışarak damgaları yetiştirdiğin ve bu fikre inandığın için. Teşekkür ederim, Jack."

“Sana daha önce de söylemiştim, Clara. Kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin. Ben hep arkandayım.”

Göğsümdeki o sıcaklık biraz daha yayıldı. “Sanırım bu iyi geceler demek oluyor.”

“Sanırım öyle.” Aramızdaki hava ağırlaştı. Parmaklarımı esnettim, kapıya yönelmek için kendimi zorladım ama hareket edemiyordum. Jack’in gözleri öylesine derin bir ifadeyle gözlerime kilitlenmişti ki nefes almak bile zordu. Bizi birbirimizden uzak tutan o gergin iplerin bir bir koptuğunu duyabiliyordum neredeyse.

Jack’in dudakları aniden benimkilerle buluştu, sıcak ve güçlüydü. Sırtım kapının yanındaki duvara çarptı, vücudunu üzerime bastırıyordu. Ellerimi saçlarına dolayıp onu biraz daha kendime çekmeye çalıştım. O da kalçamı kendine çekip sıktı. Bunun bir daha olmaması gerekiyordu ama şu an bunu umursayacak hâlim yoktu. Durmak istemiyordum.

Dili dudaklarımın arasına kaydığında istemsizce inledim ve bu ses onu kendine getirir gibi oldu. Durdu, alnını alnıma yasladı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Etrafta kimse olmamasına rağmen sesimi alçaltarak, “Bu hiç de *tek seferlik bir şey* gibi durmuyor,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Muhtemelen şu an kendi evime, kendi yatağıma dönmem gerekiyor.” Burunlarımız hafifçe birbirine değiyordu. “Ama sensizken aynı tadı vermiyor.”

“Katiyen içeri girmemelisin.” Soğuktan şişen dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “Bu iyi bir fikir değil.”

“Kesinlikle değil.”

Çenemi öperken nefesim kesildi. “Ama...” dedim.

“Ama?” diye tekrarladı.

“Ama üzerine bu kadar fazla düşünmeyi bir kenara bırakmalıyız belki de?” dedim. “İlla kelimenin tam anlamıyla *tek seferlik* olmak zorunda değil sonuçta, değil mi? Belki de *tek sefer*, aslında *birkaç kez* demenin üst başlığı gibidir.” Jack boynumun

altına doğru eğildi, dudakları tenime değdiğinde bacaklarım titredi. “Mesela Fraser Falls’a her gelişim için tek sefer olabilir. Kasmadan, son derece rahat ve hiçbir bağ içermeyen bir şey.”

“Sence bu mantıklı bir fikir mi?” diye fısıldadı boynuma. Mantıklı olup olmaması pek de umurunda değil gibi görünüyordu. Elini kazağımın altına sokmuştu, soğuk parmakları omurgam boyunca ilerlerken bütün vücuduma bir ürperti yayıldı. Dizlerimin bağı çözülmesin diye kaslı omuzlarına tutundum.

Boşta kalan eliyle popomu sıktıktan sonra aşağı indi. “Bir şeyin güzel olması için mantıklı olmasına gerek yok.”

Hiç beklemediğim bir anda Jack geri çekildi. Beni baştan aşağı süzmeye başladı ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Onun sağduyunun sesi olmasını bekledim. Bana buradan gideceğimi, tek seferlik olacağını söylediğimizi ve öyle kalması gerektiğini, dürtülerimizle hareket etmenin doğru olmadığını hatırlatmasını istedim.

Derin bir nefes alışını izlerken kendimi ona haklı olduğunu söylemeye ve gülümsemeye hazırladım.

“Siktir et.”

Bir anda yeniden üzerimdeydi ve bu kez daha da sert, daha da sabırsızdı. Çantamda anahtarlarımı ararken ellerim titriyordu. Jack, vücudu benimkine yapışmış hâlde arkamda bekliyordu. Saçlarımı bir yanda toplamış, boynumu öpüyordu. Sonunda anahtarı deliğe sokabildim ve birlikte sarmaş dolaş içeri girdik.

Kimin diğerini daha hızlı soyacağına dair bir savaşa giriştik ve meydanı ilk terk eden benim tacım oldu. Yatak odama vardığımızda onun üzerinde yalnızca kot pantolonu, bendeysse eteğimle çoraplarım kalmıştı. “O kadar güzelsin ki, Clara,” diye fısıldadı loş ışığın altında önüme diz çökerek. “Seni düşünmediğim tek bir an yok.”

Becerikli parmaklarıyla mini eteğimin fermuarını çözdü, etek yere indi. Elleri bu kez külotlu çorabımın beline kayd ve hızla aşağı indirdi, altında bir külotlu çorap daha vardı.

Bana baktı, kafası karışmıştı. “Eh, ilk defa başıma böylesi geliyor. Dünyanın en kötü sihirbazlık numarası.”

Suratındaki şaşkınlık ve dehşet karışımı karşısında yüzümü ellerime gömüp kahkahalarla güldüm. İkinci (ve son) çorabı da birincisi kadar hızlı indirdi. Bu havada termal çoraba duyulan ihtiyacı ona açıklayabilirdim ama ortamın havasını bozardı.

“Sıra sende,” dedim. Ayağa kalkıp kotunun düğmelerini çözdü, fermuarını indirdi. Pantolon yere düşerken seksi görünmek için herhangi bir çaba harcamasına gerek yoktu, zaten her şeyiyle seksiydi. Çorabıyla pantolonunu kenara tekmeledikten sonra karşımda sadece baksırla kaldı.

Çenemi tutup başımı kaldırdı ve gözlerime baktı. Başparmağı alt dudağımda gezindi. “Gözlerimi dudaklarından alamıyorum.”

Avucunu öptüm. “Sana laf yetiştirmekten fazlasını da yapabiliyor. İstersen şimdi gösterebilirim.”

“Sonra,” dedi kısık sesle. “Önce tadına bakmak istiyorum.”

Göğsümden yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Daha önce birlikte olmadan evvel bana kripto pazarlamaya çalışan çok erkek olmuştu ama Jack Kelly, böyle bir şey söyleyen ilk erkekti.

Yatakta yavaşça geriye doğru kaydım, başımı yastıklara koyduğumda Jack yatağın ucunda çömeliyordu. Kumaş hışırtılarının ardından bir paket açma sesi duyuldu. Paketleri dizlerimin yanına bırakıp tekrar bacaklarımın arasına döndü. “Bu ne özgüven,” dedim paketleri kenara iterken.

“Belki,” dedi, “ya da belki de bir an önce içine girmek için yanıp tutuşan bir adamımdır sadece.”

Külotumu indirirken parmaklarının tenime hafifçe dokunuşuyla duyduğum haz, daha önce hiç yaşamadığım bir histi. Ağırdan almıyordu, açlıktan deliye dönmüş gibi üzerime kapandı. Kalçamı sıkan elleri, baskının altında kıvranmama engel oluyordu.

Kasıklarıma yaklaşp gülerek sessiz olmam gerektiğini fı-sıldayınca pansiyonun incecik duvarları için biraz fazla ses çı-kardığımı fark ettim. Bedenimin her noktasından yukarı doğru tırmanan kızgın bir haz, tenimi ateş gibi yakıyordu. Jack'in parmakları içime girdi ve ben kayboldum. Kalçam istem dışı havaya kalkıyordu, içime doğru biraz daha bastırınca bacakla-rım tamamen kapandı. Tenime değen ıslak ağzının çıkardığı seslerle beraber aldığım haz bütün vücuduma dalgalar hâlinde yayılıyordu.

Gözlerimi yeniden açabildiğimde Jack'in yüzünde kendin-den memnun bir ifade vardı. Dişleriyle prezervatifin köşesini yırttı. Biraz doğruldum, ben kontrol etmeye çalıştıkça titre-yen bacaklarımdaki kaslar bana itaat etmemekte direniyordu.

"Hayatımda gördüğüm en çekici adamsın," dedim ona dü-rüstçe.

Bana baktı, yüzünde biraz gülümseme biraz da hüznü vardı. "Teşekkür ederim."

Bana inanmamıştı. Her sabah o geniş omuzlarına, kalın pazularına, sıkı karnına bakıp da benim gördüğümü nasıl gö-remiyordu? "Ben ciddiyim. Hayatımda gördüğüm *en* çekici..." Beni öperek sözümü kesti. Tadı kendisi gibiydi.

Biraz da benim gibi.

Ben iç çamaşırına uzandığımda o da dizlerinin üzerine kalktı, bu sayede benim de çamaşırını indirmem kolaylaştı. Sertleşen penisi kumaşın arkasından fırlayınca nefesim durdu.

Gözlerim, yoğun bir dikkatle beni izleyen o karanlık ba-kışlara kaydı. Bütün hareketlerimi takip ediyordu. Onu yavaşça kökünden kavrayıp en uç kısmında dilimle daireler çizmeye başladım.

Boğuk, hırıltılı bir sesle adımı söyleyince bütün bedenim yanmaya başladı. Bakışlarımı gözlerinden ayırmamaya çalıştım ama dudaklarım teniyle buluştuğunda başını arkaya attı. Bir

erkeğin duyularını böylesine kolayca elinden alabilmek, son derece güçlü bir histi.

Bunları düşündükten hemen sonra Jack kendini toparlayıp elimden kurtuldu. Prezervatifi takarken ben de sütyenimi çıkardım. Sonunda ikimiz de hazırдық.

Jack bedenime yaklaşırken midemde aniden beliren gerginlikle, "Biraz paslanmış olabilirim," dedim. Sanki adımlarını bildiğim ama uzun süredir icra etmediğim bir dansı hatırlamaya çalışıyordum.

Kaşları hayretle havaya kalktı. "Sen gergin misin?"

"Biraz." Bedeni hâlâ benimkinden uzaktı.

"Biz..."

"İstiyorum." Gerçekten, bütün kalbimle istiyordum. "Karınımda kelebeklerin uçuşması iyi bir şey."

Jack bacaklarımın arasına yerleşip dudaklarımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. Derin, dengeli nefesler aldım. "Gerginliğin geçene kadar pratik yapmana yardım edeceğim, söz."

Sonra yavaşça içime girdi.

Alınlarımız birbirine değiyor, aynı havayı solumaya çalışan iki gövde gibi karınlarımız birbirine sürtünürken kesik nefesler alıyorduk. Ona alışmak... Eh, gerçekten zaman alacak gibiydi. Henüz hareket etmeye başlamamıştı bile.

Çenemin kıvrımı boyunca öperek ilerledi. "İyi misin?" diye fısıldadı. "Bana kendimi muhteşem hissettiriyorsun, Clara."

Başımla onayladım, ben yüzümü gömüp saklayabileceğim bir yer ararken ilk kez geri çekilip tekrar ileri hamle yaptı. Bir eliyle kalçamı kavradı, diğeriyle saçlarımı yüzümden çekti. "İyiyim," dedim.

Önce gülümseyip sonra dudaklarımdan sertçe öptü. Az önce hissettiğim gerginlik, aramızda kendiliğinden gelişen ritme karışarak eriyip gitti. Tırnaklarımı sırtındaki kaslara geçirdim. Onun da parmakları kalçamı sıkıyordu. Heyecan gittikçe doğruğa tırmanıyordu.

Ağır nefeslerimiz yatak odamın loş ışığında birbirine karışıyordu. Teninin ritmik çarpışları eşliğinde, “Az kaldı,” dedim nefes nefese. Hem muhteşem hem de yakıcı bir zevkti ve sonunda gerçekleşirken bunu yaşamaktan nasıl vazgeçtiğimize akıl sır erdiremiyordum.

“İşte böyle, bebeğim,” dedi kısık sesle. “Boşalırken ne kadar güzel olduğunu göster bana. O kadar iyi sevişiyorsun ki, Clara. Seni izlemeye doyamıyorum.”

Tanısalı daha birkaç hafta olmasına rağmen iltifatın beni baştan çıkardığını çözmesi uzun sürmemişti. Gerçekten kendimi bu kadar açık mı ediyordum?

Jack meme ucumu emmeye başladığı için bu soruyu düşünmeye o kadar da vaktim olmadı. Bacaklarımı beline sardım ve biraz açı değiştirince her şeyin yoğunluğu arttı. “Ah, *siktir*,” dedikten sonra hareketi ağırlaştı, biraz daha derine indi. “*Bebeğim...*”

Ritmi bozulmuştu, bir şey demese de o ânın yaklaştığını anlayabiliyordum. Elimi bedenlerimizin arasından kaydırarak tenlerimizin birleştiği noktayı buldum. Hassaslaşan klitorisimin üzerinde parmaklarımla hızlı daireler çizerek hazzın doruklarına ulaştım. Topuklarımı Jack’in sırtına iyice bastırarak daha da derine ulaşmasını sağladım, onu saran bedenim kasılmaya başladı. “*Jack...*”

“İşte böyle, güzelim,” diye inledi. Artık kontrolü kaybetmişti, coşkunun yeniden kabardığını hissettiren, delice sert hamlelerle üzerime geliyordu. Beni uzun uzun öptü ve sonunda boşalırken dudaklarımdan ayrılıp inledi. Alnını benimkine dayadı ve bedeni titreyip sarsılırken gözlerini sıkı sıkı kapadı.

Üzerimden çekilip kendini yatağa attı, hâlâ gövdemde olan eliyle beni kendine çekti.

“Bu...” dedim ama devamını nasıl getireceğimi bilmiyordum.

“Biliyorum,” dedi.

Noel'de Sonsuz Aşk

Yanağıma ve şakağıma bir öpücük kondurup yanıma uzandı, nefesi sakınleşene kadar öyle kaldıktan sonra temizlenmek için banyoya gitti. Ondan sonra da ben gittim. Yatağa dönüp örtünün altına girdiğimizde, o zamana dek sormayı unuttuğum o önemli soru takıldı aklıma.

Dirseğimin üstünde doğruldum. “Elf nerede?”

Jack sırtüstü uzanıp göğsüne uzanmam için kolunu kaldırdı.

“Joe’da. Anne babası kasaba dışındayken, abisiyle yalnız kaldıklarında bazen onu alıyor. Annesi köpeklerden korktuğu için köpek sahiplenme şansları yok. Elf onlara gitmeye bayılıyor.”

Açtığı boşluğa sokulduğumda başımın tepesini öptü. “Yani... bu gece burada kalabiliyor musun?”

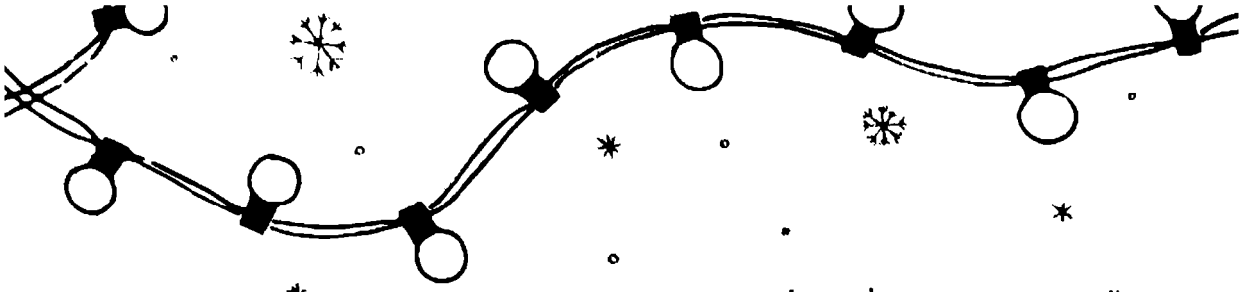
Başıyla onayladı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Şu gerginliğini gidermemiz lazım.”

“Herkesin derdini çözmeye hep bu kadar hevesli misin?” diye takıldım.

“Biraz zor olacak ama senin için katlanırım,” dedi alaycı bir gülümsemeyle, eğilip omzumu öptü. “Clara?”

“Efendim?” dedim, Jack’in adımı söyleyişinin her hâlini seveceğimi fark ettim hemen.

“Tavanda neden martı var?”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Clara

Yapışkan notların yapmaları gereken tek şeyi yapamama konusundaki becerisinin mutlaka bilimsel olarak incelenmesi gerekiyordu.

Sabah ritüelimi gerçekleştirmek üzere Bliss'e giderken yolda karşılaştığım Arthur dizlerime yapışan *Maggie* yazılı kâğıdı çekip almıştı. Gerçi *sabah* demeye de bin şahit isterdi. Daha çok öğleden sonra gibiydi çünkü her kalkma denemem başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Jack'in benim odama açılan özel kapıdan girip çıkması hiç de gizli olmamış gibi görünüyordu. Resepsiyondan geçerken Maggie bana seslenip Jack'e İsa'nın doğumu sahnesi için yapılacak kostüm provasını hatırlatmamı istemişti.

O gayet sakin bir ifadeyle bana bakarken ben ne diyeceğimi şaşırmıştım. Hâlâ şaşkınlığımı atlatamamıştım ki Jack'le çardağın önünde tamamen tesadüf eseri karşılaşmış ve aynı yere yürürken gayet dostane bir sohbet etmiştik.

Popomun hemen yakınındaki o neon sarısı baş belasını Jack'ten önce Arthur'un fark etmesi iyi mi yoksa kötü mü olmuştu, bilmiyordum. Beni nesneleştirmede için teşekkür mü etmem gerekiyordu? Belki. Öte yandan, *Arthur, gözüm üzerinde.*

Noel'de Sonsuz Aşk

Bu lanet yapışkanlı kâğıtlar hareket hâlindeki bir kadının üzerindeki esnek kumaşa tutunabiliyordu ama duvara yapışmaktan acizdi.

Jack'le öğle yemeğimizi yerken kısık sesle konuşuyorduk. Ona doğru eğilmiştim, o da masanın altında ayağını benimkilerin arasına sıkıştırmıştı. En ufak bir dikkat çekmediğimizden ve davranışlarımızın hiç de tuhaf görünmediğinden emindim. Sonuçta burada yaşayan insanlar başkalarının işine burnunu sokmazdı, öyle değil mi? Birbiriyle yakın ilişkiler geliştiren topluluklar için hep öyle söylenmez mi zaten?

Maggie'nin pansiyonuna dönerken cebimdeki kaçak not kâğıdıyla oynuyordum. Jack'e Noel koşusundan önce beni epey meşgul edecek yoğun bir planlama günüm olduğunu söylediğimde tamam demişti. Gerçekten, tek bir soru bile sormamıştı. Demek ki bir şeyler planlıyor olmam onu hiç şaşırtmıyordu.

Odaya geri döndüğüm gibi nevresimleri çamaşır makinesine attıktan sonra hemen Maggie'yi ait olduğu yere geri yapıştırdım.

Çok geçmeden üç neon pembe kâğıt, rüzgârda savrulan yapraklar gibi yere süzülünce şaşırmadım. Sabrımı sonuna kadar zorlasalar da çığlık atmadan onları yerden topladım ve tanıdık el yazımla, aceleyle yazılmış harfleri yakından inceledim.

REKLAM YAP ZİYARETÇİ SAYISINI ARTIR BÜTÇE AYIR

Kendimi *övmek* gibi olmasın ama bence fena gitmiyordum. Hatta belki duvara birkaç şey daha eklemeliydim. Hatta belki de aracıyı kaldırıp doğrudan kıyafetlerimin üzerine falan yapıştırmalıydim.

Her şeyi yeniden duvara yapıştırdım ve hepsi tekrar düşmeden önce dolabın kapağını kapadım. Yoksa internette yapışkan

not kâğıdı endüstrisine karşı nefret kampanyası başlatabilirdim. Buradaki diğer her şey algoritmanın doğru tarafına düşüyordu, tutkuyla yaptığım bir şeyle *benim* de viral olamamam için hiçbir sebep yoktu.

Dolabın yanındaki aynada yansımama baktım ve gözlerimde beliren, daha önce hiç görmediğimi düşündüğüm o hafif ürkütücü ifadeyi görünce bu işi acilen bırakmam gerektiğini anladım. Galiba temiz hava çarpmıştı.

Bilgisayarımı kucağıma alıp e-postamı açtım. Gelen kutusunda, Dove'a yönlendirdiğim birkaç oyuncak kampanyası mesajının cevabı, Matilda Brown kitap etkinliğiyle ilgili gönderilen e-postalar, uzun süredir uğramadığım restoranlardan gelen üç "Sizi özledik" mesajıyla Noel koşusunu haber yapmaları için ikna etmeye çalıştığım yerel haber kanallarıyla başlattığım e-posta zincirlerim vardı.

Bana verdikleri cevapları, belirsiz veya kaçamak olarak nitelendirmek az bile kalırdı. Bu noktaya gelebilmek için birkaç arkadaşımın arkadaşına ricada bulunmak ve bir de üzerine utanmadan LinkedIn'de derin bir araştırma yapmak zorunda kalmıştım.

Bazı kanallar açık açık reddetmişti. Bazıları da yalnızca Davenport hakkında konuşmak istediklerini söylemişti. Fakat bir kanal az da olsa ilgilendiğini gösterip daha iyi bir haber isteme gafletine düşmüştü, ben de onların gelen kutusundaki baş belası kâbus rolünü üstlenmiştim.

Son yanıtlarına baktım: "Teşekkür ederiz, Clara. Biz size döneceğiz."

Yalancılar. Bir kez daha yanıtla tuşuna bastım ve yarının hem koşuyu hem de oyuncak kampanyasını haber yapmaları için tek fırsat olduğunu kibar ama kesin bir dille hatırlatan kısa bir mesaj yazdım. Gönder tuşuna bastıktan sonra bilgisayarı kapayıp yatağın üzerine bıraktım.

Noel'de Sonsuz Aşk

Gözlerim dolabıma kaydı. Notlarla ilgili hayal kırıklığımı bir kenara bırakırsak planımın genel bir özetini gerçekten gözden geçirmem gerekiyordu.

Yere inip dolabın kapağını açtım ve derin nefeslerle sakinleşmeye çalıştım.

Buradaki gerçek anlamda ilk ilerlememi Jack sayesinde gerçekleştirmiştım: İnsanların bana güvenebilmesi için önce beni sevmesi gerekiyordu.

Titizce kurduğum bağlantılar ve önüme çıkan fırsatları değerlendirebilmem sayesinde kasabanın önemli isimleriyle yavaş yavaş samimiyet geliştirmiştım:

Flo. Hayranlık uyandıracak kadar korkutucuydu. Onayını daha fazla isteyemezdim ve bundan sonra her toplantıda onun o güçlü enerjisini taklit etmeye çalışacaktım.

Maggie. Aziz gibiydi ama aynı zamanda aşırı meraklıydı da. Herkese teyzelik ediyordu. Ondan bir şey gizlemek imkânsızdı.

Dove. Bütün dedikodular ondan sorulurdu. Kadınlar hata yapınca bile arkasında dururdu. Kontrolcü annelerin tam tersiydi.

Winnie. Düzen insanıydı.

Mel. Kaosun içinde bile kendi dengesini bulurdu.

Tommy. Kaosun içindeki iyiliği görürdü.

Jack. Kaos sever, hatta ondan beslenirdi. Kaynak: Beni birden fazla kez baştan çıkarmıştı.

Bu insanların benden hoşlandığından emin olmuştum ve sanırım yavaş yavaş güvenilenler arasına giriyordum.

Şu annemin çiçek olayı yolunda giderse Mel ve Winnie'yi listemden silebileceğimi düşünüyordum. Wilhelmina'nın fındıkkıranı da başka bir artıydı. Bayan Celia hattında da işler, tıpkı Dove'un oyuncak kampanyasında olduğu gibi yolunda gidiyordu. Pul defterleriyle Flo'nun ismini çizme yolunda bir adım atmış sayılırdım ama hâlâ uzun bir yolum olduğunu biliyordum. Eğer haber yarın çıkarsa biraz daha yaklaşmış olacak-

tım. Jack ise hâlâ bir soru işaretliydi çünkü sadece sevişmenin yeterli olmadığını düşünüyordum.

Akılalmaz, dudak uçuklatıcı bir sevişmeydi belki, kabul. Ama ismini duvardan indirmem için yeterli değildi. Neyse, onunla daha sonra ilgilenecektim.

Karşımdaki tabloyu bir süre daha izledim. Gerçekten de ip almadığım için pişmandım. Sonra baş ucumdaki çekmeceyi açıp yapışkanlı kâğıtla keçeli kalemi aldım. Üç ayrı yaprağa *Tommy*, *Luke* ve *Arthur* yazıp hepsini sol alt köşeye yapıştırdım.

Arthur'un şu bülten sitesini kullanmayı ona öğretecek birine ihtiyacı vardı. Luke konusunda nereden başlayacağımsa meçhuldü. Site tek bir sayfadan oluşsa da Noel ağacı yetiştiriciliği hakkında hiçbir şey bilmediğim için kendi başıma altından kalkabileceğim bir iş değildi.

Tommy'nin şu veranda sevdası da katıldığım o ilk kasaba toplantısından beri aklımın bir köşesindeydi. Fikirler buldukça bir kenara küçük notlar alıyordum. Bugün komşularının gözünde sunumunu biraz daha cazip hâle getirecek bir taslak hazırlayacak vaktim vardı.

Biliyorum, asıl hedef videoların silinmesi ve benim terfi almamdı ama şimdi burada durmuş, bu karmakarışık tabloya bakarken bunun artık o kadar da önemli olmadığını hissediyordum. Önemli olan bu insanlardı. Onlara zaman ayırıp kendi bilgi ve becerimi paylaşmanın işe yaradığını görmek bana gerçekten iyi geliyordu.

Hatta yaptıklarımın takdir gördüğünü hissediyordum.

Aynı anda iki konuda kararlı olabilirdim: Kasabaya yardım etmek ve terfi almak. Asıl sorun bunlardan birinin burada kalmamı, diğerininse eve geri dönmemi gerektirmesiydi.

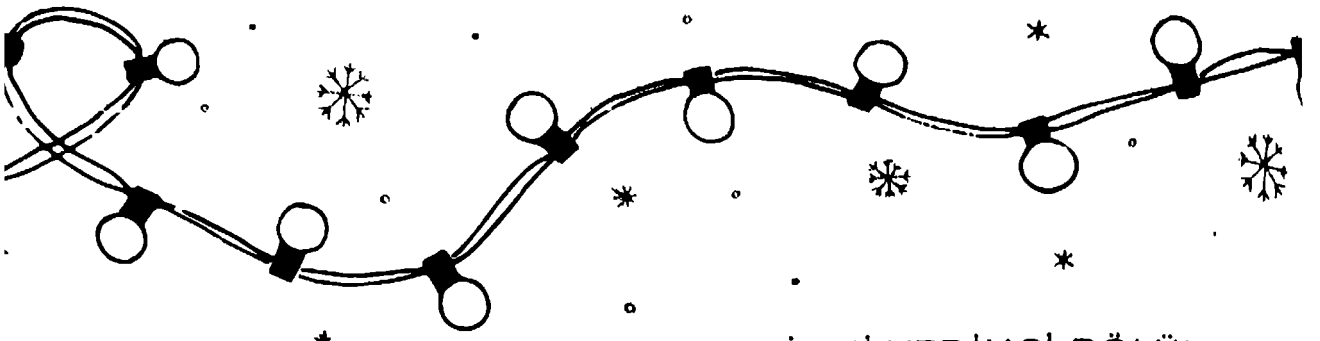
Gelen kutumda biriken okunmamış e-postalara ve elektrikler kesildiği için kaçırdığım toplantıyı hâlâ yeniden planlamamış olmama bakılırsa aklımın başka yerlerde olduğu belliydi. Elbette bazı özet raporlara göz atıp bir iki iş arkadaşşıma yanıt

Noel'de Sonsuz Aşk

verdim ama hepsi geçici çözümlerdi. Hepsi içimi asıl kıpır kıpır eden şeye dönene kadar oyalandığım angaryalardı.

İkisinden birine duyduğum arzunun ağır basmaması için sürekli kendimle mücadele etmem gerekiyordu.

Denge meselesinde pek de iyi olduğum söylenemezdi çünkü şu anda bütün dikkatimi kasabaya yardım etmeye verebiliyordum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Clara

“Ne? Koşmak mı dedin sen?”

“Evet, doğru duydun.”

“Koşmayı biliyor musun ki?”

“Evet Honor, koşmayı biliyorum.”

Kuşkuyla mırıldandı ve yerden göğe kadar haklıydı da, lisedeki beden eğitimi dersinden beri koştuğum falan yoktu. “Yeni şeyler denemene sevindim,” dedi alay eder gibi. “Gerçi bence denemen gereken şey sevişmek olmalıydı ama koşmak da fena değildir herhâlde.”

Kendimi bile şaşırtarak Honor’a Jack’ten bahsetmemiştim. Çünkü nasıl geçtiğini anlatmamı isteyecekti ama benim en ufak bir fikrim yoktu. Bir an sadece *içimizden atsak da kurtulsak* kafasındaydık, bir sonraki an kendimizi çıplak hâlde yatağında bulmuştuk. Bu hâlâ çözülmeyi bekleyen bir muammaydı.

Geçen hafta tek isteğinin birinin önünde eğilmek olduğunu söylese de Honor aslında içten içte gerçek bir romantikti. Derinlerde, ikimiz de Jack’le aramızdaki şeyin uzun sürmeyeceğini biliyorduk. Onun hayatı buradaydı, ben her ne kadar Fraser Falls’ta yaşamak istediğimi söylesem de aslında bunu istemiyordum. Şu an aşk sarhoşu olsam da Jack Kelly’yle bir aşk hikâyesi bana göre değildi.

Noel'de Sonsuz Aşk

“İlham verici bir konuşmaydı, Hon, sağ ol! Hadi ben hazırlanayım artık. Paloma eve geldiğinde benim için ona kocaman sarıl, olur mu? Bir de güzel bir uyku çek.”

Noel Baba koşusu, 1950’lerden beri süregelen bir gelenektir. Aslında Bayan Celia’nın babasıyla Dove’un dedesi arasındaki bir poker oyunu bahsiyle başlamıştı. Ama kasaba halkı Bay Pierce’ı kırmızı beyaz Noel Baba kıyafetiyle kasabanın etrafında üç dört kilometrelik bir turu koşarken izlemek için toplandığında, ertesi yıl bu olay resmî bir etkinliğe dönüşmüştü.

Bir sonraki yıl da oyuncak bağış kampanyasına destek olmak için bağış toplamaya başlamışlardı.

Her yıl 1 Aralık sabahı yapılıyordu. Tek sıkıntısı, sabahın yedisinde gerçekleşmesiydi. Gündüz yapmak hem tehlikeli hem de zahmetliydi. Üstelik 1 Aralık günü hafta içine denk geldiği zaman insanların işe gitmesi gerekiyordu. Bu kadar erken yollara dökülmenin tek iyi yanı, ben hazırlanırken gece vardiyasından dönen Honor’a yol arkadaşı olabilmemdi.

Başlangıç noktası çardaktı. Oradan ana caddeye çıkıp sola dönülüyor, Noel ağacı çiftliğine kadar uzun yoldan gidiyor, sonra da Dove’un hayvan barınağının önünden geçiliyordu. Antikacı dükkânının olduğu yoldan aşağı indikten sonra barın önünden geçerek yine çardağın önünde bitiyordu. Parkur dümdüzdü ve çoğu insan yürümeyi tercih etse de ben bir an önce yatağa geri dönmek istediğim için olabildiğince hızlı koşup ciğerlerim adına daha sonra endişelenmeye karar vermiştim.

Birlikte yürüyüp yürümeyeceğimizi sorduğumda Maggie, düzenli koşuların tüm varoluşuna aykırı olduğunu söylemişti ve açıkçası bu fikre katılmamak elde değildi. Bahçe yolundan yürürken hava hâlâ aydınlanmamıştı. Maggie’nin kızından kalan Noel Baba ceketi ve pantolonunun altına iki kat giysi giymiştim, böylece sıcak kalmayı başarabiliyordum.

Çardağın arkasında, kameralarıyla mikrofonlarını kuran bir haber ekibi gördüm. “İşte geldiler,” diye fısıldadım kendi

kendime. İnsanların bir koşu öncesinde genellikle adrenalin patlaması yaşadığını bilirdim ama kendi yaşadığımı tamamen rahatlamaya bağlıyordum. Fraser Falls'un haber yapılması büyük bir olaydı. "Günaydın!" dedim neşeli bir tonla, sıranın önüne vardığımda. Kendimi hem mutluluktan uçacak kadar hafif hem de yorgunluktan yere devrilecek kadar bitkin hissediyordum. Yaklaşık elli metre ötede, tıbbi yatak sayılmaktan çok bir spa masaj masasına benzeyen yataklı, boş bir sağlık çadırı vardı. Maratonun bitişinde insanların üzerine sardığı o folyolu battaniyelerden biriyle gayet güzel idare edebilirdim.

"Günaydın," dedi masanın arkasındaki uykulu genç. "İşte numaran. Takmana gerek yok, bir işe yaramıyor zaten. Arthur, böyle daha resmî durduğunu söyledi."

"Tamamdır," deyip bağış parasını verdim ve 1313 numarayı aldım. Ne *muhteşem* numara ama. İki kez on üç. İçimdeki Taylor Swift hayranı çılgınlık atıyordu fakat birazcık batıl inançları olan yanım durumdan hiç de memnun değildi. "Şey, teşekkür ederim," dedim. Tanımadığım bir sürü insan vardı, kimseye engel olmamaya karar vererek kalabalığın arkasına geçtim.

"Biliyor musun, kalabalığın sağ tarafında durursan Dove'un oraya çıkan bir kestirme yol var. Oraya gidip kalabalık geçerken tekrar aralarına karışabilirsin."

Jack'in baştan ayağa siyah kıyafeti Cadılar Bayramı havası veriyordu ama başına bir Noel Baba şapkası takmıştı. "Kulağa beni hile yapmaya teşvik ediyormuşsun gibi geliyor."

Bir adım yaklaşınca nefesim kesildi. "Sadece sabahın yedisinde kramp ağrılarıyla mahvolmanı istemiyorum."

"Üst düzey bir atlet gibi görünmediğimi mi ima ediyorsun?" diye sordum.

"Hayır ama Noel Baba pantolonunu ters giydiğini söylemem gerek."

Altıma termal tayt giydiğim için şükrederek kırmızı kadife pantolonun lastikli belini çekiştirdim. Etiketini hemen fark

ettim, olması gereken yerde değildi. “Pantolonumu çıkarmaya mı çalışıyorsun sen, Kelly?”

Jack, ellerini kapüşonlusunun önündeki cebe soktu. “Burada olmaz. Çok fazla insan var. Tabii eğer o tarz şeylerden hoşlanıyorsan bilemem.”

Etrafımızdaki insanların, bütün hafta sonu yaptıklarımızı seyretmesi düşüncesiyle yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Jack’in evinin yanındaki daireler boştu, o da bunu fırsat bilip beni ne kadar yüksek sesle bağıratabileceğini görmeye ant içmişti.

Şu anda aklımı yarışa vermem gerekiyordu ama tek düşünebildiğim dün geceydi. Jack’in elleri saçlarımda, belimdeydi. Beni yavaşça sırtüstü yatırırken kaslarının hareketini parmak uçlarımda hissetmiştim. Özenli dokunuşları hâlâ aklımdaydı. Bir de tertemiz ama bir o kadar da *erkeksi* kokusu.

O kadar dalmıştım ki başlangıç düdüğü çalınca yerimden sıçradım. Bir sürü Noel Baba kostümlü koşucu fırlayıp önümüzden koşturmaya başladı. Ben de ayaklarımı harekete geçirmeye çalıştım ama bedenim ancak üç saniye kadar gecikmeyle tepki verebildi.

İlk otuz saniye kolaydı ve beklediğimden çok daha hızlı ilerliyordum. Belki adrenalinden, belki de iki ay önce gittiğim o tek oturumluk salon bisikleti dersindendi. Jack kalabalığın içinde kırmızı beyaz giymeyen tek kişiydi.

Sol tarafından geçip önümüzdeki koşucuların arasında açılan boşluğa sızarken, “Yolumu kapatıyorsun,” dedim sessizce. Ne kadar süredir koştuğumu bilmiyordum; belki on saniye, belki otuz. Ama ciğerlerim her nefeste biraz daha yanarken o minicik özgüvenimin de kırılmaya başladığını hissedebiliyordum.

Ana caddeden ayrılırken ayağım burkuldu ve bileğimden bir ses geldi. “Ah! Siktir, siktir, siktir, siktir.” Koşucuların arasından ayrılmak için attığım her adımda bileğime yayılan acıyla canımdan can gidiyordu.

“Hey, tuttum seni, hadi gel.” Ben topallaya topallaya ana caddenin kaldırımına yürürken Jack de belimden tutarak ayağımdaki yükü hafifletmek için bütün ağırlığımı destekliyordu. Bizi fark eden koşucular etrafımızdan dolanarak devam ettiler. Hayatımda yaşadığım en büyük rezaletlerden birinin bu olabileceğini düşündüm.

Jack beni bir duvara yaslayıp dizlerinin üzerine çökerek ayağıma baktı. Bacağımyı özenle tutup bileğimi her açıdan inceledi. “Düz yolda koşarken bileğini burkmayı nasıl başardın?”

“Bence bana kötü davranma, ayaklarıma fazla yakınsın.”

“Denemekte özgürsün. Ama emin ol senin benden daha fazla canın yanar.” Alaycı sesinin aksine ayağımyı yere öyle nazikçe bırakmıştı ki şaşırmıştım. “Hadi geri dönelim. Yürüyebilecek misin?”

Yürümeyi denediğim anda acıdan midem bulandı. “Tabii ki.”

Jack başını sallayınca hâlâ kafasında olan Noel Baba şapkasını fark edip çıkardı. “Gerçekten de yalan söylemeyi beceremiyorsun. Seni ben taşıyacağım.”

Normalde direnir, zorla taşınmayı kabul etmezdim ama şu anda yürümekten daha kötü bir şey hayal edemiyordum. Jack hiç zorlanmadan beni kucağına aldı. “Bir zamanlar benim iyi bir yalancı olduğumu sanırdın. Şimdi hâlimize bak.”

“Sus istersen, Clara,” diye homurdandı başını iki yana sallayarak. Onu öpmek istiyordum. Yüzüme bakınca istemsizce gülümsedi.

“Madalyamı almam için beni sırtında taşıyarak parkuru tamamlamayı teklif etmemiş olmanı biraz bencilce bulduğumu söylemeliyim.” Benden kaçamayacağı kadar yakınındayken Jack’i sinirlendirmenin çok daha eğlenceli olduğunu şimdi bir kez daha anlıyordum. “Takım ruhuna ne oldu?”

Kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsun? Madalya falan yok ki.”

“Tamam, o zaman sertifikamı isterim.”

“Ne sertifikası? Bitirene bir şey verilmiyor,” dedi.

“Nasıl yani? İnsanlar bunu niye yapıyor o zaman?”

Bu kadar yakınken kahkahasının göğsünde yarattığı titreşimi hissetmek garipti. Gülüşü içinden taşarken ben de istemsizce gülümsedim. “Hayrına.”

“Ah, doğru.” Bir an ödülü modülü unutmuştum. “Ben de hayır işlerine bayılırım zaten.”

“Bebeğim, illa madalya istiyorsan ben sana yaparım. Ama seni üç kilometre boyunca taşımayacağım.”

Yatak odasının dışında bana “bebeğim” demesiyle bu kadar içimin eriyeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. “Bu sportmenliğini asla unutmayacağım, Kelly.”

“Anlaştık.” Derin bir iç çekti. “Kollarını boynuma dolar mısın lütfen?”

“Neden? Sarılmak mı istiyorsun?”

“Seni düşürmek istemiyorum, Clara.” Dükkânının önüne gelince durdu ve sırtındaki eli gevşemeye başladı. Ben de kollarımı hemen boynuna doladım ve öyle sıkı tuttum ki omzunun üzerinden, yoldan geçen Noel Babaları görebiliyordum.

Pislik herif, anahtarlarını çıkarıp kapıyı açarken kahkahasını tutamadı. Neredeyse onu boğarcasına sıktığım kollarımı biraz gevşeterek yüzünü görebilmek için geri çekildim. “Beni sağlık çadırına götürmüyor musun yani?”

“Arthur’un evden getirdiği ve muhtemelen çamaşır suyuyla bile silinmemiş o masaj masasına mı oturmak istiyorsun gerçekten?”

Başımı iki yana salladım. “Almayayım, teşekkürler.” Dükkânın kapısını arkamızdan kilitledi. “Artık yürümeyi deneyebilirim.”

“İş yerimde düşmeni istemem, sağ ol.” Atölyeden geçip yukarıdaki dairesine çıkan merdiven kapısına doğru yürüdü. “Bacaklarını belime dolaman gerekecek. Merdiven dar, yanlışlıkla duvara falan çarpmanı istemem.”

“Daha beter flört cümleleri de duymuştum.” Kahkahasını bastırmak için derin derin iç çekti. “Sabahları daha da huysuz oluyorsun.”

“Sen de daha sinir bozucusun, pek de farklı sayılmayız.” Jack bacaklarımı bırakıp tekrar sırtımdan tuttu. Ben de hemen beline tutundum. Her şey son derece doğal gerçekleşiyordu ki geçen hafta sonundan sonra nedenini anlamak zor değildi. Derken bütün gerilimi ortadan kaldırmayı başaran o sesi duydum. Tüm sinirim, tüm bastırılmış arzum bir anda eriyip gitti. “Selam, dostum!”

Elf, Jack’in bacaklarına atladı. Bir elim hâlâ Jack’in ensesindeyken geriye yaslanıp onu sevdim. “Hayır, bunu şimdi yapmıyoruz. Sonra seversin. Bileğin birazdan davul gibi olacak.”

Haksız da sayılmazdı.

Jack beni mutfak tezgâhının üzerine indirdi. Bacaklarım hâlâ belinin etrafındaydı, ellerim ensesinde kenetlenmişti ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum. Ellerini kasıklarımın iki yanına koyup yüzüme yaklaştı. Aramızda yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. “Herhangi bir ilaca alerjin var mı?”

Gözlerim dudaklarına kaydı. “Hayır.”

Çenemi nazikçe kavrayıp kaldırdığında bakışlarımız tekrar buluştu. Sonra elini yine tezgâha koydu. “Odaklan, Clara. Bugün bir şey yedin mi?”

Odaklanmamı istiyorsa neden bu kadar yakınımda duruyordu ki? “Kızarmış ekmek yedim.”

“Güzel. Banyodan ağrı kesiciyle iltihap giderici getireceğim. Sakın kıpırdama.”

“Buna söz veremem.” Jack öyle bir baktı ki kalçam olduğu yere mihlandı. Bu adamın etrafındaki insanlarla ilgilenme olayını ne kadar ciddiye aldığını bir anlığına unutmuştum. “Aslında... düşündüm de söz verebilirim.”

Beni usulca öpüp kollarımdan sıyrıldı. “Hemen döneceğim.”

“Doğru düzgün yürüyene kadar burada kalmalısın.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum. Bütün çabasını bana bakmamak için harcıyordu, sağlam ayağımı ovmakla meşguldü. “Tıbbi görüşünüz bu yönde mi, Doktor Bey?”

“Kendine biraz daha dikkat etmeni isteyen birinin görüşü bu.”

“Biliyor musun, odun gibi davranmadığın zamanlarda aslında gayet tatlı birine dönüşüyorsun.”

Jack sonunda yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana döndü. “Hep öyle derler. Kararın ne şimdi?”

“Burada hiç eşyam yok ki.” Ayrıca kalırsam ayrılmanın daha da zor olacağının farkındaydım. “Hem senin de bir işin var. Üstelik iş tanımı, yetişkin bir kadına bakıcılık yapmak olmayan bir iş. Ben gerekirse kendi evimde emekleye emekleye de idare ederim.”

“Emeklemen gerekmiyor, Clara. Burada hiç değilse ben aşağıda olacağım, düşersen falan gürültüyü duyarım.”

Ne kadar da *düşünceli*... “Zaten daha iyi hissetmeye başladım bile. Gerçekten Jack, işinin başından aşkın olduğunu biliyorum. Bir de ben yük olmak istemiyorum.”

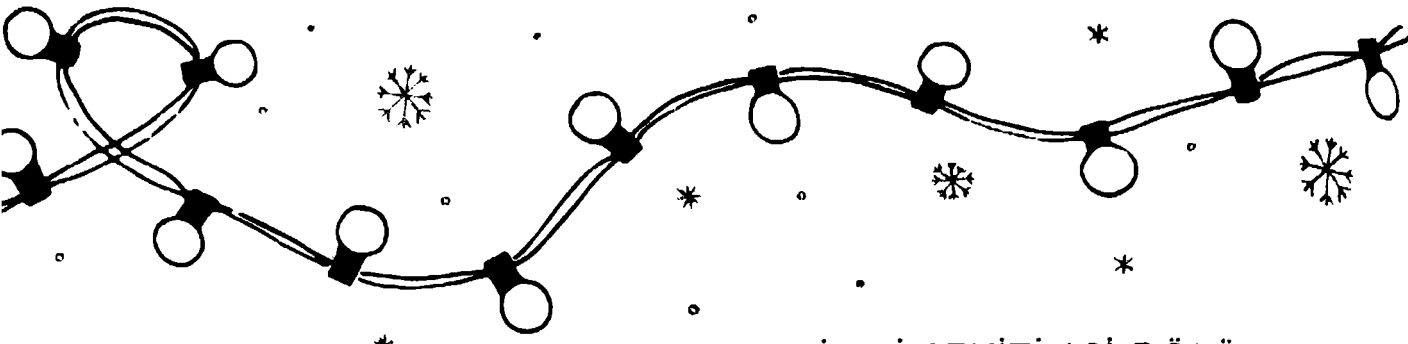
“Sen yük değilsin. Eve döndüğümde birinin burada olmasını seviyorum, Clara. Bırak da ilgileneyim seninle işte. Lütfen.”

Bu işin sonu hiç iyiye varmayacaktı, öyle değil mi? Neyse ki herkes neye bulaştığının farkındaydı. “Peki, öyle olsun ama işin biter bitmez beni Maggie’nin pansiyonuna götürmen gerekecek, iç çamaşırı çekmecemi hunharca karıştırmama asla izin vermem.”

“Bulmamdan korktuğun bir şey mi var?” diye sordu hayretle.

“Orada bulacaklarından *korkman* gerekiyor zaten.”

“Şimdi iyice meraklandım.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

İşe giderken Clara'ya tek bir kural koymuştum: *Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Koltuktan kalkmak yok, ayağını yukarıda tutman gerekiyor.*

Kontrol etmek için yukarı çıktığımda onu mutfakta sıcak çikolata yaparken bulunca sinirlenmem de bu yüzdendi.

Çikolatayı ufak parçalara ayırırken başını kaldırdı, hissettiği suçluluk suratından okunuyordu.

“Açıklayabilirim,” dedi yavaşça.

“Duymak için sabırsızlanıyorum.” Bıçağı doğrama tahtasının yanına bırakıp ellerini havluyla sildi. “En baştan anlat. Sana kıçını o koltuktan kaldırma dediğim andan başla lütfen.”

Tezgâhın etrafından dolaşıp yanına gittim. Ben durunca o da sırtını tezgâha yaslayıp kocaman yeşil gözleriyle bana baktı. Doğrama tahtasını kenara ittim ve kalçasından tutarak onu tezgâhın üstüne kaldırdım. Bacaklarını belime dolarken kollarını da boynuma sardı. İçim biraz olsun rahatlamıştı. “Canım sandığın kadar yanmıyor,” dedi.

Parmaklarımın tersiyle çenesini okşadım. “Çünkü ağrı kesiciler işe yarıyor.”

“Belki de ortalama bir insandan daha hızlı iyileşiyordumdur, bunu hiç düşündün mü?” Üzerime eğilmişti, burnuyla

nazikçe benimkine dokundu. Çok tatlı kokuyordu ve onu deli gibi istiyordum. Kalçasını sıktım, o da tezgâhın kenarına kadar gelip bana iyice sokuldu. Dudaklarımın kenarını öptü. “Yemin ederim ki sandığın kadar kötü değilim.”

Daha fazla oyalanmaya tahammülüm kalmamıştı. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öptüm. Yaralanması, içimde dindiremediğim bir huzursuzluğu alevlendirmişti. Hasta insanların yanında her zaman biraz huzursuz olmuşumdur ama bunda başka bir şey vardı. Onu sürekli gözümün önünde tutmak istiyordum.

Buna *ihtiyacım vardı*; onun canlı olduğunu, nefes aldığını hissetmek istiyordum. Sanırım o da aynı şeyi hissediyordu. Saçlarımı okşamaya başladı, memelerini göğsüme bastırdı. Köprücük kemiğinden öperek kulağına giderken boğazına doğru, “Yatak istirahati böyle bir şey değil,” diye mırıldandım.

“O zaman beni yatağa götür, Jack,” dedi nefesi titrerken.

“Gerçek bir baş belası olduğunu biliyor muydun?” diye fısıldadım kulağına. O an aklım biraz yerine gelmişti. Onu yanlışlıkla incitmek istemiyordum. “Ayağını yukarıda tutman gerekiyor.”

“Peki, o zaman şöyle anlaşalım, ayağımı senin karyolanın başlığına dayayacağım.”

Aklım başımdan gitmişti. Sertçe yutkundum. “*Sikeyim* ya, iyi biri olmaya çalışıyorum ama hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Sen başlattın. Ben sadece güzel bir yılbaşı içeceği yapmak istemiştım.” Alnımı omzuna yasladım. Kulağımın kenarını öptü. Bu, pes ettiğimiz anlamına geliyordu. “Uslu bir kız gibi davranacağım, söz veriyorum.”

Bu sefer onu yavaşça öptüm, o da mutluluktan mırıldanarak karşılık verdi. “Teşekkür ederim.”

Her ne kadar inleyerek itiraz etse de onu tezgâhın üzerinden kaldırıp kanepeye götürmeme karşı koymadı. Belki de ellerim kalçasında olduğundan ve onu yatak odama götürdü-

ğümü sandığındandı. “Bu doktorculuk işini biraz fazla ciddiye alıyorsun. Yürüyebiliyorum ben.”

“Seni taşımayı seviyorum,” diye itiraf ettim.

Aramızda kısa ama yoğun bir sessizlik oldu.

Sonra o sessizlik Dove’un bağıışıyla bozuldu. “Sailor, kapıya vur!”

Sailor kapıyı çarparak içeri daldı. Dove da arkasındaydı. Bizi salonun ortasında görünce eliyle Sailor’ın gözlerini kapadı. Panikle birbirimizden ayrıldık, Clara’nın yanakları hemen kızardı. Kendini can havliyle kanepeye atıp ayağını yastıkların üstüne yerleştirdi. Belki de sandığım kadar kötü incinmemişti.

Dove elini Sailor’ın gözlerinden çekerken, “Affedersiniz, affedersiniz, affedersiniz,” diye tekrarladı. “Sailor sana geçmiş olsun kartı hazırlamıştı da Clara.”

Sailor kartı annesine uzattı, sonra bütün gün kanepenin bir köşesinde uyuyan Elf’in yanına koştu. Küçükken onu eve getirdiğimde hep yaptığı gibi yanına çıkıp kıvrıldı.

Dove’un bakışlarından daha sonra beni fena azarlayacağını anlamamak imkânsızdı. Kabul ediyorum, hak etmiştim. Odayı geçip Clara’ya doğru yürüdü, kartı uzattı, sonra tekrar bana döndü. “Senin şu anda çalışıyor olman gerekmiyor muydu?”

“Senin de çat kapı gelmek yerine önden arayıp haber vermen gerekmiyor muydu?”

Dove, Sailor’ın bizimle ilgilenmediğinden emin olmak için ona göz attıktan sonra bana orta parmağını gösterdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Demek Flo’nun bu akşam haberlere çıkacağını duymak istemiyorsun, öyle mi?”

“Ah, ben istiyorum!” diye bağırdı Clara koltuktan. Benden Flo’ya uğrayıp son durumu öğrenmemi istemişti ama bir bahçe satışından aldıkları antika sarkaçlı saati tamir ettirmek isteyen bir çift yüzünden vaktim olmamıştı.

Dove anlatmaya koyuldu. Clara, Dove’un Noel koşusu, oyuncak bağıışı ve geçtiğimiz günlerde yaptığımız son derece

başarılı Küçük İşletmeler Cumartesi etkinliği hakkında anlattıklarını dinlerken neredeyse ışık saçıyordu. Haberi akşam yedi bülteninde yayımlayacaklarını ve Flo'dan çok etkilenen yapımcının bizimle ilgili bir makale hazırlayacağını söyledi. "Flo havalara uçtu. Seni arıyordu, Clara."

Clara koltuktan fırlayıp karşı sokağa, Bliss'e koşacak gibiydi. "Ayağını dinlendirmen gerekiyor beb—" diyecekken kendimi toparladım. "Yani şey, aslında senin ayağını dinlendirmen gerekiyor, Clara."

İkisi de bana, ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Belki de gerçekten biraz garip davranıyordum. "Sen iyi misin?" diye sordu Dove, maviye çalan kaşını kaldırarak. "Bizim oyuncak bağışıyla ilgili konuşmamız gereken şeyler var, ortadan kaybolmak istersen tam sırası."

"Mükemmel. Zaten yapmam gereken işler var. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenirsiniz."

Clara bana özür diler gibi baktı, onun da Dove'la kasabayla ilgili meseleleri konuşmak istediğini biliyordum. Zaman geçip Clara, Fraser Falls için elini taşın altına daha fazla koydukça ben de planında başka nelerin olduğunu merak etmeye başlamıştım.

Bazı (tatlı) aksaklıklar yaşanmış olsa da bugün uzun zamandır ilk kez gerçekten verimli bir gün geçirmiştik.

Kapım çaldı. Önce Dove, hemen arkasından da Sailor başını uzattı. "Biz kaçıyoruz, iyi akşamlar." Dove bana göz kırptı. Gittiğine sevinmiştim yoksa ben kovacaktım.

Sailor annesinin ses tonundan çok daha ince bir sesle konuştu. "Görüşürüz, Jack amca."

"Görüşürüz, canımın içi. Uğradığın için teşekkür ederim."

Ertesi gün için etrafın yeterince temiz olduğundan emin olduktan sonra kapıları kilitleyip çıktım. Hafta içi, hafta sonu kadar yoğun geçmiyordu ama yine de yılın geri kalanına göre daha hareketliydi. Bazen insanlar daha uygun fiyata kalabilmek için hafta içi birkaç gün izin alıp geliyordu. Hafta sonları ise çoğunlukla çocuklu aileler oluyordu.

Üst kata çıktığımda neyle karşılaşmayı umduğumu bilmiyordum. Clara üç çeşit yemek de hazırlıyor olabilirdi, bir kendin-yap projesine başlamıştı da. Ama bulduğum şey bunların hiçbirisi değildi: Hâlâ yastıkların üstüne uzanmış, kanepeye uyuyordu.

O kadar huzurlu görünüyordu ki... Uzun, koyu kirpikleri, rahatlamış dudakları ve düzenli nefes alışları... Üzerine bir battaniye örtüp ortalıktaki bardakları ve kurabiyeleri topladım.

Pazar akşamları Mr. Worldwide restoranında İtalyan gece-siydi, bu yüzden pizza siparişi verdim. Elf, Clara'nın dizlerinin arkasına yerleşmişti, Dove tam olarak hangi kanal olduğunu söylemediğinden ben de televizyonu tüm haber kanallarını kaydetmesi için ayarladım.

Kendimi Noel sabahı, anne babasının uyanmasını bekleyen bir çocuk gibi hissediyordum. Gözlerim her birkaç saniyede bir, karşımdaki kadının hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etmek için ona kayıyordu.

Çamaşırları yıkamak, dolaptaki son kullanma tarihi geçmiş yiyecekleri ayıklamak gibi sıkıcı işleri bitirdim. Sailor'ın çizimlerini bir araya toplayıp sehpadaki kendi oyuncak taslaklarımın yanına koydum. Bu kez Clara'ya baktığımda sonunda gözleri açılmıştı.

"Günaydın, uykucu." Clara dirseğine yaslanıp etrafına şaşkınlıkla baktı. Elinin üzerinde uyuduğu için yanağında pembe çizgiler vardı, o taraftaki saçları da kabarmıştı. "Pizza ister misin?"

“O kadar derin uyumuşum ki, beni kaçırmama izin verdiğimi bile unutmuşum.” Ağzını eliyle kapayarak esneyip boyununu ve omuzlarını gevşetti. “Pizza mı yaptın?”

“Dışarıdan söyledim.”

Gözlerini kıstı. “Nereden?”

“Paket servis yapan bir yerden. Taze pizzayı başka nereden alabilirim ki?”

Bir kova soğuk suyu yüzüne fırlatmışım gibi irkildi. “Haftalardır buradayım ve burada pizzacı olduğunu şu an mı öğreniyorum gerçekten? Nerede bu pizzacı?”

“Aslında pizzacı sayılmaz. Daha çok dünya lezzetleri yapan bir yer. Mr. Worldwide. Kasabanın çıkışında, Dove’un dükânından yaklaşık bir buçuk kilometre kadar ileride, ahırdan dönüştürülmüş bir mekân. Her gün farklı bir mutfak yapıyorlar ve pazar günleri de İtalyan gecesi.”

“Haritada görmüştüm orayı!” dedi heyecanla. “Ne olduğuna hiç bakmamıştım. Bunca zamandır neler kaçırdığıma inanamıyorum.”

“Ayağın nasıl?” Sanki tamamen iyileştiğini göstermek istermiş gibi havaya kaldırıp hafifçe oynattı. “Vay canına, resmen dans ediyorsun.”

“Alaycılık zekânın en güdük hâlidir, Jack Kelly,” diye söylendi. “O kadar da kötü değil. Biraz tutulmuş gibi ama üzerine basabiliyorum. Yani artık pansiyona dönebilir ve seni rahat bırakabilirim.”

Onun gitmesi fikrinin neden bu kadar canımı sıktığını bilmiyorum. “Pansiyonda pizza da evcil hayvan da yok... Kendi pizzanı almak için Mr. Worldwide’a gidecek araban da yok, o yüzden en mantıklısı burada kalman bence.”

“Pizzayı ve köpeğini rüşvet olarak mı kullanıyorsun?” derken sesinde hafif bir alay vardı.

“Galiba. İşe yarıyor mu bari?” Gerçekten işe yaramasını istiyordum.

“Kesinlikle yarıyor. Uygun koşullar sağlandığında beni kaçırmak zor olmazdı.”

Masadan pizza kutularını almaya kalkarken güldüm. “Bir kenara yazdım.”

“Dove’la Sailor’ın ziyareti hoş oldu ama değil mi?” diye sordu onay beklercesine.

“Evet. Dove seni gerçekten çok seviyor.”

Genellikle özgüvenli olan Clara’nın en çekingen hâllerinden biriydi. Şekerlemenin etkisiyle yanakları kızarmıştı ama o kızılığın bir parçası sanırım arkadaşlık kurmanın verdiği heyecandan geliyordu.

“Beni kandırdığın pizza nerede?”

Kasaba bülteni saat altı buçukta geldi. Bu akşam Flo’nun hangi kanalda çıkacağını bildiriyordu. Clara yanımda heyecandan yerinde duramıyor, resmen koltukta zıplayıp duruyordu.

Belli ki Clara da benim gibi Flo’nun o on beş dakikalık yayını Davenport’a bir kez daha sallamak için kullanmış olabileceğini hesaba katmamıştı. Hafta sonu izlenme sayılarındaki artışa bakılırsa Flo’nun yeni bir video paylaşmamış olmasına şaşırmıştım doğrusu.

Davenport’a laf edilmesine karşı değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım. Ama Clara’nın üzülmesine karşıydım ve bu da beni epey zor bir duruma sokuyordu.

“Baksana, istersen şimdi izlemeyelim. Yarın Flo’yla beraber izleriz. Hem bizim canlı tepkilerimizi de görmüş olur. Şimdi bir film açabiliriz mesela.”

Clara başını çevirip kaşlarını çatı. “Ciddi misin sen?”

Evet, ciddiydim. Aslında amacım önce Tommy’nin izleyip Clara’yı üzecek bir şey olup olmadığını bana haber vermesiydi. “Çok hoşuna giderdi. Gösterişi sever. Bizim ilk kez izlerken

Noel'de Sonsuz Aşk

nasıl şaşırdığımızı, nasıl sevindiğimizi görürse mutluluktan havalara uçar.”

Alt dudaklarını ısırdı. O kadar uzun süre düşündü ki hafiften terlemeye başlamıştı. “Onu benden daha iyi tanıyorsun, eğer hoşuna gideceğini düşünüyorsan... o zaman olur herhâlde. Ne izlemek istiyorsun?”

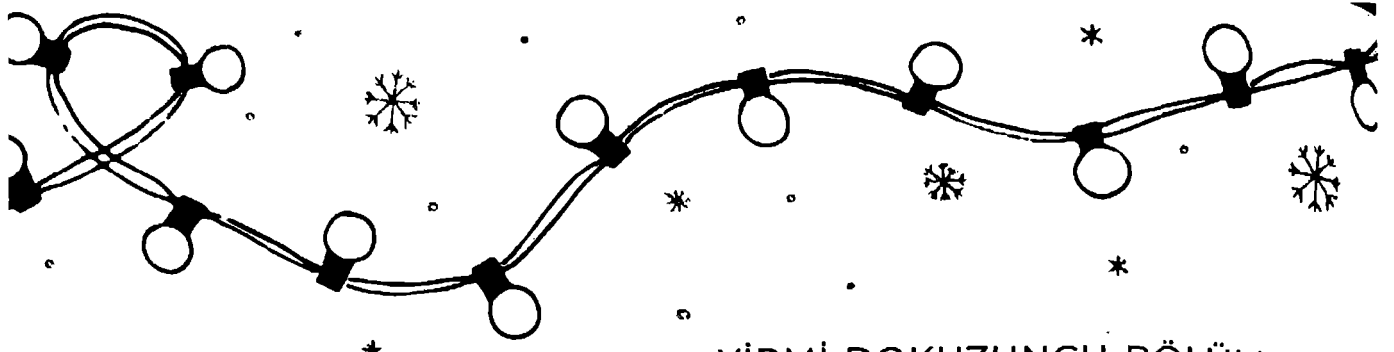
Ensemi ovuşturdu. “Sen seç.”

“Kutup Ekspresi?”

“En korkunç Noel filmi. Mükemmel.”

Filmin beşinci dakikasında alarmım çaldı; Clara’ya ağrı kesici verme vakti gelmişti. Artık canının yanmadığını söylese de ilaç işe yaradığı için böyle hissettiğini söyleyerek itiraz ettim.

On dakika sonra başı omzuma düştü, uyuyakalmıştı. İçimden bir ses bu anın tadını çıkarmamı söylüyordu. Zira çok uzun sürmeyeceğini biliyordum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Clara

Sanırım küçük koşu sakatlıklarını biraz daha sık yaşamaya başlasam fena olmazdı.

Görünüşe bakılırsa on yıllık yalnızlık ve kendi kendine yetme hâinden sonra biraz ilgi görmekten gerçekten hoşlanmıştım. Özellikle de aslında pek acı çekmiyorken.

Hafif şişmiş bileğimin fotoğrafını Honor'a gönderip acile gitmemin gerekli olup olmadığını sorduğumda, artık büyümemi söyleyerek başlayan bir sesli mesajla karşılık vermişti. En yakın arkadaşının hemşire olması hem lütuf hem de ceza gibiydi.

Neyse ki Jack'in, Honor'ın hasta bakıcılığıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Yüzünü boynumla saçlarımın arasına gömmüştü; sol kolu başımın altına uzanmış, göğsümün üzerinden geçiyordu, eli de sağ memenin hemen altındaydı. Sağ eliyle bacağı tutmuştu, sağ bacağı da bacaklarımın arasındaydı.

Ben kurtulmaya çalıştıkça daha çok birbirimize dolanıyorduk. Dudakları boynuma değdi, parmakları hafif bir dokunuşla bacağımda gezindi. Ağzı hassas tenime değdiği an sırtım da istemsizce gerildi, kalçasını benimkine bastırduğunda kulağımın hemen yanında derinden gelen bir inilti duydum.

"Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın," dedim ben de.

Noel'de Sonsuz Aşk

Omzumdan öperek, “Eşyalarını almak için pansiyona uğrayabilirim,” dedi. “Çekmecene dalıp sana temiz bir şeyler bulurum. Zaten salı günleri saat ona kadar dükkânı açmıyorum, dokuz gibi teslimat ve sipariş işlerim oluyor.”

“Ben de seninle geliyorum. İşimi şansa bırakamam.”

Onu görmeme bile gerek yoktu, yüzündeki suçlu ifadeyi hissedebiliyordum. “Doğru,” dedi. “Hemen mi gidelim? Dö-nüşte de kahvaltı ederiz.”

“Flo’yla Bliss’te sabah haberlerini izleyebiliriz!”

Uzun süre yalnız yaşadıktan sonra sabahı biriyle birlikte geçirmek tuhaf gelmişti. Beş dakika daha kalkacağımızı söyleyip birbirimizi yatağa geri çektikten sonra sonunda pansiyona doğru yola çıktık.

Sabahları bir erkekle aynı evde yaşama fikrine alışabilirdim ama iç çamaşırı giymeden dolaşmaya asla alışamayacaktım. Dünkü Noel Baba kostümümle beraber iç çamaşırlarım da Jack’in verdiği bez çantanın içindeydi. Polar taytımın altında çıplak tenimi hissedip tiksinnemeye çalışarak yürüyordum. “Yüzün neden öyle?” diye sordu.

Yürürken taytın yukarı toplanmasını engellemeye çalışarak, “Genetik şanssızlık,” dedim.

Jack gözlerini devirdi. “İfadenden bahsediyorum, Clara.”

“Şu an içimde hiçbir şey yok ve bu polar kumaşı tenimde hissetmek tam bir kâbus. Gidebilir miyiz artık?” Elindeki kahve kupasını kapıp bir yudum aldım. Hemen homurdanmaya başladı. Kupayı elimden alıp masaya koydu, sonra anahtarlarını alıp kapıyı gösterdi.

“Seni arka yoldan götüreceğim.”

Omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak baktım. “Hiç değilse önce beni yemeğe çıkarsaydın bari.”

“İnanılmazsın,” dedi ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. “Seni Maggie’nin pansiyonuna arka

yoldan götüreceğim, hem diğer ziyaretçilerin önünde bu yürüyüşünü sergilemek zorunda kalmazsın.”

Ne tür bir yürüyüş yaptığımı göremesem de hissedebiliyordum. “Suçu bileğime atıyorum.”

“Bileğin bugün gayet iyi,” dedi kamyonete binerken. “Esas sorun tayt değil, içine dolan tüyler.”

“Yani hiçbir sorunum olmadığını biliyor ve sadece senin evinde olmamı istiyorsun, öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Sende sorun çok, mesela moda zevkin. Ama ayağın gayet iyi.”

Jack’e bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğum mesaj hâlâ teslim edilmiş ama okunmamış olarak görünüyordu. Muhtemelen biraz azar işiteceğimi bile bile yine de aşağı indim. İçeriden makine sesi gelmediğini duyunca kapıyı tıklattım.

Jack, başını ellerinin arasına almış, dizüstü bilgisayarının önünde oturuyordu. Temkinli bir tavırla yaklaşıp “Hey,” dedim. “Ne oldu?”

Ne olur cevabı Davenport olmasın.

“Bir şey yok. Sadece bir işletmeyi nasıl yöneteceğimi bilmiyorum.” Bir sandalye çekip yanına oturdum. “Bu yüzden de herkes hayal kırıklığına uğruyor.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Jack’in dudakları gerildi. “Sorun değil. Ben hallederim. Sadece şu Holly siparişlerinde biraz gerideyim ve muhtemelen Flo yayında bahsettiği için dün gece bir sürü yeni sipariş geldi.”

Bu sabah Bliss’te birlikte izleyelim dediğimizde Flo meşgul olduğunu söyleyince yayını onunla izleyememiştik. Bu yüzden de Jack’in evinde birlikte izlemiş ve Flo konuyu bir şekilde Holly bebeğe getirince ikimiz de kahkahalara boğulmuştuk.

Pazarlama konusunda gerçekten yetenekliydi. “Tamam, daha vaktin var. Şöyle yapabilirsin...”

“Gönderim tarihini değiştirmeyi unutmuşum. İnsanlar, bebeklerin 23 Aralık’tan önce ellerine ulaşacağını sanıyor.”

Durum çok iyi olmasa da korkunç da değildi. “O günden önce hepsini yetiştirecek kadar stok var mı?”

“Yarısından fazla var. Belki de dörtte üçü. Tedarikçim benim için acil bir sipariş çıkarabilir belki ama o da iki haftaya gelir, kutuların yetişeceğini sanmıyorum. O kısmı Melissa’yla Winnie ayarlıyor ve bu ay başka bir teslimat beklediklerini sanmıyorum.”

“Jack, inan bana, bu kimseyi mağdur ettiğin anlamına gelmiyor. Ufak bir aksaklık oldu sadece. Bunu çözeceğiz, hem de hiç zorlanmadan. Bana bir dakika ver de seçenekleri düşüneyim.”

Bir yanım bana karışma demesini bekliyordu ama Jack dikkatle beni izliyordu. “İlk seçenek şu: Tam olarak kaç siparişi yetiştirebileceğini netleştiririz. O sayının üzerindeki herkese e-posta gönderip bir karışıklık olduğunu ve siparişlerini söylenen tarihten önce alamayacaklarını söyleriz.

“İyi yanı şu ki stokların hazır. Geriye sadece monte edip göndermek kalıyor ve ben de o konuda sana yardım edebilirim. Kötü yanıysa memnuniyetsiz müşterilerden kötü yorumlar alabilirsin. Bir de şunu düşün, herkes tatil yapmayacak ve bazı müşteriler de biraz indirimle ya da küçük bir hediyeyle gecikmiş teslimatı kabul edebilir.”

“Artık yorumları umursamıyorum bile,” dedi yenilgiyi kabullenmiş gibi. “Kendi başıma böyle bir dert açtığıma inanmıyorum. Neden gerçekten ne yaptığını bilen birinin başına gelmedi ki bu?”

Bu sözler, Jack’in Davenport’la kuracağı gerçek bir ortaklığın, hayatındaki yükü ne kadar hafifletebileceğini hatırlatmıştı. Gerçek bir ortaklık... Ona ilk sunulanın çok ötesinde bir şey. “Bu yüzden mi başka oyuncak yapmadın?” diye sordum.

Hüzünle gülümsedi. “Sehpanın çekmecesinde bardak altlığı ararken çizimlerini görmüştüm.”

“Bu iş benim boyumu aştı, Clara. Başta eğlenceli bir fikir gibi gelmişti ama giderek kaçamadığım bir strese dönüştü.”

Başından beri dilimin ucunda olan soruyu sordum. “Peki, neden diğerleri sana yardım etmiyor? Sözüm ona ortak bir proje bu ama yükün çoğu senin sırtında. Bir kere kutu tasarlayıp kenara çekilmek; tekrarlayan siparişlerle, müşterilerle uğraşmak, stokları yönetmek, bütün o montaj ve gönderim işlerini yürütmekle aynı şey değil.”

Jack söylediklerime ne şaşırmış ne de alınmış görünüyordu. Sanki ben, onun zaten kendi kendine düşündüğü şeyleri dile getirmişim gibi bakıyordu. “Diğer seçeneklerim neler?”

“Diğer seçeneğin dişini sıkıp işleri bitirmek.”

“Kutuları bulabileceğimden emin değilim,” dedi.

“O kısmı ben hallederim. Melissa ile Winnie’nin tedarikçisi acil sipariş çıkaramıyorsa bunu yapabilecek birini bulurum.”

“Davenport’un fabrikasını kullanmak istemiyorum,” dedi aceleyle.

Bunun için onu suçlayamazdım. Taşıdığı potansiyelin ve tek başına üstlendiği yükün altında ezildiğini görmek, şirketime karşı uzun zamandır bastırdığım öfkeyi yeniden kabartmıştı.

Hem zaten beni de yarı yolda bırakmışlardı.

“Gerek olmayacak. Şimdi hangi seçeneği seçiyoruz? Bir mi, iki mi?”

Jack başparmağının kenarını dişlemiş, derin derin düşünüyordu. “*Biz* deyip duruyorsun ama senden yardım beklemiyorum.”

“Bana susmamı da söylüyorsun ama onu da hiç beklemiyorsun. Yardım etmek istiyorum, Jack. İzin ver de bunu kanıtlayayım.”

“Peki.” Minicik bir kelimeydi ama ben çok büyük bir ödül kazanmış gibi hissediyordum. Kollarını uyuşuk bir rahatlıkla

yukarı doğru esneterek ayağa kalkıp önümde durdu. “İkinci seçenek de... Eğer elimden geliyorsa kimseyi yarı yolda bırakmak istemiyorum.”

“Sana inanıyorum, Jack. Ben bir kahve koyayım, sen de sonra bana bebeğin parçalarını nasıl birleştirdiğini gösterirsin. Ben de hemen başlarım, olur mu?” Yanağıma hafifçe bir öpücük kondurdu. Sözcüklere dökemediği ne varsa o öpücükle anlattı, bu da bana fazlasıyla yetmişti. “Birazdan dönerim.”

Jack'in bütün bu karmaşayı başlatan bebek üzerinde çalışmama izin vermesinin ne kadar büyük bir şey olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Bu artık bana kesinlikle güvendiği anlamına geliyordu, öyle değil mi?

Jack, karşı duvardaki dolaba gitti. Karton kutuları tek tek çıkarıp arkamızdaki yere koymaya başladı.

“Not almak ister misin?” diye sordu.

“İzlemek yeterli olur. Bana nasıl yapıldığını göster, patron.”

Patron demem üzerine göz devirip homurdandı. Kutulardan ilkinin gösterdi. “Bunlar bebekler. Şurada da elbiselerle saç kurdeleleri var. Şurası kitaplarla aksesuarlar ve bunlar da kutu etiketleri.” Ben de onunla kutudan kutuya gezdim.

Bir bebek aldı, elbisesini giydirdi. Ardından pembe kurdele makarasından ufak bir parça kesip bebeğin saçına bağladı. Sonra kutuyu açıp bebeğin dayandığı kartonu dışarı çekti. Jack bebeği yerine yerleştirip oyuncaklarını da yanına dizdi. Sonra da şu burgulu plastik bağlar vardı. Bir şeyi kutudan çıkarmaya çalışırken en çok onlarla uğraşmaktan nefret ederdim. Demek ki kutularken de en sıkıcı kısım buydu. Birkaç dakika sonra her şeyi yerleştirip şeffaf kapağı kapadı.

“Kitapları kutuya sığdırmaya çalışırken mutlaka zarar görüyorlar. O yüzden balonlu naylona sarıyorum. Sonra hepsi kargo kutusuna gidiyor.”

“Tamamdır, anladım,” dedim ama aklım çoktan uyguladığı sistemdeki açıkları saptamaya başlamıştı bile. “Bunları hep tek tek mi yapıyorsun?”

Başıyla onayladı. “Genelde tek başıma oluyorum.”

En masum hâlimle, “Peki, ben müdahale edebilir miyim?” dedim.

Gözlerini devirip belime sarıldı. “İstesem de sana engel olabilir miyim ki?”

“Hayır. Bu süreci hızlandırmamız lazım. Kurdelenin ucu toplu kesilebilir. Sonra uçlarını hafifçe dağlamak gerekiyor ki püskül püskül olmasınlar. Aksesuarlar birbirine karışmış, her parçayı ararken zaman kaybediyorsun. Onları ayrı ayrı kutulara koyacağım.” Başını sallayarak beni onaylaması cesaret vericiydi. “Kitaplarda ise tam tersini yapacağım. Hepsini bir araya toplayıp balonlu zarflara koyacağım, sen de içlerinden birini alıp geçeceksin.”

“Bunu nasıl düşünemedim?” dedi.

“Bugünü bir atlatalım da bence sonra bebekleri de Flo’nun dikiş kulübüne bırakmalısın. Kurdeleleri ve elbiseleri onlar ekleyip sana yollasınlar. Hem senin işin hafifler hem de elbise dikmeyi bilen insanlar da bir şeyler yapmış olur.”

“Olabilir,” dedi yanağıma bir öpücük kondururken.

Hiç yoktan iyiydi. “Ben bebeği giydireyim. Sen de kurdeleleri kesip uçlarını dağlar mısın?”

Başıyla onayladı ve birlikte sessiz ama üretken bir ritim yakaladık. Elbisenin baş kısmındaki açıklık biraz dardı, bebeğe giydirmek hiç de kolay değildi. Her seferinde o mükemmel kahverengi buklelerin üzerinden elbiseyi çekerken, sanki saçlarını bozacakmışım gibi içim cız ediyordu. Jack’in bunu Flo’ya hiç söyleyip söylemediğini merak ettim.

O, bebeğin saçına kurdeleleri bağlarken ben de aksesuarları ayırmaya geçtim. Çiçekçi için çiçekler, Flo için bir pasta dilimi, Celia için kitap, Wilhelmina için mikrofon, Dove için tavşan, Jack için de çekiç vardı. Kutudan çıkan hikâyelerin her biri, onlardan biriyle yaşanan bir macerayı anlatıyordu. “Bu maceraları senin yazdığını unutmuştum.”

“Hımm,” diye mırıldandı. “Bu kadar çok insanın alacağını bilseydim biraz daha uğraşırdım. Sailor’a hediye ettiğim hikâyeyi yazarken yeterli gelmişlerdi ama para verip alanlar için o kadar yeterli olmayabilir. En azından kısalar, bu da onları biraz olsun kurtarıyor.”

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. “Kendine ne kadar haksızlık ettiğinin farkında mısın? Kendi tasarladığı oyuncak için çocuk hikâyeleri yazan kaç kişi var ki?”

Alnıma bir öpücük kondurdu, dudakları yüzüme iyice yaklaşmıştı. Çenem yukarı kalkarken beni doğru düzgün öpmesini umuyordum. “Davenport onlardan biri değil,” diye fısıldadı. “Yapay zekâ kullanıyorlar.”

Gün ilerledikçe dışarıdaki gökyüzü de kararmaya başladı. Jack’le beraber kendi küçük montaj hattımızda güzel bir ritim tutturmuştuk. Paket bağlarını bükme işini başta sırayla yaptıysak da Jack’in benim iki katımda bir hızla yaptığını görünce görev kendiliğinden ona kalmıştı. Ben de sevkiyat evraklarını ayarlayıp organize etmekle ilgilenmiştim. Dağıtımda geçirdiğim o bir yılda tam da bunun provasını yapmıştım.

Tamamlanmış bebek kutuları yanımızda dağ gibi yığıldıkça içimde tatlı bir coşku kabardı. Sipariş evrakları yavaş yavaş azalıyor, ben de heyecandan yerimde duramaz hâle geliyordum.

Jack’in omuzlarındaki gerginliğin yok olup gittiğini görmek bile başlı başına bir rahatlama sebebiydi. Derken elimizde ne bebek kaldı ne kutu, ne oyuncak ne de zarf. Sürecin kendiliğinden durduğu bir an yaşandı ve midemin şimdiye dek çıkardığı en gürültülü ses de ona eşlik etti.

Jack masaya yaslandı ve bir elini bana uzattı. Parmaklarını benimkine geçirdikten sonra beni, bacaklarının arasındaki boşluğa çekti. Söylemediği bir sürü şey vardı ama kollarını belime dolayıp alnını omzuma yaslaması her şeyi anlamama yetmişti.

“Miden resmen çığlık atıyor,” diye fısıldadı. “Ne yemek istersin?”

Karnımdan yükselen utanç verici gürültüyü duymazdan gelerek, “Yarın gönderebilmen için önce şu gönderi etiketlerini bitirelim,” dedim.

“Karnını doyurduktan sonra.”

“İşte şimdi bana patronluk taslıyorsun.” Jack başını kaldırdı, ellerini kalçama indirdi ve beni kendine çekti. “Ayrıca elin hiç rahat durmuyor.”

“Sen de açsın.” Dolabındaki her şeyi ve yirmi mil çapında sevdiği tüm paket servisleri birbiri ardına sıraladı. “Ne istiyorsun?”

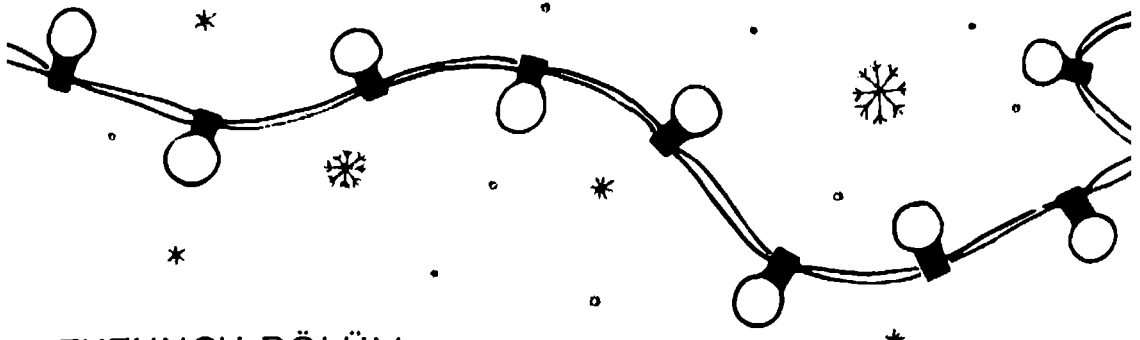
“Marketin sıcak tezgâhında barbekülü domuz eti sandviçi oluyor. Ne dersin? Sen işlerini hallederken ben gidip alırım. Hem Elf’i de gezdirmiş olurum.” İtiraz edecek gibi olsa da sanırım yemeği o almaya giderse geri kalan işi benim halledeceğimi fark etti. “Ve evet, yürüyebilirim.”

Gözlerini devirdi. “Cüzdanımı al.”

Güçlü, bağımsız ve kendi kazancıyla geçinen bir kadın olabilirdim ama bedava yemek bedava yemekti. “Seni soyup soğana çevirmeyeceğime fazla güveniyorsun.”

“Cüzdanımda çalacak bir şey olduğu konusunda fazla iyim-sersin,” derken gülüyordu.

Alnıma bir öpücük kondurdu, sonra popoma hafifçe vurdu. Bunu artık çıkmam gerektiği yönünde bir işaret olarak algıladım. Bu öğleden sonra neler başardığımızı düşündükçe gülümsememe engel olamıyordum. Şimdiye kadar başardıklarımı düşündükçe gülümsemem daha da genişliyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Clara

Jack'in telefonu bu sabah beni dördüncü kez uyandırmıştı ve artık onu duvara fırlatmaya fazlasıyla hazırdım.

Bir toplulukta nasıl bu kadar çok sorun olabilirdi? Sanırım Jack'in ziyaretlerinden hoşlanıyorlardı. Bunu ona çaktırmıyordum tabii çünkü ihtiyaç duyulmayı ve kendisine güvenilmesini âdeta bir gurur nişanı gibi görüyordu.

Daha yataktan bile çıkmamışken çözülecek sorunlarla dolu bir programı vardı. Gerçekten de benden fazla mesai yapıyordu ama sorunları çözmek esas benim görevimdi.

Telefonların biraz sustuğunu sanmıştım fakat şimdi benim onları duymadığımı fark ediyordum.

Okulun çatısına bir kuşun sıkıştığını düşünen Wilhelmina'yla yaptığı telefon görüşmesini bitirince telefonu sessize aldı. Bunu üç arama önce yapamaz mıydı? Ah şu erkekler...

"Üzgünüm," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Artık tekrar uykuya dalma ihtimalim kalmadığına göre kendi gününe başlayabilirdim. Kollarından kurtulmaya çalıştım ama şu parmak kilitleme numarası gibiydi; ne kadar sert çekersen işler o kadar kötüleşiyordu. Kaçmaya çalıştıkça Jack beni daha sıkı sarıyordu.

Farklı bir taktik denedim: Yüzümü ona döndüm ve onu sırtüstü çevirmeye çalıştım. Birlikte yuvarlanınca yüzüm göğüs kıllarına gömülmüştü ama yine de bu pozisyon, tutuşundan sıyrılmamı biraz olsun kolaylaştırmıştı.

Gözleri tekrar kapanmış hâlde kollarını bana doğru uzatarak, “Hayır,” diye homurdandı.

Ellerinden kaçmaya çalışırken, “Kalkmam ve telefonunu klozete atmam gerekiyor,” dedim. Konuşmanın hata olduğu en başından belliydi çünkü bir kolumu ve bir bacağımı yakalayıp beni kendine doğru çekmeyi başardı. “Tanrım, ne yapışkansın.”

Gözleri yavaşça aralanırken, “Hayır,” diye homurdandı tekrar. Köprücük kemiğimi öpüp beni üzerine doğru çekti. Bacaklarım sızlıyordu çünkü dün gece tam da bu pozisyonda, normalde dayanabileceğimden çok daha uzun bir süre kalmıştım. Üstte olmaya ne dizlerim ne de nefesim yeterdi ama dün gece hayatımın performansını sergilemişim. “Biraz daha yat.”

“Açım.”

Kısık bir sesle, “Sana kahvaltı hazırlarım. Ama buzdolabında hiçbir şey yok, markete gitmem lazım,” dedi. Gözlerini ovuşturdu. “Ne yemek istersin?”

“*Sen* ne yemek istersin?” diye sordum ama aslında sadece zaman kazanmaya çalışıyordum çünkü bir cevabım yoktu. Mutfak bana ilham verir diye düşünmüştüm.

“Senin a–” Hızla ağzını kapadım.

“Kahvaltı için diyorum!”

Jack konuşabilmek için elimi çekti. “Bence cevabı biliyorsun.”

Birlikte çıplak olduğun bir erkeğin karşısında utanmanın mümkün olmayacağını zannederdim ama pekâlâ utanıyordum. Göğsüme bastırdığım yorganla doğrulup oturdum. Çıkardığı o derin inilti karnımda bir sürü kelebeğin kanatlanmasına yol açtı. “Ben bir tane *pain au chocolat* ve de şöyle ağzıma layık bir kahve rica edeceğim.”

Jack ellerini bacaklarımın ön kısmına bastırıp sıktı. “Tamamdır. Ama ben dönene kadar hiç kıpırdamadan, tamamen çıplak hâlde burada kalacaksın. Anlaştık mı?”

“Sanırım halledebilirim,” diye karşılık verdim. Üzerinden kalkarken yorganı da beraberimde götürüp tekrar uzandım. O da bacaklarını yataktan aşağı salıp üzerine bir basketbol şortu çekti ve banyoya gitti.

Onun gitmesi daha iyiydi çünkü bu sayede şahin gözlü Flo, Jack’in dükkânından, yüzümde “çok güzel seviştin” diye bağırarak o ışıltıyla çıktığımı görüp bana hesap soramayacaktı.

Son birkaç günü çoğunlukla burada, Jack’le takılarak geçirmiştim ve bu da Dove’un beni hazırlıklı olmam konusunda uyardığı o meraklı sorulardan büyük ölçüde kaçabildiğim anlamına geliyordu. İnsanların bunu nereden bileceğini sormamıştım ama muhtemelen kendine güvenilmeyeceğini bildiği için böyleydi.

Sürekli Jack’le oyalanmayı bırakıp artık planıma geri dönmem gerektiğini biliyordum. Küçük İşletmeler Cumartesi’nin başarısı ve Noel koşusu haberi, bana sanki biraz yavaşlayabilmişim gibi sahte bir rahatlık vermişti ama bu aldatıcıydı.

Flo videoları hâlâ kaldırmamıştı ve benim terfi meselem de hâlâ havuç misali önümde sallandırılıyordu. Artık havucu sevip sevmediğimden bile emin değildim.

Yatağın yanındaki komodinde titreyen cep telefonu, daldığım o minicik şekerlemeden beni uyandırmış ve benim telefonum olduğunu anlamadan önce içimde bir öfke yükselmesine sebep olmuştu. Ekranın en üstünde kocaman harflerle Jack’in adı yazıyordu. “Selam.”

“Selam.” Sesi alçak ve sakindi. “Kötü niyetli yorumları şikâyet etme hakkında bir şey biliyor musun?”

Yatağın başlığına yaslanıp yorganı kollarımın altına sıkıştırdım. “Yani kaldırılmalarını sağlamak gibi mi?”

“Aynen.”

“Biraz biliyorum. Ama bunu benden çok daha iyi bilen insanlar da tanıyorum. Neden? Ne oldu?”

Arka planda bir telaş sürüp gidiyor, ağlayan bir kadının soluk sesi geliyordu. “Sanırım yardımına ihtiyacım var, Clara. Giyinip hemen pastaneye gelebilir misin?”

“İki dakika içinde oradayım.”

Atölyenin içinden geçerek dükkâna girdiğimde kasadaki Nancy’nin yanından geçerken utançtan kızarmamaya çalıştım. Montuma biraz daha sıkı sarılıp Flo’nun Tatlı Köşesi’ne gitmek üzere karşıya geçmeden önce etrafa göz gezdirdim.

Flo masalardan birine oturmuştu. Önünde küçük bir mendil yığını vardı. Jack, dirseklerini dizlerine dayamış, fısıldayarak ona bir şeyler anlatıyordu. Sıradaki birkaç müşteri olup biteni izliyordu, en az benim kadar şaşkın olmalılardı.

Yanlarına yaklaştım ve Flo beni görür görmez tekrar ağlamaya başladı

“Aman Tanrım, yine ne yaptım?” diye sordum ikisinin yanına eğilirken.

Flo bir mendile burnunu sildi. “Sen değil, *o* yaptı.”

Kısacık bir an durup düşündüm. Jack’in kötü kalpli eski sevgilisinin çıkageldiği sahne bu olabilir miydi? Gerçi böyle biri olup olmadığını bile bilmiyordum ama ortamdaki dramatik havaya en çok bu yakışırdı. Tam o sırada Jack sessizce *oyuncak bebek* dedi ve Jack Kelly için kapışacağıma dair kurduğum tüm o saçma hayaller bir anda dağılıp gitti.

Onun için gerçekten savaşırmıydım sorusunu tetikleyen yeni düşünceler zihnimde belirse de hepsini bir kenara itip kendimi önümde süregiden felakete odaklanmaya zorladım. “Her ne olduysa elbette çözmeye yardımcı olurum ama nereden başlayacağımı bilmem gerek.”

İkisine de çaresizlik içinde baktım. Jack ayağa kalkıp yerini bana verdi. Yandaki masadan bir sandalye çekip Flo'yla aramıza oturdu. Telefonunun kilidini açıp avucuma bıraktı.

Ekranda gördüğüm yorum yüzünden gözlerimin yerinden fırlayacak gibi olduğunu hissettim. Flo'nun Tatlı Köşesi hakkında okuduğum en acımasız yorumdu bu. Üstelik pastaneyle hiçbir ilgisi de yoktu, sadece o bebeğin stokta olmaması yüzünden yazılmış bir öfke patlamasıydı. Jack telefonu geri alıp başka bir sekmeye geçti. Bu sefer Bliss Kafe'ye yazılmış bir yorumdu. Aynı derecede kötü niyetliydi ve yine kafeyle ilgili hiçbir şey söylemiyordu.

Geldiğim ilk günden beri Flo'nun yorumlara ne kadar değer verdiğini biliyordum. Yorumlardan gurur duyardı. Şimdi bütün bunlar, gözlerinin önünde paramparça oluyordu.

İçimi dağlayan hıçkırıkların arasında, "Ortalama puanım düşecek," dedi. "Kimse buraya gelmek istemeyecek."

Jack hiçbir şey söylemedi. Sadece daha önce hiç görmediğim yalvaran gözlerle bakıyordu bana. "Elbette gelecekler, Bayan Flo. Bunu düzelteceğiz. İzninizle ben şimdi birkaç telefon edeceğim."

Odanın köşesine geçtim. Jack, Flo'nun omzuna dokunarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu sırada kulağımdaki telefon da hemen açıldı.

"Sesini bile unutmuştum. Duyduğuma göre kaçıp gezici bir sirke katılmışsın" dedi Sahara. Arka planda muhtemelen bir Poppi paketinin açılma sesi duyuldu.

"Sana da merhaba."

"Peki, söyle bakalım benim küçük palyaçom, senin için ne yapabilirim?" dedi tatlı bir alayla.

"Google'da bir tanıdığın falan var mı? Fraser Falls'taki bazı işletmelere, işletmelerle hiç ilgisi olmayan sahte ve kötü niyetli yorumlar bırakılmış. Ben bunları bildireceğim ama bi-

rinin gerçekten ilgilenmesini istiyorum. Hepsine bakmadım ama bu tür yorumlar iki mekânda kesin var.”

“Kötü niyetli derken? Ne hakkında?”

“Holly bebeğinin stokta olmamasıyla ilgili. Ama yorumlar pastaneyle kafeye yapılmış. Şimdi çiçekçiyi, kitapçıyı ve sanat okulunu kontrol etmem lazım.”

Sahara’nın klavyede tıkırdayan tırnaklarını duyabiliyordum. “Evet, çiçekçi de nasibini almış. İnsan neden böyle şeyler yapar ki?”

“Çünkü Florence Girard haberlerde bebeği bir topluluk projesi olarak anlattı ve Jack’in elinde yeterince stok yok.”

“Durum berbat desene,” dedi, pek de ilgi göstermeyen bir tonla. Flo’nun paylaşımlarının yarattığı tepkiyle haftalardır boğuştuğunu düşününce kimseye acımıyor olması normal geliyordu. Ama iyi biriydi; böyle şeyler ona engel olmazdı. “Google’da bir tanıdığım var aslında. Sen yine normal şekilde bildir, ben kaldırtırım.”

Şükürler olsun. “Sen bir harikasın, teşekkür ederim.”

“Biliyorum, biliyorum. Ne zaman döneceksin? Sen yokken ofis çok sessiz, gürültüye alışmışım.”

“Ben gürültü çıkarmam ki. Ne zaman temelli döneceğimi bilmiyorum ama yardım için düzenlenen geceye katılacağım.” Göğsüm hafifçe sıkıştı. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, görüşürüz.”

Jack ve Flo’nun yanına ayaklarım kıcıma vurarak değil de sakın adımlarla dönerken sanki küçük bir şey başarmışım gibi hissediyordum. Sandalyeme oturup telefonu cebime koydum. “Arkadaşımın Google’da tanıdığı varmış, ona ulaşip sahte yorumların hepsini kaldırtacak. Böyle bir şey yaşamınıza çok üzüldüm. Çok geçmeden yorumlar kaldırılacak. Çok hızlı ve kararlı biridir. Tanısanız çok seversiniz.”

Flo’nun sabahları kahvemi alırken anlattığı uzun ve ayrıntılı hikâyelere çok alışmıştım. Hep söyleyecek bir şeyleri olan

bir kadındı ama bana yalnızca üç kelime söyledi. “Teşekkür ederim, Clara.”

Mendillerini toparlayıp ayağa kalktı. Hem Jack’e hem bana başıyla selam verip tezgâhın arkasındaki alana geçti. “İyi olacak, değil mi?” diye sordum.

“Sen harika birisin,” derken Jack’in sesi sakın ve apaçık ciddiye.

“Ben bir şey yapmadım ki. O, Sahara’nın tanıdığı.”

“Yardım ettin, Clara. Söz verdiğin gibi. Sana şüpheyile yaklaştığım için özür dilerim. Bugün sensiz ne yapardım bilmiyorum. Ona yardım edemezdim.” Ne söylemem gerektiğinden emin olamadığım için sessiz kaldım. “Ben yukarı çıkıp kahvaltı sipariş edeceğim,” dedi.

Kasada yalnızca tek bir kız vardı ve Flo da ortadan kaybolmuştu, bu yüzden masalara servis yapılmayacağını anlamıştım. “Sen burada kal da stres seviyen biraz normale dönsün. Ben gidip ikimiz için sipariş veririm.”

Yanından geçerken Jack elimi tutup üstüne minik bir öpücük kondurdu. O yorumların bebekler yüzünden yapılmasına mı yoksa birine yardım edememe ihtimalinin olmasına mı daha çok üzüldüğünü bilmiyordum.

İnternet insana sayısız imkân sağlamıştı ama ondan nefret etmek için de çok fazla sebebimiz vardı. Sabırla sıramı beklerken insanların internette kötü niyetli olmaya ne kadar hevesli olduğuna dair düşüncelerim arasında kaybolmuştum. Bir ürünün tükenmesine sinirlenmeyi anlıyordum ama gidip o işle ilgilenen insanların topluluğunu bulup bile isteye kötü niyetli yorumlar yazmayı aklım almıyordu.

Bu işin arkasında birden fazla hesabı olan biri olduğunu düşünmek istiyordum ama gerçekçi olmam gerekirse muhtemelen birileri yorumlarının ekran görüntüsünü internete koymuştu ve o da beğeni almıştı. Sonra başka biri de beğeni ve ilgi ihtiyacıyla hareket edip aynısını yapmıştı.

Sıra bana gelmişti, tezgâhın önünü süsleyen çelengi izliyordum hayran hayran. Ortasında kırmızı meyveler ve çam kozalağıyla süslenmiş bir halka vardı, tepesinden aşağı da incecik bir peri ışığı uzanıyordu.

Fraser Falls'ta tatil ruhu iyiden iyiye canlanmaya başlamıştı. Eğer mümkünse ana caddedeki ışıklar bile lambalara asılmış çobanpüskülü çelenklerle donatılmış ve Donmuş Kaşık'ın önünde duran iki metrelik şişme kardan adamla tam bir şenlik havasına bürünmüştü.

Flo, çalışanların kullandığı arka bölümden çıktı. Az önce hüngür hüngür ağlayan kadın sanki o değilmiş gibiydi. Kendini bu kadar çabuk toparlamasına hayran kalmıştım. Keşke ben de öyle olabilseydim. Tezgâhın arkasından çıktığında öyle olmasını umarak, "Daha iyi misiniz?" diye sordum.

"Her zamanki gibi harika hissediyorum, Clara," dedi özgüvenle.

"Çok iyi," diye karşılık verdim.

Flo durup etrafına bakındı. Cam kenarında oturan iki çift dışında kafe sakindi. Az önce paket servis için sıraya girenler çoktan dağılmıştı. "Haberleri izledin mi?"

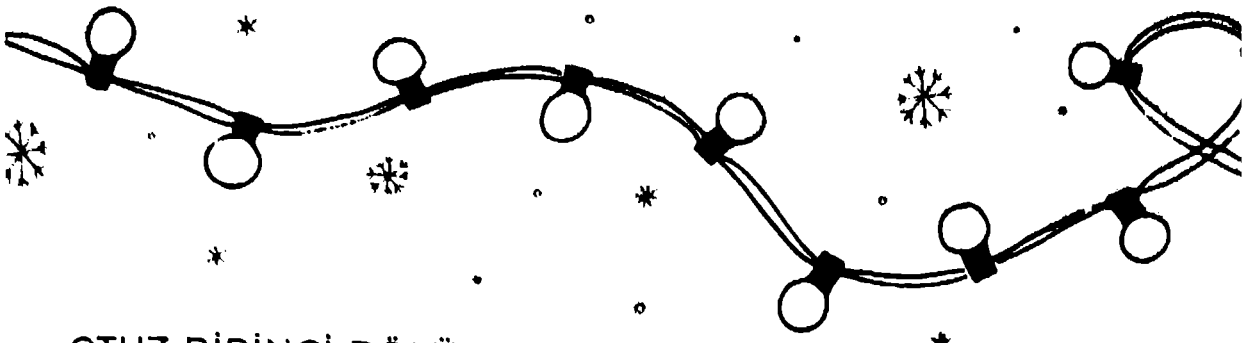
Gülümsedim. "İzledim. Kamera karşısında çok doğaldınız. Harika iş çıkardınız, Bayan Flo. Sizin için nasıl geçti? Fraser Falls muhteşem görünüyordu."

"Evet, güzel geçti. Senin sayende olduğunu biliyorum, Clara. Eğer sen olmasaydın burada yaşanan pek çok şey gelişme, yaşanmamış olurdu. Kasabamız, verdiği emek için minnettar."

Ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir şey hayatımda ilk kez başıma geliyordu. Flo karşılık vermemi beklemedi. Yanımdan geçerken omzuma dokundu ve Flo'nun Tatlı Köşesi'nin kemerli girişinden çıkıp gitti.

Onun gönlünü gerçekten kazanmaya bir adım daha yaklaştım.

Aynı zamanda eve dönmeye de bir adım daha yakındım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jack

Müşterilere gidecek siparişlerle ağzına kadar dolan kamyonetin uzaklaşmasını izlemek, sanki o kutuların her biri tek tek göğsümden kalkmış gibi içimi hafifletmişti.

Clara'nın dün bana yardım ederken üzerimden aldığı baskıyı ya da işleri hızlandırmam için verdiği tavsiyelerin içimde uyandırdığı umudu tam olarak anlayabileceğini sanmıyordum.

Haklıydı, her şeyi tek başıma yapmam gerekmediğini diğerleriyle de konuşmalıydım. Bunu yapıp yapmayacağım ise başka bir meseleydi tabii. Buradaki herkesin bana güvenmesine o kadar alışmıştım ki onların desteğine bağımlı olma fikri bile garip geliyordu.

Öğle yemeğimi yerken Tommy beni izliyor, ağzıma attığım her lokmayı gözleriyle takip ediyordu. Cips paketine uzanırken, “Senin derdin ne?” diye sordum. Son zamanlarda beni görmediğinden şikâyet etmişti ama bu tamamen yalandı, yine de içim el vermemişti ve öğle molasında uğrayacağıma söz vermiştim.

Clara, kamyonetimi alıp yakında katılacağı gece için elbise bakmaya gitmişti.

Bara yaslanan Tommy, “Benim derdim falan yok” dedi. “Siz seviştiniz mi?”

“Tanrım, Tommy” dedim öksürerek, yemeğim neredeyse boğazıma kaçacaktı. “Neyin var senin?”

Parmağıyla etrafımda bir daire çizdi. “Artık eskisi gibi sürekli diken üstünde değilsin. Telefona bakarken gülümsedin. Ben sadece parçaları birleştirdim.”

Telefona bakıp gülümsememin nedeni Clara’nın kamyonetimi ne kadar kötü park ettiğini gösteren bir fotoğraf atmasıydı. “Yanlış birleştirmişsin.”

“Bana Luke söyledi, ona da Dove söylemiş, ona da Maggie teyze söylemiş. Maggie de sen Clara’yla iş üstündeyken sizi basmış.” O kadar kendinden emin bakıyordu ki. Maggie beni Clara’yla “iş üstündeyken” falan yakalamamıştı. Temizlik için geldiğinde biz kanepede sarmaş dolaş oturuyorduk ama tamamen giyiniktik. “Garipsedim çünkü en yakın arkadaşımın bana haber vermeden böyle bir şey yapacağına hiç ihtimal vermiyordum.”

“Özet için sağ ol,” diye mırıldandım.

Sanki ona bütün özel hayatımı anlatacakmışım gibi benden bir açıklama beklercesine dik dik bakıyordu suratıma. “Ee? Seviştiniz mi yani?”

“Kendi seks hayatına odaklan.”

“Benim öyle bir hayatım olmadığı için seninkine karışıyorum,” dedi sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi. “Hani ondan nefret ediyordun?”

“Ondan hiçbir zaman nefret etmedim,” derken içimde huzursuz edici bir suçluluk dalgası kabardı. “Nefret ettiğim şey çalıştığı şirket, birlikte çalıştığı tipler... ve muhtemelen babası.”

Parmağını salladı. “Yok yok, bence sen ondan nefret ediyordun.”

Sinirlerimi bozmaya çalıştığı belliydi ama ne yazık ki işe yarıyordu. Artık Clara’ya güvenmeme fikri kulağa tuhaf geliyordu. Ondan nefret etmekse daha da saçmaydı.

“Ona kızmıştım, temsil ettiği şeye kızmıştım ama o iyi biri. Orada ona da bok gibi davranıyorlarmış. Aramızda sandığımdan çok daha fazla ortak nokta varmış.”

Bu tamamen doğrudu. Bir de küçük bir kız çocuğuyken ortaya attığı fikrin çalındığını öğrendikten sonra ona kin tutmak daha da zor hâle gelmişti. Buraya geldiğinde söylediğini yapmış ve kasabayı gerçekten önemsediyini kanıtlamıştı.

“Peki, eve geri döndüğünde görüşmeye devam edecek misiniz?” diye sorduğunda midem kasıldı.

“Hayır. Bu geçici bir şey, sonsuza kadar sürecektir değil. Tek seferlik diye anlaştık. Tıpkı Fraser Falls’a da tek bir kez gelişi gibi.”

Barın üzerinde telefonum ışıldadı, Clara’dan bir anda üç mesaj gelmişti. İlk fotoğrafı görür görmez Tommy ekrana bakmasın diye telefonu kaptım. “Üstteki mi, alttaki mi?” yazıyordu, yanında da iki fotoğraf vardı.

Birinde Clara, zemine kadar uzanan muhteşem zümrüt yeşili bir elbise giymiş, saçlarını toplamıştı, iki bukle de yüzüne düşmüştü. Diğerinde üzerindeki elbise gitmişti.

Telefonuma bakmak için eğilerek, “Niye kıpkırmızı oldun sen?” dedi Tommy.

Telefonu göğsüme bastırıp ekranı kilitledim. “Bugün fazla meraklısın. Hadi beni sinir edeceğine sen de biraz kendinden bahset.”

Clara’ya alelacele karar veremediğimi, ikisini de sonra göstermesi gerektiğini yazdım, sonra da telefonu masaya bırakıp Tommy’ye döndüm. Görünüşe göre yorgunluk ve “fazla çalışma” kafasıyla gidip Melissa Wilde’a çıkma teklif etmeyi iyi bir fikir sanmış ama öyle olmadığını öğrenmişti. Melissa onu reddetmişti.

Dış mekândaki teras genişletme projesine onay alabilmek için yeni bir plan yapmıştı. Onaylanmayacağını biliyordum ama birinin hayalinin önüne geçen kişi olmak istemezdim. Yalnız

kalmamak için bir köpek sahiplenmeyi düşündüğünü de anlattı ki ben de buna sıcak bakıyordum. Bar her zaman, özellikle de yılın bu zamanında tıklım tıklım olmasına rağmen yalnız kaldığında sessizliği çok daha derinden hissettiğini söyledi.

Onu anlıyordum. Taburemin yanında uyuyan Elf'in, Clara kasabadan ayrıldığında sessizliği biraz daha katlanılır kılacağını biliyordum. Clara'nın gideceğini düşünmekten nefret ediyordum ama bir ay önce biri bana bunu söylemiş olsa yüzüne gülerdim.

Tommy beni zorla dışarı çıkarıp hiçbir zaman onay almayacak olan o teras genişletme alanına bakmamı istedi, bu sırada benim seks hayatım yerine proje hakkında konuştuk. Dışarısı buz gibiydi ve Elf, sanki elli kiloluk fok balığı görünümünde bir köpek değil de bir chihuahuaymış gibi hemen üstüme tırmanmaya çalıştı.

İstemeye istemeye onu yerden aldım ve Sailor küçükken yaptığım gibi kucağıma oturttum. Yüzümün kenarını yaladı, ben de bunu bir teşekkür olarak kabul ettim.

Tam o sırada cebimdeki telefonum titredi, ekranda beliren Clara'nın ismiydi. "Alo."

"Merhaba" dedi nefes nefese. "Yardıma ihtiyacım var."

Elf'i Tommy'nin kollarına bıraktım. Neden bir anda köpek taşıdığını anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Onun ağırlıkla boğuştuğunu duymamak için birkaç adım geri çekildim. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hem evet hem hayır. Bana söylediğin gibi çok dikkatli kullanıyordum. Çok dikkatliydim, yemin ederim. Ama..."

"Ne oluyor, Clara? Yaralandın mı? Neredesin?" diye sordum panikle.

"Sakin ol. Ben iyiyim, kamyonetin de bir şeyi yok."

"Kamyonet umurumda değil. Neden bu kadar streslisin o zaman?"

Derin bir nefes aldı. "Geri geri giderken bir kardan adama çarptım."

Noel'de Sonsuz Aşk

İstemedenden kahkaha attım. “Peki...”

“Ben berbat bir sürücü olduğum için bir çocuk okuldan eve gelip kardan adamını paramparça bulacak. Hiç komik değil.”

Alt dudağımı ısırđım. “Senin için ne yapabilirim?”

“Ne yapabileceğın açık değil mi?” diye sordu.

“Hiç açık değil, Clara. Ne istiyorsan söyle, yapayım.”

Dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi, “Bu kardan adamı yeniden yapmamız gerekiyor,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordum şüpheyle. Boğazımı temizledim. “Tabii öyle. Neredesin?”

“Maggie’nin arka kapısına kadar yürü sen, emin değilim ama sonra da belki yirmi ev daha geçmen gerekiyor olabilir, oralardayım. Telefonum susmak bilmeyince kenara çekip açtım, acil bir şey sandım. Ama direğe fazla yakın durmuşum, ileri gidemeyince geri gitmek zorunda kaldım ve işte o zaman oldu.”

“Acil bir şey miydi peki?”

Derin bir nefes verdi. “Hayır, babamdı. İşle ilgili bir şeyler konuşmak istiyordu. Detaylarla seni sıkmayayım ama bir kardan adamı öldürmeye değmezmiş.”

Gerçekten üzgün olduğundan gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım. “Hemen geliyorum. Sakın başka birine daha çarpma.”

Clara’nın telaşını gören, sanki birine çarpmış da bırakıp kaçmış gibi davrandığını sanabilirdi.

Onu olay yerinde bulduğumda elleri belinde ileri geri volta atıyordu. Ben yanına yaklaşırken, “Gülmeyi keser misin?” dedi.

“Elimde değil. Sanki az sonra ışıkları yanıp sönen bir polis arabası gelecekmiş de seni tutuklayacaklarmış gibi davranıyorsun.”

Bana öyle ters baktı ki kolumdaki tüyler diken diken oldu. “Fraser Falls’un gerçekten polisi var mı ki?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Evet, var.” Ayağımın dibindeki ezilmiş kardan adama baktım. “Onu gerçekten fena benzetmişsin.”

“Başıma gelen talihsizlikle böyle eğlenmeye devam edersen birazdan aynısını sana da yapacağım.”

Aslında ona eninde sonunda eriyeceğini söylemek istiyordum ama kardan adam yapmak istiyorsa onu durduramayacaktım. Son birkaç gündür lapa lapa kar yağıyordu. Hafta sonu daha da yoğunlaşacağı söyleniyordu, her yıl sanki biraz daha erken bastırıyordu.

Bunu yapan çocuğun ilk hatası, kardan adamı ön bahçesi yerine evin önündeki çimenliğin kenarına yapmasıydı. Belli ki çocuk, trafikte Clara gibi insanların varlığından habersizdi. Enkazın ortasında kırılmış bir havuç duruyordu. “Hiç kardan adam yaptın mı?”

Sanki üç kafam varmış gibi bir şaşkınlıkla bakıyordu bana. “Tabii ki yaptım. Manhattan’da büyüdüm ben, Miami’de değil. Erkek kardeşimle kim daha iyisini yapacak diye yarıştık.”

“Elbette. Çocukluğuna dair erkek kardeşinle yarışmadığın tek bir anı var mı peki?”

Clara bir an durup düşündü, dudak büküp gökyüzüne baktı. “Yok galiba.”

“Son derece sağlıklı bir tablo,” diye mırıldandım. Eğilip önümüzdeki dağınıklığı inceledim. Havuçları ve ilk bakışta taş sandığım ama hemen ardından donmuş Oreos olduğunu fark ettiğim şeyleri ayıklayıp kenara koydum. Ekoseli atkıyı da enkazdan kurtarıp yanına bıraktım. “Boyuna ne kadardı peki? Büyük müydü?”

“İki katlıydı, yüzü ve atkısı vardı. Saç niyetine birkaç dal parçası falan koymuşlardı galiba ama tam hatırlamıyorum. Her şey öyle hızlı oldu ki.”

Noel'de Sensesiz Aşk

Ayağa kalkıp kollarımı açtığım anda bana sıkıca sarıldı. Başına bir öpücük kondurdum ve ona aslında bunun tamamen boşa harcanan bir enerji olduğunu, kardan adamların ya hava ya da başka çocuklar yüzünden eninde sonunda mahvolduğunu söylemeyi düşündüm. Ama eğer kasabadaki vaktini benimle kardan adam yaparak harcamak istiyorsa buna itiraz edecek değildim.

Nancy'ye mesaj atıp dükkâna geç döneceğimi haber verdim. Sonra Tommy'ye yazıp Elf'i işim bitince alacağımı söyledim. Clara eldivenlerini giyyordu, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Dizlerinin üzerine çöker çökmez ıslandığını fark etti ve yüzündeki kararlılık yok oldu. "İstersen ben hemen hızlıca yapayım, sen de seyret?"

Cevap olarak suratıma bir avuç kar yedim. "Yardım ediyorum burada."

Önce eski kardan adamı ortadan kaldırmakla işe başladım. Çoğunlukla karın yeniden şekillendirilemeyecek kadar sertleşmiş olması yüzündendi ama biraz da Clara'nın işlediği suçun izlerini yok etmek istiyordum. Ben buz parçalarını yolun kenarına fırlatmaya başladığımda nefes nefese kaldı. "Bununla olmaz, bebeğim."

Onu çömeldiği yerde bırakıp yol kenarındaki çimenlerin diğer ucundan başladım. Kar ıslaktı, iterek kolayca yuvarlanıp sıkışıyor, topu Clara'ya kadar ittim. Olaf'ı pek de yoğun olmayan bir yolun kenarında katletmesine seviniyordum yoksa mesai saatinin ortasında ne halt ettiğimi açıklamak zorunda kalırdım.

Elleriyle kar topunun yanlarını yuvarlayıp düzleştirirken "Bunu seksi bulmam tuhaf mı?" diye sordu.

"Evet." Ağzım burnum yine karla doldu. Kahkahasını tutmaya çalışırken elini yüzüne kapadığını gördüm. "Bir dahaki sefere seni affetmeyeceğim, o yüzden şimdi kararını ver..."

Bu kez göğsümün tam ortasına küçük bir kartopu isabet etti, un gibi dağılmıştı. Clara ellerini havaya kaldırdı. “Ateşkes?” Onu duymazdan gelip elimdeki karı sıkıştırınca kartopum hazır oldu. Geri kaçmaya başlamıştı ve elleri de hâlâ savunma pozisyonundaydı. “Uslu uslu oyna, Jack.”

“Öyle mi, şimdi uslu mu olduk?” Bana o muzip, göz kamaştıran gülüşünü gösterip ânında koşmaya başladı.

Hafta başında ayak bileğini incitmiş biri için fazla çevikti ama ben ondan daha hızlıydım. Bir kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. Ben kartopunu saçlarına bastırırken, “Tamam tamam, ateşkes!” diye bağırdı.

Clara arkasını döndüğünde alt dudağını iyice bükmüştü, yüzünü çerçeveleyen kızıl saçlarına yapışan kar topaklarıyla tam bir çocuk gibiydi. Saçındaki karları temizleyip onu öptüm. Başta karşılık vermedi ama yüzünü iki elimle kavrayınca kollarını boynuma doladı. “Peki, ateşkes,” dediğim anda kazağımın yakasını çekti, eriyen karın sırtımdan aşağı süzülüğünü hissettim.

Gözlerini kocaman açmış bir hâlde geri çekildi, dudakları ince bir çizgi hâline gelmişti. “Eyvah.”

Ben kazağımın altına sızan sudan kurtulmaya çalışırken Clara kaçmaya başladı. İyi ki girişlerde hiçbir araba yoktu, *yine* peşinden koştuğumu kimsenin görmemesine sevinmişim. Ona neredeyse yetişmişim ki sendelemeye başladığını fark ettim. Sol ayağının kayması ve dizlerinin bükülmesi sanki ağır çekimde olmuş gibiydi.

“Kahretsin,” dedim onu yakalamaya çalışırken. Benim ayağım da onun bastığı buzlu noktaya gelmişti ve artık ikimiz de dengemizi kaybetmiştik. Kaldırıma aynı anda çarptık. Doğrulup otururken, “Ben bu iş için fazla yaşlandım artık,” diye inledim. Clara yerinden kıpırdamadı, sağ kolunu ve bacağına yukarı aşağı oynattı. “Kar meleği mi yapıyorsun?”

“Yarım melek. Yanıma yatınca tam bir melek yapma şansımı ortadan kaldırmış oldun.” Tam karşılık verecekken yüzündeki ifadeyi gördüm, istediği tam da buydu.

“Hadi kalk. Bitirmemiz gereken bir kardan adam var.” Doğrulup ona elimi uzattım. İkimiz de sıırıslıklamdık ve donuyorduk ama bunu başka biriyle yaşamak istemezdim.

“Peki, patron.”

Clara'nın ceketinin üzerindeki ince kar tabakasını silkeledim. “Bu akşam bir planın var mı?”

Ceplerimden tutup beni kendine çekti, saç tellerine yapışan minik su damlaları ışıldıyordu. “Yok.”

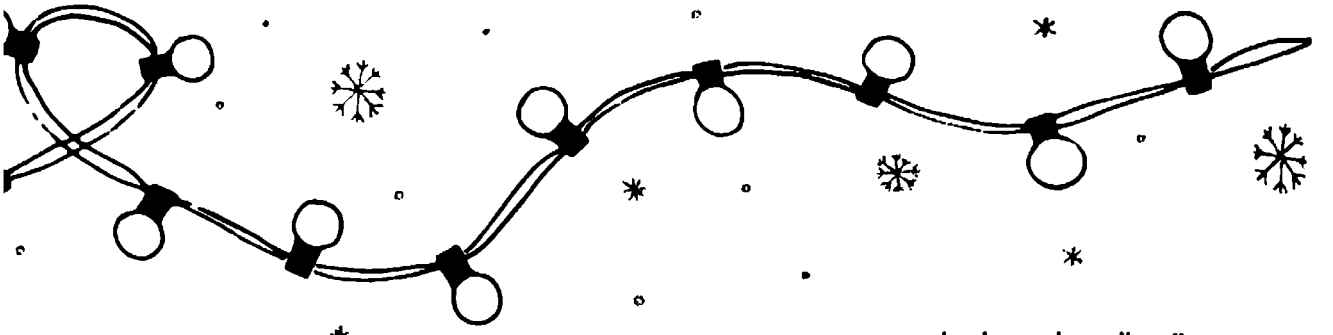
“Seni yemeğe çıkarmak istiyorum.”

“Yemeğe çıkmak mı? Kulağa fazla romantik ve resmî geliyor,” dedi.

Çenemi kaşıdım. “İstersen romantik kısmını çöpe atabiliriz. Tako yiyip arabanın arka koltuğunda sevişiriz.”

Onunla bu şekilde geçireceğimiz günlerin sayılı olduğu ve onunlayken her ânı değerlendirmem gerektiği yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamıştı.

Clara kollarını belime doladı. Soğuktan pembeleşen yanakları ve burnuyla daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. “Vay canına, az önce hayallerimdeki akşam yemeği randevusunu tarif ettin. Orada olacağım.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Jack

Clara'nın onayına rağmen bu akşamki planlarım arasında tako ve arka koltuk seksi yoktu.

Pansiyonun arka tarafına yanaşıp yolcu koltuğundan ona aldığım çiçek buketini kaptım. Ön kapıyı kapadığım anda yukarıdaki odasından yayılan müziğin sesi alçalmıştı.

“Beni soymaya mı geldin?” diye bağırdı içeride bir yerden.

“Evet!” diye bağırdım ben de kanepeye otururken. “Ama benden önce biri uğramış galiba, burası darmadağın.”

“Çok komik,” dedi alaycı bir sesle. Ardından küpelerini takarak yatak odasından çıktı. “Üşüyeceğimi biliyorum ama bu elbise için değer. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama şık giyinmemi söyledin, ben de bunu seçtim.”

“Gerçekten inanılmaz görünüyorsun,” dedim tam karşıma gelince. Elbisesi kısacık, siyah ve dantelliydi. Gözüm uzun, süt beyazı bacaklarına kayınca kafamdaki her şey uçup gitti. “Çok güzelsin, Clara.”

“Biliyorum. Sadece beni hep termal taytlarla ve atkuyruğuyla gördüğün için sen şimdi fark ediyorsun.” Ayaklarının dibine bir çift ince topuklu ayakkabı bırakıp sağ tekini giydi. “Aslında aşırı ateşliyimdir.”

“Bunu kesinlikle daha önce de fark ettim, Clara.” Önüne diz çöktüm ve topuklu ayakkabısını dizimin üstüne koyarak o minik tokayı ilikledim. Elini yanağıma koydu, başparmağı şakağımın üzerinde sevgiyle gezdi. Dizinin iç kısmına bir öpücük kondurup diğer ayağına geçtim. “Bileğini incittikten sonra bu ayakkabıları giymemelisin.”

“Kendime zarar vermeme müsaade etmeyeceğini biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Hem bileğime de gayet iyi baktım. Tıbbi mucize de denebilir.”

“Senden başka bunu söyleyecek kimseyi tanımıyorum.” Ayağını dikkatlice yere koydum.

“Teşekkür ederim. Montumu da giydim mi hazırım.”

Onu buzlu zeminde yürürken izlemek terlememe sebep oluyordu. Oysa sanki düşme tehlikesi yokmuş gibi hareket ediyordu ve hakkını vermem gerekir ki iyi iş çıkarıyordu.

Kamyonete tırmanırken saçlarındaki kar tanelerini silke- rek, “Nereye gittiğimizi öğrenme şansım var mı artık?” dedi.

“Hayır.”

Clara sürekli New York’taki Çin yemeklerini özlediğini söylediği için Tommy’yle arada bir gittiğimiz, kasabanın dışındaki şık Çin restoranına gidiyorduk.

Sanırım bir yanım, bu kasabada aradığı her şeyi bulabileceğini ona göstermek istemişti. Aslında bunun tamamen boş bir çaba olduğunu da biliyordum çünkü kesin olan tek bir şey varsa o da yakında gidecek olmasıydı. Ama önce Sanat Okulu’na uğrayıp *Fındıkkıran* oyununun kostümlü provasını izleyecektik.

Keşke belli bir gidiş tarihi olsaydı da düşünmeyi bırakabilseydim.

“Fraser Falls’ta en sevdiğin şey ne oldu?” diye sordum, zihnimde dönüp duran tatsız düşüncelerden uzaklaşmak için. “Elf dışında.”

“Sen diye cevap versem biraz fazla tahmin edilebilir ve klişe olur mu?” dedi elbisesinin eteğiyle oynayarak.

“Yalan söylüyorsun. Egomu okşamana gerek yok.”

“Yalan falan söylemiyorum.” Ona baktığımda omuzlarını silkti. “Senden nefret eden bir adamı sana takıntılı birine dönüştürmek benim için ayrı bir keyif.”

“Senden nefret etmiyordum,” dedim. Başlangıçta ona nasıl davrandığımı hatırladıkça kendime kızıyordum.

“Ama bana fena takmış durumdasın.” Göz kırpınca itiraz etmenin anlamı kalmadı. “Bir de seni dükkânda çalışırken izlemeyi seviyorum. Telefonun beni uyandırса bile kasabaya yardım etmeni de... Herkese yetişiyorsun ama yine de herkesi yarı yolda bıraktığını sanıyorsun. Keşke hepsinin seni ne kadar takdir ettiğini görebilsen.”

Bu itirafa hazırlıksız yakalanmıştım. Böyle bir şey söylemesini de bu söylediklerini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu da bilmiyordum. İnsanları *hayal kırıklığına uğratmamak* için o kadar enerji harcıyordum ki gerçekten yanlarında olmayı *başarabildiğim* anları fark etmeyi unutuyordum. Ona tek kelime söylemediğim hâlde Clara bunu biliyordu. “Böyle düşündüğün için gerçekten mutluyum.”

“En çok da,” diye devam etti, “çıplak hâlini seviyorum.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu.” Okulun önünde durdum. Clara önce şaşkınlıkla, sonra endişeyle baktı. “Merak etme, kimse bizi görmez.”

“Güzel,” dedi kararlılıkla. “Flo’nun beni bu elbiseyle görmesini istemiyorum. Galiba sonunda benden hoşlanmaya başladı.”

Kaputun etrafından dolaşıp kapısını açtım ve araçtan indiğinde dudaklarını öptüm. Sıcak bedeni benimkine değdi. “Ben fikrimi değiştirip seni eve götürmeden önce içeri gir.”

Clara’nın girişe doğru dikkatlice yürürken kendi kendine gülümsediğini fark ettim. O ayakkabılarla kayıp düşmesi ihtimali, belirli bir organıma doğru akan bütün kanı bir anda durdurmaya yetmişti. Arka koltuktan atıştırmalık dolu poşeti kaptım ve ona yetişmek için koşar adım ilerledim.

Kapıyı onun için tuttuğumda, “Ne kadar da centilmensiniz öyle,” diye takıldı.

“New York’taki erkekler çitanızı o kadar mı düşürdü?” dedim.

“New York’ta çıta falan yok. Çoktan cehennemin yedi kat dibine inmiş durumda.” Paltosunun bütün mavi büyük düğmelerini tek tek açtı. “Müziği duyabiliyorum!”

Ben de montumun düğmelerini çözdüm ve bir kez daha onun için tiyatroya açılan kapıyı tuttum. “Wilhelmina ses çıkarmamamız gerektiğini söyledi.”

Clara eliyle ağzını kapadı, hareketi yavaş ve çekingendi. Önce hızla bana, sonra tekrar sahneye baktı. “Canlarım ya, ne kadar da tatlılar.”

Clara’yı salonun arka tarafındaki sandalyelere götürdüm. Karanlığa gömülü o köşe, Wilhelmina’nın kabul ettiği tek yer olmuştu. Küçük dansçıları tedirgin etmek istemiyordu, o yüzden de burada olduğumuzu bilmemeleri gerekiyordu.

“Bana *Fındıkkıran*’daki kızın adını vermişler,” diye fısıldadı yerimize oturunca.

“Sen ciddi misin?”

Başıyla onayladı, bana doğru eğilip kollarını koluma doladı. “Ailem New York City Bale gösterisine giderken annemin yolda sancısı tutmuş. Belki gösteriyi izleyebilselerdi karakterin adının Marie olduğunu bilirlerdi.”

“Şaka yapıyorsun. Doğum günün ne zaman ki?”

Clara başını heyecanla iki yana salladı. “Lincoln Center’da ilk izlediğimde hayatımın şokunu yaşamıştım. 27 Aralık. Şışt, başladılar!”

Uzun eteğine dolanmış bir çocuk sahnenin bir ucundan diğerine koşturdu, ardında altın renginde bir kurdele sürükleniyordu, kurdelenin ucu sahnenin ortasına gelmeden koptu. Arkasında da bir grup Şeker Perisi dönüp duruyordu, bazıları

daha becerikliydi, bazılarındaysa pek ışık yoktu. Parlak etekleri sahnenin ışıkları altında göz kamaştırıyordu.

Perilerden biri, yere bastıkça pembe mor ışık yayan spor ayakkabılar giymişti. Diğerinin tacı, pipet temizlemek için kullanılan şeylerden yapılmıştı. Bir başka perinin kanatları ise garip bir açıyla bükülmüştü, muhtemelen üzerine falan oturmuşlardı.

Clara kolumu sımsıkı tuttu. Gözleri kocaman açılmış, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

Wilhelmina sahnenin kenarında dudaklarını oynatarak sayı sayıyor, parmağını da bir metronom gibi elindeki klasörün kapağına tıklatıyordu. Sahnedeki kargaşayı kontrol ederken üzerindeki siyah hırkaya işlenmiş payetli kar taneleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Cızırtılı bir Bluetooth hoparlörden gelen müzik bozuldu, *Çiçeklerin Valsi* bir an takılıp ileri sardı, sonra Wilhelmina, “Baştan alalım, lütfen!” diye seslenince yeniden başladı.

Fındıkkıran prensi kıyafeti giymiş oğlan, kılıç diye eline tutuşturulan, spreylenmiş boyanmış tahta kaşığı düşürüp Wilhelmina’ya doğru kısık sesle, “Pardon,” diye mırıldandıktan sonra kaşığı kapıp sendeleyerek kendi yerine döndü ve üç şeker kamışı dansçısı tarafından tam zamanında sahneden kovalandı.

Minicik bir asker kılığındaki küçük bir kız, biri inmiş diğeri yukarıda kalmış çorabıyla sahnenin ortasında aniden durup coşkuyla selam verdikten sonra dramatik bir bayılmayla kendini yere bıraktı. Gözlerini sımsıkı kapamış, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Başını kaldırıp gözlerini aralayarak etrafa bakmasaydı gerçekten inandırıcı olabilirdi.

“Olamaz,” diye fısıldarken Clara’nın ağzı kulaklarına varmıştı. “Bu gördüğüm en güzel şey.”

Kar tanesi dansı başladığında, kâğıt taçları ve beyaz elbiseleriyle bir düzine çocuk sahneye dolmuştu. İçlerinden biri koreografiyi tamamen unutup olduğu yerde dönmeye başladı. Kollarını uçak kanadı gibi açmıştı ve giderek hızlanıyordu. Ye-

şil kâğıt ve bantla yapılmış bir ağaca çarptı ama ağaç yerinden kıpırdamadı, kız da dönmeye devam etti.

Gözlerimi sahneden ayırmadan Clara'ya zencefilli yılbaşı kurabiyelerinden uzattım. "Adaşın görse gurur duyardı," diye mırıldandım.

Clara başını omzuma yasladı. "Gerçekten de duyardı."

"Sence ben baleye başlamak için fazla mı yaşıyım?"

Soruyu duyduğum anda tuzak soru olduğunu anladım. "Bence hiçbir şey için fazla yaşlı değilsin. Eminim yetişkinler için de sınıf açıyorlardır."

"Şimdi beni nereye götürüyorsun?" Bütün akşam Clara'nın yüzünde hafif bir dalgınlık vardı. Sahneye Sailor çıktığında ağlayacak sanmıştım.

"Yemek yemeye. Gerçi o kadar zencefilli kurabiyeden sonra hâlâ aç olup olmadığından emin değilim."

Arabanın içi hâlâ zencefil ve tarçın kokuyordu. "Açım. Etkilendin mi?"

"Senden mi? Her zaman."

Clara sevdiği radyo kanalını açıp benim hiç bilmediğim bir şarkı başlayana kadar kısık seste dinledi. Şarkı çıkar çıkmaz da sesini açıp eşlik etmeye başladı. Elimi bacağının üstünde mikrofon yaparak tutup bileğimi hiç olmayacak bir açıyla bükmeye çalıştı. Karanlığın içinden, "Pardon," diye fısıldarken yaklaşıp yanağımdan öptü.

Yollar açıldı, bildiğim en iyi Çin restoranı olan Jade'e varmamız uzun sürmedi. Binanın karanlık olması tehlikenin ilk işaretiydi, kapıdaki *Kapalı* tabelasıysa ikincisi. "Hasiktir, çok özür dilerim. Açık olur diye düşündüğüm için hiç kontrol etmedim. Hafta içi neden kapalı olsun ki?"

“Sorun değil,” derken neşeyle elini bacağıma koydu. “O zaman tako ve arka koltuk seksi.”

“Yemeğimizi mahvettiğim için bana kızmadın mı?” Aslında ben kendime kızıyordum. Kontrol etmem gerekirdi.

“Elbette kızmadım. Yol boyunca açık en az on yer gördük, başka bir yerde yeriz. Ama... tako yapan bir yer bulursak müt-hiş olur. O kadar şakasını yapınca canım çekti.”

“Anlaştık.”

Meğer tako ve diğer şey bir nevi birbirinin olmazsa olmazıymış.

Kamyonetimi, gelip geçen arabaların bizi açık açık görme-yeceği kadar ışıksız bir toprak patikaya çektim.

Clara arka koltukta üzerimde kıvranırken elbisesini kalça-sının hizasında toplamıştım. İncecik askılarını omuzlarından kaydırıp elbisesinin önünü aşağı indirdim. Bir memesini kav-rayıp meme ucunu ağzıma aldığımda başını geriye attı.

“Şu an sana ihtiyacım var,” diye fısıldarken el yordamıyla fermuarımı arıyordu. “Beni daha fazla bekletme.”

Kemerimi hızla çözüp üstteki düğmeyi açtım, o da fermu-arı çekti. Bu akşam için hayal ettiğim tatlı ve romantik son bu değildi ama belki de bu çok daha iyiydi.

“Beni öyle bir sertleştiriyorsun ki,” diye fısıldadım kulağının hemen dibine. Eli iç çamaşırımın lastiğinden içeri kaydı ve beni sıkıca kavradı. Gözlerim yuvalarında döndü. “Siktir, Clara.”

Kalçamı hafifçe kaldırıp iç çamaşırım, onun beni rahatça tutabileceği yere kadar indirdim. Elimi elbisesinin altına sokup sıcak kumaşı kenara çektim. “Bu benim için mi?” Parmakla-rımı üzerinde gezdirdim, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde penisim zonkladı.

Clara yüzümü tuttu ve penisimi klitorisinin üzerinde gez-dirmeye başladığımda başını alnıma dayayıp titredti. Beni sertçe

öptü, dudaklarıyla dili benimkine kusursuz bir ritimle uyarken ben de prezervatifi geçirdim. İçine girdiğim anda, "Sadece senin için," diye inledi.

İşkence eder gibi ağır ağır aşağı indi. Vücudumdaki her bir sinir ucu hayata dönmüştü. O kalçasını yoklar gibi yavaşça hareket ettirirken ellerimle poposunu kavrayıp onu yönlendirdim. Loş ışıkta onu zar zor seçiyordum ama teninin yumuşaklığını hissediyor ve nefes verir gibi çıkan ince iniltilerini duyuyordum. "Üstümde harikalar yaratıyorsun."

Clara'nın iltifatı sevdiğini, birlikte olduğumuz anlarda çoktan öğrenmiştim. İnleyerek hızını artırdı. Erişebildiğim her yerini öptüm ve emdim. Hızlıydı, kontrolsüzdü ve inanılmaz iyiydi.

Elimi bacaklarının arasına kaydırıp başparmağımla klitorisini buldum, dairesel hareketlerle hızlı hızlı ovdum. Bacakları beni daha da sıkı sardı, elleri dizlerimi buldu ve arkasına yaslanıp benim için daha çok yer açtı.

"İhtiyacım var... ihtiyacım var..." dedi nefes nefese.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

"Daha fazlasına."

"Ayaklarını koltuğa koy," dedim. Ayaklarını bir bir koltuğun iki yanına yerleştirmesine yardım ettim. Koltukta geriye kaydım, ayaklarımı yere iyice bastım. Clara kollarını ön koltukların arkalığına dayadı ve bacaklarını açmama izin verdi.

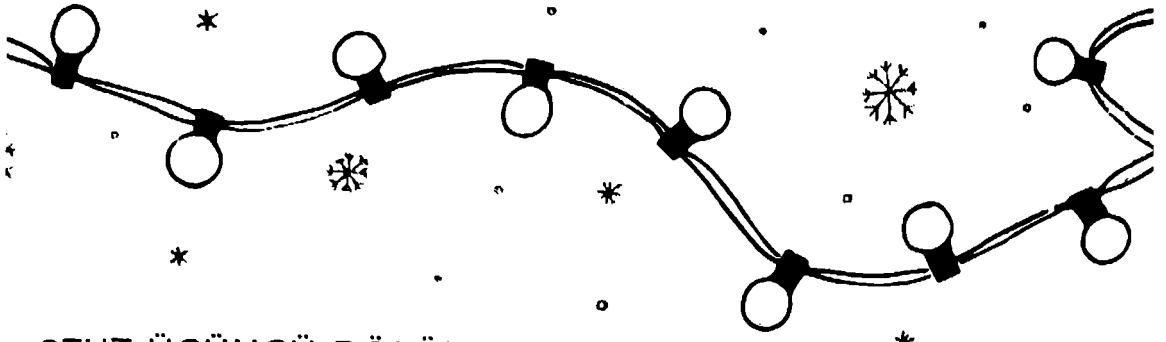
Başparmağım aynı hızla devam ederken kalçamı yukarı kaldırdım, o da bedenini aşağı indirdi. "İşte böyle," diye inledi. Yaklaşmakta olan o dalgayı tadacak hâle gelene kadar aynı hareketi tekrar tekrar yaptım.

Clara'nın ritmi bozuldu; nefesi ağırlaştı, bacakları titremeye başladı. Beni sıkıca sarana ve adım haykırana kadar kendimi onun içine itmeye devam ettim.

Karanlıkta bana uzanan kollarını bulup onu kendime çektim. Bütün ağırlığını taşıırken yukarı aşağı hareket etmeye devam etti, kolları boynuma sıkıca dolanmıştı.

Bir, iki kez daha derken beni kendine çekip her iniltilimi ağızıyla yuttu. Sonsuzmuş gibi gelen bir ânın ardından boşaldım. Ensemin arkasında kalın bir ter tabakası birikmiş, uzuvlarım ağırlaşmıştı. Clara başını köprücük kemiğime yasladı, tükenmişti. Elbisesinin ön tarafını yukarı çekip askılarını düzelttim ve şakağından öptüm.

“Çin yemeği yedikten sonra bunu asla yapamazdım,” dedi. Ben de zihnimde Jade’i listeden sildim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Clara

Boynunda morluk izi olan otuz yaşında bir kadındım ve bununla ilgili ne hissedeceğimi pek bilmiyordum.

Boğazlı kazak giymenin tamamen normal olduğu bir zamana denk gelmesi içimi rahatlatıyordu. Geri kalan her şey hâlâ muammaydı. Jack, sanki hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi davranmış, sonra onunla birlikte gülmediğimi fark edince özür dileyip duruştu.

“Biraz kendimi kaptırdım,” demişti. “Bir daha olmaz.”

Ona sülük dediğimde bir kez daha kahkahalara boğulmuştu. İyi ki dün gece o تنها yolda nasıl da düşüncesiz bir sürtük gibi davrandığımın kanıtını saklayan kalın, örgü bir boğazlı kazak getirmeyi akıl etmiştim. Gerçi değmişti.

Eve dönerken kar yağmaya başlamıştı ve hâlâ devam ediyordu. Her şeyin kalın bir beyaz örtüyle kaplanması burayı daha da büyülü kılıyordu.

Kapıdan çıkarken Harry’nin Yeri’nin önündeki, içi rengârenk zarflarla dolu Kuzey Kutbu posta kutusuna gizlice göz attım. Jack, kırmızı posta kutusunu elinde kalan kerestelerle bizzat sıfırdan yaptığını ve yan tarafındaki ren geyiği pulunu da Wilhelmina’ya boyattığını söylemişti.

Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, çocukken dedesinin de böyle bir şey yaptığını anlatmıştı. Geleneği geri getirmişti ve mahallenin çocukları da buna bayılıyordu. Çocuklara Noel Baba'dan mektuplar yazdığını söylediği anda yemin ederim ki hormonlarım coşuvermişti.

Yeşil Işık'a giderken yolların çoktan kürendiğini gördüm. Matilda'nın etkinliği yaklaştıkça Bayan Celia'nın kapısından kafamı uzatıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorar olmuştum. Bazen yok diyor, bazen de etkinliğe gelecek okurlar için yüz tane hediye çantası hazırlayabileceğimi söylüyordu.

Yayıncı, ön sipariş kampanyasından ellerinde kalan baskı görsellerini ve ayraçları göndermişti. Bayan Celia da etkinlik için aldığı diğer şeylerin arasına bunları da eklemişti.

Sokağın karşı kaldırımına çıktığım anda adımı duydum. Jack, Bliss Kafe'nin kapısından başını uzatmıştı. "Sana bir şey göstermem lazım."

Kapıyı benim için tuttu ve içeri girer girmez Flo'nun, sokakta insanlara bağırmanın ne kadar kaba olduğuna dair ona nutuk çektiğini duydum.

"Günaydın, Bayan Flo," dedim neşeyle. Fırından bir tepsi tarçınlı çörek çıkarmıştı ve müthiş kokuyordu. İnsan bu kokuyla kendinden geçebilirdi. Hoparlörlerden hafif bir Noel şarkısı... hayır, düzeltiyorum, Fransızca bir Noel şarkısı yayılıyordu. "Şu tarçınlı çöreğin bütün dertlerimi çözeceğinden eminim."

Alışılmadık derecede keyifli bir sesle, "Sana da günaydın, Clara," dedi. Gözleri Jack'e kaydı. "Senin çekip çevirmen gereken bir işletmen yok mu?"

Jack, tezgâha yaslanmış hâlde, "Ona gösterdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum," dedi. Bir bacağını da çelengin içine yaslamıştı. Flo havluyla koluna vurdu, ben de diğer koluna. "Ne?!"

"Çelengi bozacaksın!" dedik aynı anda.

Noel'de Sonsuz Aşk

“Beni hırpalamanız için yeterli bir sebep değil,” dedi Jack, şakayla kollarını ovuştururken. “Göster hadi, sonra sizi rahat bırakacağım.” Flo sanki ondan *breakdance* yapmasını istemiştir gibi bakıyordu. Jack yutkunurken âdemelması belirgin biçimde yukarı çıkıp indi. “Lütfen. Müteşekkire olurum.”

Flo, tezgâhın altından bir iPad çıkarıp kilidini açtı. Ekranı birkaç kez dokunduktan sonra tableti bana uzattı. “Haberi yayımladılar.”

Sevinçten zıplamakla ağlamak arasında gidip gelirken yüzümün Jack’in görmeyi umduğu her şeyi yansıttığından eminim. Noel Baba koşusu için buraya gelen çevrimiçi haber sitesinin ana sayfasında buna dair bir makale yayımlanmıştı. Daha şimdiden binlerce kez okunmuştu. Metne göz gezdirdim. “İnanılır gibi değil.”

“Biliyorum,” dedi Jack ve başımı kaldırdığımda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Gurur, belki? Ya da bütün o seks maceralarımızdan sonra kafama göre anlamlar çıkarmaya başlamıştım.

“Fraser Falls için *büyülü bir kış diyarında saklı bir mücevher* demişler. Bu... vay canına, bu hayli etkileyici bir övgü.” Flo karşımda ıslıl ıslıl gülümsüyordu. “Sizin adınıza çok sevindim, Bayan Flo.”

“Maggie bu sabah rezervasyon yaptırmak isteyen on telefon aldı bile.” Sözler boğazımda düğümleniyordu, bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Kariyerim boyunca büyük zaferler yaşadığım kadar büyük kayıplar da yaşamıştım ama bu seferki hepsinden farklıydı. “Birkaç hafta içinde bir kış pazarı düzenlemeyi düşünüyoruz! Başlangıç için gayet mütevazı olur ama başarılı olursa daha büyük ve güzel bir şeye dönüştürebiliriz.”

Kendimi toparladım. “Bu gerçekten inanılmaz bir haber.”

Flo, Jack’e baktı. “Tepkisini gördün işte. Tahmin ettiğin gibi çok duygusal. Şimdi işe dönüyoruz, kasabamızın koru-

mamız gereken kusursuz bir itibarı var. Öğlen vakti burada dolanıp durmana izin veremem.”

Saat daha ondu.

Jack gözlerini devirmeye cesaret edemediyse de gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklardan devirmek istediği anlamıştı. Bana bakınca yüz ifadesi yumuşadı. “Hoşça kal.”

O kapıdan çıkar çıkmaz Flo yeniden bana döndü. “Clara, videoları kaldırdım.” Boğazım kuruyup çöle döndü. Dengemi sağlamak için tezgâhın kenarına tutundum. “Üzgün görünüyorsun.”

Başımı iki yana salladım, şu an yapabildiğim tek şey buydu. Videoları kaldırmıştı. Buna henüz hazır hissetmiyordum. “Üzgün değilim. Şaşkınım.”

“Bu Davenport’la ilgili değil,” dedi kararlı bir sesle. “Yaptıkları hâlâ kabul edilemez ama Fraser Falls artık doğru sebeplerle ilgi görüyor. İyi görüntümüzün internetteki drama ve tartışmalarla anılmasını istemiyorum. Şimdi görüyorum ki niyetim iyi olsa da yaptığım şeyler dünyayı kapımıza çağırdı. Ve dürüst olmak gerekirse gelenlerin hepsi görgülü tipler değildi.”

Bu çok yerinde bir ifadeydi. “Kararınıza saygı duyuyorum, Bayan Flo. Fraser Falls’un hak ettiği değeri görmesine sevindim. Kasabanıza âşık oldum. Burada yaşamayı deneyimlediğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

“Videolar silindiğine göre artık eve dönersin diye tahmin ediyorum.” Midem bir anda altüst oldu, ensemin arkasında ter birikmeye başladı. “Buraya gelip yapmak istediklerini başardığına göre şehre dönünce seni büyük bir ödül mü bekliyor olacak?”

“Güya bir terfi meselesi var evet... Ama dürüst olayım, buraya gelme sebeplerimin hepsini *gerçekleştirdiğimden* emin değilim. Oyuncak kampanyası hâlâ devam ediyor, yazar etkinliği de öyle ve... Aman Tanrım, yapmak istediğim daha o kadar çok şey vardı ki. Daha Noel ağacı çiftliğinde doğru dürüst zaman bile geçirmedim.” Sesimin yükselip inceldiğini

duyabiliyordum ama göğsümdeki baskı arttıkça kendimi durduramadım. “Tommy’ye de yardım etmek istiyordum. Donald’la hâlâ tanışmadım. Onunla tanışmadan gide–”

“Clara,” dedi Flo yumuşacık bir sesle. “Sana tahliye kâğıdı veriyor değilim. Panikleme gerekenden bir durum yok.”

Ama panikliyordum. Acaba iştekiler durumu fark etmişler miydi? Telefonumu cebimden çıkarınca otuz tane zafer mesajı görecekti miyim? Ya da daha beteri, babamın cevapsız çağrılarını bekliyor olacaktı? “Hiçbir şeyi yarım bırakmak istemiyorum,” diye açıkladım. “Her şeyin sonunu getirmek istiyorum.”

“Başlarda kötümser olsam da şimdi, buraya ne için gelmiş olursan ol, varlığının bizim için bir nimet olduğunu görebiliyorum. Dürüst olayım, gittiğini görmek beni üzecek. Böyle düşünen tek kişi olmadığımı da biliyorum.” Gözlerim dolmuştu ama kendimi tutmayı başardım. Flo bir yiyecek kutusunu açıp içinden bana kremalı tarçınlı çörek uzattı. Kutunun kapağını kapayıp elime verdi. “Bu derdini çözer. En azından bu sabahlık.”

Kapıyı göstermese de Flo, sizi göndermenin bir yolunu elbet buluyordu. Belki de onun gözünün önünde duygusal bir patlama yaşayıp yaşamayacağımdan emin olamıyordu ki haksız sayılmazdı.

Ana caddeye çıktığımda kendimi sersemlemiş gibi hissediyordum. Karşıya geçip Jack’e az önce olanları anlatmam gerekiyordu ama yapmadım. Sağ tarafa döndüm ve Yeşil Işık’a doğru yürüdüm.

Telefonumda ne bir mesaj vardı ne de cevapsız arama, bunu görünce içimdeki gerilim biraz olsun dindi. Videoların silindiğinin fark edilmesi an meselesiydi, biliyordum. Sevinmem gerekirdi. Flo’nun videoları kaldırmasının beni rahatlatması gerekirdi ama rahatlatmamıştı. Nedenini anlayamıyordum.

Bu koca bir yalandı. Rahatlatmamasının *nedeni*, 1.93 boyunda, dağınık kahverengi saçlı ve kehribar gözlü biriydi. Yara-

landığımda bana bakmış, üşüyen ellerimi o sımsıcak bedeninde ısıtmama izin vermiş ve bana en iyisini hak ettiğimi söylemişti. Geçici bir şey olduğunu söylesek de bu berbat bir histi.

Bayan Celia'nın benden istediği hiçbir şey yoktu. Wilhelmina'nın da öyle. Kasabaya uğradığımda Dove oyuncak bağışı standında değildi. Mel ve Winnie müsait değildi. Maggie ise çatal bıçak parlatmama dahi izin vermiyordu.

Yatağa uzanıp tavandaki martıyı izledim. Dolabın yüzüne bile bakmadım, bütün hedeflerime ulaştığımı öğrenmek istemiyordum. Babamı arayıp birilerinden duymadan önce durumu haber vermeyi düşündüm ama hemen eve dönmemi söyleyen sesini kaldırabileceğim bir günümde değildim. Bunun yerine Hungry Fox'un açılacağını bildiğim zamana kadar gözümü saate diktim, sonra da oraya gittim.

İçeri giren ilk kişi bendim. Tommy, Kindle'ından başını kaldırdığında şaşırdı. Bilgisayarımı tezgâha koyup açtım.

Tommy bana kuşkuyla baktı. "Bugün tuhaf bir enerjin var."

"Benim mi? Tuhaf olan asıl bu işte. Ben gayet iyiyim. Sorduğun falan yok ama öyleyim. Şey... bir sunum üzerinde çalışıyordum da, bitmeden sana göstermek istememiştim ama tek başıma biraz zorlanıyorum. Acaba bugün birlikte bakmak için vaktin olur mu diye soracaktım." *Burada geçirdiğim sürenin bitmesini istemiyorum*, diyemedim.

"Tabii ki, elimden geleni yaparım. Ne hakkında bu sunum?" diye sordu.

Laptopumu ikimizin görebileceği şekilde doksan derece çevirdim. "Verandanı genişletme projen hakkında."

Tommy dudaklarını ovuşturdu. "Benim alan genişletme başvurum için bir şeyler üzerinde mi çalışıyordun?"

“Biliyorum, hep reddediliyor ve bu da reddedilebilir ama bu kez biraz farklı bir yöntem denedim.” Farklı yöntemim, toplantıda ayağa kalkıp rica etmek ve insanların evet demesini ummak değildi. “Bu bir taslak ama şimdiye kadar neler yaptığımı bir göstereyim. Daha geniş bir dış alanla bar nasıl görünür, onun eskiziyle başlıyoruz. Böylece herkesin kafasında bir görüntü canlanacak.”

Tasarımının fotoğrafını haberi olmadan çektiğimi Jack’in bilmesine gerek yoktu. Bilse de umursamazdı. Gerçi... eşyalarını karıştırdığımı fark ederse belki biraz umursardı. Kendimi savunmak gerekirse ben sadece bir kalem arıyordum, herif de felaket derecede dağınıktı.

Ekрана biraz daha yaklaşarak, “Gerçekten kafa yormuşsun,” dedi.

“Bu slayt öngörülen faydaları özetliyor. İnsanlar üçlü şeyleri seviyor, ben de o formatta ilerledim: kârlılık, kamu algısı ve geri dönen ziyaretçiler. Bu slaytta eksiler var, eğer sana ters gelen bir yeri olursa hemen değiştirebilirsin ama her birinin altına, komşularını etkilememesi için neler yapılabileceğini veya bir sıkıntı olursa nasıl yöneteceğini de yazdım.”

“Bu harika olmuş, Clara.”

“Alışveriş için şehir dışına gittiğimde, dışarıda oturma alanı olan birkaç bar gördüm, yemek de servis ediyorlardı. Fotoğrafları buraya koydum.” Sonraki slayta tıkladım. “Bu da beni şu noktaya getiriyor: Bence sadece platform uzatması istememelisin. Kendini kısıtlamış olursun çünkü kışın kullanamayacaksın. Ama eğer açılır kapanır bir çatı ve duvar sistemi koyarsan ısıtıcı ekleyip burayı yıl boyunca kârlı hâle getirebilirsin. Gördüğüm barlar da tam olarak böyle yapıyordu.”

“Görünüşünü ben de beğendim.”

Başımla onayladım, aklımdaki şeyi anladığı için minnettardım. “Fraser Falls şu an çok güzel, insanlar neden içeri gi-

rip manzaraya sırt çevirmek istesin ki? Bu şekilde hem yiyip içebilir hem de manzaranın keyfini çıkarabilirler.”

Onun yardımına ihtiyaç duyduğum diğer slaytlara geçtim. Çoğu rakamlarla, ziyaretçi sayılarıyla falan ilgiliydi. Sonunda bitirdiğimde ellerimi çenemin altına koyup ondan gelecek yorumu bekledim. Uzun süre bekledim.

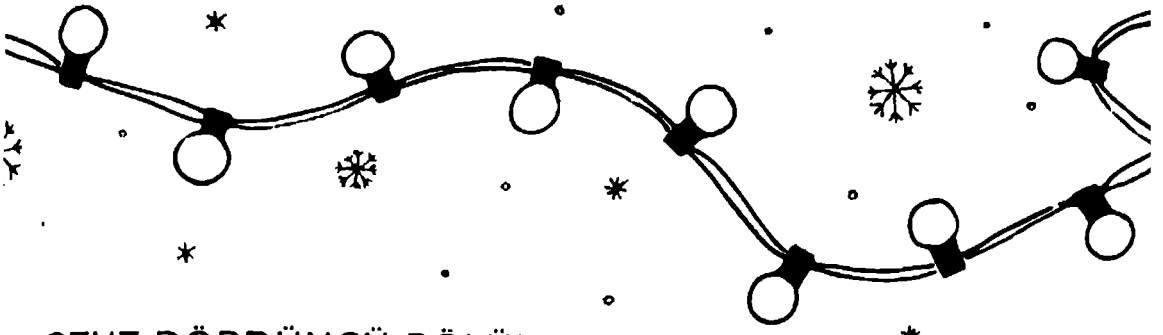
“Söyleyecek tek kelimem yok, Clara.” İnsanlar benden yardım istemeyi bıraktığında içimde hafif hafif bastıran o ağırlık, yavaşça geri çekilmişti. “Bu inanılmaz, çok teşekkür ederim.”

Sunumu Tommy’ye e-postayla gönderecektim. O da ihtiyacımız olan tüm veri ve rakamları ekleyecekti. Sonra da bir sonraki kasaba toplantısından önce beraber üzerinden geçecektik. Toplantı, bu işin sadece ilk adımındı; onay alırsa resmî imar izni de gerekecekti ama her şey bir saat öncesine göre çok daha mümkün duruyordu.

Tommy, bekârlık dışında çözmesi gereken hiçbir sorunu olmadığını söylüyordu. Ona onu Honor’la tanıştırabileceğimi ama kardeşimin muhtemelen beni kardeşlikten reddedeceğini söyledim. Sahara’nın hoşlandığı tek bir tip vardı ve o tip de zengin Wall Street adamlarıydı. Yeni bir arkadaş edinirsem ona hemen haber vereceğime söz verdim.

Pansiyona dönerken bilerek uzun yolu seçip Fraser Falls’un her bir köşesini sindire sindire yürüdüm. Noel ağacının yanına eklenen ışıklı kardan adam ailesi. Çardağın tepesindeki kızak. Yeşil Işık’ın vitrinindeki Noel ve Hanuka kitapları. Wilde & Winslet’ta satılan çobanpüskülü çelenkleri. Donmuş Kaşık’ın kapısının üzerindeki ökseotu. Jack’in dükkânının önünde gururla duran Kuzey Kutbu posta kutusu.

Harry’nin Yeri’ne uğramak yerine pansiyona doğru yürümeye devam ettim. Onu görmeyi çok isterdim ama kulağımda çınlayan o tik tak sesleri yüzünden düşüncelerimi toparlayamıyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Clara

Sürekli peşimde gezinen kara bulutu üzerimden bir türlü atamıyordum.

Sanki sadece benim altında sıkışıp kaldığım bir bulut gibiydi. Wilhelmina, Noel Baba tabakları yapmak için bir çömlek sınıfı düzenliyordu ama gidip mutluymuş gibi davranacak enerjiyi kendimde bulamadım.

Elf de sanki kaygılarımdan meydana gelmiş yirmi küsur kiloluk bir battaniyeymiş gibi üstüme yığılmıştı, her konuştuğumda kuyruğuyla beni dürtüyordu. Jack aşağıda çalışmaya devam ediyordu. Müşteri e-postalarına cevap verirken bizim uydurduğumuz saçma bingo tablosunu kullanıyordu. E-postalar için yardımımı istememişti, bu yüzden düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Kendime, bu kara bulutun sadece henüz yılbaşı havasına giremediğim için tepemde dolandığını söyledim. Ama itiraf etmek gerekirse suçu Noel ruhunun eksikliğine atmak, asıl gerçekle yüzleşmekten daha kolaydı. Gitmek istemiyordum. Telefonuma bakıp rahat bir nefes aldım; hâlâ ne bir bildirim ne de araba servisi onay postası vardı.

Google'da basit zencefilli kurabiye tariflerini arattım ve Martha Stewart'ın tarifine tıkladım. Malzemeleri gözden geçirip

Elf'i usulca üstümden kaldırdım, mutfak dolaplarını kontrol edebilmek için yerimden kalktım. Biraz zor oldu ama başardım ve ihtiyacım olan her şeyi buldum.

Bu her şeyi düzeltecek, diye düşündüm. Az önce çöreğimi yerken o yaklaşan felaketin tik tak sesinden bir anlığına kurtulmuştum, belki de kederimin ilacı şekerdi.

Jack'e, yangın alarmı çalarsa korkmaması gerektiğini söyleyen bir mesaj attım. On saniye sonra kapıdan içeri girdi. Mutfak tezgâhının ucuna yaslanırken, "Neden bir şeyleri yakıyoruz?" diye sordu.

"Çünkü burada hiç kutlama havası yok," dedim, parmak uçlarımda yükselerek una uzanmaya çalışırken. O da tam arkamdan geldi, sert vücudunu vücuduma yasladı ve elimin üzerinden uzanarak kabı alıp bana verdi.

"Anladım. Ateş de mi kutlamayla ilgili?" Kaburgasına hafifçe dirsek attığımda abartılı bir homurtuyla tepki verdi. "Buraya kutlama havası katmak için başka neye ihtiyacın var?"

"Karbonat, kabartma tozu, esmer şeker." Jack arkamda durmaya devam ederek saydıklarımı raftan tek tek indirdi. Arkamı döndüm, beline sarılıp başımı göğsüne yasladım. "Toz zencefil, toz tarçın, toz karanfil. Pekmez var mı? Göremedim de."

"Buzdolabında," dedi. "Çıkarmam için beni bırakman gerekecek."

Onu bırakırken, "Aslında buzdolabına konmamalı," dedim. O da başımdan öptü. Tuzsuz tereyağı, tuz, karabiber ve yumurtalar çoktan hazırды. Bana uzattığı pekmez kavanozunu sağa sola eğip karanlık, yapışkan sıvının ağır ağır akışını izledim. "Neyse ki hâlâ sıvı hâlde."

Jack abartılı bir nefes verip alnını silermiş gibi yaptı. "Şükürler olsun, bir an için beni affetmeyeceksin diye çok korktum."

"Alaycılık, zekânın en güdük hâlidir." Karıştırma kaplarını arasam da hiçbir yerde bulamadım. Yardım etmesini istemiyordum, morali yerindeydi ve şu an buna hiç tahammülüm yoktu.

Kötü hissederken mutlu insanların yanında olmanın, insana kendini daha da kötü hissettiren tuhaf bir tarafı vardı. Bir başka gereksiz dolabı açtım, sadece protein içecekleri diziliydi.

“Bebeğim, neden aradığın şeyin yerini bana sormuyorsun?” diye sordu sakince.

“Çünkü...” Aslında bir sebebim yoktu. Şu anki ruh hâlin-den bir an önce çıkması gereken huysuz bir tiptim sadece. Artık bana ihtiyaç duyulmadığı için mutlu olmam gerekirdi. Kasaba canlanmıştı. Herkes memnundu. Babamı aradığım anda ter-fimi alacaktım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. “Çünkü bilmiyorum.”

Jack’in telefonu çalmaya başladı; muhtemelen biri yine ondan bir şey yapmasını, bir yerleri tamir etmesini ya da nasıl tamir edileceğini anlatmasını isteyecekti.

O benden daha iyi bir insandı çünkü ben olsam bir nokta-dan sonra Google’a bakıp bakmadıklarını sorardım. Jack beni şaşırtarak aramanın sesli mesaja düşmesine izin verip telefonunu tezgâha bıraktı. Nefesim kesilir gibi oldu. Onun bir aramaya cevap vermediğini hiç görmemiştim.

“Bekleyebilirler,” dedi kısaca. “Şu an senin işini görüyoruz. Hadi, aradığın şeyi söyle lütfen.”

“Karıştırma kapları,” dedim çekine çekine. Dönüp hemen arkasındaki dolaptan çıkardı. “Fırın tepsisi, merdane ve pi-şirme kâğıdı.”

Jack çekmeceleri açıp doğru dolapları buldu ve hepsini tek tek tezgâha koydu. “Başka?”

“Bu kadar. Gerisini biliyorum.”

“Niye bu kadar üzgün görünüyorsun?” diye sordu yumu-şak bir sesle.

Malzemeleri kenara itip tezgâhın üzerine çıktım. “Zence-filli kurabiye yapmak istemiyorum bile.”

Jack bacaklarımın arasına girip ellerini bacaklarımın üze-rinde yavaşça gezdirmeye başladı. “Zencefilli kurabiye yapmak

zorunda değilsin. Hepsini kaldırabilirim, bu anları hiç yaşamamış sayarız. İstersen dizüstü bilgisayarımı getirip burada çalışayım?”

Başımı salladım. “Hayır. Sanırım biraz uyuyup bu tuhaf hâli üzerimden atacağım. Sen işini bitirene kadar daha iyi olacağım.”

Şakağımdan öptü. “Sen zaten hep iyisin. Çok sürmeyecek, tamam mı? Sonra buranın havasını birlikte değiştiririz.”

Her şeyi raflara geri koymasına yardım ettim ve pekmezi yine buzdolabına kaldırmasını da görmezden geldim. “Somurtup durduğum için özür dilerim. Kendime geleceğim.”

“Nasıl olmak istiyorsan öyle olabilirsin, Clara. Benim için rol yapmana gerek yok. Birazdan yukarı çıkarım.”

Böyle söylemesi komikti çünkü Fraser Falls’a geldiğimden beri rol yapmam gerekiyormuş gibi hissetmemiştim hiç. Herkes beni olduğum gibi kabul etmişti.

Doğrama tahtasının üzerinden telefonumu aldım ve Max’ten bir cevapsız çağrı geldiğini gördüm. Keşke gerçekten zencefilli kurabiye yaparak oyalansaydım.

Parmağım arama kaydında adının üzerinde asılı kaldı. Muhtemelen önemsiz bir şeydir diye düşünerek adına tıkladım. Max dördüncü çalışta açtı.

“Hey, aramana dönemediğim için kusura bakma.”

“Önemli değil. İnek devirmekle falan meşgul olabileceğini düşünmeye başlamıştım,” dedi. Arkadan yüksek sesli kornalar duyuluyordu.

“Perşembe günü programımızda o yok canım ya. Dinlenme günümüz. Ne oldu?” Arkada uzayan bir bip sesi duyuluyordu. “Neredesin?”

“Midtown’da yürüyorum,” derken sesi giderek boğuklaştı. “Bir şey yok. Pazartesi günü öğle yemeği yiyebilir miyiz diye soracaktım.”

“Bir dakika, baştan al. Midtown’da ne işin var?” Bunun bir iş toplantısı olduğunu duymaya hazırladım kendimi. Terfi alamadığımı böyle öğreneceğimi sandım.

“Projem erken bitti, o yüzden Şükran Günü’nden sonra Boston’a dönünce sözleşmenin ocakta değil de şimdi bitmesine karar verdik. Daha birkaç gündür buradayım,” dedi. “Yemek işine ne diyorsun?”

“Çarşamba günü galaya kadar dönmeyeceğim,” dedim. Max’e Davenport’ta çalışıp çalışmayacağını huysuz bir kaltak gibi görünmeden nasıl sorabileceğimi hesaplıyordum.

Max, iç çekmeyle inleme arası bir ses çıkardı. “Galadan önce seninle konuşabilmek isterdim.”

İçim ezildi. “Ne söyleyeceksen şimdi söyle, Max.”

“Hayır, seni görmek ve yüz yüze konuşmak istiyorum. Gerçekten vakit ayıramıyorsan o zaman perşembe sabahı buluşalım.”

Beni göremese de gülümsedim. “Ajandama yazıyorum. Galada görüşürüz.”

Max telefonu kapadıktan sonra bir süre ekrana baktım. Şimdi babamı arayıp videolardan bahsedebilirdim. Terfim için beni tebrik ederdi ve ben de daha az paranoyak, daha az gergin hissederdim.

Ama o zaman da gitmek zorunda kalırdım.

Bilmemenin verdiği rahatsızlıkla, gitmenin neden olacağı kalp kırıklığı arasında imkânsız bir seçimdi bu. Hâlâ aklımda o kadar çok fikir, yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Bu kasabayı bu hâle getiren insanlarla ilgili öğrenmek istediğim daha bir dolu şey vardı.

Kapı yeniden açıldı ve Jack dizüstü bilgisayarıyla belirdi. “Az önce bıraktığımdan daha da mutsuz görünüyorsun. Bugün neyin var senin, Clara? Lütfen konuş benimle.”

Gerçekçi olmak gerekirse şu an içimde dönen her düşüncüyü ve duyguyu Jack’e dökebilir, hatta belki böyle rahatlayabilirdim. Ama bu sadece onun omuzlarındaki yükü artırır ya da

daha kötüsü, işimle ilgili bir tartışmaya neden olurdu. Şu anda hissettiğim bütün kötü şeylerin kaynağını ona söyleyebilirdim ki bu kadar dürüstlüğü hak ediyordu.

“Gitmek istemiyorum,” dedim. “Burada yeterince vakit geçiremedim. Daha çok zamana ihtiyacım var.”

Jack, ellerimin arasında tuttuğum telefona temkinli bir bakış attı. “Senin için bir halkla ilişkiler krizi çıkarırım ve burada sonsuza kadar kalırsın. Davenport’u eleştirmeyi hayatımın amacı hâline getiririm, sen yeter ki gitmek zorunda kalma. Bir sürü sosyal medya hesabı açarım, üzerine bir de o yuvarlak ışıklardan alır, hepsini canından bezdiririm.”

Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum. Henüz ağlamıyordum ama göğsüme çöken o hüznü, ağlamaklı ağırlık göz yaşlarımı her an taşırabilirdi. “O yuvarlak ışıkları bildiğine inanamıyorum.”

“Bütün gün bu yüzden mi bu kadar üzgündün? Eve mi çağırdılar?” Sorusunda temkinli bir ton vardı. Jack işimden ve dolayısıyla ailemden bahsetmekten nefret ediyordu. Eğer aramızdaki şeyin bir son kullanma tarihi olmasaydı belki önemli bir mesele olurdu ama vardı ve ben de üzerine gitmedim.

“Hayır, sadece bunun yakında gerçekleşeceğini biliyorum. İş konusunda kardeşimle ilişkimiz tuhaftır ve bunu dinlemek istemezsin, Jack. İyiyim ben.”

Dizüstü bilgisayarını kanepenin arkasına koyup ona sarılmam için kollarını açtı.

“Keşke seni asıl rahatsız eden şey hakkında benimle doğru düzgün konuşsan. Bir şeyleri çözemiyor olmaktan nefret ediyorum.”

Sözlerinin aslında iyi niyetli olduğunu biliyordum. Jack her şeyi halledebilen insanlardandı. Herkesin derdini sırtlanırdı. Denemek onun yaradılışında vardı. Ama sanki ondan bir şey saklıyormuşum gibi davranması canımı yakmıştı. Surat asıp geri çekildim.

“Ne söylememi bekliyorsun?” dedim sertçe. “Bütün sorunlarım, duymak istemediğin o tek şeyle iç içe geçmiş hâlde. Sanki kapalı bir kitapmışım gibi davranıyorsun ama bazı sayfaları yırtıp atmak isteyen sensin.”

“Ben öyle bir şey yapmak istemiyorum... Clara, ben...” Derin bir nefes aldı. “Sadece onların söz konusu olduğu yerde kendini savunmanı istiyorum. Onları anmaktan nefret ediyorum çünkü konu hep nasıl kullanıldığına ve yeterince değer görmediğine geliyor. Davenport’u konuşmak eninde sonunda seni üzüyor ve ben de bundan nefret ediyorum.”

“Boş ver,” dedim. “Sana çıktığı için kusura bakma.”

“Kalan zamanımızı kavga ederek geçirmek istemiyorum. Özür dilerim, sen haklısın. Bu benim sınırim ve sen buna saygı gösteriyorsun. Günü hâlâ kurtarabiliriz. Burada hiç kutlama havası yok gerçekten. Beraber Noel ağacı seçmeye gidelim mi?”

Bir adım geri çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Şeye bağlı... Bu sefer de beni yere serip sermeyeceğine?”

Ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Uslu çocuk listesindeysen sermem.”

“Yani bu hayır demek.” Jack kazağımın yakasından tutup beni kendine çekti. Öpücüğü önce hafifti, sanki hâlâ kavga etmeye hazır olup olmadığımı ölçüyormuş gibiydi. Ağzında nane şekeri tadı vardı. Geri çekilip şüphe dolu gözlerle onu süzdüm.

“Benden gizli baston şeker mi yedin sen?”

Gözleri irileşti. “Açıklayabilirim. Nancy verdi. Sadece *bir tane*. Yoksa senden asla saklamazdım.”

“Şu an sana çok kızgınım.” *Ne gündü ama*. “Böyle... hiç yılbaşı ruhuna uymayan bir şey yaptığına inanamıyorum!”

“Bana kızmayı hemen bırakırsan yolda sana koca bir paket alırım. Ayrıca...” diye devam etti, aşırı hevesli galerici edasıyla ellerini iki yana açarak, “ağacı da sen seçersin.”

“Peki, ben ağacı seçerken sıcak çikolata da alınacak mı?”

Başıyla onayladı. “Ya da sıcak şarap.”

“Peki, ağacı süslerken fonda bir şeyler çalacak mı?”

Jack beni dikkatle süzdü, onu köşeye sıkıştırmak için sorduğumu anlamıştı. “Destiny’s Child’ın Noel albümü gibi mi?”

Utangaç bir yarışmacı gibi cevabından kaçtı. Keşke basacak bir butonum olsaydı. “Peki,” dedim, “bu koşullar altında sana kızmayı bırakabilirim.”

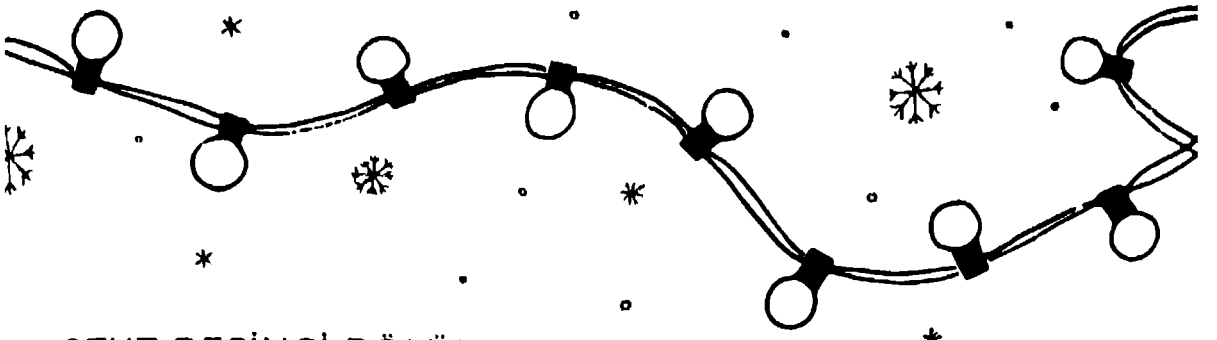
“Şükürler olsun. Sıkı giyin, hava soğuyacak, geceye de epey kar bekleniyor.”

“O zaman sen de düzgün ayakkabılar giy, yine üstüme düşmeni istemiyorum,” dedim. Tabii ki bütünüyle yalandı. “Dur, Maggie’ye gidip botlarımı almam lazım.”

Ceplerini yoklayıp kamyonetinin anahtarlarını bana attı. “Sen git. Benim çıkmadan önce burada halletmem gereken bir şey var. Yirmi dakika sürmez, yürüyerek gelirim. Sonra da beraber Luke’un çiftliğine geçeriz.”

Gözlerimi kısıtım. “Ne haltlar karıştırıyorsun?”

“Sürpriz. Dikkatli sür.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jack

“Sana onu sulaman gerektiğini hatırlatan mesaj alıyorsun!”

Bakışlarım Clara ile Dove arasında gidip gelirken üçüncü kez başımı salladım. “Hayır.”

“Sen bir canavarsın,” dedi Dove. “O saksıları Sailor boyadı. Şu an Sailor’a hayır diyorsun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırdım. Nefesim havada beyaz bir bulut olmuştu. “Peki. Getir buraya, yüzüne karşı da söylerim. Ben kocaman, normal bir ağaç istiyorum.”

Clara, Dove’un çevreci projesinden getirdiği saksılı ağacı işaret ederek, “Boy o kadar da önemli değil,” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım, Dove da kusuyormuş gibi bir ses çıkardı. “Bu durumda öyle. O hippie geri dönüşüm ağacını istemiyorum, Pierce. Ben birkaç haftaya ölecek canlı bir ağaç istiyorum ki tatilin bittiğini anlayabileyim. Noel Baba’nın istediği de buydu sonuçta.”

Dove’la konuşmak, ergenliği hiç bitmemiş küçük bir kız kardeşle konuşmak gibiydi. Üstelik daha da kötüydü çünkü Dove’un ergen hâlini hatırlıyor, yıllardır onun nazını çekiyordum. Gözlerini devirdi. “Bahse girerim o üç beyin hücren bunu amma komik bulmuştur.”

Clara güldü, alınmış bir tavırla ona bakınca kendini savunur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Benim üç beyin hücrem güldü. Diğerleri donmuş durumda.”

“Pes ediyorum,” dedi Dove. “Hadi git herkes ne yapıyorsa onu yap. Git o sıkıcı Noel ağacınla beraber sen de koyunların arasına katıl. Umurumda değil.”

“Olur!” dedim. Clara’nın koluna girip onu neredeyse sürükleyerek gerçekten bakmak istediğim ağaçlara doğru çekiştirdim. Sürdürülebilir uygulamaların büyük hayranıydım ama Tommy’nin evinde de bundan vardı ve üç günde üç kez sulamayı unutmuştu, hem de mesajla hatırlatılmasına rağmen.

Ben zaten kendimi ve Elf’i hayatta tutmak için yeterince çaba gösteriyordum, bir de yeniden dikilebilir bir ağaç için dertlenmeye ihtiyacım yoktu. Hele de durumu berbat edersen Dove’a söylemek zorunda kalacakken... Hem Clara gittiğinde zaten içler acısı bir insana dönüşecektim.

Sadece takıldığımızı, birbirimize bağlanmayacağımızı söylemiştik, *biliyorum* ama galiba ona sandığımdan çok daha fazla bağlanmıştım.

“İlk gördüğümüzü mü istiyorsun yoksa sen de mi boy takıntılı tiplerdensin?” diye sorarken mezurayla gezen bir aileye çarpmaktan son anda yırttı.

“Boy takıntısı ne halt oluyor ki?” Kendi kendine gülmesine bakılırsa öğrenmek istemeyeceğim bir şeydi. “Öyle ilk gördüğünü seçip gidemezsin. Biraz dolaşmak lazım.”

Naneli şekeri çıtırdatarak kırdı. “Aşırı kalabalık.”

Ağaç çiftliği aralık ayı boyunca hep tıklım tıklım olurdu ama Luke hiçbir teslimat isteğini geri çevirmezdi. Yine de uzun zamandır ilk kez böyle bir kalabalık görüyordum. “Luke, insanların onu internette gördüklerini söylediğini anlatmıştı. İşin tuhaf yanı reklam falan vermemiş.”

“Evet, tuhafmış,” dedi ağır ağır. “Onun adına sevindim.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Göz ucuyla ona bakınca dudaklarına yayılan, bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi gördüm. “Bunun seninle bir ilgisi var mı?”

“Luke’un hayatına burnumu sokacak vakit bulamadım ki,” dedi dramatik bir edayla. “Ben önemli bir şey yapmaya çalıştığım her seferinde üstümdelikleri çıkarmaya başlıyorsun.”

“Çok kötü bir yalancısın, Clara.” Kaşlarım çatıp bana baktı. “Ama iyi bir insansın.”

“Orası tartışılır... Hey! Şuna ne diyorsun?” İki metrelik bir köknar ağacını gösterdi. “Ben sevdim.”

Yanına gitti, ağaç ondan daha uzundu. “O zaman bunu alalım. Hayatın pahasına koruyacaksın ama.”

Clara bana muzip bir selam çaktı. “Merak etme. Bir aileyle kavga etmekten çekinecek değilim.”

Luke’u ya da çalışanlarından birini bulmak için uzaklaşırken bir yandan gülüyor, bir yandan da içten içe Clara’nın gerçekten ailesiyle kavga etmekten çekinmeyeceğini umuyordum.

Şimdi düşününce, Clara’nın gözlerini merdivenin sonunda değil de başında kapatmam gerektiğini fark ettim.

Merdivenin en tepesine kadar gülerek çıktıktan sonra bir eliyle gözlerini kapadığım elimi, öbürüyle de trabzanı tutuyordu. Bu sabahki tuhaf hâlinden sonra onu böyle gülerken görmek iyi gelmişti. “Yirmi dakikada hazırlanabilecek ve benim gözlerimi kullanmadan merdiven çıkmamı gerektirecek ne gibi bir sürpriz olabilir ki? Korkmaya başladım. Bu arada, araba gibi kokuyorsun.”

“Evet evet, benim hatam. Merdivenleri büyük ihtimalle kendi kendine de çıkabilirdin.” En üst basamağa vardık ve elimi tekrar düzelttim. “Gözlerin kapalı mı senin?”

“Hayır ama o kocaman ellerin yüzünden her yer karanlık zaten, yani gerçekten bu kadar önemli mi?” Ön kapıyı itip aç-

tım ve kendimi Elf'in üstüme atlamasına hazırladım ama garip bir şekilde bizi beklemiyordu. "Lütfen bir yere çarpmama izin verme. Sen ve o kalça kemiklerin yüzünden bacaklarım yeterince morardı zaten."

Kanepeleri kenara çektiğimden olmaları gereken yerde değillerdi zaten, çarpmasına engel olarak geçmesine yardım ettim. Pencerenin önüne kurduğum çadırdan gelen horlama sesiyle Elf'in yerini de öğrenmiş oldum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hadi göster artık!"

Ellerimi çektiğim o ilk an, bunu gözümde fazla büyüttmüş olabileceğimden korksam da Clara'nın elleri hemen ağzına gitti. "Hatırlamışsın," diye fısıldarken sesi titriyordu.

Bana baktı, iri gözleri yaşlarla dolmuştu. Gülümsemesini görebilmek için ellerini ağzından çektim. İlk gördüğüm anki kadar büyüleyiciydi.

"Hatırladım," dedim. Sürekli bir şeyleri düzeltirdim ama daha önce morali o kadar bozukken şimdi böyle bir tepki vermesi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Onu tanıyormuşum, onu nasıl mutlu edeceğimi biliyormuşum gibi hissettim. Şimdiye kadarki hiçbir şey bu kadar iyi gelmemişti. Ayakkabılarını ve montunu çıkarıp olduğu yere bıraktı, sonra Elf'in yanına doğru süründü.

Clara'nın gitmek zorunda olduğu için bu kadar üzülmesi, onunla yapmadığım daha bir sürü şey olduğunu hatırlatmıştı bana. Kar yağarken pencere önünde oturmayı ne kadar sevdiğini biliyordum, o yüzden bunu yeniden canlandırmak istemiştim ama daha önce hiç denemediği bir şekilde, kamp yaparak.

"Mutlu oldun mu?"

"Bunu neredeyse kar yağdığında ve bu pencerenin önüne geçtiğim her sefer söylüyorum ama... gerçekten bir kar küresinin içindeymişim gibi hissediyorum. Çok eğlenceli, Jack. Üstelik ormanda çış yapmak zorunda da kalmayacağım!"

Endişesinin soğuk değil de bu olmasına gülmeden edemedim. “Sen yerleşirken ben de ağacı yukarı çıkarayım.”

Kapıdan başını uzattı. “Yardım ister misin?”

Başımı salladım. “Yok yok, sağ ol. Hemen geliyorum.”

Yirmi dakika sonra, geyik şeklindeki yılbaşı süsüne altın bir iplik geçirmeye uğraşırken önüme, sehpanın üzerine, üstü marşmelov ve krema dolu, dumanı tüten bir fincan kondu.

“Cidden o fincanın içinde sıcak çikolata var mı?” diye sordum. Dilini kendi kupasına daldırdı ve çıkardığında tamamen kremayla kaplıydı. “Bunu hayır olarak alıyorum.”

Omuz silkti. “Dibinde biraz var.”

Süsün deliğini yine ıskalamıştım, içimden küfrettim. Clara dizimin üstüne oturup geyik süsüyle ipi kibarca elimden aldı. İpin ucunu dudaklarıyla ıslatıp kıvırdı. İlk denemede geçiverdi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Nereye asayım?” Geyiği ağaca doğru kaldırıp yukarıdan aşağıya gezdirdi. “Bence sağ üst.”

Mars’a asmak istediğini söylese bile istediğini yapardım. “Sağ üst olsun.”

“Her söylediğime kafa mı sallıyorsun sen?” diye sorarken kucağımda dönüp bana baktı. Kanepede sırtım mindere çarpana kadar geriledim. Poposu dizimden kayıp yanımdaki boşluğa düşerken kardan adamlı pijamalarının kapladığı bacaklarını kaldırıp benimkilerin üzerine uzattı.

“Hayır. Ağaç süsleme konusunda kesin fikirlerim yok sadece.” Bir de Clara’nın hiç kendi ağacını süslemediğini öğrenmiştim. “Hem sen çok iyi seçimler yapıyorsun.”

“Tam bir yalakasın, Kelly.”

“Söz konusu sen olunca kesinlikle öyleyim.”

Parmağını elindeki geyiğin üzerinde gezdirip başını omzuma yasladı. “Burada yaşadığım başka bir evrende, emekli olunca Dove gibi bir hayvan barınağım olsun isterdim galiba.”

“Burada yaşadığın bir evrende olsaydık bu çok güzel olurdu, Clara.”

“Bu geyik kusursuz bir seçenek olurdu.” Havaya kaldırdı. “Neden sadece üç bacağı var?”

Ondan alıp elimde çevirdim. “Bilmiyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim. Suçu Elf’e atardım ama onu eve getirdiğim ilk günden beri hiçbir şeyi ağzına atmadı. Baştan beri uslu bir çocuktu. Sanırım tamamen benim özensizliğim.”

“Benim hayvan barınağımdan uzak dur o zaman lütfen.”

“Bu süslerin bazıları benden daha yaşlı. Annemler Florida’ya taşınırken hepsini, okul karneleri ve anaokulu resimlerle kapıma bırakmıştı. Atmaya kıyamadıkları ama ikinci el sitesine koymaya da değmeyecek şeyler.”

“Karnelerin nasıldı?” diye sordu, parmağını gömleğimin ekose deseninde gezdirerek.

“Sınıfın düzenini bozuyor ve potansiyeline ulaşması pek mümkün görünmüyor.”

“Hâlâ düzen bozuyorsun,” dedi. “Yaptığın tek şey konuşmak, konuşmak, konuşmak. Herkesle ama. Hiç de öyle sessiz ya da içine kapanık biri değilsin. Seni dinleyecek birini buldun mu çenen düşüyor.”

“Tam benlik bir tarif,” dedim alaycı bir tonda. “Ağacı bitirmek ister misin? Yoksa sıkıldın mı?”

“Ben öyle kolay kolay sıkılmam,” derken yüzümü ellerine alıp başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. “Şu sakal hariç tabii. O seksi, hafif uzamış sakalı seviyordum ama bu fazla olmuş.”

Çenemi ovuşturdum. Ne demeye çalıştığını anlıyordum. Sakal bırakmanın bana kendimi her nasılsa daha maskülen hissettireceğini düşünmüştüm ama şimdi ben de nefret ediyordum. Keşke her yıl Tommy’nin yaptığı gibi takma sakal alsaydım.

Gerçi Tommy sakal bırakmadığı için buna mecbur kalmıştı. Ama olsun.

“Tıraş olduğumda sana bir fotoğraf gönderirim.” *Çünkü burada olmayacaksın.*

Üzgün görünüyordu ama yine de gülümsedi. “Harika olur.”

Eğilip onu öperken işi kasten yavaştan aldım. Burnunun üzerindeki çillerin yerini de gözlerinin yeşilin hangi tonunda olduğunu da, dudaklarının kıvrımlarını da bedeni gevşeyip bana yaslandığında üzerimde nasıl bir his bıraktığını da ezberlemiştim.

Ondan isteksizce uzaklaşırken, “Ağacı bitirelim de yatalım,” dedim.

“Peki.”

Clara yeni bir yılbaşı çalma listesi açtı, ben de kupamdaki içeceği bitirdim ve birlikte ağacı süsledik. Elf süsleri çalıyor, Clara da bir tema olmadığı için söylenip duruyordu. Ama buna itiraz ettim çünkü tema yılbaşıydı. Bu yüzden de en tepeye yıldızı koymamız bir saatimizi aldı.

Ağacın çevresinde dolaşırken, “Arka tarafı gerçekten çok çirkin oldu,” dedi Clara.

“Şşşş.” Diğer taraftan bakmak için etrafımdan dolanmaya çalıştığında onu yakaladım. “Kimse gidip arkasına bakmayacak. Bu yüzden duvarın yanına koyuyoruz.”

“Senden çok şey öğreniyorum.” Yıldızı bana uzattı. Eski bir yıldızdı, biraz yamuk yumuktu ama ilk marangozluk işimdi ve babam hiçbir zaman onu atmaya yanaşmamıştı. “Bir geri sayım falan olmalı bence. Dolly Parton burada olmalıydı.”

Yıldızı en tepeye yerleştirdim ve prizin yanına çömelip ışıkların fişini elime aldım. “İstersen *Nine to Five* şarkısını söylemeni bekleyebilirim.”

“Beni şarkı söylerken hiç duymadığın ne kadar belli. Neyse... beş... dört... üç... iki... bir!” Fişi prize taktım ve ışıklar birden yandı, süslerin üzerindeki renkler parlamaya başladı. “Harika görünüyor. Renkler hiç uyumlu değil ama bayıldım.”

“Güzel. Sen de şunu içmeyi bitir de yatalım.”

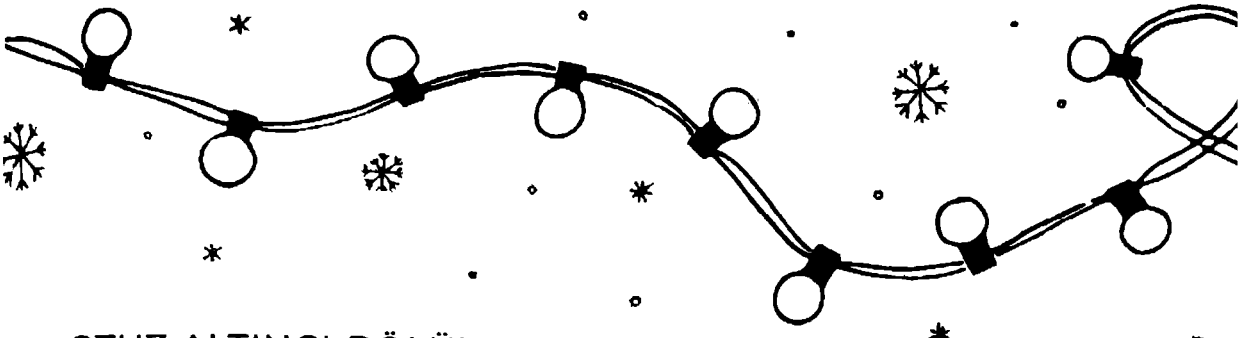
Clara kupası elinde oturuyordu, Elf de hemen yanında kendine yer bulup başını Clara'nın bacağına koymuştu. "Benim o kadar uykum yok aslında. Çadırımızda film izlemek ister misin?"

"Bu kadar şeker tüketirsen olmaz tabii." Aslında çok yorgundum ama onunla birkaç saat daha geçirme fırsatını kaçırmak istemiyordum. "Olur. Ne izleyeceğimizi sen seç."

Daha tableti ona uzatırken *Grinç*'i açacağını biliyordum. Tommy laf arasında *Tatil*'in en iyi yılbaşı filmi olduğunu söylediğinden beri sürekli ondan söz ediyordu.

Çadır, ikimiz ve köpek için biraz dar olsa da bir şekilde sığdık. Ağacın ışıkları tülün ardından içeri süzölsün diye çadırın yan penceresini açtım ve karın usulca yağışını izleyebileceğimiz doğru açığa geldiğimizden emin oldum.

Clara bana sokulup ekranı karnımın üzerinde dengede tutmaya çalışırken daha açılış jeneriğı bile bitmeden uyuyakalmıştım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Jack

Flo'nun bakışlarını odanın öbür ucundan üzerimde hissetsem de görmezden gelmeye çalışıyordum.

Bugün kafede iğne atsanız yere düşmezdi. Çalışanlar, Flo'nun istediği o kusursuz hizmeti sürdürebilmek için oradan oraya koşturup duruyorlardı. Bütün bu hengâmeye rağmen tezgâhın arkasında dikilip benim hindi sandviç yememi izlemeye vakit bulabilmişti.

Harry'nin Yeri'ye sabahtan beri hiç boşalmamıştı, Joe kasaya bakarken ben de stokları halletmek için sürekli koşturmuştum, dolayısıyla bir şeyler yemeye ancak fırsat bulabilmiştim. Yazın fazladan vakit ayırıp yılbaşı süslerini hazırladığıma öyle seviniyordum ki, bu yıl hiç beklemediğim derecede ilgi görmüşlerdi. Joe, en az yirmi kişinin ona, "Yerel işletmeden alışveriş yap," dediğini söylemişti, sanki bir tarikat sloganı gibiymiş. Ne yapacağını bilemediği için de hepsine selam çakmıştı.

Flo'nun bakışlarına karşılık vermemek için kâh masaya kâh yere bakarak yiyordum yemeğimi. Görüş alanıma ortopedik spor ayakkabıları girince bu kararımdan pişman oldum. Ağzım hindi ve ekmekle doluyken yukarı baktım. Masamın karşısındaki sandalyeye oturup, "Clara yok mu?" diye sordu.

Lanet olsun. Hep, “Elf yok mu?” diye sorardık ama artık “Clara yok mu?” olmuştu demek. Aslında yanımda kimse olmadan geldiğimi, tek başıma olduğumu söylemek istedim ama yemek yerken kafama şaplak yemek gibi bir niyetim yoktu.

Öğle yemeğimin üzerine biraz kola içtim. “Hayır.”

“Eve mi gitti?” Flo’nun bu kasabada olup biten her şeyi bilmiyormuş gibi davranmasına anlam veremiyordum. Clara pansiyondan çıkış yapmış olsaydı Maggie’den sonra bunu ilk öğrenen kesinlikle Flo olurdu.

“Sanat okulunda. Bu akşamki imza günü için hazırlık yapıyor. Bayan Celia çok fazla bilet satmış, o yüzden etkinliği kitabevinde yapamayacaklarmış.” Sanki bunları bilmiyormuş gibi anlatmamın bir anlamı yoktu da anlatıyordum işte. Dediğim gibi, her şeyi ilk duyan o olurdu. “Ona mı ihtiyacın var?”

Flo bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. “Biraz önce annenle konuştum.”

İşte başlıyorduk. “Ne hoş.”

“Onunla sohbet etmek iyi geldi. Noel tatili ve yılbaşı için kızının evine gidecekmiş. Biri neden Oklahoma’yı buraya tercih eder aklım almıyor ama babanın çok heyecanlı olduğunu söyledi.” Bunu ilk kez duyuyordum işte. Süpermiş.

“Çok iyi vakit geçireceklerinden eminim.” İçimdeki alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Bunun bir yere bağlanacağını biliyordum ama tam olarak nereye gittiğini kestiremiyordum. “Eminim Oklahoma’nın da kendine göre avantajları vardır.”

Masadaki baharatları ve şekeri yeniden düzenleyerek, “Senin tatili nerede geçireceğini bilmiyordu,” dedi. “Seninle Clara hakkında da hiçbir şey bilmiyordu. Ben de acaba Noel için New York’a mı gideceksin diye merak ettim.”

Evde kendi yemeğini yapmamanın bedeli buydu işte. “Öncelikle Clara ve ben diye bir şey yok, Bayan Flo. Ayrıca her zaman olduğu gibi bu yıl da Noel’de Fraser Falls’ta olacağım.”

“Deden çok inatçı bir adamdı. Ölülerin arkasından konuşmayı sevmem ama her zaman burnunun dikine giderdi ve bu yüzden de eline geçen birçok fırsatı değerlendiremedi. Planlarının dışına çıkmayı hiç istemezdi. Bu da bazen ona zarar verdi, Jack.”

Olabildiğince kibar bir tavırla, “Bunun benimle ne ilgisi olduğunu tam anlayamadım,” dedim.

“Son zamanlarda seni son on yılda gördüğümünden daha sık gülümserken görüyorum. Gülümsemek önemli bir şey, Jack Kelly. Kalbi zinde tutar, ömrü uzatır. Uzun yaşamayı isterim çünkü günün birinde yürüteç kullanmam gerektiğinde, geçebilmem için kapılarımı genişletmen gerekecek.”

Hoşnutsuz bir şeyler mırıldandım. “Bana verdiğin iş listesine eklerim.”

“Gülümsemene sebep olan kişinin şehre geri dönüp bir daha buraya uğramamasına izin vermeni istemiyorum. O çok iyi bir kadın, Jack. Başta işler biraz karmaşıktı ama şartları düşününce ondan beklediğimizden de fazlasını yaptı.”

Çok iyi kadın demek hafif bile kalıyordu. “Farkındayım.”

“Ona videoları kaldırdığımı söylediğim hâlde hâlâ burada kalıp yardım ediyor olması bile bunun kanıtı.”

Kaşlarım çatıldı. “Videoları kaldırdın mı? Ne zaman? Neden?”

“Dün. Başımıza gelen kötü şeylerden ibaret değiliz, Jack. İnsanlar bizi aradığında hakkımızda söylenen iyi şeyleri görmeli, çürümüş bir şirketle yaşanan bir kavgayı değil.”

“Clara biliyor mu bunu?” Elbette biliyordu. Dün durup dururken tuhaflaşmasının sebebi tam da buydu. “Hâlâ burada mı yani? Kitap etkinliğine yardım mı ediyor?”

“Celia ondan pek memnun. Kitabevi bugün insan kayınıyordu ve yayınevindeki şu malum kişi de Matilda’nın bir sonraki kitabı için ön sipariş kampanyası yapmaktan söz etmiş. Clara’nın başarısı bu.”

“Bunların hepsini zaten biliyorum, Bayan Flo.” Clara’yı burada tutan tek şeyin artık ortadan kalktığı gerçeği dışında tabii. “Clara’nın özel biri olduğunu biliyorum ama sizin olmasını istediğiniz şey bizim için pek mümkün görünmüyor. Aramızda aşamayacağımız kadar çok engel var.”

“İsa’nın doğuşu oyunu on yıldır oynuyor ve ilk kez biletler tamamen tükendi, Jack. Bugün yüzden fazla insan alışveriş yapmaya, akşamki etkinlikten önce bir şeyler yemeye geldi. Önümüzdeki haftalarda daha da fazlası gelecek. Artık her şey mümkünmüş gibi geliyor.” Anaç ve sıcak bir dokunuşla elini elimin üzerine koydu. “Belki o inatçılığını bu kez iyi bir şey için kullanabilirsin. Kaçınılmaz sandığın şeye boyun eğmek zorunda değilsin.”

“Belki de,” dedim, başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Flo elimi sıkıp ayağa kalktı. Beni yarım kalan öğle yemeğimle ve kafamda dönen bir sürü düşünceyle baş başa bıraktı. İlk düşünce şuydu: Clara neden hâlâ buradaydı?

Arabaya park yeri bulmam gerekene kadar bu ziyaretçi meselesi çok iyi gidiyordu.

Her yıl mutlaka bir belediye toplantısını, park edilebilecek bütün yerleri tek tek konuşarak geçirirdik ve eskiden bu kolaydı çünkü beklediğimiz turist sayısı zaten sınırlıydı. Geçen seneki patlamadan sonra Arthur, “yoğun dönemler” için tabelaların iki katını sipariş etmişti. Bu da tabii ki Tommy ve Luke’la beraber hepsini bizim taktığımız anlamına geliyordu. Park edeceğim yeri elimle koymuş gibi bilmemin sebebi de buydu çünkü hafta başında bir karışıklık yaşanmasın diye taşaklarım donmuştu.

Ama şimdi Massachusetts plakalı bir araba kamyonetimi kapamış olduğundan bütün emeklerim resmen boşa gitmişti.

Acil durumlar için kasabadan on beş dakika uzakta yaşayan bir çekici şoförümüz vardı ama sırf hava soğuk diye yürümek zorunda kaldığım için bir ziyaretçinin arabasını çektirirsem meydanda idam edilirdim.

Wilde & Winslet'tan çıkan bir düzine kadının arkasına takılıp ağır ağır yürümek zorunda kaldım. Hepsinin bir elinde mağaza poşeti, öbüründe de Yeşil Işık'tan aldıkları vardı. Bayan Celia adına ve bu kadar kişi okulundan haberdar olduğu için havalara uçan Wilhelmina adına çok seviniyordum. Ama bir yandan da Clara'nın, bütün bunların fitilini ateşleyen kişi olmasından büyük gurur duyuyordum. Üstelik ben daha onun değerini anlamadan çok önce yapmıştı bunları.

İçeri adımımı atar atmaz onu gördüm. Yerlerine yerleşmeye çalışan insanların kışlık şapkalarından oluşan kalabalığın arasında kızıl saçları hemen seçiliyordu. Beni görünce yüzü güldü ve yanıma geldi. Boynuma sarılıp hafifçe yanağımı öptü. Tatlı kokusu etrafımı sardı. "Nasıl olmuş, iyi görünüyor mu?"

Koltuklar şimdiden dolmaya başlamıştı. Salonun kenarında, Bayan Celia ile torununun oturduğu bir masa vardı ve gelenlere kitapla bez çanta dağıtıyorlardı. Arkamda bir sıcak çikolata standıyla muhtemelen başka kasabadan gelmiş, lisanslı ürünler satan bir işletme vardı.

Sahneye Matilda ve soru-cevap oturumunu yönetecek olan kadın için iki rahat koltuk konmuştu. Etkinliğe dair bilgiler şu anda koltukların arkasındaki ekrana yansıtılıyordu ve sahnenin hemen önüne, imza için bir masa kurulmuştu.

"Muhteşem görünüyor."

"Beklerken kitabı okumaya başladım ve beni ağlattı. Sonra Matilda geldi ve onu ilk kez morarmış gözlerle karşılamak zorunda kaldım," dedi, normalden iki kat hızlı konuşuyordu. Gerginlikten miydi? Öğrenmem gereken o kadar çok şey vardı ki zamanım yetmiyordu. "Senin günün nasıl geçti? Bugün seninle vakit geçirmeyi özledim."

Artık burada kalman için hiçbir sebep olmadığını öğrenene kadar gayet iyiydi. “Ben de özledim ama dükkân biraz kaotikti, zaten pek vaktim olmayacaktı. Sen ne yaptın, keyifli vakit geçirdin mi burada? Matilda nasıl biriymiş?”

“Bir diva gibi davranmasını bekliyordum ama gerçekten çok tatlı biri. Bayan Celia’yla bir saat boyunca kitaplardan konuştular, bu sırada dükkândaki bütün kitaplarını imzaladı.”

Clara’nın arkasında Wilhelmina sahneye çıkıp mikrofonları test etmeye başladı. Salona bakınıp gülümseyerek mikrofona tıklatmasını izledim. “Sanırım başlamak üzereyiz. Burası iyice doldu!”

Ben de hâlâ şaşkındım. Doğuş oyunu da bale de her yıl insan çekerdi ama bunun yanında hiçbir şeydi. Buraya bu kadar koltuğun sığabileceğini bile bilmiyordum. “Seninle gurur duyuyorum. Senin ısrarın olmasa bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Teşekkür ederim,” dedi alçak sesle, karmaşık duygular içinde olduğu yüzünden okunuyordu. “Bu kadar çok bilet satıldığına hâlâ inanamıyorum. Görünüşe göre diğer etkinliklerine bilet bulamayan çok insan varmış. O yüzden herkes buraya akın etmiş. Hafta sonu kız kıza kaçamak için bir minibüs kiralayıp buraya gelen bir grupta tanıştım.”

“Sanırım Wilde & Winslet’tan çıkarken onların arkasına takıldım ben de.”

Clara bariz bir heyecan içindeydi, ceketimin önünü tutuyordu.

“Onlar işte! Erken gelmişlerdi de biraz sohbet ettik. Onlara içerideki mumların çok güzel olduğunu söyledim, onlar da gidip bakacaklarını söylediler!”

“Belki de seni turizm kurulunun başına getirmeliyiz,” dedim şakayla karışık. “Fraser Falls’un sayfasını da sen yönetirsin.”

Ellerini beline koyup saçını omzunun üstünden savurarak umursamaz bir bakış attı. “Ben söyleyene kadar Fraser Falls’un bir ziyaretçi sayfası olduğundan haberin bile yoktu.”

“İşte tam olarak bundan bahsediyorum. Senin sayende tanınıyorlar.”

Clara omzunun üzerinden bakıp kimsenin bizi izlemediğinden emin olduktan sonra beni hızlıca öptü. Uzaklaşmaya çalıştı ama yüzünü tuttum, gülmeye başlayınca bıraktım. “Arkaya, kenara bir yere geçeceğim ben, uygun mudur? Tommy’ye yer tutacağıma söz verdim.”

Tekrar omuzunun üzerinden baktı. “Tommy zaten burada. İlk gelenlerdendi. Onun okumaya bu kadar düşkün olmasına bayılıyorum.”

“O dedikoduya düşkün. Kitap kulübü de bunun için biçilmiş kaftan. Bir de kulüp sırasında bana sürekli iş çıkıyor. Sanırım Flo kendisi meşgulse benim de öyle olmam gerektiğine inanıyor. Tommy ise her seferinde işin içinden bir şekilde sıyrılıyor çünkü Flo’nun hemen yanında oturup makaron ya da yanında ne getiriyorsa onları yiyip duruyor.”

“Senden daha akıllı.”

Derin bir iç çekip alnımı ovuşturdum. “Biliyorum. Benim de bir kitap almam lazım.”

Beni yine hızlıca öpüp sahneye gitti. Arka sıranın ucuna oturdum, bu sayede kimsenin görüşünü kapatmıyordum. Salonun karşı tarafında, bizim yaşlarımızda birkaç kadınla konuşan Tommy’yi görebiliyordum. Tommy bir şey söylediğinde içlerinden biri başını geriye atıp kahkaha attı. Bu tepkiyi hak edecek bir şey söylediğine hiç inanmıyordum.

El sallayıp beni fark etmesini sağladım. Yanıma otururken yüzünde geniş bir sırıtış vardı. “İşte gelecekteki eşimi bulacağım yer.”

Bu herife yan yan bakmak yetmiyordu. “Böyle konuşunca sanki birini kaçıracaktıysın gibi anlaşılıyor.”

“Saçma,” dedi parmaklarıyla beni işaret ederek. “Kaçır-mama gerek yok. Buradaki tek bekâr erkek benim.”

“Ben de bekâрім,” diye itiraz ettim.

Beni şüphıyla süzdü. “Tabii canım. Bekâr erkekler birlikte oldukları kadını kimse bakmıyorken kıyıda köşede öper, günün her saati ondan bahseder, öyle değil mi?”

“Bütün gün ondan bahsetmiyorum,” dedim ama çoktan gözlerini devirmişti.

“Clara portakal sevmez. Clara üniversitede sarhoşken düşmüş ve kolunda iz kalmış. Clara’nın ikinci adı Rose. Clara’nın en sevdiği tatil yeri İtalya. Clara’nın—”

“Bunların hepsini biliyorum. Bana niye anlatıyorsun?”

“Bildiğini biliyorum. Peki, sence ben nereden biliyorum?”

Tommy ne derse desin, bence onun hakkında gayet makul miktarda konuşuyordum. Sanki bütün gün tek konuştuğum şey oymuş gibi davranıyordu şimdi. Bazen işten de bahsediyordum. Neyse ki Bayan Celia sahneye çıkıp mikrofonu açtı da bu konuşmadan paçayı kurtarabildim.

“Merhaba, hepiniz hoş geldiniz. Öncelikle, vakit ayırıp Fraser Falls’a kadar geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bu salonun insanlarla dolu olduğunu görmek, hem de böylesine dar bir zamanda, kalbimi öyle bir coşkuyla doldurdu ki... sanırım hiçbir yazar o duyguyu kelimelere tam olarak dökemez.

“Kırk yıldır Yeşil Işık kitapçısının sahibiyim ve bu inişleri çıkışları olan bir yolculuktu. Bu akşam da kesinlikle en yükseğe çıktığım anlardan biri oluyor. Bağımsız işletmeleri desteklemeyi seçtiğinizde, özellikle de böyle tatil dönemlerinde, aslında birinin hayallerini de desteklemiş oluyorsunuz.

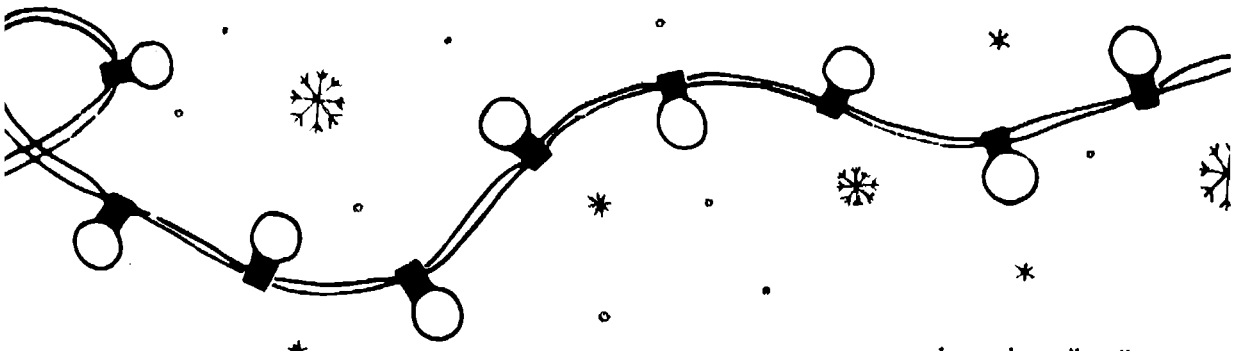
“Bu akşamki program için, eminim son derece yoğun bir takvimi varken vakit ayıran Matilda’ya teşekkür etmek istiyorum, ayrıca bu geceyi olabildiğince özel kılmak için ellerinden geleni yapan yayınevine de çok teşekkür ederim. Son teşekkürüm de bağlantılarını ve ikna gücünü kullanarak bu geceyi sizler için mümkün kılan Clara’mıza.

“Ve şimdi, Matilda Brown ile moderatörü Dallas Ryan’ı sahneye davet etmek istiyorum!”

Genç, sarışın bir kadın sahneye çıkıp el sallarken salonda bir alkış koptu. “Herkes merhaba,” dedi Matilda. Bayan Celia’nın sesinin yanında İngiliz aksanı iyice öne çıkmıştı.

Bense Bayan Celia’nın Clara için *Clara’mız* deyişine takılmıştım, o yüzden Matilda Brown ya da moderatörünün söylediği hiçbir şeyi duymadım. Salondaki herkes yazarın ağzından dökülen kelimelere kilitlenmişti ama benim tek istediğim, Clara’ya onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemekti.

Sorun şuydu ki... bunu söylemek bana sanki veda ediyormuşuz gibi hissettirecekti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Clara

Gözlerimi her açtığımda peşimde geri sayım yapan uğursuz bir saat varmış gibi hissediyordum.

Ama bir kez olsun bu huzursuzluğumun sebebi, annemin bana sürekli biyolojik saatimi hatırlatıp durması değildi. O geri sayımın tik takları giderek daha yüksek, daha sinir bozucu bir hâl alıyordu ve tamamen bilinçaltımın ürünüydü.

Sürekli *bir şey yapmam* gerektiğine dair o huzursuz his içimi kemirip duruyordu, Jack'in de aynı duyguyu taşıdığını sezmiştim. Dün gece kitap etkinliği nihayet bittiğinde sessizleşmişti. Yorgun olduğunu sanmıştım çünkü etkinlik saatler sürmüştü. Matilda hiçbir şeyi aceleye getirmemişti ve sırayla herkese tek tek sarılıp fotoğraf çektirmişti. Jack iyi olduğunu, sadece kafasının dolu olduğunu söylemişti. Ben başka bir şey soramadan suçu işe atmıştı.

Matilda içinin güzelliği yüzüne vurmuş biriydi, yazdığı karakterleri aşkın ve iyileşmenin bütün karmaşık yollarından geçirirken anlattıklarını dinlemeye bayılmıştım. Tommy de sevmişti. Hatta Wilhelmina'nın tiyatro salonunu toparlamasına yardım ederken düşüncelerini en ince ayrıntısına kadar bana anlatmıştı.

Dedikodu meraklısıymış. Hadi oradan. Adam sadece kitaplara âşıktı.

Jack Elf'i almak için eve gitmişti, biz de Tommy ve Dove'la birlikte bara yürürken en sevdiğimiz kitaplar üzerine konuşmuştuk. Jack sonunda bize katıldığında sohbeti onun daha rahat dâhil olabileceği bir konuya çekmeye çalışmıştım ama o bizi kibarca tekrar kitaplara yönlendirmiş ve pek konuşmamıştı.

Kolu sandalyemin arkasından hiç ayrılmamıştı, parmakları saç tellerimle oynuyordu. Sanki arkadaşlarla geçirilen sıradan bir cuma gecesi gibiydi de benim için tek eksik Honor'dı. Onu davet etmiştim ama çarşamba günü kız kardeşini Brooklyn'deki etkinliğe götürdüğünden bizimkine gelmemişti.

Elf'i de yanımıza alıp el ele pansiyona dönmüş, yatağa girip uyuyakalmıştık. Dışarıdan bakan biri için kusursuz bir akşamdı ama bütün gece içimde tuhaf bir his dolaşıp durmuştu. Jack, burada olduğum süre boyunca ne kadar şey başardığımı durmadan dile getirmiş, başta bana zor zamanlar yaşattığı için duyduğu pişmanlığı açıkça söylemişti.

"Uyanık mısınız?" diye homurdandı uykulu bir sesle.

"Evet."

"Bugün izin yapmaya karar verdim. O yüzden canın ne isterse onu yaparız."

Ona döndüm. Ne kadar güzel olduğunu ona yeterince söylememiştim. "Ama işlerin aksar."

Omuz silkip gözlerini ovuşturdu, sonra genişçe esnedi. "Toparlarım."

"Sakin bir gün geçirsek o gün boşa mı gitmiş olur? Aslında tek isteğim seni seyretmek. Belki bir şeyler yeriz. Sonra seni biraz daha seyrederim. Bunu dükkânda da yapabilirim gerçi. Beni bir köşeye bir kruvasanla oturtursun."

Gevelemeye başlamıştım. Sesimdeki gerginlik kendi kulağıma bile yabancı geliyordu. "Öylece gözlerini dikmekten başka bir şey yapmayı da önerebiliyor muyuz?"

Yanaklarımı sıcak bastı. “Önerebilirsin.”

“Bir saat uzaklıkta kapalı bir pazar var. Cumartesileri hep çalıştığım için gidemiyorum ama seni götürmek isterim. Bir sürü yemek seçeneği ve başka güzel işletmeler var. Seversin bence.”

“Harika olur. Beraber duş almak ister misin?” diye sordum bir umutla.

“Bir gün bu soruya olumsuz cevap verirsem bil ki o bir yardım çılgılığıdır.” Jack alnımı öpüp yataktan kalktı. Kollarını tavana doğru uzatırken sırtındaki kaslar sabah ışığında belirginleşti.

Uzunca bir süre sonra, çoğunlukla kuru ama hâlâ karman çorman olan saçlarımı taramaya çalışıyordum. Bir erkeğin saçınızı yıkaması çok eğlenceli olabilirdi ama dizlerinizin üzerindeyken saçınızı tutmaya başlarsa işin rengi değişiyordu. “Bebeğim, bir şeyler yemek istiyorsan tükenmeden gitmemiz lazım,” dedi Jack, yatağımın kenarında oturduğu yerden.

Neden erkekler hazırlanmak için bizimle aynı süreyi harcar da bizden azıcık erken bitirdiklerinde göz hizamızda bir yere çöküp sanki bin yıllardır bekliyormuş gibi bakarlardı?

“Bu meseleyi kendi kendinize çözün artık, beyefendi.”

“Bu süreci hızlandırmak için ne yapabilirim? Bugün ne giyeceksin?” diye sordu.

“Salondaki sandalyenin üzerindeki kotumla dolaptaki siyah kazağımı giymeyi düşünüyorum. Daha sadece iç çamaşırımı giydim, çoraplarım da yemek masasının üstündeki çamaşır sepetinde.”

Jack hızla dolaba yöneldi ve kapaklarını iki yana açtı. “Şey, Clara?”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Efendim?”

“Seri katil misin sen?” diye sordu. Neon pembe bir yapışkanlı kâğıdı havaya kaldırdı. “Bir de ismimin altındaki soru işareti için endişelenmem gerekir mi?”

“Seri katiller kurbanlarını öldürmek yerine duşta onlara oral seks mi yapar?” diye sordum. Sonunda saçımdaki son düğümü de açmayı başardım. Saçımı omuzlarıma kadar örüp yerden kalktım ve dolabın önüne gittim.

Dolaptan almak istediğim siyah kazağı çıkardı, üzerinde de bir tane yapışkanlı kâğıt vardı. “Gerçek suç olayı çok benlik sayılmaz, o yüzden emin olamıyorum.”

“Bu benim planım,” diye açıkladım. “Kasabayı öldürmek için değil, ihya etmek için.”

Dolabın önündeki yatağa oturdu, kazağım da yapışkanlı kâğıtlar da hâlâ elindeydi. “Gerçekten de başından beri bir planın varmış. Ben lafın gelişi öyle söylüyorsun sanmıştım.”

Duvarı kaplayan o devasa karmaşayı tamamen görebilmesi için kıyafetlerimi kenara ittim. “Buraya ilk geldiğimde insanların bana güvenmesi için önce beni sevmesi gerektiğini senin sayende fark etmiştim. Ben de kasabanın güvenini kazanmak için girişken, yardımsever ve göz önünde olmaya karar verdim.”

“Göz önünde olduğun kesin. Seni her yerde görüyordum. Sanki bana musallat olmuş bir hayalet gibiydin,” dedi.

“Sonrasında planım biraz dağıldı. Keşke ip alsaydım. Ana odağım kasabanın görünürlüğünü artırmak, daha fazla ziyaretçi çekmek ve herkesin daha çok para kazanmasını sağlamaktı. Ama sonra Holly projesinde yer alan insanlar için özel bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Ardından her şeyin ana hedefime bağlandığını fark ettim. İşte bu yüzden ip almam gerektiğini düşünmeye başladım ama insan yaşamadan bilemiyor işte. Seni saymazsak tabii. O yüzden dolabımda adının yanında bir soru işareti var.”

“Ben senin için sadece bir aşama mıydım yani?” diye sordu.

“Hedeflerime ulaşma aşaması olarak evet ama siyaha boyalı saçlarla emo müzik dinlediğim, aşmam gereken bir ergenlik evresi olarak değil.” Göz ucuyla bakınca gülümsediğini gördüm.

“Anlat bakalım. Kasabayı senin gözünden duymak ilginç olacak.”

Bu yapışkanlı kâğıtları duvara yapıştırmamın üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi. “Peki ama başlamadan önce şunu belirteyim: Buradaki pek çok şeyde birden fazla kişinin emeği var. Sakın hepsini kendi başıma yaptığımı sanma lütfen.”

Jack omzuma bir öpücük kondurdu. “Biliyorum.”

“Mel ve Winnie’yi annemle tanıştırdım ve annemin bir etkinliği için birlikte çalıştılar. Bu da gelir artırma hedefime uyuyor.

“Annem onları çok sevdi ve tüm sosyetik arkadaşlarına isimlerini veriyor. Elbette Küçük İşletmeler Cumartesi pul defteri de Fraser Falls tarihinin en kârlı cumartesisine denk geldi ve bu da para kazanma hedefine uyuyor ama bu tamamen tesadüf de olabilir...”

“Tesadüf falan değildi. Harika iş çıkardın,” dedi.

“Dove’a oyuncak bağışı için yardım etmeye soyundum ve tanıdığım bütün zenginlere tek tek e-posta attım. Son bağış miktarını bilmiyorum, bir de sipariş ettiğim bir kamyon dolusu oyuncak hâlâ yolda ama bağışlar önceki yıllara göre ciddi biçimde artmış olmalı.”

“Ben de öyle duydum,” dedi. “İnsanlara anlatıp tanınırlığımızı artırıyorsun.”

İşte o ipe bu yüzden ihtiyacım vardı. “Evet, sanırım öyle oldu. Celia’yı yayıncılıktan bir arkadaşım ile tanıştırdım. Dün geceki etkinlik onlarca kişiyi buraya getirdi ve yalnızca Yeşil Işık’ta para harcamadılar, diğer dükkânlara da uğradılar ve bir sürü kişi Tommy’nin yerine de gitti.”

“Hem Wilhelmina’nın fındıkkıranını da sen buldun.” Sesine hafif bir oyunbazlık sinmişti.

“Wilhelmina’nın fındıkkıranını beraber bulduk. Arthur’a, e-posta abone listesi izinlerini kullanarak İsa’nın doğumu sahnesi ve bale gibi diğer etkinlikleri nasıl tanıtacağını anlattım.

Noel'de Sonsuz Aşk

Bir de her şeyi iki kez göndermeyi nasıl bırakacağını gösterdim ama o daha çok kendi iyiliğim içindi.”

“Bunu ne zaman yaptın?” diye sordu. “Ona bir şey öğretmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.”

Elimi umursamazca salladım. “Sen birinin tuvaletini mi ne tamir ediyordun. Her şeyi yazıp bıraktım, böylece bununla ilgili sana bir telefon gelmemiş oldu. Ama bu, tekrar gelen ziyaretçilerin artmasına yardımcı olacaktı ve onların da para harcamalarını bekliyorduk.”

“Yoğunmuşsun,” dedi. “Başka neler yaptın?”

“Aslında gönlünü kazanmak istediğim kişi Flo’ydu. Ona en çok ben yardımcı olmuş, en çok ben ortalıkta olmuş ve en çok ben inisiyatifi ele almıştım. İsteddiği her küçük şeye evet dedim.”

“Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Hep böyle başlar işte, şimdi ne hâlde olduğuma bir bak.” Ona gerçekten baktım. Planımı dikkatle dinliyordu ve bir kez bile araya girip beni düzenbaz olmakla suçlamamıştı. Onu ne kadar özleyeceğimi düşününce içim ezildi. “Böldüğüm için özür dilerim, bebeğim. Devam et.”

“O pul defteriyle onu etkilemeyi ummuştum ve sevindiğini de fark etmiştim ama daha fazlasını yapabileceğimi biliyordum. Bu yüzden Noel koşusu için haber ekibini buraya getirdim. Bir yerin adını duyurmanın en iyi yolu haberdur. Sonra o kötü yorumlar çıktı ve onların kaldırılmasına yardım ettim, gerçi burada teşekkürü Sahara hak ediyor. Bir de şu bülten var işte.”

“Kasabada yaptığın her şey doğrudan Flo’ya yardım ediyordu bence, Clara. Ama onun için gerçekten çok şey yaptın ve bunun için seni takdir ettiğini biliyorum.”

İlk astıklarımın hemen altındaki, yeni yapışkanlı kâğıtlardan oluşan sıraya baktım. “Burada geçirdiğim zaman arttıkça daha fazla şey gözüme çarptı. Eminim kuaförün de dondurmacının da ihtiyacı olan bir şeyler vardır, onları da bir yerlere sıkıştırdım ama fırsat bulamadım. AmEx’e abanmak yerine kendi kendine kafa patlatmak çok zor.”

“Bir tane eksik,” dedi sessizce.

Omzuna yaslanıp temiz kokusunu yavaşça içime çektim. “Sen hâlâ bir soru işaretisin, Jack.”

“Burada olduğun süre boyunca bana yardım etmediğini mi sanıyorsun?” Sesindeki şaşkınlık her şeyden baskındı. Çenemi nazikçe kavrayıp yüzümü kendine çevirdi. “Clara, bana o kadar çok yardım ettin ki, belki de ancak sen gidince tam anlayacağım. Ama işte bile senin desteğin sayesinde her şey daha kolay oldu.”

“*Sen gidince* demen, seni bir daha hiç görmeyecekmişim gibi hissetmeme neden oluyor. Daha gitmeden seni kaybetmişim gibi hissediyorum.” Bu sözleri söylerken içim acıdı çünkü son kırk sekiz saat bambaşka gelmişti. Sanki ikimiz de yavaş yavaş sona doğru sürükleniyorduk.

“Bunu söylemek bana da iyi gelmiyor.”

Jack şakağıma bir öpücük kondurdu ve ona bakarken ağlamamak için kendimi çok zor tuttum. Böyle olmamalıydı. New York’a neşe içinde dönüp terfim için sevinmem gerekiyordu. Ama artık bunu isteyip istemediğimden bile o kadar emin değildim. “Biliyorsun, dükkânını Brooklyn’e taşısan fiyatlarını en az dörde katlarsın. Sakal da bırakabilirsin, seni derbeder sanatçı olarak pazarlarız. Hem etrafta o kadar çok şüpheli kokunun olması Elf’in de hoşuna giderdi.”

“Sen de burada yaşayabilirsin. Bir ofis tutarsın, ayda bir iki kez şehre gidip gelersin. Ya da daha iyisi, istifa eder ve sana gerçekten değer veren birileri için çalışırsın. Burada herkes senin kalmana bayılır. Özellikle de ben.”

Davenport’un bu topluluğu ne kadar kolay incittiğini düşündükçe içimde bir öfke yükseldi. Şirket değerlerimizden o kadar uzaklaşmışlardı ki artık tanınmaz hâle gelmişlerdi. Jack’in bana ilk kurban olduğumu söylemesinin bu kadar canımı yakmasının sebebi, arkasındaki mantığı anlamamdı. Haklıydı, kendim

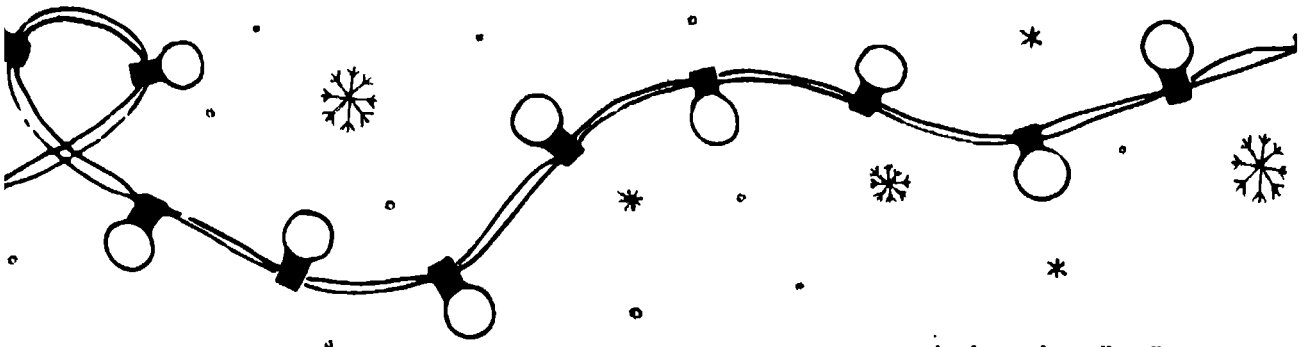
için ayağa kalkmam gerekiyordu. Bu zamana dek fikirlerimi de emeklerimi de sömürmelerine izin vermiştim.

Bütün bunları, mesleki hayatımla ailem hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden fark edebilmesiyse ürkütücüydü. Max'in benimle görüşme konusundaki o aceleciliği aklıma geldi ve ne kadar paranoyaklaştığımı fark ettim.

Kazağıma uzanıp, "Pazarı kaçıracağız," dedim. "Bütün iznini burada, beni izleyerek heba etmene izin veremem."

"Cinayet dolabını saklamak mı istiyorsun?" diye sordu. "Yoksa Maggie'yi çok ciddi sorularla, hatta kaygılarla baş başa bırakmayı mı düşünüyorsun?"

"Kapa şunu artık. Yapabileceğim pek bir şey kalmadı zaten."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Clara

Babamın aramalarından kaçmak, bence dayanıklılık sporu sayılmalıydı.

Beni herhangi bir spor kadar terletip yormuştu, tek farkıysa sonunda gerçek bir ödülü olmamasıydı çünkü eninde sonunda telefonu açmak zorunda kalacaktım.

Ama o gün bugün değildi.

Bugün oyuncak bağış günüydü ve babamın aklında her ne varsa ondan yiyeceğim azarın günümü mahvetmesine izin vermeyecek kadar heyecanlıydım. Daha da kötüsü, Flo'nun videoları kaldırdığını ben söylemeden öğrenmiş olabilirdi.

Bu, sonra düşüneceğim bir sorundu. Bugün, önümde işleyen o tik takların günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Oyuncak bağışının kayıt işlerinden Dove sorumluydu, annesinin eski göreviydi. Kamyon şoförü bir saat önce arayıp şu sıralar belediye binasına varacağını söylemişti.

Bağış toplamak, tamamlanması gereken bir işten çok bir hobiye dönüşmüştü ve artık bazı insanların gelen kutusunda adımı görmekten nefret ettiğini biliyordum ama umurumda değildi. Parası olana musallat olmaktan gayet memnundum.

Depoya girer girmez Dove'u gördüm, yüzü tahta bir panonun arkasında kaybolmuştu. Üstünden baktı, gözlerini bir kısıyor bir kocaman açıyordu. "Listeyi çok küçük bastırmışım, gözlerim acıyor ama kâğıt israf etmek de istemiyorum," dedi.

"Sayfayı çevirip arkasına bastır," dedim, vegan kruvasanını ve yulaf sütlü lattesini masaya bırakırken. Bunun beni sevdiği kişiler listesine alacağından şüphem yoktu.

Bana sanki nadir bir hastalığın tedavisini bulmuşum gibi bakıyordu. "İşte bu yüzden büyük şehirde büyük paralar kazanıyorsun."

"Orta büyüklükte paralar demek daha doğru olurdu."

"Terfini aldıktan sonra büyük paralar kazanacaksın," dedi özgüvenle.

"O pozisyonu çoktan kardeşime vermişlerdir," derken hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. "Bağış için düzenlenen gala gecesinden önce konuşmak için birlikte öğle yemeği yemek istedi ama mecbur kalmadıkça buradan ayrılmayacağımı söyledim. Bizimki öyle öğle yemeği sırasında ciddi konuşmalar yapılan bir kardeşlik değil, o yüzden de tuhaftı. Yani yemeğe çıkarız ama küçük şeyleri çekiştirir ve dedikodu yaparız. Ciddi öğle yemeği buluşmaları yapan kardeşlerden değiliz."

"Benim kardeşim beni yemeğe çağırırsa kesin kaçırıldı ve yardıma ihtiyacı var diye düşünürüm. Ama kötüymüş bak, gerçekten üzüldüm. Belki de bu senin için bir işarettir, işten ayrılıp daha az yozlaşmış bir şirkette çalışman gerekiyordur?"

Geçen hafta Dove ve Sailor beni ziyarete geldiğinde, oyuncak bağışıyla ilgili ciddi konuşmalar dışında kardeşler ve aile işlerine dair de epey konuşmuştuk. Dove, anne babaları öldüğünde abisinin çiftliği tamamen ona bıraktığını ve hâlâ Fraser Falls'a dönmeye isteksiz olduğunu anlatmıştı.

Ben de ona iki yıldır peşinde olduğum terfiyi anlatmıştım. Buradaki hedeflerimi ve işteki hedeflerimi aynı bütünün

parçaları gibi görmekte ne kadar zorlandığımı söylemiştim. Özellikle de Max'in benden hep bir adım önde olduğunu düşündüğümünden hiç kolay olmuyordu.

Max kötü biri değildi, tıpkı Dove'un kardeşinin de kötü olmaması gibi. Sadece onlar hayatı kolay seviyede oynuyormuş da biz orta seviyede oynuyormuşuz gibi geliyordu. Dove için genç yaşta anne olup ebeveyn desteğinden yoksun olması belki biraz daha zor seviyedeydi.

Kardeşini çok sevip aynı zamanda motivasyonlarını anlamakta zorlandığın o tuhaf dengeyi bilen biriyle konuşmak iyi gelmişti. Dove'un, en basit şeyleri bile abisiyle konuşmakta zorlandığını söylemesi hoşuma gitmişti çünkü biz de Max'le benzer bir durumdaydık. Keşke ona bazı şeyleri doğrudan sorabilseydim, o zaman hayatım çok daha kolay olurdu. Ama yapamıyordum işte. Bir ömür boyu rekabet etmek bizim ortak zeminimiz olmuştu. Ona soru sorup savunmasız görünmek, bana kendimi kartlarımı açık oynuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Daha akıllı olan kardeş hep o olmuştu ama Davenport için varını yoğunu ortaya koyan bendim.

"Ne yazık ki Indeed'de iş ilanı ararken yozlaşmamış şirketleri seçebilme şansımız yok."

Dove'un yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. "Reddetmediğinin farkındasın, değil mi? O hâlde kabul ettiğini farz ediyorum."

Vaktimizi, yığınla hediye en hızlı şekilde paketlemenin yolunu arayarak geçirdik. Kamyon yanaşıp kapı açıldığında onlarca kutu bizi bekliyordu.

Şoförün kutuları kaldırıma indirmeye başlamasını izlerken, "Bu iş sonsuza kadar sürecektir," dedi Dove.

"Jack'i arayıp yardıma gelip gelemeyeceğini sorayım. Belki işten yirmi dakikalığına kaçabilir."

Jack telefona cevap verdiğinde sesi sıkıntıdan patlayacakmış gibi geliyordu ve işten kısa bir süre kaçmasını istediğimizde fazlasıyla memnun olmuştu. Tommy'yi de arayacağına söz verdi ve ilk gelen o oldu.

Şoförümüzden aldığı kutuyu binanın içine taşıırken, "Ciddi bir alışveriş problemin var, Clara," dedi Tommy.

"Bunların hepsi bağış!" diye bağırdım arkasından. "Kutuların içinde ne olduğunu bile bilmiyorum!"

Koşarak yanıma gelen Jack, "Beni pek ikna etmedin," dedi. Şakağımı kısaca öptü, popoma hafifçe vurup kamyonu geri koştı. "Onu ben alırım, dostum."

Dove'la birlikte daha küçük bir kutuya uzandık, kamyon neredeyse boşalana kadar aslında sadece yardım ediyormuş gibi yapmıştık. Onun işlerinden biri de bağışlanan ne varsa tek tek kaydetmek olduğu için büyük kolileri açıp oyuncakları uzun masanın üzerine dizerek kategorilere ayırmaya başladık.

Tommy köşeye bir koli bıraktı, Jack de onun üstüne bir tane daha koydu. "Bitti!" dedi Tommy gururla. "Ben bara geçiyorum. O panoyla size iyi eğlenceler."

O koşarak uzaklaşırken, "Teşekkür ederiz!" diye seslendik arkasından.

"Clara?" Adımı duyunca başımı çevirdim. Jack, açtığı bir kutunun önünde duruyordu. Depo tamamen alakasız bir şey göndermiş olabilir diye hafif bir tedirginlikle yanına gittim.

Alnındaki çizgiler belirginleşmişti. "Ne oldu?"

Kutudaki rengârenk robotu işaret etti. "Bunlar Davenport oyuncakları."

"Biliyorum. Bütün hafta beklediğim bağış teslimatı işte. Sana söylemiştim ya."

Kafamın içinde bütün konuşmalarımızı telaşla tek tek gözden geçirdim. Ona oyuncak sipariş ettiğimi söylemiştim. Söylediğimden *emindim*. Omzunun üzerinden Dove'a bakıp

ardından kutuyu kapadığında kalp atışlarım hızlandı. “Benim dükkâna dönmem lazım,” dedi sertçe.

“Neler oluyor?” diye sordum sessizce, kaygım bir anda yükselmişti. Bir cevap alabilmek için neredeyse yalvarırcasına kolunu sıktım. “Konuş benimle.”

Şakağıma kondurduğu öpücük kısa ve soğuktu. “Akşam konuşuruz. Şimdi gerçekten gitmem gerek.”

Arkasından öylece bakakaldım. Jack’in kapıdan çıkışını seyrederken Dove yanıma geldi. “Derdi ne bunun?”

Sanki başladığım yere geri dönmüşüm gibi hissediyordum. “Benim galiba.”

Dove iç çekti. “Erkek işte. Sen canını sıkma.”

Peluş oyuncakları o kadar çok yanlış saydım ki en sonunda Dove beni kovdu.

Jack’in yanına gitmek, batmakta olan bir gemiye kendi isteğimle binmek gibiydi. Kötü bir şeye doğru ilerlediğinizi bilip de neyle karşılaşacağını kestiremediğinizde ruhunuzu saran o korkunç huzursuzluk vardı içimde.

Burada yaşamak beni hassaslaştırmış olmalıydı çünkü daha önce de ateşin içinden geçip yara almadan çıktığım olmuştu. Bir erkeğin bana ne diyeceğini ya da nasıl hissettireceğini hiç dert etmemiştim.

Ama o herhangi bir erkek değildi.

Uzun yoldan dolanmak yerine dükkânın içine girdim fakat Jack çoktan üst kata çıkmıştı. Nancy, kestirme olarak kullanmam için atölye merdivenini işaret etti, ben de hâlâ girebiliyor olmamı iyiye yordum.

Kapıyı çalıp açmasını bekledim, içeride beni nasıl bir ruh hâlinin karşılayacağından emin değildim. Elf bacaklarıma zıp-

ladı, yüzünü dizlerimin arasına sokarken kuyruğuyla da Jack'in bacaklarına vuruyordu. "Selam," dedim çekinerek.

"Selam. Bir şey içmek ister misin?"

Onu mutfağa kadar takip edip tezgâha yaslandım. "Olur. Ama seni neden kızdırdığımı öğrenmek istiyorum gerçekten."

Mutfağın öbür ucunda tezgâha yaslandı, benimle aynı şekilde duruyordu. Aramızda sanki kilometreler varmış gibi hissediyordum. "Beni kızdırmadın," dedi.

"Ama kızgınsın. Doğru düzgün yüzüme bile bakmıyor-sun. Hadi söyle Jack, dürüst ol. Ben yetişkin bir kadını, kaldırabilirim."

"Davenport oyuncakları getirmişsin buraya, Clara." Elini saçlarının arasından geçirdi, başını salladı. "Belediye binasını Davenport oyuncaklarıyla doldurdun. Bize kazık atan şirketle. Oyuncak bağışıyla Fraser Falls topluluğu için bir şeyler yapabilecektik ama şimdi onlara *Davenport* oyuncağı dağıtacağız."

Soyadımı sanki kötü bir kelimeymiş gibi söylemişti. Ne diyeceğimi bilemeden öylece bakakaldım. Anlayış, incinme ve öfke arasında sıkışıp kaldım.

"Önemli olmadığını düşünmüştüm, sonuçta bu bir hayır işi. Sana büyük bir oyuncak sevkiyatı geleceğini söylemiştim, sen de hiçbir şey demedin."

Parmaklarıyla şakaklarına bastırdı. Tam da uyandıktan sonra onu öptüğüm noktaydı. "Çünkü onları senin aldığını sanmıştım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Hani her şeye para saçmamı istemediğini söylüyordun? Sahip olduğum bağlantıları kullanarak Dove'un oyuncak fonu için *binlerce* dolar topladım. Gerçekten hasta çocukların ya da hiçbir şeyi olmayan çocukların, üreticisi yüzünden hediyesiz kalmalarını mı isterdin?"

"Clara, meseleyi biraz basite indirgiyorsun. Sanki sen Nike almışsın da ben Adidas sevdiğim için trip atıyormuşum gibi

davranıyorsun. O şirketle ilgili neler hissettiğimi biliyorsun. Bu internette güya iyi haber diye dolaşmaya başladığında eşe dosta ne diyeceğim?”

“Dolaşmayacak. Kimsenin haberi yok, siparişi kendim verdim. Yetkiye ihtiyacım yoktu, Dove dışında kimsenin haberi yoktu. Bir şey yapmadan önce onunla konuştum.” Boğazımdan acı bir kahkaha koptu, parmaklarımı burnumun köprüsüne bastırdım. “Bana okyanustaki mikroplastikler hakkında ders verdi, sonra da siparişime yardım etti.”

“Bunu söyleyerek bu konuda sinirlenen tek kişinin ben olduğumu mu ima ediyorsun?”

“Bunu söyleyerek ortada büyük bir komplo olmadığını ima ediyorum sadece. Biz... Ben sadece çocuklar için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Belki de kendim almalı ve bana bu yüzden kızmana müsaade etmeliydim.”

“Clara,” diye araya girmeye çalıştı ama izin vermedim.

“O bağışların bazılarında ben de çalıştım. Bazen tasarım ve inovasyon bölümlerinde, bazen sadece pazarlama kampanyasında, bazen de saha araştırmalarında yer aldım. Lisede, tatil sezonu kaosunda depodan defalarca taşıdığım da oldu. O oyuncaklarla gurur duyuyordum. İnsanları mutlu ediyorlardı.”

“Bu seninle ilgili değil, vermeye çalıştığım mesajla ilgili. İnsanların hâlâ oradan alışveriş yapmasını istemiyorum. Orada çalışmak için fazla iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Bu yanlış anlaşılma için üzgünüm,” dedim. “Gerçekten üzgünüm. Ne hissedeceğini yeterince düşünmediğimi kabul ediyorum. Ben sadece hasta ve dezavantajlı çocuklara yardım etmeyi düşündüm.”

Kollarını göğsünde kavuşturup sert sert baktı. “Önemsiz detaylara takılan biriymişim gibi davranıyorsun.”

Bakışlarımı kaçırdım ve hırkamın koluyla oynayarak omuz silktim. “Görünen köy kılavuz istemez...”

Ağır adımlarının sesi yaklaştı, çoraplarını gördüm. Pazardan ona aldığım kardan adamlı çorapları giymişti. Ona bakmam için çenemi kaldırdı. “Sana kızgın değilim, Clara. Bu konu yüzünden tartışmamıza sebep oldukları için onlara kızgınım.”

Başka koşullarda bu söz içimi rahatlatırdı belki ama rahatlatmadı. Çünkü ortak bir düşmanımız yoktu. O, Davenport’un çökmesini isterken bunun benim çöküşüm de olacağını anlamıyordu.

“Onlar diye bir şey yok, Jack. Seninle aynı yatağa girdiğimizde soyadım buharlaşıp uçmuyor,” dedim yorgun bir sesle. Ruhumun her yeri yorgundu. “Kafanda benimle şirket arasında bir uçurum yarattın ve nedenini *gerçekten* anlıyorum. Yaşananlar affedilmez, bu yüzden şirkete ömür boyu kırgın olmanı da anlıyorum. Öylesine takılmıyor muyduk biz? Zaten yakında gidiyorum...”

“Çünkü videolar kaldırıldı.”

En azından artık paranoyak olmadığımı ve aramızda gerçekten tuhaf bir enerji olduğunu biliyordum. “Çünkü burası benim gerçek evim değil, Jack. Burada sonsuza kadar kalamam.”

Bakışları birden nazikleşti. “Gitmeni istemediğimi biliyorsun.”

“Belki sadece ben böyle düşünüyorum ama tamamen kopacağımızı hiç aklıma getirmemiştim. Birlikte olmasak bile en azından arkadaş olabileceğimizi sanmıştım.”

“Sadece sen öyle düşünmüyorsun.”

“O zaman bununla başa çıkmanın bir yolunu bulman gerekiyor çünkü ben aile şirketimde kariyerime devam etmek istiyorum. Mirasımıza katkı sağlamak ve şirketi yeniden gurur duyduğum bir yer hâline getirmek istiyorum. Max muhtemelen o terfiyi aldı ve bu benim için berbat bir durum ama ileride karşıma başka fırsatlar da çıkacak ve...”

Eli yavaşça yüzümden indi. “Ne terfisi?”

“İnovasyon bölümünün başkanlığı için. Yıllardır bunun için çalışıyorum ve kardeşim yüz yüze konuşmak istediğini söyledi, herhâlde terfiyi kaptığını söyleyecek.”

“Yani gerçekten de başından beri kovaladığın şeyler mi vardı? Derdin hiçbir zaman kendini kanıtlamak değildi, öyle değil mi? Sadece bir terfi meselesiydi.” Sesi sert, buz gibiydi. Çoktan iki adım gerilemişti bile. “Sana inanamıyorum, Clara.”

“Bunu başka bir şeye dönüştürme, Jack. Yine beni hikâyenin kötü karakteri yapma.”

“Bunu sen kendin de gayet beceriyorsun.”

Öfkeden kan beynime sıçramıştı ama olayı büyütme istemiyordum. “Ne işimi ne de ailemi konuşmama izin veriyorsun, sonra da işimle, ailemle ilgili bir şey bilmediğin için bana kızıyorsun. Buraya ne için geldiğimi hiçbir zaman saklamadım ben, Jack.”

“Elbette her zaman kimi temsil ettiğinin farkındaydım ama senin çıkarının ne olduğunu bilmiyordum. Bunca zaman sana onlar için fazla iyi olduğunu söyleyip durdum, meğerse sen yaptığın her iyiliği bir merdiven basamağı olarak kullanıyormuşsun. Sence de biraz hayal kırıklığı yaratmıyor mu?”

Kalbimin kırılma sesini sadece ben duymuştum. “Burada durup benimle böyle konuşmana izin vermeyeceğim. Bana hep kendimi savunmamı söylüyorsun, bu kez seni dinleyeceğim. Kariyerimle ne yapacağım benim kararım ve kendim için daha fazlasını istemem Fraser Falls için gösterdiğim çabayı yok etmez.” Hiçbir şey söylemedi. “Sanırım burada daha fazla oylanmamın anlamı yok.”

“Evet, bir anlamı yok.” Tezgâha yaslandı, başladığımız yere geri dönmüştük. Yine her konuda karşı saflardaydık.

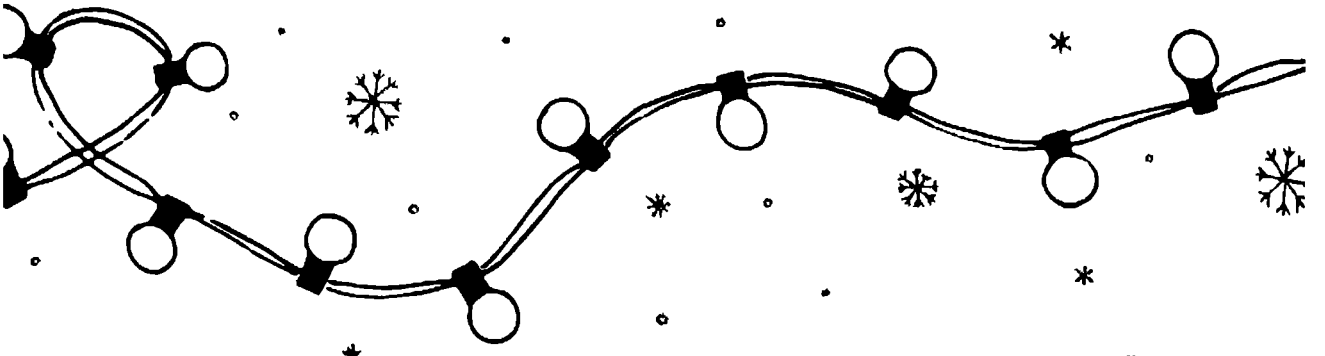
“Bu kasabada, senin dünyanda geçirdiğim kısacık zamanı gerçekten çok sevdim.” Başka ne yapacağımı bilemediğim için mutfakta öylece durmaya devam ettim. Ona sarılıp veda etmek

Noel'de Sonsuz Aşk

istiyordum, aslında içimden ağlamak geliyordu ama ikisini de yapmadım. “Teşekkür ederim.”

Jack, bana kalmamı söyleyecekmiş gibi duruyordu. Belki de ben öyle sanmıştım sadece, yüzünde bir anlığına pişmanlık belirmişti. Ama hiçbir şey söylemedi.

Ağlamaya ancak Maggie'nin pansiyonuna dönüp valizlerimi hazırlamaya girişince başladım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Jack

Kendimi hiçbir zaman paranoyak ya da fazla alıngan biri gibi görmemiştim ama bugün insanlar sanki özellikle benden uzak duruyordu.

Elf'i gezdirdiğimde yanından geçtiğim komşular, Bliss'te kahve sırası beklerken karşılaştığım Flo, ne zaman karşılaştık mutlaka laf atan Arthur, hiçbiri iki çift laf etmemişti.

Kış olmasaydı ve etrafta olsalardı bugün cırcır böceklerini bile duyabilirdim.

Öyle bir sessizlik vardı.

Başta bu durum hoşuma gitmişti, kimse dikkatimi dağıtmadığından işlerim tıkır tıkır ilerlemişti. Memnun olmuştum çünkü zihnimin dünü yeniden kurcalamasına fırsat vermemek adına oyalanmaya çalışıyordum. Fakat öğleden sonra saatleriyle birlikte içimde tuhaf bir his peyda olmuştu. Atölyede kimse bir şey rica etmek için bile yanıma uğrayıp işimi bölmemişti.

En tuhafı da kimsenin Elf'i sevmek için durmamış olmasıydı, o da sanki tüm suç bendeymiş gibi beni görmezden gelecek trip atıyordu. Kasaba toplantısına gitme vaktinin geldiğini söylediğimde kılını bile kıpırdatmamıştı.

Sanki markette uslu durmayan bir çocuğu yola getirmeye çalışıyormuşum gibi, “Bak burada bırakırım seni,” dedim yüksek sesle. “Sensiz gidiyorum. Şimdi görürsün...”

Ön kapıyı açtığımda da yerinden oynamadı. Clara gittiği için köpeğimin bana trip atıp atmadığını düşünmekten aklımı kaçıracak hâle gelmiştim. Zekiydi ama *bir tartışmayı dinleyip bana kin tutacak kadar* zeki olduğunu hiç sanmıyordum. “Bak bu son şansın, Elfcik...”

Bugün kasaba bile bir farklıydı sanki. Gri gökyüzü karla kaplı zemini soluklaştırmıştı, ağaçlardaki ışıklar söndürülmüştü. Her şeyin parlaklığı kısılmış gibiydi. Buna ben de dâhildim.

Belediye binasına vardığımda salon çoktan dolmuştu, insanlar ayakta konuşuyordu ama içeri girdiğimde kimse dönüp bana bakmadı. Biraz arkalarda oyalanıp gerekirse kolayca çıkabileceğim bir yere oturmayı düşündüm. Aralık ayındaki toplantılar genelde kısa sürerdi ama yine de ihmal etmezdim çünkü burada olup kendimi savunmazsam boyumdan uzun bir yapılacaklar listesiyle baş başa kalırdım.

Tam sandalyeye oturacakken salonun öbür ucundan bir bağırış duydum. “Sen!” Sesin geldiği yere döndüğümde Dove’un bana doğru yürüdüğünü gördüm. “Seni inatçı, dik kafalı herif! Seni öldürebilirim, Jack Kelly!”

Parmağını sertçe göğsüme vurdu. Luke onu belinden tutup geri çekti. “Neyin var senin?”

Dove kulaklarına inanamıyormuş gibi yüzünü buruştu. “Benim mi neyim var? Asıl senin neyin var!”

Flo yanlarında belirdi ve Luke’u kenara itip kolunu Dove’un omzuna attı. Luke, Dove’un arkasından bana sessizce, “Üzgünüm,” deyip kalabalığın arasında kayboldu. Ona kızmıyordum, ben de aynısını yapardım. Flo iç çekti. “Dove Pierce, milletin önünde bağırmayı kes.”

“Ama o...”

“Ne yaptığını biliyorum,” dedi Flo. “Ama senin kendine hâkim olman lazım.”

Ardından sesi bir anda keskinleşti. “O harika kadını göz-yaşları içinde eve gönderirken aklından neler geçiyordu bilmek istiyorum.”

Galiba artık paranoya yapıyorum diye dert etmeme lüzum yoktu.

Dove derin bir nefes aldı; göğsü yükselip alçalırken kendini toparladı.

“Bugün öğleden sonra bir kamyon geldi ve Clara’nın bağışladığı oyuncak kutularını geri götürdü.” Oyuncak bağışının Davenport oyuncakları olmadan yapılmasını ben istemiştim, bu yüzden neden bu kadar kötü hissettiğimi çözemiyordum. “İstediğin şey oldu işte, ne diye böyle afallamış gibi bakıyosun anlamıyorum.”

Dove Pierce’ı kendimi bildim bileli tanırdım ve bir kez olsun benimle böyle konuşmamıştı. Onu bu kadar öfkeli gördüğüm tek zaman, hamile olduğunu öğrendiği gündü.

“Oyuncakları hallederiz,” dedim kendimden emin bir sesle. Bir yolunu bulacaktım. Clara’nın yaptığı gibi herkese e-posta atacaktım. Ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Flo, Dove’un omzunu sıktı, ateş hattında olan ben olmasam ikisinin bana karşı birleşmesine şaşardım. “Clara çoktan halletti, Jack. Hafta sonu yenileri gelecek. Kendi parasını kullandığı için özür diledi, parayı har vurup harman savuruyormuş gibi görünmek istemezmiş. Hem kırdığı kalbi onarmanın bir yolunu bulmak hem de çocukları yarı yolda bırakmamak istiyormuş.”

“Bu yüzden şimdi ben o oyuncakları tekrar tek tek o kahrolası listeye geçirmek zorundayım,” diye çıkıştı Dove burnundan soluyarak. “Ortada yanlış bir şey yoktu ki! Sanki onlara para vermiştik de! Zaten hepsi ücretsizdi!”

Göğsüm sıkıştı. “Ama o buraya terfi almak için gelmişti.”

“Biliyoruz,” dediler bir ağızdan. “Hiçbir zaman saklamadık ki, Jack.”

“Ona işini bırakmasını söyledim,” dedi Maggie, Flo’nun yanına geçerken. “Babası korkunç bir adama benziyor. Burada işleri toparlasa bile ona o terfiyi vereceğine güvenmiyordum.”

Dove başıyla onayladı. “Ben de bırakmamı söyledim. Orası için fazla iyi. Ona yeniden başlayıp kendine bir aile kurmasını söyledim. İsterse her şeyi kendi istediği şekle sokabilir. Onlara bağlı olmak zorunda değil.”

“Ben de Saint-Tropez’de margarita içmesi gerektiğini, iş gücü bu kadar uğraşmamasını söyledim,” diye ekledi Flo. “Yoksa erkenden kırışır. Babası zaten oğlunu tutuyor. Neden hem ikinci sırada beklesin hem de erkenden yaşlansın ki?”

Onlar düşüncelerini paylaşmaya devam ederken ben ayaklarımın altından halı çekilmiş gibi hissediyordum. Hepsine bunu nereden bildiklerini sormak istedim ama sormadım. Cevabı biliyordum. Clara dün gece yüzüme bağıra bağıra anlatmıştı hepsini.

Ona işinden ya da ailesinden bahsetmemesini ben söylemiştim.

“Hâlâ sözümün arkasındaydım. Buraya başka niyetlerle gelmişti. Bize iyilik yapma isteğinden fazlası vardı işin içinde. Kendi çıkarının peşindeydi ve ben de beni kandırmasına göz yumdum.”

Flo başını aşağı yukarı salladı ama bana hak verdiğinden değildi. Az sonra söyleyeceklerini hazırlıyordu. “Sana beni videoları silmeye ikna etmen için yalvardı mı? Konuyu açıp seni sıkıştırdı mı? Davenport’u affettiğine dair bir açıklama yapmanı istedi mi?”

“Hayır.”

“Hayır istemedi,” dedi Flo kupkuru bir sesle. “Çünkü Clara Davenport senin kafanda yarattığın gibi bir kötü karakter değil, Jack, hiçbir zaman da olmadı. Ama şimdi gitti işte, büyük

ihtimalle bir daha dönmeyecek. Muhtemelen ne yaparsa yapsın senin için hiçbir zaman yeterli olamayacağını düşünüyordur.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktım. “Ona çok daha iyisini hak ettiğini ben söyledim.”

“Senin kafan basmıyor mu gerçekten, Jack?” dedi Dove gözlerini devirerek. “Bunu tartışmayacağım artık. Onu hak ettiğini de düşünmüyorum zaten.”

“Ne kaçırdım?” Tommy arkamda belirdi. Hayatım boyunca ilk kez birinin gelişine bu kadar sevinmişim.

Dove güldü. “En iyi arkadaşın geri zekâlının teki çıktı, nasıl bir özet istersin?”

Flo kötü konuşmasına kızmasın diye hızlıca Tommy’nin yanından geçip yan odalardan birine girdi. Olduğum yerde doksan derece dönerek hem Tommy’yi hem Maggie’yi hem de Flo’yu görebileceğim şekilde durdum.

“Harika,” diye homurdandı Tommy. “Bu çok önemli kasaba meselesi için kalkıp gelmem çok iyi oldu cidden.”

Ona yan yan baktım. “Azarlanan sen değilsin tabii.”

“Ne yaptın? Clara nerede?” diye sorarken o tanıdık kızıl saçları bulmak için etrafına bakındı. Flo’yla Maggie’ye baktıktan sonra manidar bir ifadeyle bana döndü. “Sen gerçek bir geri zekâlısın, Jack. Ah! Hakaret ettiğim için özür dilerim, Bayan Flo ama birinin bunu söylemesi lazım. Böyle yapacağını biliyordum. Niye kendini durmadan cezalandırmak zorundasın ki? Bir kere de mutlu ol be! Ah!”

Flo’nun çimdikleri Tommy’yi susturamadığına göre söylediklerinde gerçekten ciddiydi. “Kendimi cezalandırmıyorum.”

“Cezalandırıyorsun,” dedi Tommy yumuşak bir sesle. “Bu yeni bir şey de değil, ergenliğimizden beri hep böyle yapıyorsun. Davenport o bebeği duyurduğundan beri kendine daha da acımasız davranıyorsun. Ne kendine ne de yarattığın şeye üzölmek için bir dakikacık tanıdın kendine. Bizim senin için

ve verdiğin onca emek için içimiz yanarken sen hemen herkese öfke kusmaya giriştin.”

Flo başıyla onayladı. “Ben bundan daha iyi ifade edemedim, Thomas. Onlar olmasaydı başkası olacaktı. İnsanlar ticarete büyülmüş bir şey gördü mü hemen çalmaya çalışırlar ama yalnızca senin yaratabildiğin bir şeyi senden çalamazlar.”

O anda bana gerçekten kızgın olan ve çok sevdiğim bu insanlara ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki Arthur sahneye çıktı ve eBay’den aldığı tokmağı masaya vurdu.

Gündemde adım geçerse koşarak kaçabilmek için arka sıraya oturdum. Dove’la Flo’nun beni azarlamasını dinleyebilirdim ama bütün kasabanın aynı anda yüklenmesiyle baş edebileceğimi sanmıyordum.

“Bugünkü toplantı kısa olacak arkadaşlar. Önce dilek ve önerilerle başlayacağız, sonra da yaklaşan etkinliklere ve güncellemelere geçip iyi haberlerle bitireceğiz. İlk sırada...” Arthur listesini kontrol etti, dikdörtgen gözlüğü neredeyse burnunun ucundan düşüyordu. “Donald.”

Donald en sevdiği Area 51 tişörtüyle ayağa kalkınca ben de telefonuma uzandım. İçimden anlık bir heyecan dalgası geçti ama yerini hemen boşluğa bıraktı. Clara’ya mesaj atacaktım. Buradayken tek istediği Donald’la tanışmaktı. O kadar ortarlarda görünmeyen biriydi ki Clara onu ağla gördüğü ilk ânın kendi hayal gücünün ürünü olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Arthur, Donald’a baz istasyonlarının kaldırılması için başvuruda bulunmayacağını söyledi, bunun üzerine Donald da öfkeyle çekip gitti.

“Tommy, sıradaki sensin, tabii senin de benzer bir talebin yoksa...”

Tommy dizüstü bilgisayarıyla sahneye çıktığında sandalyemde biraz doğruldum. Ne halt ediyor orada? “Baz istasyonlarıyla bir derdim yok, teşekkür ederim,” dedi. Eski projeksiyon cihazına bilgisayarını bağlamaya çalışıyor ama zorlanıyordu.

Arkasındaki ekranda bir sunum belirdi. “Ne hakkında konuşmak istediğimi az çok biliyorsunuzdur ama sizden ricam, bu talebe yeni bir gözle bakmanız. Paylaşmak istediğim bir sunum var, ondan sonra sorularınızı memnuniyetle yanıtlarım.”

İlk slayt, verandasına eklenecek uzantının nasıl görüneceğini göstermek için çizdiğim taslağın bir fotoğrafıydı. Ona kopyasını verdiğimi hatırlamıyordum. Sonraki sayfaya geçti; burada da kârlılık, kamu algısı ve kasabayı tekrar ziyaret eden konuklar gibi faydalar sıralanmıştı. Slaytları hem ayrıntılı hem de özenliydi ve bir sonraki slaytta olası dezavantajlara geçtiğinde, bunların kasabayı etkilememesi için düşündüğü adımları yazmıştı.

“Bir şey daha eklemek istiyorum: Açılır kapanır bir çatı ve duvarlar.” Dış mekân verandası olan başka barların fotoğraflarını açtı. Birinde şeffaf cam duvarlar, çatı ve bir de ısıtıcıya benzeyen şeyler vardı. “Fraser Falls o kadar güzel ki hava ne kadar soğuk olursa olsun insanlar etrafı görebilmeli. Verandayı kapamak, kış mevsiminde de daha çok müşteriye hizmet vermemi sağlayacak.”

Birkaç grafik ve sayıyla devam etti, sonra da dinlediği için herkese teşekkür eden bir sayfayla sunumu tamamladı.

Tommy’nin bunu aylarca planlayıp bana hiç söylememiş olmasına inanamıyordum. Bu fikre başından beri sıcak bakmamış olsam bile şimdi kesinlikle ikna olmuşum. Arthur hâlâ her şeyi kafasında tartıyor gibiydi, kaşının ortasında beliren çizgiden biraz da kuşkulandığını anlamıştım. “Toplantıdan sonra konuşabilir miyiz, Tommy? Bazı sorularım var ama her şey çok umut verici görünüyor.”

Tommy’yi uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Bilgisayarının kablösünü çıkarıp sahneden indi. “Tabii ki. Herkese teşekkürler.”

Arthur listesini kontrol etti. “Luke?”

Noel'de Sonsuz Aşk

Luke ayağa kalktı ve kardeşinin az önce yaptığı sunuma o da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. “Bende çok bir şey yok. Noel ağacı çiftliği için yeni bir internet sitesi yaptırıyorum. İnsanlar ziyaret saatlerini seçebilecekler ve bu sayede yoğun saatleri görüp personel planlamasını daha iyi yapabileceğim. Trafik akışına da yardımcı olacak. Bilgileri diğer işletmelerle paylaşırım. Biraz e-posta pazarlaması deneyeceğim, belki de şu hedef belirlenen reklamlardan denerim. Bakalım neler olacak.”

Yerine oturdu ve Arthur listedeki diğer isimlere geçti. Winnie, ne kadar yoğun olduklarını ve postayla gönderilebilen çiçeklerin çok iyi gittiğini anlattı. Sonra Dove konuştu.

“Dove & Arkadaşları’na büyük bir anonim bağış geldi ve bunu çiftlikte hayvanların daha rahat etmesini sağlayacak iyileştirmeler için kullanacağım. Eğer mümkün olursa biraz daha arama kurtarma yapmayı da düşünüyorum. Oyuncak kampanyası hiç bu kadar iyi gitmemiştii,” derken sesinde pek sevinç yoktu. “Son birkaç yılın toplamından daha fazla bağış topladık ve rekor sayıda oyuncak geldi. Paketlemeye yardım etmek isteyen olursa çok makbule geçer.”

“Teşekkürler, Dove. Neredeyse bitirdik millet. Jack, sıra senin.”

Ne? “Bir yanlışlık olmalı, Arthur. Ben adımlı yazdırmamıştım.”

Dosyayı burnunun dibine dayadı. “Bebek meselesindeki bazı değişiklikleri konuşmak için diye not almışım.”

Flo ve Dove aynı anda bana döndüler. “Kesinlikle ekleyecek bir şeyim yok,” diye ısrar ettim.

Dove homurdanıp yeniden önüne döndü. Flo gergin bir tebessümle bana bakıp ağır ağır döndü. “Öyleyse devam edelim!” dedi Arthur neşeyle.

Arthur kasaba genelindeki yaklaşan etkinliklerden bahsederken zihnim dağılıp gitti. Adım geçince bile kafamı kaldırmadım, Noel Baba mektuplarıyla ilgili bir şeydi galiba. Önü-

müzdeki haftalarda olup bitecek her şey adımızı duyuracak, ziyaretçi çekecek ve onlar da paralarını kasabada bırakacaktı. Her şey tam da Clara'nın istediği gibi olacaktı.

Arthur iyi haberler kısmına geçtiğinde midem artık ciddi ciddi bulanmaya başlamıştı. Bahsettiği her şeyin Clara'nın dolabındaki yerini tek tek biliyordum. Kendisinin sahiplenmediği şeyler bile oradaydı. Luke'un kendi kendine yeni bir internet sitesi hazırlamasına ihtimal yoktu ve Tommy'nin de haberim olmadan benim evimden bir fotoğraf alıp koca bir sunum hazırlama imkânı yoktu.

Bundan sonra hep böyle mi olacaktı? Her şeyde onun dokunuşunu mu hissedecektim? Adı geçince herkes bana mı bakacaktı? Beni bir hayalet gibi takip ettiğini söyleyip durmuştum ama bunun ne kadar doğru olduğunu öğrenmek üzereydim galiba.

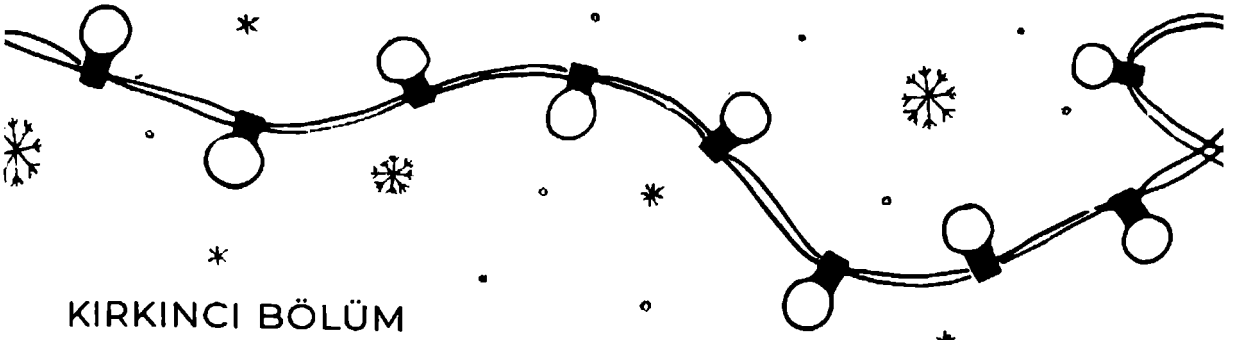
Onu uzaklaştıran bendim, demek ki bunu hak etmiştim.

İstemeye istemeye toplantının sonuna kadar kaldım, hatta Flo'yla ana caddeye dönmek için içeride biraz daha oyalandım. Tommy koridorda hoplaya zıplaya yanıma geldi, dizüstü bilgisayarını az kalsın tavana fırlatıyordu. Heyecanla sırtıma vurdu. "Kabul ettiler! Sonunda kabul ettiler lan!" diye fısıldadı güya ama sesi fısıltı sayılamayacak kadar yüksekti. Arthur'un duyup duymadığını anlamak için omzunun üzerinden baktı.

"Tebrikler, dostum. Gerçekten iyi iş çıkardın."

"Bunu kutlamalıyız!" dedi. Enerji seviyem onun yakınından bile geçmiyordu ama o benim en iyi arkadaşımdı ve açıkçası biraz ortam değiştirmek kulağa iyi geliyordu. "Nereye gidelim?"

"Fraser Falls olmayan bir yere."

KIRKINCI BÖLÜM

Clara

Göğsümün içinde kedere çok benzeyen bir boşluk vardı.

Sanki doğru düzgün veda edemeden benden bir şey alınmıştı da içim, pişmanlıklarla ve keşkelerle dolmuştu. Keşke söylemiş olsaydım dediğim sözler, peşine düşseydim dediğim işler, yeniden dönüp yapmak istediğim konuşmalar vardı.

Ama artık her şey bitmişti. O çok önemli işim için döndüğüm kalabalık şehrimdeki boş dairemdeydim yine. Gerçi bugün o önemli işi yapmıyordum çünkü mesleki hayatımda ilk kez hasta olduğumu söyleyip işe gitmemiştim. Geleneksel anlamda hasta sayılmazdım belki ama işe döndüğümde birinin bana tatilimin nasıl geçtiğini sorduğunu düşündükçe midem bulanıyordu.

Fraser Falls'a âşık olduğumu iş yerine uygun bir dille nasıl ifade edebilirim ki? O tatlı, kendine özgü hâline. Sevimli komşulardan oluşan kasaba halkına. En içine kapanık sakinlerinde bile hissedilen birlik beraberlik duygusuna. Heyecanın bütün kasabaya nasıl yayıldığına. Mr. Worldwide adında bir restoran olduğuna ve benim ona dört kez Mr. 305 dediğime ama şakayı kimsenin anlamayıp sadece kibarca gülümsediğine.²

2 Şarkıcı Pitbull kendine hem "Mr. Worldwide" hem de Miami'nin alan koduna gönderme yapan "Mr. 305" der. Bir mekâna "Mr. 305" demek, aslında "Mr. Worldwide" lakabıyla bilinen Pitbull'a bilinçli bir gönderme yaparak kelime oyunu yapmaktır -ç.n.

Ama söylediğim gibi, artık her şey bitmişti.

Telefonumun ışığı yandı ama bakmadım. Herkese e-postalara bakmayacağımı, işle ilgili hiçbir şeye ulaşılabilir olmayacağımı söylemiştim fakat ölüm döşeğinde olup olmadığımı öğrenmek için dört kişi çoktan arayıp mesaj atmıştı bile.

Max iki kez aramış, sonra da annemin ona eve döndüğümü söylediğini yazıp beraber öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğimizi sormuştu. Ben de hasta olduğumu yazıp telefonu kanepenin öbür ucuna fırlatmıştım ki yazmaya devam ettiğini görünce sinirim bozulmasın. Bu hâlim tam iki dakika sürmüştü gerçi, sonra olur da gerçekten açmak isteyeceğim bir arama gelirse diye telefonu yine yanıma almıştım.

Tanrım, depresif bir sürtük olmak bana hiç yakışmıyordu. Sızlanıp durmak ve bir şeyler yemek dışında ne yapacağımı bilmiyordum. Gündüz kuşağı televizyonu iyice boka sarmıştı ve 1980'lerden Kalma Perma Bey'in öğleden sonraları Phil Collins çalmayı sevdiğini öğrenmiştim.

Dışarı çıkıp yürüyüş yapabilirdim ama aralık ayında şehirde bir yerlere gitmeye çalışmak, jöle içinde yürümeye çalışmak gibiydi. Turistlerin farelerden bile fazla olduğu tek zaman dilimi olabilirdi. Fraser Falls'ta daha çok ziyaretçi gelsin diye dilek tutmuşken şimdi tek arzum insanların evlerinde oturmasıydı ki Sweetgreen'den aldığım salataya ulaşabileyim.

Zihnim tamamen yemekle meşgulken kapı zili çaldı ve bir şeyler söyleyip unuttum mu acaba diye düşündüm. Kapının önündeki kadının elinde yemek dolu bir poşet olsa da kesinlikle benim siparişim değildi.

"Vay be, gerçekten berbat hâldesin," dedi Honor, beni baştan aşağı süzdükten sonra.

Başımı kapının yüzeyine yasladım. Soğukluğu, sabahtan beri başımda gezinen ince ağrıyı dindirdi. "Hatırlatsana, biz neden arkadaşız?"

Kahverengi kâğıt torbayı kaldırdı. “Çünkü sana domates çorbası ve tost malzemeleri getirdim.”

İçeri girmesi için kenara çekildim. “Evet, bu yeterli bir sebep. Seni özlemişim.”

Bana sımsıkı sarıldı. “Sadece telefon ekranımda yaşayan biri olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Evin içinde ses olunca içim biraz ferahlamıştı hemen. Bu kadar kısa sürede yalnız yaşamaktan memnun birinden evinde çıt çıksa irkilen birine dönüştüğüme inanamıyordum. Burası fazla soğuk ve fazla boş geliyordu, şu anda burayı hiç satın almamış olmayı diliyordum.

“Eve döndüğün için neden bu kadar perişan görüldüğünü anlatacak mısın?” dedi Honor, bir yandan da poşetten çorba kabını çıkarıyordu. Duvara asılı ızgara tavaını alıp ocağa koydu. “Uzun versiyon olsun lütfen. Hiçbir yere yetişmem gerekmiyor ve senin de fena hâlde içini dökmeye ihtiyacın var.”

Mutfak tezgâhının başındaki tabureye oturup çenemi elime yasladım. Honor yemek yaparken bir yandan da beni dinliyordu; Jack’le aramda bir şeyler olduğunu söylediğimde gözleri büyümüştü. Konuyu hemen geçip zaten duyduğu şeyleri, yani herkesi tekrar kazanmaya çalışma planımı anlattım.

Ben tartışmanın yaşandığı âna geldiğimde tost da hazır olmuştu. Ona Jack’in ne dediğini, benim ne cevap verdiğimi, sonrasında ne kadar ağladığımı anlatırken ekmeğin köşelerini koparıp duruyordum. Bir vedadan çok teslim törenine benzeyen o hızlı ziyaretlerden sonra eve dönerken utanç içimi kemirip durmuştu.

“Herif tam bir odun, Clara, farkındasın değil mi?” dedi sonunda. “Sinirlenmeyen insanlar adına öfke kusuyor. Bu nasıl bir kafa?”

Omuzlarımı silktim. “Herkesi koruma görevini üstlenmiş bir kere. Sanki dedesinin, o güven veren, yardımsever komşu olma mirasını devam ettirmek zorundaymış gibi. Babası tam

bir hovardaymış, Jack de ergenken bayağı dağıtmış bu yüzden. Şimdi bütün yükü sırtlanmaya çalışıyor ve kimse de buna bir dur demiyor.”

“Berbat bir babanın izlerini silmek için büyükbaba rolüne bürünmek. Bunu daha önce nerede duymuştum?” Honor, sanki ne demek istediğini çözmemi bekler gibi baktı. Ne demeye çalıştığını anlıyordum ama bence aynı şey değildi. “Hadi ama, Clara. Başından beri aynı insanın farklı kopyaları olduğunuz için birbirinize çekildiğinizi fark etmedin mi hiç?”

Başımı iki yana salladım. “Aklımın ucundan bile geçmedi. Hem ben onun gibi yanlış sonuçlara balıklama atlamıyorum.”

“Öyle mi dersin? Max’in terfiyi kaptığını düşündüğün kısmı bir kez daha anlat bakalım istersen.”

Ekmek kabukları artık tabağımda ufalanmış bir yığına dönüşmüştü. “Aynı şey değil. Başkaları için bir şey yapmak adına kendini heba ediyor o, çoğu zaman kendine zarar veriyor üstelik.”

Honor’ın kusursuz şekilli kaşları yukarı kalktı. “Tatlım, sen de kalkıp Tanrı’nın bile unuttuğu bir yere taşındın ve ait olmadığın bir kasabayı kurtarmaya çalıştın. Bu da kendini heba etmekten sayılmaz mı? Bu tartışmayı kazanamazsın, seni çok iyi tanıyorum. Siz ikiniz aynı kumaştansınız. Sadece olaylara farklı yaklaşıyorsunuz.”

“Evet, o olaylara tam bir pislik gibi yaklaşıyor.”

Öylesine takılacağımız, bağ kurmayacağımız bir şey olacaktı. Bu kadar üzülmüyor olmam aptallıktı. Orada yapmam gerekeni yapmıştım. Kasabaya yardım etmiş ve şirket için videoları kaldırtmıştım.

İlk kez hedefime ulaşmak beni böylesine hayal kırıklığına uğratmıştı.

Honor, o tanıdık bakışlarından anladığım kadarıyla birazdan hiç de duymak istemediğim bir şey söyleyecekti. “Onun işinle ilgili ne hissettiğini biliyordun. Onunla yatmaya başladı-

ğında da biliyordun. Hiçbir şey duymak istememesinin çocukça olduğunu düşünmedin mi? Tabii ki düşündün. Oyuncaklar konusunda verdiği tepki mantıklı mıydı? Belki birazcık.”

Honor'ın, *hatalı* olduğumu böylesine rahat bir tavırla tasdik etmesi, felaket bir günün tuzu biberi oldu. “Ciddi olamazsın.”

“Ben de böyle olmasından mutlu değilim.”

İçimde huzursuz bir his yükselmiş, midemin tam ortasına çöreklenmişti. “Ne yapmam gerekiyordu peki, söyler misin? Oyuncakları almamalı mıydım? Çocuklar oyuncaksız kalsa daha mı iyiydi?”

“İsimsiz bağışlayabilirdin, tatlım. Kimin yaptığını tahmin edebilirlerdi belki ama ne yapabilirlerdi ki? Anonim, anonimdir. Aile şirketinin sattığı oyuncaklarla gurur duymak çok normal ama bence biraz düşünsen, o tepkinin geleceğini önceden görürdün.”

“Son yıllık değerlendirmemde sorunları ortaya çıkmadan çözebildiğim yazıyordu. Hani nerede o yetenek?”

“Bak, terfin konusunda seninle konuşma tarzı hiç hoş değilmiş. Bunu nasıl yapacağını bilmemesi tamamen kendi suçu ve sorsaydı sen zaten ona söylerdin, öyle değil mi?” Başımla onayladım. Bu hiçbir zaman sır olmamıştı. “Ama resmen adamın ürününü çaldıktan sonra binlerce dolarlık Davenport oyuncak dağıtmanın nasıl görüneceği konusundaki endişesini anlıyorum. Biliyorsun, sana asla yalan söylemem. Gerçeği duymak istemediğin zamanlarda bile.”

Ama kimsenin sorun etmediğini söylemek istedim. Yine de içten içe Davenport'un ihanetinin Jack'i herkesten çok yaraladığını hep hissetmiştim. Tasarım onundu, işin çoğunu o yapıyordu ve küçük işletme programı için kendilerine gelen ilk kişi de oydu.

Honor'ın en başta söylediğini yineleyerek, “Bütün bunlar iki bebek için,” dedim.

“Şu Evie bebeğinden neden kurtulmuyorlar, anlamıyorum. Fraser Falls’takinin adı neydi? Holly miydi? Yanında o kadar ucuz duruyor ki. Paloma’nın da bir sürü oyuncacı var... Ama tabii ki Clara bebek her zaman onun gözdesi olacak.”

Bugün ilk kez gülümsemiştim. “Çünkü zevkli biri. Keşke o bebeği kaldırsalar ama yapmazlar. Para getiriyorsa kalır. Kime zarar verdiği umurlarında bile değil.”

Ne zaman biz yerine onlar demeye başladığımı bilmiyordum. Davenport markasının her şeyinden zihnen kopmuş gibi hissediyordum. Boğazımı temizledim. “İş yerinde yaptıklarımın hak ettiği değeri gördüğünü düşünmüyorum.”

Honor, tostunu çiğnerken eliyle ağzını kapadı. “Sana yıllardır söylüyordum. Kıymetin bilinmiyor. Asıl heves ettiğin bölümde yer alabilmek için seni şirketin diğer her bölümünde takla atmaya zorlanmaları hiç normal değil. Çocuk oyuncacı üretebilmek için kriz yönetimi bilmek neden gereksin ki?”

“Muhtemelen babam beni tasarım yerine işletme okumaya zorladığı için.” Tabağımı ittim, iştahım bir anda kaçmıştı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Honor ellerini ve ağzını peçeteye sildi. “Seni gerçekten neyin mutlu ettiğini bulman ve sonra da hayatın buna bağılıymış gibi sıkıca sarılman lazım. Belki de bu meseleleri halletmek için Fraser Falls’a geri dönmelisin.”

“Evet, hiç değilse bunu yapmayacağımı söyleyebilirim. Ben yokken Jack büyük ihtimalle çoktan tırmığı elini alıp milleti bana karşı doldurmaya başlamıştır. Neyse... Hiçliğin ortasında kocaman bir arazi mi alsam? Paloma’yı da alıp hep birlikte orada yaşarız, ne dersin? Sen internetten insanların döküntülerine falan bakan hemşirelerden olursun. Ben de aklımı kaçırmayacağım bir iş kurarım.”

Honor tiksinerken baktı. “Benim hayal dünyamda çalışmaya yer yok. Düşlerinde bile çalışıyor olman biraz düşündürücü bence. Ben senin *sugar baby*’n olacağım.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Komik olan ve ona söylemediğim şey şuydu: Düşlerimde bile hâlâ bir şekilde Davenport'ta çalışıyordum. Eskiden yüksek bir katta harika manzaralı bir ofiste yaşamayı hayal ederdim ama artık daha çok küçük ve sıcak bir kasabada, bir Davenport Oyuncak Dükkânı gibi görünüyordu.

Telefonumun ışığı yanınca kalbim bir anlığına duraksadı. Yine Max'ti. "Kardeşim sürekli arayıp buluşalım diyor."

"Aç şunu artık," dedi Honor.

"Bugün daha fazla hayal kırıklığı kaldırabileceğimden emin değilim."

Honor gözlerini devirdi. "Dramayı bırak da şu telefonu aç."

Sevginin sert hâli kulağa hoş gelebilirdi ama insanın başına gelince işler değişiyordu. Telefonu kulağıma götürüp, "Alo," dedim.

"Sen hep bu kadar zor ulaşılan biri miydin yoksa özellikle benim aramalarımın mı kaçırıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Ne yapıyorsun?"

"Spor salonundayım. Konuyu değiştirme. Neden benden kaçırıyorsun?" diye sordu Max. Keşke ben de onunla, onun benimle olduğu kadar açık konuşabilseydim. "Kaçtığını biliyorum."

"Hastayım." Honor yine gözlerini devirdi. Herkes ayrı ayrı üzerime geliyordu sanki, nefes alamıyordum.

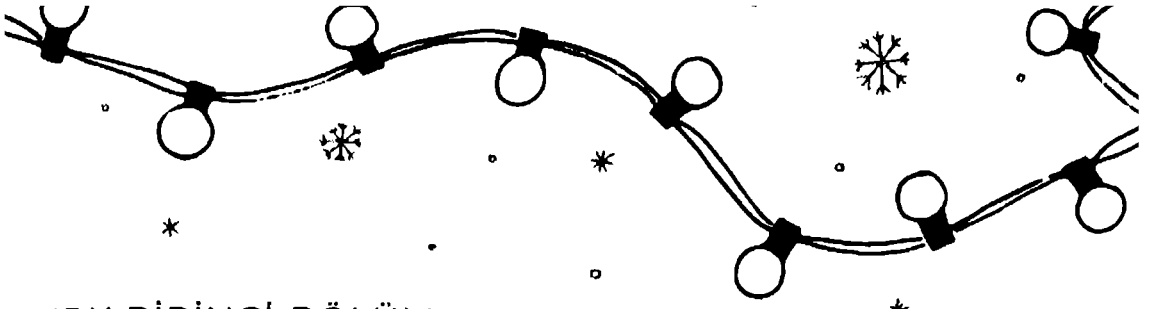
"Saçmalamayı kes, Clara. Yarın işe gitmeden önce kahvaltı yapalım. Sana konum atarım."

Küçük kardeşim tarafından yetişkin olmaya zorlanıyor oluşuma inanamıyordum. Hayatım resmen berbat bir yöne ilerliyordu. "Peki. Yarın görüşürüz."

Max aramayı sonlandırdı ve ben de telefonu tezgâha geri koydum. Honor elini yanağına dayamış, kendinden emin bir ifadeyle bana bakıyordu. "Şimdi dürüst ol, gerçekten de sandığın kadar can sıkıcı mıydı?"

Şımarık bir çocuk gibi, "Evet," diye mırıldandım.

Honor gülümseyerek yemeğimi bana doğru itti. “Hadi sus artık da yemeğini ye. Bu hafta ailenle baş başa geçireceğin onca vakit için enerjiye ihtiyacın olacak.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Jack

Kasabadan uzakta kutlama yapma planı için en fazla Lukelara gidebilmiştik.

Luke'un evi, bir gün istediği her şeydi. Arkada kocaman bir arazi, geniş pencereler, yüksek tavanlar ve önde bir veranda. Ağaç çiftliğini ve Dove'un komşusu olmayı kendisine bırakabilirdim ama gerisini gerçekten seviyordum. Elf'in oynayabileceği büyük bir bah em olmasını çok isterdim ama benim evim k       olmasına rağmen fazlasıyla sessizdi. Koca bir evde tek başıma ya ayabilece imi sanmıyordum.

Yani burada takılmaktan pek de  ik yet i değildim ve d       olmak gerekirse nereye gidersek gidelim e lenece imi sanmıyordum. Veranda olsun olmasın, hayatımda kutlayacak tek bir zıkkım yoktu.

Tommy, yemek masasının öteki ucunda Sailor'ın karşısına oturmuştu. Sailor matematik ödevini yaparken o da diz     bilgisayarını açıp tadilat planını çıkarmaya koyulmu tu. H     resmî izin alması gerekiyordu ama inanın Arthur'un onayını almak çok daha zordu. Kendisi için uydurulmuş belediye meclisi başkanı rolünü öylesine ciddiye alıyordu ki... Asıl i i olan, Sailor'a matematik öğretme içinden bile daha çok ciddiye alıyordu.

Bir sandalye çekip yanına oturduğumda, “Annem sana kızgın,” dedi Sailor.

İç çekip başparmağımla işaret parmağımy gözlerime bastırdım. “Annenin sıraya girmesi gerekecek, küçük hanım.”

Kâğıdına kesirler yazarken, “Bencil pisliğin teki olduğunu söyledi,” diye devam etti neşeyle.

“Hey,” diye çıkıştı Tommy masanın öbür ucundan. “Baban küfrettiğini duyarsa üzölür.”

“O da hep küfrediyor ki. Dün kaba bir adam onunla tartışmaya kalktı, sonra babam da ona si—”

Elimi ağzına kapadım. Doğduğu günü bilirdim. Sayamayacağım kadar çok kez altını değiştirmiştim. Bir keresinde bir randevumdan beş dakika önce gömleğime boydan boya süt kusmuştu. Küfür kelimelerini bilecek yaşa geldiğini bilmeme gerçekten gerek yoktu.

Tommy, gülüşünü eliyle saklamaya çalışıyordu. Ciddileşmeye çalışınca kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. “Bu hiç hoş değil, Sailor. Bir daha onu gördüğünde Peder Akinola’ya bunu anlatmalısın. Belki babana hangi kelimeleri kullanması gerektiği konusunda yardımcı olur.”

Sailor’ın ağzını bıraktığımda bana tiksintiyle baktı. Konuyu değiştirdim. “Ev ödevin için yardıma ihtiyacın var mı, ufaklık?”

Yüzü tamamen ciddileşmişti. “Saymayı biliyor musun bakalım?”

Tommy yine gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Genelde evet.”

Sailor hiç de inanmış gibi görünmüyordu. “Bu senin için çok zor olabilir. Okula gitmenden bu yana çok, çok, çok uzun zaman geçti.”

Günüm gittikçe daha da şahane bir hâl alıyordu. “Tamam, her neyse. Yardıma ihtiyacın olursa buradayım işte.”

O sırada Luke kapıda belirdi ve kardeşinin sırtına hafifçe vurdu. “Tebrikler. Bira ister misiniz?”

Tommy yeniden canlandı. “Evet, alırım. Ayrıca sağ ol, bir PowerPoint’in bu kadar işe yarayacağı hiç aklıma gelmezdi. Bilseydim aylar önce yapardım.”

“Ben de alırım.” Luke buzdolabında bir şeyler ararken toplantıdan beri aklımı kurcalayan soruyu daha fazla içimde tutamadım. Sorudan çok şüphe demek daha doğru olurdu çünkü cevabı aslında biliyordum. “Tom, o resmi nereden buldun? İlkin, eskiz olanı?”

Tommy’nin yüzündeki huzursuzluk, zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. “Sunumu Clara hazırladı. Ben sadece birkaç rakam ekledim, biraz da tasarımıyla oynadım ama yüzde doksanını falan o yapmıştı. Özür dilerim, dostum.”

Luke bize birer soğuk şişeyle açacak uzattı. Sonra da bir gazoz alıp masanın başına, kardeşiyle arama oturdu. “Özür dilemene gerek yok. Sadece burada yaptığı her şeyi bildiğimi sanıyordum. Meğer bilmediğim bir sürü şey de varmış.”

“Geçen hafta bara geldi, boş zamanlarında üzerinde biraz çalıştığını söyledi. Rakamlar için benden yardım istedi. Gerçekten çok tatlıydı. Kışın da kullanılabilsin diye açılır kapanır olmasını o söyledi.”

Biradan bir yudum aldım, daha sert bir şeyler içiyor olmak istedim. “Evet, zeki kız.”

Buraya gelmenin çok da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştım. Eve gidip bu akşam söylenen her şeyi kafamda toparlamalıyım. Flo’nun bana o kadar hayal kırıklığıyla baktığını hiç görmemiştim. Ne beni ot içerken yakaladığında ne eve polis eşliğinde döndüğümde ne de çardağa çarptığımda görmüştüm o bakışları.

Dove’la Flo’nun aynı tarafta olması bile beni eve göndermeye yeter de artardı.

Sorun şuydu ki ev bomboştu, sessizdi ve mutfağım da Clara’nın yaşlı gözlerini hatırlatan şeylerle doluydu. Nevresimlerim onun parfümü gibi kokuyordu, yastıklarım şampuanı gibi.

Buzdolabındaki pekmez kavanozunun üstünde *evimi değiştir* :(yazan bir yapışkanlı kâğıt vardı ve onu çöpe atmaya elim gitmiyordu. Normalde orta sehpanın çekmecesine tıktırdığım oyuncak taslaklarımda, Clara'nın sevdiği şeylerle ve önerdiği uyarlamalarla ilgili kurşun kalem notları duruyordu.

Elf'in de bana bozuk olduğu kesindi. Herkes bana bozulmuştu.

Luke, Tommy'ye maliyetleri, başlangıç tarihlerini, halletmesi gereken kereste siparişlerini soruyordu. Aslında içinde olmam gereken bir konuşmaydı ama sanki kendi kafamın içine hapsolmuştum. Sessiz kalıp biramı içtim, kendi sıkıntılarımın Tommy'nin heyecanını öldürmek istemiyordum.

Tommy banyoya gidince, "İyi misin, adamım?" diye sordu Luke. "Toplantıda sana bayağı yüklendiler, farkındayım."

Ona olan biteni anlatmama gerek yoktu. Luke ve Dove birlikte değillerdi fakat hâlâ yakın arkadaşlardı. Dove ne biliyorsa Luke da bilirdi, istisnası yoktu. Onu benden uzaklaştırmaya çalıştığı da olmuştu.

"Geçecek. Yeni internet sitesi olayı kulağa hoş geliyor." Luke'un şu an kullandığı site tek bir sayfadan oluşuyordu. Konumu, açılış saatleri ve e-posta adresi vardı. Hep kolay bir hayat isteyen basit bir adam olmuştu. "Bir şeyleri değiştirmeye çalıştığını bilmiyordum."

"Evet, SEO, e-posta pazarlaması falan bilen biriyle konuştum. Hep idare ettiğimiz için biraz tembelleşmişim ama fark ettim ki bana söylediklerine göre çiftliğe insan çekmem kasabaya da insan çekiyor. Başka işletmelerin de işine yarıyor... O yüzden biraz daha çabalayacağım. Belki de vakit kaybı olur gerçi."

"Sanmam. Bence gayet iyi bir plan. Tanıştığın kişi de akıllı biri gibi duruyor."

Luke başıyla onayladı, parmaklarını hafifçe masaya vuruyordu. "Bir bira daha ister misin?"

Noel'de Sonsuz Aşk

Cam şişeyi ışığa doğru kaldırdım, dibinde bir yudum kalmıştı. “Yok ya, eve gideyim artık. Elf birkaç saattir yalnız, yürüyüşe çıkarmam lazım.”

Kalmam için ısrar etmedi. Tommy de dönünce bir şey de-
medi. Köpeğimi yürütürken de kimse beni durdurmadı. Elf’in
beni pansiyonun olduğu tarafa doğru çektişirmesini görmezden
gelmeye çalıştım. Yatağa yığılırken aklımda tek bir şey vardı;
şu lanet çarşafı değişirmem gerekiyordu.

Kimsenin sizinle konuşmak istemediği bir anda kendinizi oya-
lamaya çalışırken neler başarabileceğiniz insanı gerçekten hay-
rete düşürüyordu.

Gelen kutum hiç bu kadar boş olmamıştı. Atölye hiç bu
kadar temiz olmamıştı. Elf’i hiç bu kadar gezdirmemiştim.
Bugün yapmadığım tek şey, zamanı nasıl hızlandıracağımı
bulmaktı çünkü televizyonun karşısında tek başıma oturunca
düşünmekten başka yapacak bir şeyim kalmıyordu.

Aşk Her Yerde’yi açar açmaz kapadım. Noel’de âşık olan
insanları duymaya ihtiyacım yoktu. 34. *Cadde’de Mucize* de
onunla aynı kaderi paylaşmıştı, bir buçuk saat boyunca New
York’ta dolanmak istemiyordum. Charles Dickens’ın her türden
yorumu kaderle oynuyormuşum duygusu veriyordu ve şu an
geçmişimle, bugünümle veya geleceğimle yüzleştirilecek hâlde
değildim.

Bir sürü filmi daha geçiyordum ki telefonum çalmaya baş-
ladı. Hayatımda ilk kez bir salı akşamı birinin beni aramasına
sevinmişim. Telefonu cebimden çıkardığımda ekranda Bayan
Celia’nın adını gördüm.

“Alo?”

“Jack, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Kitapçıya gelebilir
misin? Ben...” Durdu. Hattın diğer ucunda telaşla bir şeyler

karıştırdığını duydum. “Gözlüğümü takmamıştım da, çayı bilgisayarın klavyesine döktüm. Cızırdıyor ve fatura kayıtlarımı kaybetmek istemiyorum.”

Boştaki elimle televizyonu kapadım ve ayağa kalkarken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım, pantolonumun açtığım düğmelerini tekrar ilikledim.

“Tamam, sakın dokunmayın. Ben hemen geliyorum.”

“Teşekkürler, Jack.”

Son birkaç tuhaf günün ardından yeniden bir işe yaramak iyi gelmişti. Doğa bir yolunu buluyordu işte... Mel ve Winnie’nin sürekli söylediği bütün o zırvalar doğruydu. Genelde bunları hoşlanmadıkları birinin başına kötü bir şey geldiğinde söylediklerini göz ardı ettim. Bayan Celia’nın bilgisayarıyla uğraşırken elektrik falan çarparsa geçerli olup olmayacağını anlayacaktım.

Eve dönerken Noel Baba posta kutusunu boşaltmayı aklımın bir köşesine not ettim. Çocukların mektuplarına cevap vermek, eninde sonunda yeniden bir şeylerle oyalanmaya ihtiyaç duyacağım anlar için mükemmel bir bahaneydi.

Kitapçının kapısı kilitliydi, sadece dükkânın arka tarafındaki ışıklar yanıyordu. Kapıya birkaç kez vurduktan sonra ışıkların arasından çıkan Bayan Celia’yı gördüm. Kapıyı açtığında yüzünde mahcup bir ifade vardı. Botlarımdaki karı paspasa silkelerken montumun fermuarını açıp içeri girdim.

“Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler. Arka tarafta, böyle gel.” Clara’nın düzenlediği etkinlikten kalma, neredeyse 2 metrelik Matilda Brown afişi, yanından geçerken az kalsın tepeme devriliyordu. “Kusura bakma, onu kaldırmam gerekiyor.”

“Benim hatam.”

Arka tarafa geçtiğimizde ışığa karşı gözlerimi kısıtım. Işığa alışınca bana bakan bir sürü kafayı fark ettim. En suçlu görünen Tommy’ydi, ardından Mel ve Winnie, sonra da Luke ve

Maggie geliyordu. Wilhelmina'yla Flo kararlı duruyorlardı ve Dove hâlâ sinirliydi.

"Jack..." dedi Bayan Celia sakince, sanki kaçmaya hazır bir atı yatıştırmaya çalışır gibiydi.

"Kitap kulübünün bu akşam olduğu aklımdan tamamen çıkmış," dedim odaya göz gezdirirken. Yarım ay şeklinde oturmuşlardı ve onlara dönük tek bir sandalye vardı. Şaka yapıyor olmalılardı. "Kitabı okumadım ki."

Şimdiye kadar ondan duyduğum en buyurgan sesle, "Otur, Jack," dedi Flo. Sonra bunu kendi de fark etmiş olacak ki sesini yumuşatarak, "Lütfen," diye ekledi.

Bayan Celia yarım dairedeki son koltuğuna oturduğunda, herkesin karşısındaki sandalyeye yerleşirken, "Böyle şeyler için fazla yaşlandım artık," dedim. Bu sandalyenin en başından beri bana ayrıldığı çok belliydi. "Hepimiz yaşıyoruz artık."

Dove önce kollarını, sonra bacaklarını kavuşturarak, "O zaman bebek gibi davranmayı kes," dedi.

"Dove," dedi Luke sert bir tonla. "Yine başlama."

Ellerimi savurarak, "Tamam o zaman, hadi," dedim. "Şu sorgu faslını bir an önce halledelim."

"Terbiyeni takın, Jack Kelly," dedi Flo. "Seni sorguya falan çekmeyeceğiz. Bunu sana yardım etmek için yapıyoruz. Kendine en ufak bir yardımının dokunmadığı ortada çünkü."

Aslında bu söylediğinin de azar olduğundan emin olsam da sineye çektim. Şu anda öfkeli olabilirdim ama bu kalabalığın önünde Flo'ya laf yetiştirecek değildim.

Bu toplantıdan sağ çıkmak istiyordum.

"Hepimiz seni seviyoruz, Jack," dedi Maggie yumuşak bir sesle. "Çoğumuz seni bebekliğinden beri tanıyoruz. Mutlu olmanı istiyoruz ama mutlu olmadığını biliyoruz."

Tamamen refleks olarak, "İyi olacağım," dedim. "Ben hep iyi olurum."

“İyi olmakla mutlu olmak aynı şey değil,” dedi Winnie, yanında oturan Mel de başını sallayarak onayladı.

Bu odada yeterli oksijen yoktu. Göğsüm sıkışıyor, derim yanıyordu. *Aşk Her Yerde* filminden şaşmayacaktım işte, telefonu da uçak moduna almalıyım.

“Sana bir özür borçlu olduğumuzu fark ettik,” dedi Wilhelmina. “Toplanma amacımız bu. Seni sorguya çekmek falan değil.”

Bayan Celia da başıyla onayladı. “Yetmişlerde çok sorguya katıldım ve hiçbirisi buna benzemiyordu.”

“Özür mü? Kim neden özür dileyecekmiş ki?” diye sordum. Gerçekten öğrenmek istiyordum.

“Clara Davenport buraya yıldırım gibi düştü ve hepimizi çarptı. Bizim için yaptığı onca şeyi hatırlatmamıza gerek yoktur herhâlde.”

Dove, Flo’nun sözünü keserek, “İstersen bir listem var,” dedi. “Hem de sonu gelmeyen bir liste.”

Flo iç çekip devam etti. “Doğrusunu söylemek gerekirse onu burada ağırlamaktan büyük keyif almıştık. Güzelliği ya da çekiciliği için de, işleri düzeltmeye çalıştığı için de değildi. Asıl sebebi, seni ne kadar mutlu ettiğini görmemizdi.”

“Kafam karıştı,” dedim. Hem de fena hâlde karışmıştı.

“Bu kasaba için senden daha fazlasını yapan yoktur, dostum,” dedi Tommy sonunda. “Clara birkaç haftalık emeğin karşılığında övgü alıyorsa sen bunu on beş yıldır yapıyorsun.”

“Bizi koruman ve kollaman gerektiğini düşünmene üzülürüz. Üstelik bunu kendi mutluluğun pahasına yapıyorsun,” dedi Luke.

“O olay tam olarak öyle değil.” Bana sanki gökyüzü sarı demişim gibi baktılar. “Abartıyorsunuz.”

“Sen hık demiş dedenin burnundan düşmüşsün, Jack,” dedi Flo, hoş bir anıyı hatırlıyormuş gibi gülümseyerek. “Herkesi düşünür ama kimseden asla yardım istemezsin. Bir de o kuş-

kuculuğunuz yok mu?.. Kaşlarınızı çattığınızda bu kadar yakışıklı olmasanız çekilmezdi.”

Flo her zaman dramatik bir insandı ama dedemden bahsederken onu dinlemek bambaşkaydı.

“Babanı pas geçmiş ama sen baştan sona Harry’sin,” diye ekledi Bayan Celia da. “Üstelik şimdi sana söylediklerimizi zamanında ona da söylemeliydik. Biz senin bakmakla yükümlü olduğun kimseler değiliz, biz komşuyuz ve sen nasıl bizim yanımızda olduysan biz de senin yanında olmak istiyoruz.”

Yutkunmaya çalışırken boğazımda beyzbol topu büyüklüğünde yumru hissettim. “Bunu söylemek için beni kandırıp buraya getirmenize gerek yoktu,” dedim sakalımı kaşıyarak. “E-posta da iş görürdü.”

“Ah tatlım. Daha bitmedi,” dedi Wilhelmina.

İç çekip sandalyeme yaslandım. “Tabii ki bitmedi.”

Ojesini yolan Dove, “İsmini belediye toplantısında konuşacaklar listesine ben yazdırdım,” dedi. “Önce yardım etmek istedim, sonra acı çekmeni istedim, şimdi de Flo’ya göre yeniden yardım etmek istiyormuşum. Clara bana Holly’yi devam ettirmenin ne kadar çok şey gerektirdiğini anlattı. E-postalar, paketlemeler, her şey. Daha fazla yardım etmemiz gerekirdi. Bize söylemeliydin...” Flo’nun dürtmesiyle durdu. “Biz de sana yardım gerekip gerekmediğini sormalıydık.”

“Döndüğünde sorumlulukları nasıl daha iyi paylaşacağımızı konuşuruz,” dedi Wilhelmina.

Tek kaşımı kaldırdım. “Nereden döndüğümde?”

Hepsi aynı acıma dolu ifadeyle suratıma baktı.

“Hayır.”

“Evet,” dedi en az üçü birden.

“Benimle konuşmak istemez ki.” Clara’nın yaşlarla dolu gözleri gözümün önüne geldi. “Çok kötü çuvalladım.”

“Ama biz de Davenport’tan oyuncak almanın nasıl görüneceğini akıl edemeyip çuvalladık,” dedi Maggie. “Dersimizi aldık ve hep birlikte bunu geride bırakabiliriz.”

Yüzümü sıvazlayarak, “Nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Beni affetmeyebilir,” diye itiraf ettim.

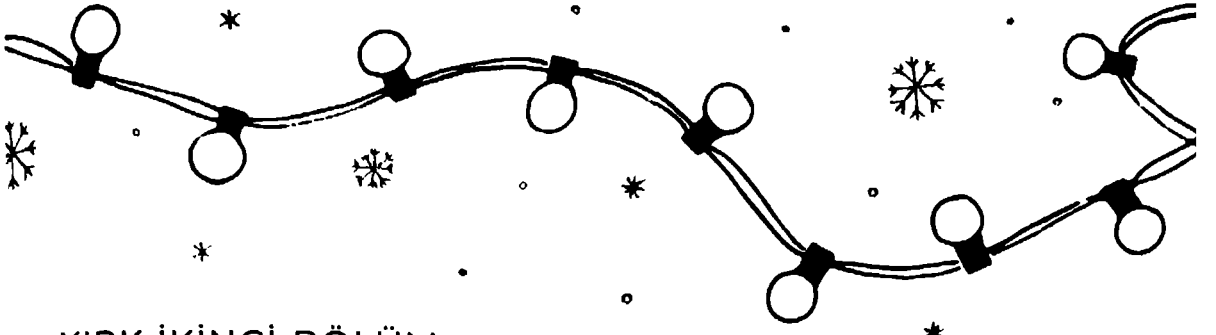
Bayan Celia yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Belki affetmez ama denemeden bilemezsin. Hem ne olursa olsun, senden bir özür duymayı hak ediyor.”

Flo telefonunu uzatarak öne eğildi. “Ve ona göstermen gereken önemli bir şeyimiz var.”

Aklımdan ihtimaller geçtikçe damarlarımdaki adrenalin daha da yükseldi. “Adresini bile bilmiyorum!”

“Çalıştığı yeri biliyorsun. Oraya git ve kızın gönlünü al!” Flo ellerini çırpı, heyecanı yüzünden okunuyordu. “Bir de şu sakalı kes artık lütfen.”

Görünüşe bakılırsa New York’a sinekkaydı tıraşıyla gidecektim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Clara

Max'in restoran zevki, gerçek bir yetişkin olduktan sonra belirgin biçimde değişmişti.

Gönderdiği yeri açıp bakmaya tenezzül etmemiş, kahvaltıya Spider-Man temalı bir mekâna filan gideceğimizi varsaymıştım. Oysa o, bir konut blokunun ortasına sıkışmış sevimli mi sevimli Fransız tarzı bir kafenin köşe masasında oturuyordu. Buraya kimin bayılacağını ama aynı ölçüde nefret de edeceğini düşününce yüreğim sıkışır gibi oldu.

Karşısına oturduğumda Max kapuçinosunu yudumluyordu. Çantamı sandalyenin sırtına asıp oturdum. Yerleşmek için biraz öne çekince sandalye sallandı ve ayaklarının dengesiz olduğunu fark ettim. Yüreğim biraz daha sıkıştı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Max.

Hayır, her şey bana onları hatırlatıyor. "Çok daha iyiyim, teşekkürler."

Max gözlerini kısıp baktı. "Tuhaf davranıyorsun. Neden tuhaf davranıyorsun?"

"Daha dört kelime ettim! Dört kelimede tuhaf davrandığımı nasıl anladın?" diye çıkıştım. Max beni buraya sırf sinir etmek için çağırdıysa arkama bile bakmadan gidecektim. Bugün böyle şeylerle uğraşmak için ne vaktim ne de sabrım vardı.

“Bilmiyorum, biraz tuhaf geliyorsun işte. Üzerinde garip bir enerji var.” Gözlerimi kıstım. Kardeşime enerji meselelerini hangi kadın öğretmişti acaba? “Neyse, önemli değil. Gelmene sevindim. Ne yemek istersin?”

Menüdeki en bayram havası taşıyan şeyi seçtim: Gruyère peynirli, jambonlu ve kızılıcık soslu kruvasanla zencefilli *cookie latte*. Max de aynısını söyledi ve ortaya bir tabak yumurtalı ekmek istedi. “Peki,” dedim, “bu hafta beni bu kadar çok görmek istemenin sebebini açıklayacak mısın?”

Max sakın ve kendine hâkim görünüyordu, bu yüzden de, “Bence işi bırakmalısın,” diyerek beni gafil avlamıştı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca gözümü bile kırpmadan ona baktım. “Ben gidiyorum.”

Hareketlenince Max de hareket etti. “Gitme. Bak, yemin ederim ki böyle söylememin bir nedeni var.”

İsteksizce yeniden oturdum, o da yavaşça yerine döndü. “Bunu mesajla da anlatabilirdin.”

“Hayır, anlatamazdım. Bu kadar kaçak oynamayı bırak da beni dinle. Seninle birlikte bir iş kurmak istiyorum.”

İstemsizce şaşkınlık dolu bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. “Dalga geçiyorsun herhâlde?” Yüzünde en ufak bir hareket yoktu. “Max, ciddi olamazsın.”

Garson zencefilli *lattemi* önüme koyarken düşüncelerimi biraz olsun toparlamam için bana fırsat vermişti. Max ciddi görünüyordu. Tavrında bunun bir oyun olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Aklım almıyordu ama.

“Neden olmasın?”

Hâlâ kandırıldığımı hissediyordum. “Çünkü ailemiz zaten piyasanın önde gelen oyuncak şirketlerinden birinin sahibi? Çünkü çalışma hayatımın tamamını oradaki her dalı, her ince budağı öğrenmeye adadım?”

Max kapuçinosundan bir yudum alıp kupayı avuçlarının arasında tuttu. “Artık orada olup biten her şeyi biliyorsun madem

söyle bakalım, sence iyi bir şirket mi? Babamın işleri yönetme şeklini onaylıyor musun? Üst pozisyonlara doğru insanları mı getiriyor? Doğru projelere mi imza atıyor?”

“Dışarıdan değişiklik yapamam, Max. Kırık olanı tamir etmek için elimi taşın altına sokmam gerek. Davenport kusursuz değil ama bizim mirasımız. Dedemin bize mirası. Öylece arkamı dönüp gidemem.”

“Peki ya kendi mirasımızı kursak? Artık birbirine rakip iki çocuk değiliz, Clara. Birlikte kuracağımız bir şeyde seninle eşit olmak istiyorum. Birlikte gerçekten gurur duyabileceğimiz şeyler yapabiliriz.”

Umutla sıkıntı arasında bir yerde takılı kalmıştım. “Sen hiç Davenport’ta çalışmadın ki. Bu kadar şeyi nasıl bildiğini anlamıyorum. Tamam, bazı kusurları var. Tamam, ben olsam bir sürü şeyi daha farklı yapardım ama onun da zamanı gelir elbet.”

“Orada hiç çalışmadım çünkü neredeyse on beş yıldır hakkını nasıl yediklerini gördüm. Babamın, verdiği emekleri umursamadığını görmek ne kadar ağır, biliyor musun sen? İşten bahsederken seni nasıl geçiştirdiğini, nasıl üstten üstten konuştuğunu izlemek? Berbat bir his, Clara. Üstelik en kötüsü bu da değil. En kötüsü, senin buna ses çıkarmamanı izlemek. Artık buna göz yummanı istemiyorum.”

Bir kişi daha bana işimde aslında sevilmediğimi ve kullanıldığımı söylerse çığlık atmaya başlayacaktım. İnsanlar bunu bana iyilik yapıyormuş gibi söylüyordu. Sanki, “Zamanını boşa harcıyorsun,” demeleri gözümdeki perdeyi kaldıracaktı da ben de onlara minnet duyacaktım.

“Benden yeni bir restoran denememi ya da yeni bir hobiye başlamamı falan istemiyorsun, Max. Çocukluğumdan beri uğruna çalıştığım şeyi bırakmamı istiyorsun. Bütün hayatımı altüst etmemi istiyorsun. Babamın bizi tamamen gözden çıkaracağını biliyorsun, değil mi? Dava üstüne dava açarak bizi Davenport

adını bile kullanamayacağımız hâle getirir. Biz daha iş yapmaya bile başlamadan ezip geçer bizi. Biliyorsun ki fazla kinci ve...”

“Ama yine de onun için çalışmaya devam ediyorsun,” dedi soğukkanlılıkla.

Garson yemekleri masaya koyarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. İştahım falan kalmamıştı. Garsona teşekkür ettim, o yanımdan ayrıldıktan sonra tekrar Max’e döndüm. “Bu kadar eğitim almış birine göre dünyaya hâlâ fazlasıyla pembe gözlüklerle bakıyorsun.”

Kruvasanından bir ısırık alıp omuz silkti. “İnsanların her gün bir iş kurup onu başarıya dönüştürdüğünü öğretmeleri için o okullara dünya kadar para döküldü. Aslında iki yıldır bunun üzerine düşünüyorum. İşinin senin için ne ifade ettiğini biliyorum. Karşılığını alacağına inanmasam senden böyle bir adım atmanı istemezdim.”

“Sana bir şey sormam lazım,” dedim parmaklarımdaki kırıntıları silkerek. “Bana dürüstçe cevap vermek zorundasın yoksa bu isteğine ufacık bir şans bile vermem.”

“Sor bakalım,” dedi Max.

“Babam Davenport’ta inovasyon bölümünün başına geçmeni teklif etti mi?” Bu soru o kadar uzun zamandır içimi kemiriyordu ki ona sormak gerçek dışı geliyordu. Meğer çok kolaymış. Kolay olmayan şey, Max’in yüzündeki o acıma ifadesiydi.

“Etti. Reddettim.”

Tüylerim diken diken olmuş, ciğerlerim yanmaya başlamıştı. “Ne zaman?”

“Geçen hafta. Cüzdanını evde unutmuş, annem götürmemi istemişti.”

“Fraser Falls’tan dönmemi bile beklememiş. Kendi yarattığı problemi çözüp çözemeyeceğimi görmeyi bile beklememiş.” İçimde çökme ve hafifleme hissi tuhaf bir şekilde iç içe geçmişti.

Paranoyaklık etmemiştim. Başından beri haklıydım.

“Üzgünüm, Clara.”

Noel'de Sonsuz Aşk

Başımdaki gerilimi biraz olsun azaltma umuduyla burun köprümü sıktım. “Söylediğin şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bunu bana gerçekten çok kötü bir zamanda söyledin.”

Onu hemen reddetmediğimi görünce Max de biraz rahatlamıştı. “Tamam. Biraz da başka şeylerden konuşabiliriz. Mesela J...”

“Sakın bana *Jurassic Park* deme.”

Ofise giden yol, turistler iki ayrı yaya geçidinde fotoğraf çekimi yapmaya karar verince normalden daha uzun sürdü.

Aralık ayının üçte birini geride bırakmış olmamıza rağmen Rockefeller ağacını hâlâ görmemiş olmam tuhafıma gidiyordu. Hava bugün soğuk ve yağmurluydu. Gri bulutlar şehrin silüetine solgun, kasvetli bir hava vermişti. Sayısız yılbaşı vitrininin, şeker kamışı şeklindeki girişlerin ve binalardaki gösterişli ışık tasarımlarının yanından geçip gitmiştim. Bütün bunların normalde bana büyülu gelmesi gerekirdi.

Bir yanım keşke bugün evden çalışsaydım diyordu. Ofiste olma fikri beni artık eskisi kadar heyecanlandırmıyordu, Max'in teklifi bir atlıkarınca gibi kafamın içinde dönüp duruyordu. Ofise vardığımda babamdan gelen e-postayı gördüm, yanına çıkıp ona özet geçmemi istiyordu. Ben de hemen yanına gittim.

Davenport bu binaya taşındığında bu kadar çok katlı bir yere neden ihtiyacımız olduğunu anlamamıştım. O engin manzarasıyla beraber babamın katı, bana o zamanlar cennet gibi gelirdi. Asistanı, telefonla konuştuğunu söyledi, beklerken bana su ikram etti. Pencerenin yanındaki koltuğa oturup nehir turlarına daldım. Gerçek şu ki, babamın söyleyebileceği herhangi bir küçümseyici cümle, istediğim pozisyonu Max'e teklif ettiğini bilmek kadar canımı yakmayacaktı.

Tüm emeğimin, tüm bağlılığımın, tüm kararlılığımın, kardeşimin sadece var olmasının yanında esamesinin bile okunmaması... Kardeşimin harika katkılar yapamayacağını düşündüğümünden değildi serzenişim. Max akıllı, yaratıcı ve çalışkan biriydi. Ama onun yapabileceği düzinelerce başka iş vardı.

“Şimdi sizi bekliyor,” diyen nazik bir ses yükseldi bilgisayar ekranının arkasından.

İçeri girdiğimde babam bilgisayarından başını bir an kaldırdı, sonra yeniden ekrana döndü. Faresini birkaç kez tıklayıp arkasına yaslandı, elleri karnının üzerinde kenetledi. “Hoş geldin.”

Ağır deri koltuğu çekip oturdum. “Hoş buldum.”

“Aramalarıma geri dönmüyorsun,” dedi sert bir sesle.

“Hastaydım.” Herkese bunu söylesem de koca bir yalandı ve artık düzeltmeye çalışmanın da bir anlamı yoktu. “Bugün ofisteki ilk günüm.”

“Peki? Bana neler anlatacaksın bakalım?” Bakışları sabırsızdı.

“Fraser Falls videoları kaldırıldı. O kasabayı hâlâ dostumuz sayamasak da son birkaç haftadır yaptığım çalışmalar, bu konunun önemini azalttı. Adını duyurmak ve ziyaretçilerle kasabaya nakit akışı sağlamak için stratejik bir plan yürüttüm. İşe de yaradı, artık Davenport’tan başka meşguliyetleri var.”

“Videoları kaldırmaları için bu kadarı yetti mi?” diye sordu.

Bu kadarı yetmiş miydi? Evden ayrılıp bir kasabanın tamamının bana güvenmesini sağlamaya çalışmak, sorunlarını dinleyip gerçekten işe yarayan uygulanabilir bir plana dönüştürmek yetmiş miydi? Başımınla onayladım. “Yetti.”

“Bana bildireceğin başka bir şey var mı?” diye sordu, sanki şimdiden benden sıkılmış gibiydi.

Artık ben de bundan çok sıkılmıştım. Başka hiçbir çalışana böyle davranmadığını biliyordum. “Hayır, bildirecek bir şey yok. Ama bir ricam var. Evie bebeğin derhâl üretimden kaldırılması gerektiğini düşünüyorum. Üzerinde çalışılmamış

bir taklitti ve Davenport markasına hiç yakışmıyordu. Raf-lardan çekilmesi Fraser Falls meselesini sonsuza dek kapatır.”

“Clara, aslına bakarsan benim markam için neyin doğru olduğu konusunda kendini bu kadar yetkin hissetmeni oldukça ironik buluyorum.” Sesinde en ufak bir sıcaklık yoktu. “Ürünle ilgili fikrini duymak isteseydim zaten sana sorardım.”

“İnovasyon bölümünün başına geçeceksem bir noktada fikirlerimin senin için bir anlam ifade etmeye başlaması gerekecek,” dedim sertçe. “Ödülüm buydu, öyle değil mi? Bana söz verdiğin şey.”

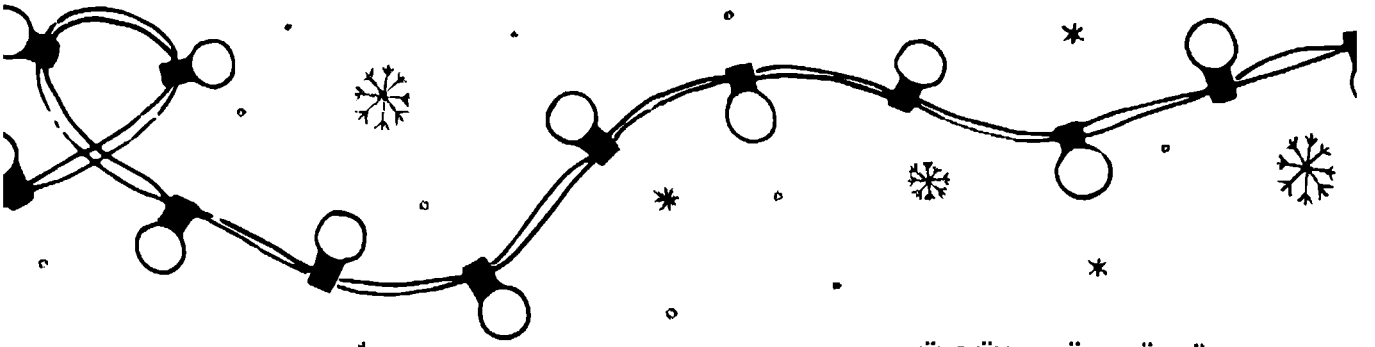
Odaya çöken sessizlik tüylerimi diken diken etti. Babam, hissettiklerini tek bir bakışla anlatmayı her zaman başarırdı. Gençken bu bakışı sık sık görürdüm. “Beş dakika sonra bir toplantım var ve senin de kiminle muhatap olduğunu unuttuğunu düşünüyorum. Yarınki bağış gecesinde görüşürüz. Umarım biraz kendine gelmiş olursun, Clara.”

Bacaklarımı açıp doğrulduktan sonra eteğimi düzelttim. “Bu arada, başka bir şirketin benimle ilgilendiğini bilmeni isterim. Söylemem gerektiğini düşündüm, tekliflerine sıcak bakıyorum.”

Babamı gafil avladığım için içim tuhaf bir tatmin duygusuyla doldu. Nadiren olduğundan verdiği haz bambaşkaydı.

Cevap vermesini beklemedim. Zoraki bir nezakete ya da teşekkürlere ayıracak vaktim yoktu. Başımı dik tuttum ve kapıya doğru yürüdüm, sanki ilk kez onu gerçekten yeniyordum gibi hissediyordum.

Onu yeniyordum ama yine de kapının arkamdan çarpmasına müsaade edecek kadar cesur değildim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Clara

Otuz yaşındaki biri için normalden fazla kurumsal etkinliğe katılmıştım.

Ben küçükken, işler henüz yükselişe geçmemişken, babam yardım galalarını zarafet ve başarının nihai göstergesi sanırdı. Parasının bir kısmını rahatça bağışlayıp bunun için övülmek onun hep asıl hedefi olmuştu. Hayırseverlik kısmı ise daha çok yan üründü.

Annem beni prova denemelerine götürürdü. Elbisem üstüme kusursuz otursun diye çekiştirilip iğnelenir, ben canımdan bezene kadar saçlarıma fön çekilirdi ve biz başkasının kırmızı halısında oraya aitmişiz gibi gülümserdik.

Max her zaman dedemle evde kalıp *Yüzüklerin Efendisi* ya da *Yıldız Savaşları* izleyebilirdi ama aile etkinliği etiketi taşıyan her yere ben mutlaka sürüklenirdim. O etiketin gerçekten bir şey ifade edip etmemesi fark etmezdi. Genelde bu, benimle aynı yaştaki çocuklarla tuhaf ve gereksiz sohbetler etmem gerektiği anlamına gelirdi. Muhtemelen onlar da evde mısır patlatıp yalnızca eğlenceli sebeplerle geç yatmak istiyorlardı.

Davenport bir çocuk yardım derneğiyle ortaklık kurup ilk yardım gecesini düzenlediğinde, babam sonunda muradına erdiğini düşünmüştü ve böylece yıllık Davenport Aralığı gele-

neği doğmuştu. Ama bu yıl, bizi meşhur eden ürünün yirminci yılını kutluyorduk. Küçük Clara'nın tasarlayıp hiçbir zaman gereken takdiri göremediği o tek küçük şeyi. İlk yardım gecesinde giderlerini karşılayan şeyi.

Öfkeli değildim; daha çok bugün yaşananlarla ilgili içime yerleşmiş bir uyumsuzluk hissi vardı. Aslında uyumsuzluk hissi bir süredir Davenport'la ilgili her şeye karşı yaşıyordum.

Çocukluğumun geçtiği evin gürültüsü, kendi evimin sessizliğini düşününce hoş bir değişiklik olmuştu. Bir zamanlar özgürleştirici bulduğum o boşluk ve herkesle arama koyduğum mesafe artık boğucu geliyordu. Üstelik bahsettiğim gürültü annemin kuaförüne emir yağdırmasından ibaret olmasına rağmen sessizlikten yeğdi.

Oturma odasının ortasına kurulmuş yönetmen koltuğuna benzer sandalyemin yanından geçerken, "Clara, bugün niye bu kadar mutsuz görünüyorsun?" diye sordu annem. Saç ve makyajcım gecikmişti ama bunu ona söylemek istemiyordum yoksa panik yapardı.

Küçüklüğümünden beri bu tür hazırlıklar için hep oturma odasını kullanırdım. Şu an iyi bir eşlikçi sayılmasam da artık başka bir yerde hazırlanmak tuhaf geliyordu. "Hastayım," diye yalan söyledim.

Karşıma geçip elinin tersiyle alnımı kontrol etti. Yüzük parmağındaki elmas, kaşımın hemen üstünü çizdi hafifçe. "Sana biraz tavuk çorbası ısıtayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. İyiyim."

"Elbiseni denedin mi?" diye sordu odaya göz gezdirirken. Başımınla onayladım. "Mükemmel olmuş, sağ ol."

O çocuğun kardan adamını paramparça ettiğim gün mükemmel elbiseyi bulduğumu sanmıştım. Anneme fotoğrafını göndermiş, karşılığında sadece "Olmaz" yazan bir mesajla kovboy emojisi almıştım. Emojinin kazara gönderildiğini düşünmüştüm. Yirmi dört saat sonra, (umarım) bir satış görevlisinin

üzerinde duran göz alıcı kırmızı bir gece elbisesinin videosunu yollamıştı.

“Sana sıcak bir çay yapayım, iyi gelir.” Şakağıma bir öpücük kondurup koridorda kayboldu. Ben de yine kendi başıma kaldım.

Aslında işe yarar ya da ilgi çekici bir şey yapabilirdim ama onun kusursuzca süslediği yılbaşı ağacına bakakalmıştım. Pazar gecesi eve döndüğümde kendi salonumda bulduğum ağacın bire bir aynısıydı.

Her açıdan inceleyip sonunda ondan nefret ettiğime karar vermiştim. Birbiriyle uyum içindeki bütün o süslerden nefret etmiştim. Bütün parçaları hâlâ sağlam duran o narin süslemelerinden nefret etmiştim. Steril ve yabancı duruyordu.

Çay iyi gelmişti ama bunun çayın kendinden mi yoksa biri tarafından kulanmanın verdiği histen mi kaynaklandığından emin değildim. Makyöz yüzümle oynayıp dururken ve buklelerim de birbiriyle aynı olmaya zorlanırken bir ara dalıp gitmişim. İnsanlar buraya gelir gelmez kendi kafamda kalmamın zorlaşacağını biliyordum ama düşünmem gereken çok fazla şey vardı.

Babam elinde golf sopalarıyla çıkageldiğinde neredeyse çıkma vaktimiz gelmişti. Annemi ne kadar strese soktuğunu zerre umursamadan her yıl aynı şeyi yapardı. Biz arabaya binmeye hazır olurduk ama o daha duşa yeni giriyor olurdu. Eve kaçta gelirse gelsin, annemden önce hazır olacağını iddia ederdi. Gerçi biraz hakkı da vardı.

İki dakika geçmeden Honor’la Max de kapıda göründü. “Bakın, dışarıda kimi pusuda beklerken buldum,” dedi Max yanımdaki koltuğa yayılırken.

“Pusuda beklemiyordum,” diye karşılık verdi Honor. “Sadece eve girişimi babanla kısacık bile olsa sohbet etmek zorunda kalmayacak şekilde ayarlamaya çalışıyordum.”

Noel'de Sonsuz Aşk

“Bu bayağı mantıklı yalnız,” dedim en yakın arkadaşımı baştan ayağa süzerken. Onu iki gün önce gördüğümde fark etmediğim bir ışık saçıyordu. Siyah elbise üzerine tam oturmuştu. Daha önce hiç böyle görmemiştim. “Nefes kesici güzelliktesin ve seni çok özlemişim.”

Yüzünde canlı bir gülümseme belirdi. “Yalnız değilsin. Ben de seni çok özledim.”

Max bir ona bir bana bakıp, “Daha pazartesi görüşmediniz mi siz?” diye sordu.

Çantama uzanıp telefonumu çıkarmaya çalışırken umursamaz bir tavırla, “Sen anlamazsın, sadece internet arkadaşların var,” dedim.

“Online oyun oynadığım arkadaşlarım sadece internet insanı olmuyorlar, Clar. Bot değiller sonuçta, onlar da gerçek insan.”

Onu duyduğumu belli eden bir mırıldanmayla karşılık verdim ama tartışmaya girmek yerine mesajlarımı kontrol ettim. Çok uzun sürmedi çünkü zaten hiçbir şey gelmemişti. Bana mesaj atabilecek herkes şu an bu evdeydi.

Harika.

Max bana doğru eğildi. “Özel konuşabilir miyiz?”

Bugün gerçekten en son ihtiyacım olan şey buydu. “Bana söylemek istediğin her şeyi Honor’ın yanında söyleyebilirsin. Böylece sonra ona ne dediğini hatırlamaya çalışmakla uğraşmam.”

Honor benimle aynı anda başıyla onayladı. Max anlamaz bir ifadeyle baktı ama sonra kabullendi. “Bu pek profesyonel bir yaklaşım değil, haberin olsun.”

Hayatında ofisten çok sınıfta zaman geçirmiş birinden ders alacak değildim. “O zaman potansiyel iş ortaklarını daha iyi seçmeliydin.”

“Demek hâlâ potansiyel iş ortağımsın?” dedi. Sesindeki umut tam kalbimin ortasına saplanmıştı.

Şakaklarımı ovup şu gerginliği dağıtmak istedim ama makyajımı bozarsam annem beni evden çıkarmazdı. Belki de bütün

sorunlarımın çözümünü buydu. “Hâlâ düşünüyorum. Babama bir teklif aldığımı söyledim. Bunu yapanın sen olduğunu söylemedim,” dedim o sormadan. “Karar vermeden önce onun karşı hamlesinin ne olacağını görmek istiyorum.”

Max takımının ön düğmesini çözüp kolunu kanepenin arkasına attı. “Ya bir karşı hamlesi yoksa? O zaman ne yapacaksın?”

“Clara bebeği ben yarattığım için bana hakkımı teslim etmesini isteyeceğim. Yirminci yıl dönümü bunu gündeme getirmek için mükemmel bir zaman. Eğer yaparsa şirkete kattıklarına gerçekten değer verdiğini anlamış olacağım.”

“Peki ya yapmazsa?” diye sordu Max.

O ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Şampanyamdan bir yudum aldım. “O zaman Davenport’taki geleceğim hakkında gerçekten neler hissetmem gerektiğini anlamış olacağım.”

Honor gözlerini kapıya dikmişti. “Sanırım babanız merdivenden iniyor çocuklar.”

Hemen sohbeti değiştirip bu gece kimin çok fazla içeceği, kimin karısının gözünün önünde başka birine yavşayacağı, kimin en büyük bağışı yapacağı ve bunun iyi niyetle mi yoksa dostlar alışverişte görsün diye mi olacağı üzerine tahmin yürütmeye başladık. Babam sonunda ortaya çıkıp takımını işaret edene kadar kendimizi oyalamış olduk. “Bakın, gördünüz mü? Ne diye anneniz hâlâ hazırlanamamışken golf keyfimi yarıda kesip alelacele geri döneyim ki?”

Max hiçbir şey demedi. Babamın anneme, aklı beş karış havada bir ev kadınıymış gibi davranmasından hiç hazzetmezdi. Oysa annem esasen hayatının büyük bir kısmını etkinlik planlamalarını kontrol ederek geçirmişti.

Statümüzün yalnızca bir yanılsamadan ibaret olduğu zamanlarda her şeyi kendi başına planlardı. Küçükken, çiçeklerle ilgili bir hatayı etkinlik sorumlusunun üzerine attığını duymuştum ama annemin her şeyi organize ettiğini biliyordum.

Babamın bugüne kadar tek yaptığı ortalıkta dolaşmak, gerektiğinde konuşma yapmak ve faturaları onaylamaktan ibaretti.

Babam Honor'ın yanına oturdu. Honor, tanıştığımız günden beri olduğu gibi kibar ama biraz da gergin gülümsemesiyle ona baktı. Gençlik yıllarımızda Honor, bu etkinliklerin gayrimesmî üçüncü Davenport çocuğu olmuştu. İnsanlara onun kız kardeşim olduğunu söyleyip yüzlerinin aldığı şaşkın ifadeyi izlemeye bayılırdım. Biri, babamın gayrimesru bir çocuğu olduğuna dair bir söylenti çıkarana ve annem bana çok kızana kadar böyle devam etmişti.

“Konuşmanı yazdın mı, baba?” diye sordum. Cevabın hayır olmasına kendimi biraz hazırlamıştım.

Elini göğsüne vurup iç cebini işaret etti. “Elbette. Yirmi yıldır aynı bebeğe bakınca bu konuşma da çocuk oyuncağından farksız oluyor.”

Şampanyamı döndürüp bardakta dans eden ince altın karcıkları izledim. “Konuşmanda onun benim fikrim olduğundan da bahsettin mi? Şirketin ne kadar önemli olduğundan bahsederken hani.”

Babam afallamış görünüyordu. Onda görmeye pek de alışık olduğum bir ifade değildi bu. Soğuk ve hesapçı biriydi, hep bir adım önde olduğu için kolay kolay da şaşırmazdı. Ama bu hafta sanırım duygularını saklama becerisini biraz zorluyordum. “Açıkçası bahsetmedim. Bunun konumuzla ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamadım.”

Kadehi döndürmeyi bırakıp bir yudum aldım. “İlgili değildir belki. Yine de yaptığım işin biraz olsun takdir gördüğünü hissetmek iyi gelirdi. Sonuçta o bizim en ilgi gören ürünümüz ve kelimenin tam anlamıyla benim adımla taşıyor.”

“On yaşındaki bir çocuğun yaptığı iş, son yirmi yılda protipten düzeltilere kadar her güncellemeyi yapan insanlarınkiyle bir değil, Clara.”

“Ama o benim fikrimdi. Ben şey...”

Elini kaldırıp beni susturdu, cümlemi tamamlamama bile müsaade etmedi. “Eğer o çok istediğin on beş dakikalık şöhret senin için bu kadar önemliyse öyle olsun. Bir zamanlar şu an satışını yaptığımız bebeğe benzer bir şeyler çizdiğini söylerim. Oldu mu?”

Beni açıkça manipüle etmeye çalışıyordu ama bunu Max ile Honor’ın önünde yapması gerçekten inanılmazdı. “Bir zamanlar şu an satışını yaptığımız bebeğe benzer bir şeyler mi? Evet, on yaşındaki hâlimle tabii ki maaşlı bir Davenport ürün geliştiricisi kadar olamamıştım ama dedemin yönlendirmeleriyle fikrim üzerinde gerçekten çok çalışmıştım. Piyasa araştırması yapmış, farklı tasarımlar ve çeşitler denetip karşılaştırmıştık. Belki bir prototip çıkaramamıştım ama nasıl görüneceğine, neler hissettireceğine, kirpiklerinin tonuna kadar ben karar vermiştim.

Sonra da hepsini gidip babama teslim etmiştim.

İçimi bitirirken, “Açıkçası çok mutlu oldum,” dedim alayla.

Tartışma büyümeden artık çıkmaya hazır hâlde annem içeri girdi. Honor, kapıya doğru yürürken elimi tutup sıktı. “Bu geceyi atlatsan yeter,” diye fısıldadı.

“Bu şey berbat,” dedi Max yanıma gelip. Bir elini cebine sokmuştu, ötekiyle de viski bardağını sanki hayatı ona bağıymış gibi sımsıkı tutuyordu.

“Aynen.”

“Bu kadar gösterişin hayır işlerine ne faydası olduğunu asla anlamayacağım,” dedi salona bakınırken. “Herkes bir çek gönderip evinde otursa ya.”

“Ama babam herkesi bir odaya tıkıp kendisini dinlemeye zorlamazsa o zengin dost görünümlü düşmanlarına ne kadar harika ve cömert olduğunu nasıl gösterir?”

Max omuz silkti. “Bir bülten yollar. YouTube kanalı açar, ne bileyim. Ama bu çok saçma.”

“Zaten bu yılki başarılarından bahsetmek için herkesi buraya topladığını açık açık söylüyor. Çocuklar için para topluyormuş gibi numara yapmasından iyi.”

Her şey Fraser Falls'taki oyuncak kampanyasından o kadar uzaktı ki insanın gülesi geliyordu. Bunlar sahte niyetleri olan sahte insanlardı, sanki artık her şeyi daha net görmemi sağlayan gözlüklerle bakabiliyormuş gibi hissediyordum.

Babamın Daryl'i kucaklayışını izlerken midem bulanmıştı. Tiksintimi yüksek sesle söylemek istedim ama iş teklifini bir kez daha hatırlatması için Max'e fırsat vermek istemiyordum. Babamın konuşmasını beklemekten zaten yeterince gerilmiştim.

Max içkisini bitirip boş kadehi yanından geçen bir tepsiye bıraktı. “Konuşmasına iki dakika kaldı. Anneme her şeyi o yönettiği için teşekkür edip etmeyeceğine dair bahse girmek ister misin?”

Alayla güldüm. “Paramı seviyorum, almayayım. Etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

Babam sahneye çıkan merdiveni tırmanıp mikrofonu tıklattı ve herkesin dikkatini çekmeyi başardı. Ceketinin iç cebinden çıkardığı beyaz kartları kürsünün üzerine koyup düzeltti. “Hepiniz hoş geldiniz. Muhteşem şeyler yapmak için para topladığımız bu on sekizinci yılımızda ve daha da önemlisi, en çok ilgi gören ürünümüz Clara bebeğin yirminci yıldönümünde bizimle olduğunuz için teşekkürler.”

Max bana döndü, omzu omzuma değiyordu. “Bir bebeğin hayır işlerinden daha önemli olduğunu mu söyledi az önce?”

Boş şampanya kadehimi bırakıp yenisini alırken, “Hem de en ufak bir ironi yapmadan,” dedim.

“Her şirketin diğerlerinden daha parlak bir ürünü olur ve Clara bebek, Davenport İnovasyon ve Yaratıcılık Merkezi'ni

yirmi yıl önce mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir seviyeye taşımamızı sağladı.

“Çoğunuzun da bildiği gibi hikâyemiz, babam ve onun oyuncakçı açma hayaliyle başladı. Okuldan daha çok o dükkânda vakit geçirdim.” Hazırladığı şakaya gülünmesini beklemek için durdu. “Ben de babamdan çok şey öğrendim. Dükkânını kendi oyuncaklarıyla doldurmak isterdi. Evimiz eskizlerle, fikirlerle kaplıydı. Ama Brooklynli, işçi sınıfından bir adam için bunun mümkün olduğuna inanmıyordu. Bak işte baba, demek ki mümkünmüş ve bugün burada olsaydın başardıklarımız karşısında tek kelime edemezdin.”

Max yine bana yaklaştı. “Neden sanki büyükbabam ölmeden önce yönetim kurulunda değilmiş gibi davranıyor ki?”

Babamın söylediği her kelimeyi dikkatle dinlemekle meşgul olduğumdan omuz silkrim.

“Bu büyük günü kutlamak üzere bu akşam burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Clara bebek gibi ürünlerin varlığını mümkün kılan, azimli Davenport çalışanlarına ve değerli ortaklarımıza teşekkür etmek istiyorum. Ve son olarak da,” kalbim yerinden çıkmak üzereydi, “elli yıllık sadakatleri için müşterilerimize teşekkür etmek istiyorum. Umarım bu gecenin tadını çıkarır ve bu yıl fazladan cömert olacak kadar bol şampanya içersiniz.”

Tiz bir uğultuya dönen alkışlar beynimi acıtırken babamın gülümseyerek sahneden inişini izledim.

Benden hiç bahsetmemişti.

Hiç de şaşırtıcı değildi ama yine de insanın canını yakıyordu işte. Bu iş için katkılarımı kabul etmek dışında her şeyi yapmıştı. Max kolumu tutup beni durdurana kadar ona doğru öfkeyle yürüdüğümü fark etmemiştim bile.

“Clara, yapma. Nasıl hissettiğini biliyorum, canının acıdığını da. Ama yeri burası değil. Başta iyi gelir ama sonra pişman olursun.”

Arkamı dönüp kolumu elinden kurtardım. “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Sana istediğin her şeyi verdi, hem de her zaman. Benim nasıl hissettiğimi nereden bilebilirsin ki? Seni yanında tutmak için yollarını çiçeklerle süslemedi mi sanki?”

Max’ın gözleri büyüdü. “Yol mu? Clara, ben onun yanında olmak istemiyorum ki. Onun o açgözlülüğüyle ya da kötü kararlarıyla hiçbir ilgim olmasını istemiyorum. Büyükbabamızın şirketini ne hâle getirdi... Bu yüzden de bizim yeni bir sayfa açmamız gerekiyor.”

Zihnim kelimelerle duyguların altında ezilmişti; her şey birbirine girmiş, beni büsbütün sersemletmişti. “Ona bağırmadığım için sana bağıryorum. Bu senin suçun değil. Özür dilerim.”

“Biliyorum, sorun değil. Birbirimizin yerinde olsak ben de sana bağırırdım.” Max iç çekti. “Daha iyisini hak ettiğini biliyorsun. Kardeşin olarak kendin için daha fazlasını istemeni diliyorum.”

Dün sabahtan beri tam olarak bu sahneyi kafamda döndürüp duruyordum ama yine de insan böyle bir şeye hazır olamıyordu işte. Tam kararımı verdiğimi sandığımda korku her seferinde beni yolumdan döndürüyordu. Eğer benden bahsetmezse Davenport’taki geleceğim hakkında nasıl hissetmem gerektiğini anlayacağımı söylemiştim ve artık anlamıştım.

Başımı yavaşça eğerek onayladım. “Tamam.”

“Tamam mı?” dedi kollarımdan tutarak.

“Tamam.” Bu kez daha hızlı onayladım. “Yapalım. Deneyelim. Bu... bu... bu *hayal kırıklığını* daha fazla hissetmek istemiyorum. Hayatımın geri kalanını böyle yaşamak istemiyorum.”

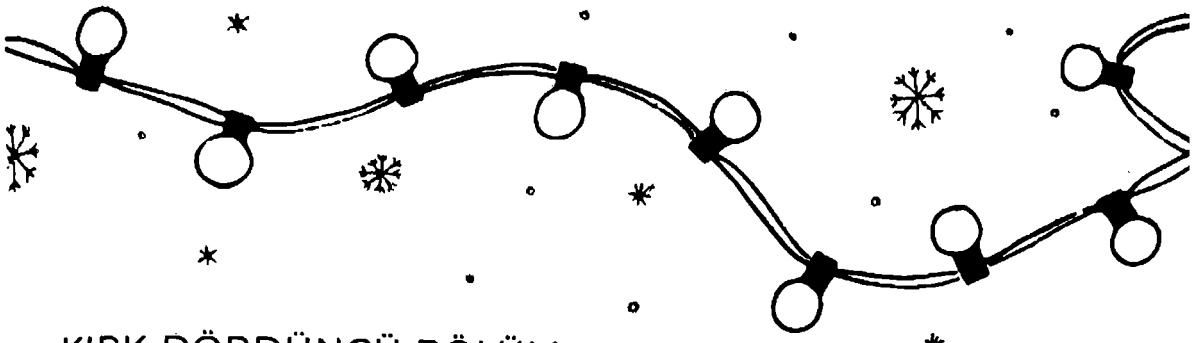
Max bana öyle sıkı sarıldı ki biraz ezildiğimi hissettim ama heyecanı bana iyi gelmişti. Derin bir nefes aldım, babamın bu habere vereceği tepkiyi değil, kendi geleceğimi düşünmeye çalıştım. “Clar?”

HANNAH GRACE

Geri çekildim; etrafımdaki kolları biraz gevşedi. “Efendim?”

“Tam karşımda sana dokunduğum için beni öldürmek istemiş gibi bakan bir adam var.”

“Ne?” Max’in bakışlarını takip ederek kapıya baktım. Honor’ın yanında, Max’in tarif ettiği gibi bakan, sakalsız bir adam vardı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jack

“Max o. Kardeşi yani. Artık şu mağara adamı triplerini bırakabilirsin.”

Honor’a triplerde olmadığını söylemedim. Onu ilk kez görmüştüm ve şimdiden beni tam bir işe yaramaz sanıyordu. Buna bir de kıskançlığı eklemek hiç işime gelmezdi. Zaten Clara’yı üzdüğüm için benden hoşlanmıyordu, hem onu bulana kadar Brooklyn’deki bütün hastaneleri tek tek aramam da durumu daha iyiye götürmemiştii.

“Haber verdiğin için teşekkürler.” Aralarına biraz mesafe girince daha da netleşmişti. “Ayrıca içeri girmeme yardım ettiğin için de.”

“Senden hoşlanmıyorum. Bunu en baştan bil de,” dedi. Sesinde en ufak bir şaka tınısı yoktu. “Ben öyle numara yapan bir kadın değilim. Senin duyguların incinmesin diye yaranmaya çalışmam.”

“Anladım...”

“Şunu da aklından çıkarma, seni rahatlıkla öldürüp doğal sebeplerden ölmüşsün gibi gösterebilirim. İşimde çok iyiyim. Sakın Clara’yı üzeyim deme.” Honor benden bir kafa boyu kısaydı ama yine de ondan gerçekten korkmuştum. “Yoksa ben de seni üzerim.”

“Söz veriyorum, onu üzmeyeceğim.”

Nihayet kazasız belasız Honor’dan uzaklaşmayı başardığımda Clara hâlâ şok içerisinde bana bakıyordu. Onu son görüşümün üzerinden sadece yetmiş iki saat geçmesine rağmen bana bir ömür gibi gelmişti. Keşke önce onu arasaydım diye geçirdim içimden ama beni görmezden gelip buraya gelişimi engellemesine fırsat vermek istememiştim.

Clara’nın derin derin nefes alışını izledim. Şampanya kadehini kardeşine uzattı, elbisesinin ucunu ayakkabılarından kurtardı, ardından arkasını dönüp hızla benden uzaklaştı.

Bunu hak etmiştim.

Arkasından, “Clara,” diye seslensem de hiç yavaşlamadı. Kardeşini sorunsuzca geçtim, ne yolumu kesti ne de konuşmak istedi. Clara bir koridora varınca sağa sola bakındı, sonra da sağa dönmeyi seçti ama kısa zamanda bu yolun yalnızca geldiği kapıya geri döndüren boş bir odaya açıldığını anladı. Kapıyı ardımızdan kapayarak müziğin uğultusunu dışarıda bıraktım. “Sadece konuşmak istiyorum.”

“Telefon diye bir şey duydun mu? Birinin iş etkinliğine habersizce gelmek yerine insanlar genelde öyle yaparlar çünkü,” dedi sertçe.

Bana kızgın olsa bile tek istediğim ona yakın olmaktı. “Açmayacağını düşündüm.”

“Beni bir odaya kilitlemek, aramalarının engellenmesi ihtimaline karşı mantıklı bir alternatif değil.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzlarına dökülen kızıl saçları bugün dalgalıydı.

Kapıdan uzaklaşıp ona doğru birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapadım. “İstersen çıkabilirsin. Gitmene engel olmam, sadece söyleyeceklerimi duymanı istiyorum.”

Yüreğim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Ne yapacağını beklerken bedenim taş kesildi. “Seni dinliyorum.”

“Haksızdım, Clara ve gerçekten çok özür dilerim.” Ona doğru bir adım daha attım ama o geri çekildi. “Sana benim

yanımdayken başka biri olman gerektiğini hissettirdim ve bu hem çocukça hem de bencilceydi. Seni olduğun gibi kabul etmem ya da senden uzak durmam gerekirdi. Sadece aileden ya da işinden etkilenmemiş parçalarını istemem sana haksızlıktı.

“Gerçek şu ki seni her şeyinle istiyorum. Sana her şeyinle ihtiyacım var. Şu hayatta dokunup da onu daha iyi, daha güzel hâle getirmediğin hiçbir şey yok. Kıymetini bilemedim. Böyle bir şeyin tekrarlanmayacağından emin olabilirsin.”

Bakışlarını yere çevirdi. “Bunları söylemek senin için çok kolay ama hoşuna gitmeyen bir şey olur olmaz yine beni bir numaralı halk düşmanı ilan edeceksin. Ben daha iyisini hak ediyorum.”

Çenemi sıvazlayıp bir adım öne çıktım, bu kez geri çekilmedi. Hatta bir adım da o attı. Sanki insanlardan oluşan karmaşık bir satranç oyunu oynuyormuş gibiydik ve ikimiz de kaybediyorduk.

“Yetişkin hayatım boyunca kasabanın koruyucusu olmanın peşine düştüm. Eminim ki bir terapist bunun nedenini benden daha iyi açıklayabilir. Flo’nun tabii ki kendi teorileri var ve onları hiçbir ikazda bulunmadan, yüksek sesle ve herkesin içinde dile getiriyor.”

“Ben de birkaç teori ekleyebilirim galiba,” diye mırıldandı.

“Davenport meselesi yaşanınca utançtan yerin dibine girmiştim. Herkesi yüzüstü bırakmışım gibi hissettim ve bu beni yeniden ergenlik yıllarıma götürdü. Davenport diye ortak bir düşmanımız varken her şey çok daha kolaydı. Sonra sen çıkageldin.

“Ve bildiğimi sandığım her şeyi tersyüz ettin. Seninle her şey ulaşılabilir ve heyecan verici gelmeye başladı. Bize gerçekten önem verdiğine inanmaya başladığım birinin yanımda olması bana iyi geldi. Kasabamdaki sevdiğim insanlara ve bana önem veren birinin.”

Alt dudağı titredi. “Gerçekten önemsiyordum.”

“Biliyorum, bebeğim,” dedim yumuşak bir sesle. “Oyuncaklar gelince ve terfi meselesini öğrenince bunu unuttum sadece. Flo videoları kaldırmıştı ve içimde bir huzursuzluk vardı. Yine kandırılıyormuşum gibi hissedip panikledim. Bu bir bahane değil ve...”

“Ben o de oyuncakları getirmemeliydim,” dedi. “Özür dilerim. Sen haklıydın ve söylemene gerek kalmadan bu hareketin ne anlama geleceğini düşünmem gerekirdi. Planımdan bir maddeyi daha silebileceğim için çok heyecanlanmıştım. Sana kendini nasıl hissettireceğini düşünemedim.”

“Babanın adını üç kere söylersen Beter Böcek misali karşımıza dikilecekmiş gibi davranmak yerine kendin hakkında her şeyi anlatmana müsaade etmeliydim. Bayağı bir çocukçaydı ama artık geride bıraktım.”

Başparmaklarıyla gözlerinin altını silip homurdandı. “Bunun bir daha olmayacağı sözünü veremem.”

Ona doğru dikkatli bir adım daha attım. “Bir daha seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum. Kusursuz olacağım diyemem, pekmezi buzdolabına koymaya devam edeceğim ve *Zor Ölüm*’ün yılbaşı filmi olduğunu savunacağım. Ama üç gün önceki o güvensiz herif gitti. Sen olmadığın için gerçekten üzülen insanların, güya adı sorgu olmayan sorgulamasından geçip uslandı.”

İçini çekti, omuzları düşmüştü. Ne kadar güzel görünse de bitkin duruyordu. “Bana hiçbir zaman tam olarak güvenmeyeceksin diye korkuyorum, Jack.”

“Anlıyorum. Böyle düşünmene neden olacak şekilde davrandığımı biliyorum ama sana bunun tersini kanıtlayabileceğime inanıyorum.” Smokinimin içinde huzursuzca kıpırdandım. Kiralıktı ve üzerime tam oturmuyordu. “Bir de artık daha çok boş vaktim olacak. Holly bebekle ilgili sorumlulukları daha eşit bölüşüp üzerimdeki yükü azaltacağız.”

Buraya geldiğimden beri ilk kez gülümsedi. “Yardım almana sevindim.”

“Senin sayende. Sen onunla konuştuğun için Dove resmen beni konuşmaya zorladı. Bunu çok daha önce yapmalıydım.” Araya sessizlik girdi, hiçbir şey söylemedi. Konuşma doğal bir sona gelmiş gibiydi, kalbim panik içinde hızlanmaya başladı. “Bunun bizim için bir son olmasını istemiyorum, Clara. Buna hazır değilim.”

Odanın loş ışığından mı yoksa konuştuğumuz şeylerden mi bilmiyordum ama yüreğim sıkışmıştı. Clara yorgun ve temkinli görünüyordu. “Ne oldu bizim o bağlanmadan takılan hâlimize?”

Sonunda aramızdaki son birkaç adımı da kapamama izin verdi. Yavaşça uzanıp yüzünü avuçlarımdan arasına almama müsaade etti. Bakışları yumuşamıştı, elleri gömleğimin önüne uzandı. “Sana deli gibi âşık olmayı planlıyorum, Clara Davenport. Senin de buna tanık olmanı gerçekten çok isterim.”

Parmak uçlarında yükseldi. “Sanırım ben de tanık olmak istiyorum.”

Ensesini kavrayıp onu sertçe öptüm. Tenine dokunur dokunmaz vücudumdaki her sinir ucu önce sakinleşti, sonra alevlendi. Yüzünü belleğime kazımak için biraz geri çekildim. “Sana dokunamamak gerçek bir işkenceydi.”

O da yanaklarımı tutarak uzun uzun öpücüklerle karşılık verdi. “Sakalını kestiğine inanamıyorum.”

“Çirkindi.”

Başını hevesle sallayarak onayladı. “*Fazla* çirkindi ama sen fazla yakışıklısın.” Clara beni ite ite odanın duvarı boyunca uzanan deri kanepeye götürdü. Bacaklarım koltuğa değince oturdum ve onu da kucağıma aldım. “Burada barışma seksi olayını yapamayız çünkü işten ayrılacağım ve yakalanırsak herkes kovulduğumu sanır.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bir dakika bir dakika, ne yapacaksın?”

Sanki kelimelerin kulağına nasıl geldiğini tartıyormuş gibi, “Kardeşimle beraber yeni bir iş kuracağız,” dedi.

“Ne işi?”

Hafifçe güldü. “Şey, aslında tam bilmiyorum. Detayları daha konuşmadık ama oyuncakla ilgili bir şey olacak. Bildiğim tek şey bu. Bunun biraz dürtüsel olduğunun farkındayım ama ciddi bir birikimim var ve” –kısa bir duraksamadan sonra devam etti– “daha iyisini hak ettiğime karar verdim. Değer gördüğümü hissetmek istiyorum. Max’le birbirimizi sürekli daha ileri iteriz ve eminim bize doğru gelecek bir şeyler buluruz.”

Kafamda bin tane soru vardı. “Peki şu terfi meselesi?”

“Babam şu anda fikirlerime değer vermiyor, daha yüksek bir pozisyona gelsem de vermeyecek.”

Sıradaki soruyu nasıl soracağımı düşünerek yanağımın içini ısırdım. “Bu benim yüzümden değil, öyle değil mi? Sana kendini kötü hissettirdiğim için falan?”

Clara gözlerini devirip derin bir iç çekti. “Ne? Erkekler neden her şeyi kendileriyle ilgili sanıyor? Hayır, kariyerimi senin için geride bırakmıyorum, Jack. Bırakıyorum çünkü babam bana yeterince değer vermiyor. Hak ettiğim değeri görmüyorum.”

Onu göğsüme çekip kocaman sarıldım. Başını öpüp şampuanının kokusunu içime çektim. “Baba meseleleri hakkında dilediğin kadar şaka yapabilirsin ama ben seninle o kadar gurur duyuyorum ki... Harika işler yapacaksın. Fraser Falls’ta bu kadar kısa sürede neler başardığına bir bak. Kendi şirketin için neler yapabileceğini sen düşün.”

Odanın köşesindeki ateşin çıtırtısını dinleyerek sessizce yan yana oturduk. Kapının ardında sanki bambaşka bir dünya varmış gibi geliyordu, parçası olduğumu hissetmediğim bir dünyaydı bu. Ama Clara için çabalayacaktım. Sonunda sessizliği bozan o oldu. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim. O kadar berbat durumdaydım ki beni kandırıp Yeşil Işık’a çekerek aklımı başıma getirmeye çalıştılar. Ah, unuttum bile bak. Kasabayla ilgili haberlerim var.”

Bunu duyunca hemen doğruldu, gözleri sabırsız bir merakla parladı.

“Arthur, Tommy’nin verandasını onayladı.”

Ağzı açık kaldı. “Ciddi olamazsın!”

“Bu kadar ciddi ve önemli bir konuda asla şaka yapmam. Tommy toplantıda bir sunum yaptı.” Loş ışığa rağmen yanaklarının kızardığını gördüm. “Harika bir iş çıkarmış.”

“Onun adına çok sevindim,” dedi yumuşak bir sesle.

Parmağımı elbisesinin kalçasını örten kısmındaki ipek kumaşın üzerinde gezdirirken, “Sen o kadar sağlam bir dosya hazırladığın için oldu,” dedim. “Seri katil dolabında bir başarıya daha imza attığın için tebrik ederim.”

“Aslında o kadar da çok uğraşmadım. Sadece ona biraz yol yordam gösterdim. Onun adına çok sevindim. Gerçekten.”

“Donald’ın baz istasyonlarını kaldırma talebi ise yine ret yedi,” dedim.

Clara neredeyse ağlayacak gibi oldu. “Donald toplantıda mıydı?”

“Sadece talebinin reddedildiğini duymak için gelmiş, sonra *Area 51* tişörtüyle dramatik bir çıkış yaptı.”

Zar zor duyulan sesiyle, “Onu kaçırdığıma inanamıyorum,” dedi.

“Ayrıca son derece önemli bir şeyi daha kaçırdın.” Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve Flo’nun dün gösterdiği bağlantıyı açtım. “Flo bunu gösterip senin başarın olduğunu söylememi istedi.”

Clara telefonu alırken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Ekranı baktı, yüzünü aydınlatan parlak ışık sayesinde her tepkisini izleyebildim.

“*Şimdiye Kadar Adını Bile Duymadığınız En Güzel Kasaba,*” diye okudu. “Aman Tanrım, gelmiş.”

“Devam et.”

Parmakları telaşla ekranı kaydırırdı. “*Sevgili okur, saklamaya hiç niyetim olmayan bir sırda geldim kapına bugün. Hallmark filmlerini kendinize saklayın çünkü ben bundan sonra her tatil sezonunda Fraser Falls’ta olacağım. Jack, bu inanılmaz. Hem de binlerce takipçisi varmış.*”

“Bebğim, okumaya devam et.”

“*Size karşı dürüst olmam gerek: Bu saklı cevherden farksız kasaba aslında kış rotamda hiç yoktu. Hatta oraya yapacağım bir geziyi iptal etmişim ve bu tatlı mı tatlı topluluğu kıl payı kaçırarak olma ihtimalim hâlâ canımı sıkıyor. Biz ona C diyelim, neyse ki kasabanın iyi kalpli bir sakini bana e-posta atıp fikrimi yeniden düşünmem için ricada bulundu. C, bunu okuyorsan sağ ol kızım.*” Clara’nın gözleri dolduysa da okumaya devam etti. “*Sevgili okur, arkana yaslan çünkü az sonra sana adını bile duymadığın ama görüp görebileceğin en büyüklü yeri anlatacağım. Hep Avrupa’ya gitmek isteyip de uçuş milleri olmayanlardan biriysen bu kasaba tam sana göre.*”

Saçlarını kulaklarının arkasına ittim. “Pansiyon artık Maggie’nin telefona yetişebildiğinden bile daha hızlı doluyor. Bu senin sayende oldu, Clara. Sana yüz yüze teşekkür etmek isteyen bir sürü insan var. Fraser Falls’a yaptığın o tek seferlik ziyareti tekrar etmek ister misin?”

Dudağını ısırarak beni uzun bir sessizlikle cezalandırdı. “Ama bazı şartlarım var.”

“Hiç şaşırmadım. Dökül bakalım.”

Clara bir parmağını kaldırdı. “Beni ziyarete geldiğinde Elf’i de getirmek zorundasın” dedi ciddiyetle.

Güldüm. “Elbette. Şu an burada olurdu ama birileri ona sürekli geyik şeklindeki köpek mamalarından verdiği için smokini artık olmuyor.”

İkinci parmağını kaldırdı. “Artık yasaklı konu yok.”

“Tamamdır.”

Üçüncü parmak. “Bana İsa’nın doğumu gösterisi için bilet alacaksın ve sakalını da bir daha asla uzatmayacaksın.”

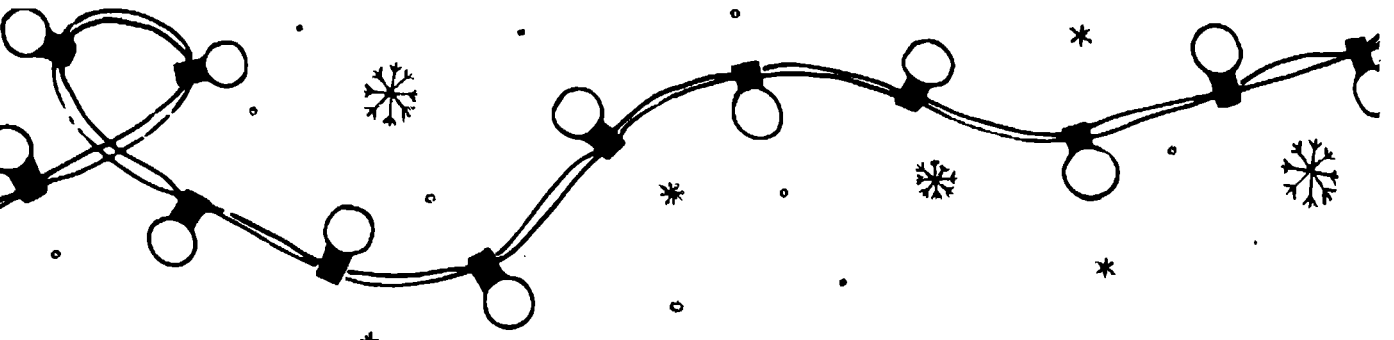
Utanarak boynumu kaşıdım. “Sana iki hafta önce bilet aldığımı söylesem romantik mi olur yoksa tuhaf mı? Sakal defterini de kapanmış bil.”

“Kesinlikle romantik.” Dördüncü parmak. “Bana o çıplak komşunun kim olduğunu söyleyeceksin.”

Dişlerimin arasından sessiz bir nefes çektim. “Onun sözünü veremem işte. Kasabanın gizli bilgileri.”

Şaşkınlıkla bakakaldı. “Arthur olduğunu biliyorum. İliklerimde hissediyorum.”

Bugünü böyle saçma ama güzel bir sohbetle bitiriyor olmanızın keyfini çıkararak onu yavaşça öptüm. “Sanırım Fraser Falls’a taşınıp kendin öğrenmen gerekecek.”

SON SÖZ

Jack

BİR YIL SONRA

Yılın ilk karı, gece yarısından hemen önce yağdı.

Pastırma sıcakları sonbahara kadar uzamıştı, muhtemelen kışlarımızın sürekli değişip durmasının nedeni de buydu. Donald'ın iddia ettiği gibi nedeni hükümet falan *değildi*. Dove da ondan öyle bunalmıştı ki son kasaba toplantısında hepimize hava döngülerinin küresel ısınmayla değiştiğini anlatan yirmi dakikalık bir YouTube videosu izletmişti.

Flo da tabii ki Donald ile Dove'un zıtlaşmalarıyla zerre ilgilenmemişti. Onun asıl öfkesi, geçen yıl kar makineleri almasına izin vermemiş olmamızaydı. Ona göre böyle bir felaketin önüne geçebilecek tek şey buydu.

Artık kar yağmamasını felaket sayar olmuştuk.

"Ziyaretçilerimiz bunu bekliyor," demişti, Cadılar Bayramı'nda da havalar mevsim normallerinden sıcak olduğunda. "Biz büyülü bir kış masalının harikalar diyarımız!"

Bu söz, geçen yıl Fraser Falls hakkında çıkan bir yazıdan alıntıydı. Flo o kadar bayılmıştı ki kasabaya gelenleri karşılayan tabelaya bile ekletmişti. Gördüğü ilgi ve övgüden sonra daha büyük ve çılgın hedeflere yönelmişti, hava şartlarını değiştirme hevesi de bunlardan biri gibiydi.

Hungry Fox'ta, zaten tertemiz olan tezgâhı silip çaktırmadan kapıyı dikizlemeye çalışıyordum. Tommy bu gece şişeleri tek bir kez bile düşürmeden çevirmeyi başardığı için tuhaf biçimde keyifliydi. Hatta beni barın arkasına kendi çağırmıştı.

Clara'yı beklerken kapıyı daha rahat görebileyim diye yaptığını söylemişti ama bence aslında Clara ona doğum gününde barmenlik kursu hediye ettikten sonra sonunda *Cocktail*'deki Tom Cruise olma hayalini yaşarken, içki siparişlerini bağırabilmek için beni bara almıştı.

"Clara da geleceğini söylemişti, değil mi?" diye sordu. Bir cam kavanozunu prosecco³ ile doldurup kenarına bir şeker kamışı koyarak tezgâhın karşısındaki kadına uzattı.

"Bunu kaçıramazdı... Pardon ama az önce gerçekten bir kavanoza koca bir bardak köpüklü şarap mı doldurdun sen?"

"Bak dostum," dedi Tommy, Fraser Falls Bears *sweat-shirt*ünün kollarını sıvayarak. "Bugün yılbaşı gecesi ve bir hanımefendi benden yasal sınırlar içinde dökebileceğim en büyük proseccoyu istedi. Müşteri memnuniyeti benim için önemli."

Tam karşılık vermek üzere ağzımı açmıştım ki kapı gıcırdarak açıldı ve onu gördüm. Soğuktan kıpkırmızı kesilmiş yanakları, rüzgâr yüzünden darmadağın olmuş saçları, sıırılsıklam süet çizimleri ve burası için biraz fazla şık bir paltonun içinde nefes kesiyordu. Düğmelerini çözüp paltoyu omuzlarından indirdi ve o anda Wilhelmina'nın ona Noel için ördüğü kazağı giydiğini fark ettim. Ortasında Elf'in örgü versiyonu bulunan krem rengi bir kazaktı. Mükemmel görünüyordu. Kazak da bir o kadar kusursuzdu, şaşırtıcı derecede aslına uygundu.

Clara eldivenlerini çıkarıp kolunun üstüne attığı paltonun cebine sıkıştırırken bara yaklaştı. "Benim barmenlik yapma sıram ne zaman gelecek?" dedi dudaklarını bükerek.

3 Köpüklü, beyaz bir İtalyan şarabı -f.n.

Tommy ona da bir kavanoz prosecco doldurdu ve beni tezgâhın öbür tarafına itekledi. “Artık yardımına gerek kalmadı, Jack. Dürüst olayım, yardımdan çok zararın dokundu. Bir daha kimseye yerimi vermeyeceğim. Sen de kusura bakma, Clara. Kabahat erkek arkadaşında, bira doldurmayı bile beceremiyor.”

“Bilmez miyim? Bulaşık makinesini yanlış yerleştirdiğinde ben de benzer şeyler hissediyorum.” Sanki az önce bana bir güzel giydirmemiş gibi gülümsedi ve yaklaşıp bir öpücük verdi. “Haberiniz var mı bilmiyorum ama dışarıda kar yağmaya başladı. Galiba Beyaz Saray sonunda Donald’ın mektuplarını okumuş ve bizi kara listeye almışlar.”

Clara’nın *bizli* konuşmasına bayılıyordum.

Bara yaslanan Tommy, “Acaba ne yaptık da kara listelerine girdik?” dedi.

“Muhtemelen Donald’ın çim bakımını eleştirdiği podcast bölümü yüzündendir,” dedim ama aslında ihtimaller listesi hayli uzundu.

Yalanlar Diyarı adlı podcast programına yazın başlamıştı ve bahçecilikle ilgilenen komplo teorisyenleri gibi aşırı niş bir alanda gayet iyi gidiyordu. Yıllar boyunca yaptığı tüm ses yalıtımı tam da ihtiyacı olan stüdyo ortamını sağlamıştı.

Kapak resminde bir elinde ağ, diğerinde kürek tutuyordu. Bayan Celia’dan duyduğuma göre ilk sponsorlu bölümünü kapmaya da epey yaklaşılmıştı.

Clara içkisinden bir yudum aldıktan sonra tiksintiyle başını sallayıp kavanozu Tommy’ye doğru itti. “Bunun içinde nane şurubu mu var?”

Tommy içini çekip kavanozu tezgâhın altına koydu. “Fazla almışım, son kullanma tarihi de şubatta doluyor. Yılbaşı ruhuna uygun eğlenceli bir dokunuş olur diye düşünmüştüm.”

Clara gerçekten alınmış görünüyordu. “Ne değişik adamsın, o zaman mojito falan yapsana. Güzelim köpüklü şarabı niye ziyan ediyorsun?”

Tommy yavaşça başını salladı. “İçinde nane olan herhangi bir içeceği söylüyorsun işte. Yine de denerim ama bütün o derslerden sonra içime sinmiyor. Artık sadece taze, organik nane kullanıyorum. Gerçek naneyle uzaktan yakından alakası yok!”

Clara hâlâ etkilenmemişti. “Ama şarap içine siniyor, öyle mi? İlginçmiş. Bir dene işte. Az önce verdiğin şeyden daha kötü olamaz.”

Clara beni barın arka kapısından geçirip Tommy'nin yeni kurulmuş ve resmen onaylanmış avlusuna çıkardı. Dışarıdaki alan, yerli ve yabancı insanlarla dolup taşıyordu. Pansiyonda kalan bir grup, iç mekâna uyumlu ateş çukurunun etrafına doluşmuştu. Sailor köşede kendini Luke ve Dove'un üzerine bırakmış, uyuyordu. Flo ve Maggie bir ısıtıcının yanında battaniyelerin altına gömülmüşlerdi. Mel ve Winnie de itfaiyeden birkaç adamla sohbet edip gülüşüyorlardı.

Tommy bir kaşığı, muhtemelen nane şuruplu mojito sürahisine tıklatarak, “Beş dakika kaldı!” diye bağırdı kapıdan. “Geri sayım için barı zamanında terk etmeyen herkes kendini Donald'ın ağında bulabilir!”

“Bütün gece burada böyle oturup dünyanın akıp gidişini izleyebilirim,” dedi Flo dalgın dalgın. Yıllarca bu avlu planlarını reddedenin kendisi olduğunu ona hatırlatmamak için dilimi zor tuttum.

Hepimiz caddeye çıkarken Sailor uykusundan tazelenmiş bir coşkuyla uyandı. Aynı derecede hevesli babasıyla birlikte, ellerindeki maytapları, sanki trafiği yönetiyormuş gibi sallıyorlardı. Winnie'yle Mel, yanlışlıkla birbirlerinin yün atkısını tutuşturmamak için uğraşıyorlardı ama öyle bir şey olursa yanlarında itfaiyeci olması iyiydi.

Ateş çukurunun yanındaki grup, şampanya şişesini erken patlatarak Clara'nın yanımda ürkmesine neden oldu. Elini avucumda sıkıca tutarken bardan uzaklaşıp kaldırımı doğru iler-

ledik. Gecenin curcunası karşısında Arthur ile Tommy'nin ne kadar ürkek durduklarını daha rahat görebiliyorduk.

Clara'nın gözleri kapalıydı. Başını göğe kaldırmış, kar tanelerinin yüzüne konmasını bekliyordu. "Her şey mükemmel."

Geri sayım başladı. On. Dokuz. Sekiz.

Tommy, sanki ölüleri uyandırmaya çalışıyormuş gibi, Arthur'a havai fişeklerden uzak durması için bağıırıyordu. Donald sabırsızlanıp erkenden "Auld Lang Syne" söylemeye başladı. Havai fişeklerden biri yana doğru fırlayıp yeni tamir edilmiş kilise çatısına uçtu. Hep birlikte nefesimizi tuttuk. Panikleyen Peder Akinola dizlerinin üstüne çöküp çığlıklar atmamak için kendini zor tutuyordu.

Yedi. Altı. Beş.

Havai fişek çatıya çarpmadı, hemen üstünde patlayıp otoparka canlı pembe, mor ve mavi bir sağanak hâlinde yağdı.

Clara başını kaldırıp bana baktı. "Yılbaşını hiçbir zaman sevedim. İnsanı sanki bir anda daha kusursuz bir versiyonuna dönüşmeye zorluyormuş gibi geliyor."

Dört. Üç.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Neyse ki sen zaten fazlasıyla kusursuzsun."

İki. Bir.

Barın önünde hep bir ağızdan *Mutlu Yıllar* nidası yükseldi. Ardından alkışlar, kahkahalar ve bu kez tam zamanında girilen bir "Auld Lang Syne" şarkısı geldi.

Clara parmak uçlarında yükselip kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Öpüşürken etrafımızdaki bütün gürültü ve kargaşa bir anlığına yok oluverdi. Şayet bu an bu yılki tek başarımsa bunu dolu dolu geçmiş bir yıl kabul ederdim.

Tommy'ye, özel günlerde kapanış saatlerini sabaha karşı ikilere kadar uzatmasına gerek olmadığını söylemiştim.

Şimdi ikisi de tamamen ayık olan Peder Akinola ile Bayan Celia'ya bir karaoke düeti daha söyleyemeyeceklerini anlatışını dinlerken ne kadar haklı olduğumu fark ediyordum.

Ben paltosunu omuzlarına geçirirken saçlarını kaldıran Clara, "Onların Sonny ve Cher yorumunu duymayı isterdim," dedi.

O gece ikinci kez elimi tuttu ve beni dışarı çekti. Ben de her zamanki gibi peşinden gittim, bu kadının peşinden her yere giderdim. Ana caddeye doğru savrulan kar, karaokeden kaçıp kutlamalarına evde devam etmeye heveslenen insanların ayaklarıyla kirli bir çamura dönüşmüştü. Clara beni o yöne doğru çekti ama ben kıpırdamadım ve onu kendime geri çektim.

Onu sola doğru yönlendirirken, "Yolu birazcık uzatacağız," diye açıkladım.

"Senin yüzünden çocuğumu daha geç göreceğim," dedi. Berbat olduklarını söylese de içmeye devam ettiği mojitolardan sonra kıkırdayıp duruyordu.

"Elf, Joe'yla takılmaktan çok memnun. Beş dakika daha idare edebilir." Elf bugüne kadar sayısız yılbaşını ve 4 Temmuz'u⁴ en ufak bir sorun olmadan atlatmış olmasına rağmen Clara biz yanında olmazsak havai fişeklerden korkacağına kendini inandırmıştı.

Bu da benim Joe'ya bütün gece evimde takılıp PlayStation oynaması için yüz dolar vermeme yol açmıştı. "Malum, en yoğun dönem," demişti o küçük paragöz. Tommy'ye yardım etmek üzere evden çıkmadan önce bana kendini Mr. Worldwide'a götürüp Thai yemeği ısmarlatmıştı bir de.

"Ama eve geç döndüğümüzde huysuz olursa suç senin olacak, söyleyeyim," dedi Clara melodik bir sesle.

4 Amerikan Bağımsızlık Günü -ç.n.

“Göğsünde yüzü olduğu için sana inanacak. Çok uzak değil, gerçekten.”

Azıcık çakırkeyif Clara, ayık Clara’dan daha az sorgulayıcıydı; nereye gittiğimizi hâlâ sormamıştı. Antikacının önünden geçerken annesinin ona aldığı aynayı ne kadar sevdiğini anlatmaya koyuldu. Gerçi aynayı annesi aralık ayının başındaki ziyaretinde kendine seçmişti ama Clara yine de övmeyi seviyordu.

Noel ağacı çiftliğinin olduğu kavşağa varmadan sola döndüğümüzde Clara kuşkuyla yüzüme baktı. “Böyle bir sokağın var olduğunu bile bilmiyordum.”

“Noel Baba koşusunda da mı görmedin? Daha önce önünden sayısız kez geçtik?”

Omuz silkti. “Hayır.”

Birinci, ikinci ve üçüncü evi geçip çıkmazın sonundaki büyük alana vardık. Beyaz çitin önünde durup kolumu omzuna attım. Clara kafası karışmış bir şekilde bakmakla yetiniyordu. Demek ki onu daha uyanık istiyorsam bunu içkiden önce yapmalıyım.

“Bu yaptığımız haneye tecavüz sayılmaz mı?” diye sordu, etrafa bakınırken *Satıldı* tabelasını görmezden gelmişti. “Vücudumun kıvraklığını ne kadar sevdiğini biliyorum ama ben o kadar da esnek değilim. O koca pencereden Kedi Kadın gibi içeri girmem imkânsız.”

Bileğini nazikçe tutup avucuna bir anahtar takımı bıraktım. “Seni Kedi Kadın olarak görmek isterim ama bu seferlik ön kapıyı kullanabilirsin.”

Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Ev almışsın,” dedi. Gözleri açıldı, kollarımdan tutup sevinçle zıplamaya başladı. “Ev almışsın!” Üzerime atladı, anahtarlar başımın arkasında bir yerde şingirdiyordu.

Yüzüme yayılmaya başlayan kocaman tebessümü dizginlemeye çalışarak, “Ev aldım,” dedim. “Ve senin de artık bir ofisin var.”

“Benim bir ofisim var,” diye tekrarladı. “Ev almışsın ve bu evin bir ofisi var.”

Onu kapıdan içeri yönlendirirken, “Tamam, hadi içeri girelim, galiba soğuk beynine işlemeye başladı,” dedim. Bu kez elini tutup verandanın basamaklarını çıkmasına yardımcı olarak onu kapıya götürdüm.

Anahtarlarla biraz oyalandı, doğru olanı bulunca kilidi çevirdi. Emlakçıyla ve banka meseleleriyle uğraşırken tek düşünebildiğim, onun bu kapıdan içeri girdiğini gördüğüm andı.

Bu yıl, Clara’nın değişikliklere ne kadar tahammül edebildiği sınıanmıştı. Davenport’tan ayrılacağını fark etmesi, Max’le bir plan kurması, işlerini nerede kurmak istediklerine karar vermeye çalışmaları, onun nerede yaşamak istediğini çözmeye uğraşması... Sorunlarını ortadan kaldırmak isteyen biri olarak geri çekilip bunları kendi başına halletmesini izlemek zordu.

Neyse ki üzerinde tereddütsüz anlaştığımız ve benim de bizzat yönetebildiğim tek şey, daha büyük bir yaşam alanına ihtiyaç duymamdı. Yeni işi her dakikasını ve düşüncesini tüketmediğinde ikimizin birlikte yaşayacağı bir yer. O, Uber Eats’i ve kesintisiz telefon çekimini geride bırakmaya hazır olduğunda.

Ama bundan da fazlasıydı. Günün sonunda kendi işimden uzaklaşıp soluklanacağım bir yer olacaktı. Elf de o hep hayal ettiğim arka bahçeye kavuşacaktı. Sessiz, sıcak, ev gibi hissettiren ve bize ait olan bir yer. Bir gün kucağımıza almayı umduğumuz çocukları yetiştirebileceğimiz bir yer.

Şehirdeki dairesini satışa çıkaracağını söylediği anda doğru zamanın geldiğini anlamıştım.

Clara etrafına bakındı; gözleri şömineden avizelere, oradan pencerelere kaydı. “Biraz elden geçmesi gerekiyor,” dedim.

Hemen bana döndü; yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. “Bayıldım, Jack. Bana yapabileceğin en güzel sürpriz bu.”

Kollarımı açmıştım; bana yaklaşıncaya ona sarılıp alnından öptüm. “Seni seviyorum, Clara. Yeni yılın kutlu olsun.”

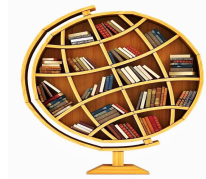
Bana sıkıca sarılmasıyla anahtarlar yere düştü. “Ben de seni seviyorum.”

Eğilip alırken gülerek, “Anahtarlara dikkat et,” dedim. O da hemen cebine attı. “Onlar senin.”

“Evinin anahtarının artık bende olduğuna inanamıyorum; sonunda Tommy’den çalmak zorunda kalmayacağım.” Ona yan yan baktım. Kapıyı nadiren kilitlediğim için hiç anahtara ihtiyaç duymamıştı; ne zaman geleceğini hep bilirdim. “Sanırım sonunda bana güvenmeye başladın.”

“Elbette güveniyorum,” dedim nazikçe, şaka yaptığını biliyordum. “Bir dakika bir dakika, benim evimin anahtarı ne zamandır Tommy’de?”

Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirip fermuar çekiyormuş gibi yaptı. “Kasabanın gizli bilgileri.”

Teşekkürler

Bu kitap için ilk teşekkürüm, Atria ve Piatkus'taki yayınevi ekibine gidiyor. Şubat ayında geri dönüp New York'un kuzeyinde kalan isimsiz bir kasabada yaşanan bir bebek skandalı ve eksantrik tiplerle dolu bir hikâye yazmak istediğimi söylediğinde bana, "Elbette olur, bunu yayın planımıza alabiliriz," demişlerdi.

Zaman çizelgeleri zorlayıcı olmuştu ve bu kitabın ortaya çıkması için herkesin ne kadar çok çalıştığını biliyordum. Fraser Falls'a gösterdiğiniz tüm emek, fedakârlık ve sevgi için teşekkür ederim.

Tabii ki ajansım Kimberly Brower'a da bir teşekkürü borç bilirim. Hafta sonunu Noel filmleri izleyerek geçirdiğimi ve yeni bir şey denemek için ilham geldiğini söylediğimde telefonu yüzüme kapamadı, ben de bunun mümkün olup olmadığını sorduğumda sabırla karşıladı. Senin sarsılmaz desteğin ve yol göstericiliğin benim için öylesine kıymetli ki, seninle yollarımızın bir şekilde kesişmesi en büyük şansım.

Asistanım Lauren'a teşekkür ederim. Bu kitap için döktüğün alın teri ve o engin komplo teorileri bilgin olmasa Donald da olmazdı.

Kocama... Bu kitabı yazarken sekiz ülke dolaşmamıza rağmen bir kere bile şikâyet etmedi. Çalışırken bana her daim kol kanat gerdiğin için teşekkür ederim.

Becs ve Torie, beni cesaretlendirdiğiniz ve her zaman yanımda olup beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Son teşekkür de yeni ve eski tüm okurlarıma, bana yeni bir şey deneme fırsatı tanıdığınız için çok teşekkür ederim.

Size duyduğum derin minneti asla tam olarak bilemeyeceksiniz. Umarım Fraser Falls'a yaptığınız yolculuk size iyi gelmiştir.